A MAEVE KERRIGAN MYSTERY

Jane Casey

THE SECRET ROOM

One of them holds the key to an impossible murder.

GİZLİ ODA

JANE CASEY

Telif hakkı

Hemlock Press
HarperCollins *Publishers* Ltd.'nin bir markasıdır.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak HarperCollins *Publishers* Ltd tarafından 2025 yılında yayınlanmıştır.

Telif hakkı © Jane Casey 2025
Kapak tasarımı Blacksheep'e aittir © HarperCollins *Publishers* Ltd 2025
Kapak fotoğrafı © Shutterstock.com (kadın ve anahtar) ve Deposit Photos (koridor)
Jane Casey, bu eserin yazarı olarak tanınma konusunda ahlaki hakkına sahip olduğunu ileri sürmektedir.
Bu kitaba ait katalog kaydı İngiliz Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. İçinde geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine kaydedilemez veya sokulamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Kaynak ISBN: 9780008702250
E-kitap Sürümü © Mart 2025 ISBN: 9780008702274
Sürüm: 2025-04-02

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişebileceğiniz aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içermektedir:
Yazı tipi boyutunun ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi
Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
Yazı tipini değiştir
Değişiklik gerekçesi
Metinden sese dönüştürme
Sayfa numaraları aşağıdaki basılı sürümden alınmıştır: ISBN 9780008464288
Bu e-kitabın bazı bölümlerinde, kitaptaki farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak için belirli bir yazı tipi kullanılmıştır. Bu metin parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

Gece boyu okuyanlar, işten izin alıp okuyanlar, bir bölüm daha okumak isteyenler, tekrar tekrar okuyanlar, şimdiye kadarki en iyisi diyenler, en sevilen seriyi okuyanlar, ilk okuduğum kitap diyenler, bir sonraki ne zaman çıkacak diye merak edenler, lütfen spoiler istemeyenler ve Maeve'in gerçek yüzünü bir an önce anlayacak mısın diye düşünenler için.

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Telif hakkı
Okuyuculara Not
Adanmışlık
Önsöz
Birinci Bölüm Perde Açılıyor
- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10

İkinci Bölüm Aralığı
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Üçüncü Bölüm Finali
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45

Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Yazarın Notu
Teşekkürler
Yazar Hakkında
Jane Casey'nin diğer eserleri
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Otele sanki sahibiymiş gibi giriyor. Hızlı hareket ediyor, birkaç kez hafifçe koşuyor, topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdıyor. Bu sayede Güney Kore'den gelen büyük bir turist grubunun hemen önünde resepsiyona ulaşıyor – on sekiz kişi bir rehberin etrafında toplanmış, pasaportlarını ve belgelerini teslim ettikten sonra giriş işlemlerini yapıyorlar. Resepsiyon görevlileri ne kadar verimli olursa olsun – ve gerçekten de çok verimli olmaları için eğitilmişlerdir – turistlerin kendilerini organize etmeleri, kayıt kartlarını doldurmaları, hangi odalara yerleştirildiklerini öğrenmeleri ve anahtarlarını almaları uzun zaman alacaktır. Acele etmeye değer – hatta kaba olmaya ve aslında resepsiyonda ilk olan rehberin önüne geçmeye değer. Ona parlak bir gülümsemeyle yana doğru sıyrılıyor ve kibar itiraz mırıltısını bıçak gibi kesiyor. Resepsiyon personeli onu yapmacık bir sıcaklıkla, geniş gülümsemelerle ve gerçek düşüncelerini gizleyen boş gözlerle karşılıyor. Onlar profesyoneller.

Önündeki bilgisayarda birinin tuşlara basmasına yetecek kadar bir şey söylemesine gerek yok. Diğeri masanın arkasındaki karşılama klasörlerini karıştırmaya başlıyor. Klasörlerden birinde onun adı –ya da onlar için kullandığı ad– yazılı. Karşılama konuşmasına gerek olmadığını, gizli bir şekilde başlarını sallayarak, neredeyse göz kırpmadan onaylıyorlar. Her hafta orada bulunuyor ve en üst kattaki Michelin yıldızlı restoranda veya lobinin yanındaki daha rahat restoranda, sabah 7 ile 10 arasında açık büfe kahvaltının sunulduğu yerde masa ayırtacak kadar uzun süre kalmıyor. Oda gece için rezerve edilmiş olsa da kahvaltıya gelmeyecek. Bodrum katındaki son derece donanımlı spor salonuna veya yüzme havuzuna, hatta buhar

odasına veya ödüllü spa tesislerine bile gitmeyecek; spa tesislerinde şu anda herhangi bir yüz bakımı rezervasyonu yaptırırsanız yarı fiyatına masaj fırsatı var. Resepsiyonistler bunu belirtme zahmetine girmiyorlar. Kadın, spa konusunda bilgili birinin yumuşak, parlak saçlarına, kusursuz tırnaklarına ve pürüzsüz tenine sahip; ancak otelde kendini şımartmak için bulunmuyor. Bunların hepsi, onlarla geçireceği kısa haftalık konaklamaya hazırlık olarak zaten yapılmış durumda.

Bagaj konusunda da yardıma ihtiyacı yok. Her zamanki gibi omzuna astığı, askısından altın rengi C ve D harfleri sallanan, Christian Dior tarafından yapıldığını hatırlatan küçük bir el çantası var. El çantası ise, deniz kabuğunun iç kısmının narin pembesi renginde, yumuşak dana derisinden yapılmış Hermès marka. Ayakkabıları, yüksek topuklu ve bileğin arkasında fiyonklu, bej süet Aquazurra askılı ayakkabılar. Paltosu ise en açık kahverengi kaşmirden, uzun, asla -kabuslarda bile- metro kirine bulaşmamış bir giysi. Arabaların şoförlü olduğu, taksinin son çare olduğu, toplu taşımanın ise hiç olmadığı bir dünya için bir palto. Paltosunun altında hafif bir beyazlık, boynunda dantel bir detay ve zarif pileli bir etek var, ama palto olmadan nasıl görüneceğini gerçekten bilmenin bir yolu yok. Bu elbise, resepsiyondaki kızların bir haftada kazandığından daha pahalıydı, ama yakında 412 numaralı odanın zeminine fırlatılacak, palto köşedeki sandalyenin üzerine atılacak ve bu kısa karşılaşmanın anısıyla birlikte unutulacaktı.

Resepsiyonda yaşananlar onun için o kadar tanıdık bir ritüel ki, anahtar kartını hazırlayıp kağıt klasöre yerleştirirken ve onu ilgilendiren tek bilgiyi mırıldanırken (*hayır, Bayan Pusey, diğer anahtar henüz alınmadı) telefonundan başını bile kaldırmıyor;* asansörün nerede olduğunu ve her hafta, son on bir aydır her Çarşamba günü rezerve edilen odaya nasıl gidileceğini biliyor, o zaman kullanıp kullanamayacakları önemli değil.

Turistler yolundan çekilirken bile yüzündeki hafif, gizli gülümseme hiç bozulmadan masadan uzaklaşıyor. Lobi boyunca doğruca asansöre gidiyor

ve kapılar kapanırken, hanımefendiye yakışır bir sakinlikle aralıktan dışarı bakıyor.

Tek başına ve kimsenin görmediği bir yerde – çoğu insan gibi asansörün köşelerine yerleştirilmiş kameralardan habersiz – bir anlığına rol yapmayı bırakıyor. Aynaya daha da yaklaşıyor, gözlerini inceliyor, alt kirpiklerinin altına parmağıyla rimelini siliyor, eleştirel bir ifadeyle başını sağa sola eğiyor. Bir şey dikkatini çekiyor – bir leke, bir kusur – ve tekrar aynaya yaklaşıyor, uzun tırnağıyla yanağını kurcalıyor, ta ki kaybolduğundan emin olana kadar. Sonra bir adım uzaklaşıyor ve kendini inceliyor, yana dönüyor, bir bacağını öne atıyor ve bir manken gibi geriye yaslanıyor. Paltosunu bir yana savuruyor ve yumruğunu kalçasına koyarak, şimdi daha da cüretkar bir poz veriyor, çenesini yukarı kaldırarak yukarıdaki parlak spot ışığının elmacık kemiklerine vurmasını sağlıyor. Beklenmedik bir şekilde, büyüleyici bir biçimde, asansör yavaşlayıp dururken kendine bir surat yapıyor. Aynayı bırakıp kapıya doğru dönüyor.

Asansörden çıktığı anda kameralar onu kaydediyor; adımları uzamış, alt dudağını ısırmasından sabırsızlığı belli oluyor ve çantasını omzuna çekerken yaptığı hızlı, neredeyse sinirli hareket de bunu gösteriyor. Gergin ya da belki de heyecanlı görünüyor. 412 numaralı oda, T şeklinde olan koridorun sonunda. Kapı sağ tarafta, 411 numaralı odaya bakıyor, kameraların göremeyeceği şekilde biraz içeriye doğru yerleştirilmiş ve bu durum, farkında olsa bile, onun için muhtemelen önemli görünmüyor.

Duvarın önündeki boşluğa yaslanmış kapıda duraksıyor ve kart cüzdanından anahtarı çıkarmak için aceleyle uğraşıyor. Tek bir hızlı bilek hareketiyle (güvenlik kamerası görüntüsündeki zaman damgasına göre tam 14:13'te, otelin elektronik kilit verileriyle de doğrulandığı üzere) kapıyı açıyor ve ardından gözden kayboluyor. Kapı kapandığında koridorun sonu tekrar karanlığa bürünmeden önce kamera sadece odadan gelen bir ışık parıltısını yakalıyor.

Koridordaki kamera onu bir sonraki gördüğünde, metal bir sedye üzerinde, ceset torbasına kapatılmış halde yatarken, cenaze görevlileri onu sessizce ve gizlice, artık boş olan odaların kapalı kapılarının önünden geçirirken görecekler. Polis işini bitirene kadar dördüncü katta kimse kalmayacak ve 412 numaralı oda, orada yaşananların her izinden tamamen temizlenene kadar da kimse orada kalmayacak.

Öncelikle, o kapalı kapının ardında gerçekte ne olduğunu öğrenmek gerekecek. Özellikle kapı kapandıktan sonraki döneme ait görüntülerin tekrar tekrar izlenmesi için çok zaman harcanacak. Dördüncü katta girip çıkan herkesin, hatta 412 numaralı odanın yakınından bile geçmemiş gibi görünenlerin bile tespit edilmesi ve değerlendirilmesi için büyük çaba sarf edilecek.

Ama en başından beri, yani ilk göründüğü andan itibaren, kapıcıyı yokmuş gibi geçip gittiği andan itibaren izleyen herkes, onu uyarmak, asansörden uzaklaştırmak, otelden çıkarıp sokağa yönlendirmek, hayatına geri döndürmek için garip ve anlamsız bir dürtüyle mücadele etmek zorunda kalacak; sanki hâlâ birinin onu ölüme doğru aceleyle gitmekten alıkoyabileceğine dair bir umut varmış gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Perde Açılıyor

'Hiçbir iki insanlar aynı şeyi aynı şekilde görmez.'

Harry Houdini

Başarılı Suçluların (1906)

1

İş asla aynı değildi, ama her zaman aynıydı. Otel odasına – aslında seçkin Governor Hotel'deki bir süite daha çok benzeyen odaya – girdiğimde, hemen tanıdık geldi. Ölüm benden hemen önce gelmişti ve beni eski bir dost gibi karşıladı; bu da şanslı bir durumdu çünkü alt kattaki personelin karşılaması oldukça soğuktu. İşte her şeyin normal olanın titreyerek durduğu, sıradan ve günlük olanın tuhaflaştığı o tanıdık, kabus gibi his. Bu hissi küçük, kirli evlerde ve kusursuz malikanelerde, zar zor yaşanabilir dairelerde ve pis sokaklarda, otoparklarda ve ormanlık alanlarda yaşamıştım ve şimdi de burada, pahalı ve seçkin Mayfair'in küçük bir köşesinde yer alan zarif beş yıldızlı bir otelde.

Karşımda küçük bir giyinme odası vardı, dolap kapıları açık bırakılmış ve boş askılar görünüyordu. Solda, kapısı hafifçe aralık bir banyo vardı ve içeriden olay yeri inceleme teknisyenlerinin hışırtıları geliyordu. Bir an için havayı yakıcı bir ışık kapladı: bir kamera flaşı. Kapı aralığından ısı ve buhar sızıyordu. Şimdilik bunu görmezden gelip yatak odasına geçtim.

Olay yeri inceleme ekiplerini, yere saçılmış kıyafetleri ve sağlık görevlilerinin geride bıraktığı tek kullanımlık ekipman parçalarını görmezden gelirseniz, burası muhteşem bir mekandı. İki koltuğun etrafını saran devasa bir cumbalı pencere vardı; böylece oturup ayrıcalıklı, zengin Londra'nın kalbine bakabilir ya da paranızla geçici olarak satın aldığınız devasa yatağa gözlerinizi çevirebilirdiniz. Koltukların arasındaki masanın üzerinde bir tepsi duruyordu. Tepsinin üzerinde, havayı beklenmedik bir yaz esintisiyle dolduran çilek dolu bir kase ve yanında tek bir şampanya

kadehi vardı. Ağır perdeler hala altın iplerle bağlıydı ve karşıdaki binanın ışıkları Kasım ayının öğleden sonraki loşluğunda parıldıyordu.

Mobilyalar, modern lüks ve özenle seçilmiş antikalardan oluşuyordu. Kaldığım otellerde genellikle dolap kapağının iç tarafında veya kapının yanında, kaçınılmaz olarak odanın en karanlık köşesinde bir ayna bulunurdu. Burada ise, kullanan kişinin en iyi ve en güzel yansımasını sağlayacak şekilde ayarlanabilen, ayaklı, tam boy maun çerçeveli bir ayna vardı. Yatağın karşısında, özenle seçilmiş okuma materyalleri ve dekoratif parçalarla dolu, uzun, cam önlü bir kitaplık vardı: Aziz Paul Katedrali'nin küçük bir modeli, Charles Dickens'ın bir büstü, koyunlarının üzerine eğilmiş porselen bir çoban kız. Otelin diğer tüm odalarıyla tamamen aynı olmak yerine, benzersiz ve özel bir his veriyordu ve bu da ödediğiniz paranın bir parçasıydı – birilerinin mekanı döşemek için zaman ve özen gösterdiği hissi. Aşık olabileceğiniz bir odaydı, aşık olabileceğiniz biri varsa aşık olabileceğiniz bir oda... Küçük, mutsuz bir iç çekişle karşılık verdim.

'Maeve.'

Sıçradım ve arkamı döndüğümde meslektaşım Liv Bowen'ı gördüm; çelik grisi şık bir elbise giymişti, koyu saçları örgülü ve düzgün bir topuz şeklinde toplanmıştı.

'Buraya ne zaman geldiniz?'

'Yaklaşık on dakika önce.'

'Daha önce oraya girdin mi?' Banyoyu işaret ederek başımı salladım.

'Sadece kısa bir süreliğine. Şu anda içeride çok fazla insan var. Patolog sırasını bekliyor.' Etrafına bakındı, kimsenin onu duyabilecek kadar yakınında olmadığından emin oldu. 'İyi misiniz?'

'Pekala. Öyle görünmüyor muyum?'

'Çok iyi görünüyorsun.'

Biliyordum. Gece mavisi bir pantolon takım ve aynı renkte uzun bir palto giymiştim. Cildim pürüzsüz ve ışıl ışıldı, saçlarım ensede toplanmış ve

düzgün duruyordu, başım dikti. Her açıdan kazanıyordum.

Ta ki gözlerime bakana kadar; işte o zaman beni yakından tanıyan insanlar endişelenmeye başlardı.

'Otellerde ani, şüpheli ölümlerden nefret ediyorum,' dedim, bu doğruydu ama onun sorduğu konu bu değildi. 'Otel ne kadar lüksse, durum o kadar kötü. Yönetimin iş birliği yapmasını sağlamak her zaman çok zor çünkü tek istedikleri sizin eşyalarınızı toplayıp gitmeniz ve değerli misafirlerinin yoluna çıkmamanız.'

'Bu gerçekten ilginç bir soru.'

'Öyle mi? Durumun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Una'dan bir telefon aldım, buraya gelmemi söyledi.' Una, Başkomiser Una Burt'tü; son derece verimli ve hiç de kişisel çekiciliği olmayan bir kadındı. Kendine olan güveni hiç azalmazdı, ki buna hayrandım, ama öte yandan tam bir inanç ancak her zaman haklıysanız işe yarardı ve Una yanılmaz değildi. 'Sadece bir ceset ve şüpheli durumlar olduğunu ve otelin bizden gizli kalmamızı istediğini söyledi, ben de öyle yaptım. Ne faydası oldu ki? Resepsiyon görevlisi, kim olduğumu ve neden burada olduğumu söylediğimde gerçekten irkildi.'

'Evet, haklı olduğunu anlıyorum. Dördüncü katta bir ceset, otelin imajıyla pek uyuşmuyor.'

'Ve bu benim önceliğim, açıkçası. Bana ceset hakkında daha fazla bilgi verin.'

Liv, "Kurban, burada düzenli olarak kalan Ilaria Cavendish'tir," dedi. "Odayı farklı bir isimle, Anne Pusey adıyla rezerve etmişti. Olay yerine ilk gelen polis memurları çantasında gerçek kimliğini buldu. Resepsiyon görevlilerine göre, her hafta aynı adamla burada buluşuyordu. Oda gecelik olarak rezerve edilmiş olmasına rağmen, birkaç saat kalıp sonra ayrılıyorlardı."

'Bu sadece çılgın bir düşünce ama belki de aralarında bir ilişki vardı.'

'Öyle mi düşünüyorsun?' diye sırıttı. 'Neyse, bugün buraya tek başına geldi. Oda servisinden şampanya sipariş etti ve şampanya saat 14.32'de odasına getirildi. Saat 14.50'de buluşacağı adam – Sam Blundell – geldi. Dokuz dakika sonra resepsiyonu arayıp ambulans çağırmalarını söyledi. Onu banyoda bulmuş ve çıkaramamış.'

Kaşlarımı çattım. 'Neden olmasın?'

'Küvet kaynar suyla doluydu. Kadın tamamen suya batmıştı. Hâlâ da öyle. Adam içeri girdiğinde suyun hâlâ aktığını söyledi. Musluğu kapattı, sonra onu sudan çıkarmaya çalıştı ama başardığı tek şey ellerini yakmak oldu.'

'Yardım çağırması neden dokuz dakika sürdü?'

'İyi bir soru. Henüz onunla konuşamadık. Yaralarının incelenmesi için hastaneye gitti.'

"Bir şampanya kadehi," dedim etrafa bakarak. "Şişe ve diğer bardak nerede?"

'Banyoda. Şampanya buz dolu bir kovadaydı.'

'Yani banyo yaparken ve bir şeyler içerken ne oldu da bayıldı ve öldü? Bu bir kaza, cinayet değil.'

'Ciddi bir kafa travması geçirdi.'

'Banyoya girerken ayağı kayıp düşebilir ve bayılabilirdi.'

'Patoloji uzmanının ne düşüneceğini görmemiz gerekecek, ancak bu tür bir kafa travmasına benzemiyor.'

'Ve burada sevgilisinden ayrı, tek başına mıydı?'

'Öyle görünüyor.'

'Bunu güvenlik kameralarından teyit edebiliriz. Tabii müdür şu anda incelemiyorsa. Eğer otel için sorunlu görünüyorsa, "Aman Tanrım, kamera çalışmıyormuş ve bakım ekibinin geçen cuma tamir etmesi gerekiyordu" diyecektir. Kusura bakmayın, nasıl olduğunu hatırlayamıyor.'

Liv güldü. 'Bu, senin için bile çok alaycı bir yaklaşım.'

'Bekleyip göreceğiz. Ama asıl gizem, onu kimin öldürdüğü değil, nasıl öldüğü gibi görünüyor.' Sinirle omuz silktim. 'En azından, işler basit

görünüyor. Una bana bunların hepsini telefonda anlatabilirdi.'

'Bu davayla ilgili size başka neler anlattı?'

'Hiçbir şey. Neden?'

Liv son derece rahat bir tavırla etrafına bakındı. 'Kimin sorumlu olduğundan bahsetmedi ki?'

Midem alt üst oldu. 'Hayır, değil.'

'Kesinlikle öyle. Bu son derece ilgi çekici davanın kıdemli soruşturma görevlisi, Başmüfettiş Josh Derwent'ten başkası değil.' Daha yakına eğilerek fısıldadı, 'Daha yeni geldi. Gecikti.'

İçimde bir endişe dalgası belirdi. 'Her şey yolunda mı?'

'Öyle olmalı, yoksa burada olmazdı.'

'Haklısın.' Boğazımda aniden oluşan düğümü çözmeye çalışarak yutkundum. 'Una beni uyarabilirdi.'

'Sanırım ikinizi birbirinden uzak tutuyordu.'

'Aslında o değil. Benimle çalışmaktan kaçınmak isteyen o.'

Liv şaşırmış görünüyordu. 'Bundan emin misin?'

'Bunu bana kendisi söyledi.' Bunda da hiçbir belirsizliğe yer yoktu; başka türlü yorumlayamayacağım kadar açık ve net bir ifadeydi. 'Sanırım bu sefer beni götürmek zorunda kaldı çünkü senden başka kimse yok. Diğer herkes Chelsea'deki Rus gangsterlerle bağlantılı.'

'En azından o projede değiliz,' dedi Liv, olumlu bir ses tonuyla. 'Tam bir felaket.'

'Bana beş milyon sterlinlik bir dairede işkence görmüş ve bağırsakları dışarı çıkarılmış üç gangster verin, yeter ki bazı insanlardan uzak durabileyim.' Etrafıma bakındım, bir yandan onun karanlık ve sert varlığını görmeyi umuyordum, diğer yandan da arkamda durmasından korkuyordum. Derwent'in yanlış zamanda ortaya çıkma konusunda bir yeteneği vardı. Eğer birinin kükürtlü bir uyarı bulutu içinde gelmesi gerekiyorsa, o da oydu.

'Sorun yok, halledersin.' Liv elimi tuttu ve bir saniyeliğine sıktı. 'Zor olduğunu biliyorum ama ikiniz de profesyonelsiniz.'

'İkisi de profesyonel mi? Bu çok iyimser bir değerlendirme. Profesyonel olabilir ama çoğu zaman profesyonel gibi davranmıyor.'

Hatta Liv'in şefkatli ifadesi daha da yoğunlaştı. "Onunla en son çalıştığınızdan beri birkaç ay geçtiğini biliyorum, ama yakında normal rutine döneceksiniz."

Sorun her zamanki rutindi, diye düşündüm. Her zamanki rutin yüzünden benden kaçınıyordu.

Banyodan beyaz takım elbiseli bir figür çıktı. Maskesini çenesinin altına indirdi ve en sevdiğim olay yeri inceleme müdürü Kev Cox'un yüzünü ortaya çıkardı. Günlerinin çoğunu insanların birbirlerine yaptıkları en kötü şeyleri en ince ayrıntısına kadar inceleyerek geçirmesine rağmen, her zaman neşeliydi.

'Maeve! Bu projede çalışacağını hiç düşünmemiştim.'

'Neden?'

Yüzündeki kaçamak ifade, açık ve dürüst tavrıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu. 'Şey... Bilmiyorum.'

Ona acıdım. 'Evet. Burada mı?'

'Hastaneden bir telefon görüşmesi yapması gerekti.' Kev etrafına bakındı, kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol etti. 'Thomas hakkında bir şey duydun mu?'

'Hayır,' dedim. Midemde bir gerginlik düğümü vardı. 'Hiçbir şey. Ve burada bu konuda konuşmasak daha iyi olur.'

'Ona bu konuda soru sormak zor. Onu üzmek istemiyorum.'

Başımı salladım. Biliyordum. 'Elimizde ne var?'

'Hâlâ banyoda.' Yüzü aydınlandı. 'Hoşuna gitmeyecek.'

'Neden?'

'Ciltte soyulma.' Kev, samimi bir mide bulantısı olan tepkime eğlenerek gözlerini kıstı. 'Onu çıkarmadan önce banyo suyunu boşaltacağız. Lifleri ve

işimize yarayabilecek diğer şeyleri eleyeceğiz.'

'Liv, güvenlik kamerası kayıtlarını bulmaya çalış. Ben de banyoya gidip bir bakayım bari,' dedim pek de hevesli olmadan.

"Önce koruyucu kıyafetlerinizi giyin," diye emretti Kev. "Ve mümkünse hiçbir şeye dokunmayın."

Tam uzaklaşmaya başlamıştım ama birdenbire durdum ve Liv bana çarptı. 'Kev, ne zamandır birlikte çalışıyoruz? Suç mahallinde hiçbir şeye dokunmamamız gerektiğini hâlâ söylemen gerektiğini mi düşünüyorsun?'

'Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir. Ben bir bilim insanıyım, Maeve. Hiçbir şeyi hafife almam.'

'Bunu görmezden geleceğim, ama sadece senden hoşlandığım için.' Üzerimi değiştirirken ve hatta banyo kapısından geçerken gülümsüyordum, ama beni bekleyen şeyi görünce bu gülümsemem uzun sürmedi.

2

Banyo, dairemle hemen hemen aynı büyüklükteydi ve çoğu mermerdendi. Krom musluklar lavaboda, cam duş kabininde ve devasa küvetin yanında parıldıyordu. Bir olay yeri inceleme teknisyeni küvetten suyu boşaltmaya hazırlanıyordu ve tanımadığım kısa boylu bir adam vardı. Adli tıp kıyafeti giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Hava buharla doluydu, ancak aynalar ısıtıldığı için yoğuşma yoktu. Kendi yansımamdan kaçınmak zordu: neredeyse her duvar aynalıydı, bu da etrafıma bakıp küvetin içindekiler dışında her şeyi algılamaya çalışan sonsuz sayıda benliğim anlamına geliyordu. Kev'in söz verdiği gibi, tam bir kabustu.

'Patoloji uzmanı mısınız?' diye sordum ve yabancı başıyla onayladı.

'Doktor Alex Brown.'

'Maeve Kerrigan. Ben cinayet masasında görevli bir dedektifim. Sanırım daha önce sizinle tanışmadım.'

'Londra'da çalışmaya yeni başladım.' Yumuşak bir İskoç aksanı vardı. Maskesinin arkasından görebildiğim kadarıyla kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Oldukça hoş biri gibi görünüyordu, ama temkinliydim. Daha önce çok hoş patologlarla da karşılaşmıştım, ölülerin arkadaşlığını yaşayanlarınkine tercih ettikleri için bu mesleği seçenlerle de; Alex Brown'ın bu sosyal ölçekte nerede yer aldığından henüz emin değildim.

'Suyun durumu göz önüne alındığında, muhtemelen şu ana kadar pek bir şey yapamadınız.'

'Hızlıca bir göz attım ve ilk izlenimlerimi oluşturdum, ama bunlara kesin olarak bağlı kalmayın.'

Cesede odaklanmaktan kaçınmak için artık hiçbir nedenim kalmamıştı. Ilaria Cavendish, bulanık ama detayları gizleyecek kadar opak olmayan suya tamamen batmıştı. Çıplaktı. Elleri ve kollarındaki deri gevşekti ve kafasında hemen yorumlayamadığım bir sorun vardı.

'Tanrım, ona ne oldu?'

Doktor Brown yanı başımdaydı. 'Nasıl öldüğünü henüz bilmiyoruz. Şu anki tahminim, görünen yaralanmaların öldükten sonra meydana geldiği yönünde. Onu bulan beyefendi, kollarından tutarak sudan çıkarmaya çalışmış, bu da oradaki derinin soyulmasına neden olmuş. Suyun sıcaklığı derinin ayrılmasına neden olmuş, anlıyorsunuz, ve adam ona kuvvet uygulayınca deri kolayca kaymış. Onu bu şekilde kaldıramayınca paniğe kapılmış ve saçından tutmuş. Gördüğünüz gibi, kafa derisi kafatasından ayrılmış.'

'Teşekkürler,' dedim kısık bir sesle. 'Bu daha çok retorik bir soruydu.'

'Benim için öyle bir şey yok. Küvet boşaldığında daha yakından inceleyeceğim ve elbette bu akşam detaylı bir otopsi yapacağım – sanırım siz de bana katılacaksınız?'

'Muhtemelen orada olacağım. Sabırsızlıkla bekliyorum.'

Sesimdeki tam bir isteksizlikten dolayı hafif bir eğlence ifadesiyle bana baktı. 'Bana hassas olduğunu söyleme, Çavuş.'

'İşimin en sevdiğim kısmı değil ama birçok otopsiye katıldım ve henüz hiç bayılmadım.'

'Her şey ilk defa olur.'

'Bu benim gelme isteğimi hiç artırmıyor,' diye belirttim ve o da güldü.

'O kadar kötü olmamalı. Boğulup boğulmadığını veya suya batmadan önce ölü olup olmadığını anlamak için akciğerlerine bakacağım. Umarım size ölüm nedenini, hatta zamanını bile söyleyebilirim.'

'Sizler asla kesin bir ölüm saati belirtmiyorsunuz. Umutlarımı yükseltmeyin.' Düşündüğümü söylemedim, o da bu durumda güvenlik kameralarının tıbbi bilimden daha faydalı olacağıydı.

Teknisyen pompayı çalıştırdı ve oda, konuşmayı imkansız hale getiren yüksek bir uğultuyla doldu. Patolog duşun yanına geri çekildi ve ben de dikkatimi odanın geri kalanına çevirdim. Lavabonun yanındaki küçük bir şişe ordusu dokunulmamış gibi görünüyordu ve Ilaria yanında hiçbir tuvalet malzemesi getirmemiş gibiydi. Buruşuk havlular ısıtmalı askıdan yere kaymış, birkaç parça çok pahalı, ince dantelli iç çamaşırıyla birlikte yığılmıştı; bunlara dokunmadan bir süre inceledim. Şampanya, temiz ve kuru olan lavabonun yanındaki, şimdi buz yerine su dolu buz kovasında duruyordu. Kayıp kadeh küvetin yanındaydı, dibinde bir miktar şampanya kalmıştı, sanki kurban onu boşaltıp suya girmeden önce yanına koymuş gibiydi.

Banyodan çıkıp adli tıp tulumumu değiştirmeye giderken kaşlarımı çatmıştım. Tekrar takım elbisemi giymiş, telefonuma bakarken 412 numaralı odanın kapısı ardına kadar açıldı: Liv, ardından bir gölge gibi Josh Derwent geldi ve onu bekliyor olmama rağmen irkildim. Benimle yarım saniye kadar göz teması kurdu, sonra bakışlarını kaçırdı; benim de tepkim tam olarak buydu. Telefonumu cebime attım ve pantolonumun belinden çıkan bluzumu içeri sokmaya, kollarımı düzeltmeye, kısacası her şeye odaklanmaya çalıştım, ama ona değil. Onu gördüğüm an hiç de iç açıcı değildi. Solgundu, uzun süreli uykusuzluktan gözlerinin altında koyu lekeler vardı. Dahası, içine kapanmış, kendini farklı bir şekilde taşıyor, eskisi gibi zahmetsizce ve özgüvenle yer kaplamıyordu. Ondan mutsuzluk yayılıyordu.

Ve bunların hiçbirinden bahsetmemi istemezdi diye düşündüm.

Hemen saldırıya geçti. 'Meşgul müsün?'

'Neden?' diye telaşlı bir şekilde sordum. *Size de merhaba* .

'Telefonuna bakıyordun.'

'Bir şeyi kontrol ediyordum sadece.'

'Etrafı gezmek için vaktiniz oldu mu?'

'Kısaca.'

'Peki ya?' Liv kaşlarını kaldırdı.

'Şimdi banyoya bir göz attığımdan, bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorum.'

Derwent, "Patologun belirttiğine göre, yaralanmalar ölümden sonra meydana geldi" diyerek iddiayı reddetti.

'Evet, biliyorum. Bana söyledi.'

Kaşlarını çattı. 'Başka bir şey mi buldu?'

'Henüz değil. Ama yaptım.'

'Devam et.' Ses tonunda hiçbir cesaretlendirme yoktu, bu da beni biraz kızdırdı ve onunla biraz dalga geçmeme neden oldu.

'Banyoda herhangi bir alarm zili çalmadı mı?'

Sinirli bir omuz silkme. 'Öyle mi olmalıydı?'

'Evet,' dedim, birden ona acıyarak. Benim gördüklerimi o da fark etmeliydi ve bunu söylediğim anda anlayacaktı. Tanıdığım Josh Derwent, fark ettiğim rahatsız edici ayrıntıların hiçbirini kaçırmazdı. 'Bardağın dibinde şampanya var ama kenarında ağzından bir iz yok. Ruj sürmese bile, dudağından bir iz kalırdı. Ve banyo zeminindeki kıyafetlerden anladığım kadarıyla gerçekten pahalı, gösterişli iç çamaşırları giyiyordu – jartiyer, ipek çoraplar, dantelli bir büstiyer. Bu tür şeyleri başkası çıkarsın diye giyersin.' Kızarmamaya odaklanıyordum ve bunu oldukça iyi başardığımı düşünüyordum. Eskiden sahip olduğu keyif parıltısı olmadan, ciddi bir şekilde dinliyor olması yardımcı oldu. Bu yardımcı oldu – ve bu donuk konsantrasyonla dinlemesi beni mahvetti. 'Sevgilisi gelmeden önce, giymek için zahmete girdikten sonra, o iç çamaşırını banyo için asla çıkarmazdı.'

'Doğru,' dedi Liv. 'Bunlar giymesi rahat şeyler değil zaten.'

'Bilmem,' dedi Derwent.

'Ayrıca, banyo yapması da bana mantıklı gelmiyor.' Kaşlarımı çattım. 'Duşta olsaydı, işten sonra kendini tazeleyebilirdi, ama hayatlarından birkaç saat çalıp zamanları kısıtlıyken neden uzun ve sıcak bir banyo yapsın ki?'

Derwent şüpheyle baktı. 'İşe yaradığını mı düşünüyorsun?'

'Biliyorum, yaptı. İnternetten araştırdım. Sen içeri girdiğinde de bunu yapıyordum.' Telefonumu çıkarıp ona doğru salladım. 'Açık kaynak arama. İnternette ne bulacağını asla bilemezsin.'

'Peki ne buldunuz?'

'İki yıl önce *The Times* gazetesinde iç tasarım işini öven bir makale. Ofisler Soho'da, Golden Square yakınlarındaydı.'

'Uygun.'

'Şey, eğer sevgilinizle buluşmak için gün ortasında gizlice dışarı çıkıyorsanız, çok uzağa gitmek istemezsiniz, değil mi?'

Bunu kötü niyetle söylememiştim, ama kaşlarını çattı ve ben tekrar garip, öfkeli ve mutsuz hissettim; bunların hiçbirini sorsa itiraf etmeye hazır değildim. Neden böyle hissettiğim belirsizdi. Birlikte olmak için işten hiç *kaçmamıştık* .

Aslında hiçbir zaman sevgili olmamıştık.

Yere bakıyordu, konsantre olmuştu. 'Tamam.'

'Saçları da açıktı. Banyodan sonra sırılsıklam ıslak olurdu, bu da yatağa gideceklerse can sıkıcı olurdu. Eğer yıkamayı planlıyorsa, bence duş alırdı ve eğer anlayamadığım bir nedenden dolayı banyoda yıkıyorsa, en azından banyonun yanında otelin şampuanından bir şişe olurdu. Sadece kafasını suya daldırıp öylece bırakmazdı.' Başımı salladım. 'Sahnelenmiş.'

'Peki neden onu küvete koydunuz?' diye sordu Liv.

Derwent, "Adli tıp incelemesi," dedi. "Isı, üzerinde bulunan veya muhtemelen vücudunda bulunan tüm DNA'yı yok etmiş olmalı."

'Pekala, ama sınırlı olasılıklara bakıyor olmalıyız.' Liv bana ve Derwent'e baktı. 'Bu odaya giren tek kişiler kurban ve sevgilisiydi.'

'Ve şampanyayı getiren adam ya da kadın,' dedim. 'Ya da henüz bilmediğimiz başka biri.'

"Güvenlik kameralarının kayıtlarını görmedim ama ilgili olabilecek her şeyi topluyorlar, böylece şimdi izleyebiliriz. Son üç saate ait her şeyi, otelin tüm kameralarının kayıtlarını istedim," dedi Liv.

Derwent, "Son yirmi dört saat olsun," diye emretti. "Az olmasından çok olması daha iyidir."

'Ve bunu izlemek zorunda kalacak olan sen olmayacaksın.' Hafif tutalım, normal tutalım, diye düşündüm. Ona her zaman yaptığım gibi takılmamda bir sakınca yoktu.

Bana şöyle bir baktı ama cevabı neredeyse kayıtsızdı. 'Bunu Colin yapacak.'

Banyodan bir gürültü ve ardından bir tıkırtı geldi.

'İçeride neler oluyor?' Derwent öne eğilerek görmeye çalıştı.

'Cenaze görevlileri cesedi alıyor.' Ben konuşurken patolog dışarı çıktı. Elbisesinin fermuarını açtı, maskesini çıkardı ve yaşı konusunda haklı olduğumu görünce memnun oldum. Yüz hatları beklediğimden daha çocuksuydu – hoş bir gülümsemesi ve kalkık burnu vardı, bu da grileşmiş saçlarına rağmen onu genç gösteriyordu. Evli olup olmadığını ve eğer evliyse eşine iş gününü nasıl geçirdiğini anlattığını merak ettim. *"Bugün fena değildi canım. Sadece kurtçuklarla dolu bir ceset* ."

Doktor Brown kaşlarını kaldırdı. "Yani, daha sonra görüşecek miyiz, Çavuş?"

'Saat kaç?'

'Muhtemelen yedi civarı.'

'Orada olacağım,' dedim, o da başını salladı, hepimize veda etti ve gitti.

Onun gidişini izledim, sonra arkamı döndüğümde Derwent'in bana dik dik baktığını gördüm. Sanki duvara çarpmış gibiydim; gerçekten bir adım geri çekildim.

'Gerçekten mi?' Çenesi kasılmıştı: Tamamen ve bütünüyle öfkesini kaybetmişti, bu da beni şaşırtmıştı. Liv belirsiz bir şeyler mırıldandı ve uzaklaştı.

'Sorun ne?' Son birkaç dakikayı kafamda tekrar canlandırdım. 'Ah. Hayır, o... otopsiden bahsediyordu.'

Bir bakıma, açıkladıktan sonra durum daha da kötüleşti. Zorlukla yutkundu. 'Özür dilerim.'

'Özür dilemenize gerek yok.'

'Hayır. Ben ilgileniyorum. Bu beni ilgilendirmiyor.' Başını salladı: Sanırım durumu ne kadar kötü idare ettiğine inanamıyordu ve haklıydı, belki de ona bunun onu ilgilendirmeyen bir şey olduğunu kendim söylemeliydim.

Cenaze görevlilerinin banyodan çıkıp Ilaria Cavendish'i siyah bir ceset torbasına güvenli bir şekilde koymalarıyla cevap vermekten kurtuldum. Onu paslanmaz çelik bir sedyeye koymuşlardı ki siyah minibüslerine taşıyabilsinler. Tahminimce otelin arka girişinin yanına, gözden uzak bir yere park edeceklerdi. Çöp ve kirli çarşaflardan cesetlere kadar istenmeyen her şey hızla ve gizlice kaldırıldı. Yollarından çekilmek için yana doğru adım attım ve aynı şeyi yapan Derwent ile neredeyse çarpışıyordum. Hızla uzaklaştı ve ben de kızardığımı hissettim.

Bana çok yakın durmamasının daha utanç verici yanı neydi ki?

Çünkü farklı.

Çünkü şu anki durum böyle.

Cenaze görevlileri salona doğru ilerlerken Derwent, "Banyoya bir daha bakacağım," dedi. "Geliyor musun?"

'Sanırım görmem gereken her şeyi gördüm.' Oradan uzaklaştım. Şimdilik onunla aynı küçük alanı paylaşmaktan fazlasıyla bıkmıştım.

3

Kaçınılmaz olarak, yapmam gereken bir sonraki şey Josh Derwent ile küçük bir alanı paylaşmaktı. Bu sefer asansördeydik. Güvenlik kamerası kayıtlarını incelemek için Liv'i benimle göndermesini ya da beni yalnız bırakmasını bekliyordum, ama beni takip etti. Asansör kapıları kapanana kadar bekledim ve aylardır ilk kez yalnız kaldık.

'Bunlar nasıl?'

'Şey, evet. Son testlerin sonuçlarını bekliyoruz.' Gözlerini telefonundan ayırmadı, hızlıca bir mesaj yazıyordu.

'İşlerine yarayacak bir şey bilmeye daha mı yaklaştılar?'

'Söylemesi zor.' Çenesindeki bir kas kasıldı.

'Thomas kendini nasıl hissediyor?'

'Hemen hemen aynı.'

'Sadece rica ediyorum Josh,' dedim sessizce. 'Bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama herkes yardım etmek istiyor.' *Herkes için, yani: Yardım etmek istiyorum* .

'Kimsenin yapabileceği bir şey yok, ama gösterilen ilgiye minnettarım.'

' *İlgilendiğim* için sormuyorum.'

Bir an sonra içini çekti. 'Biliyorum.'

Asansörün aynalı duvarına yaslandım, ellerim arkamdaki demire kenetlenmişti. Olabilecek her şey arasında Thomas'ın hastalanması neredeyse en kötüsüydü. Mayıs ayından beri Derwent, özellikle doktorlar hastalığın nedenini anlayamadıkları için, kız arkadaşının oğluyla tamamen meşguldü. Küçük çocuğu hastanede, perişan halde görmek onun için ne kadar acı verici olduğunu anlıyordum ve Derwent'in, içtenlikle nefret

ettiğim kız arkadaşı Melissa'yı desteklemek için orada olması gerektiğini de anlıyordum. Thomas çok, çok hastaydı ve sadece sekiz yaşındaydı. Bu şartlar altında, benim duygularımın hiçbir önemi yoktu.

Bu, onları kapatabileceğim anlamına gelmiyordu.

'Seni böyle görmek istemiyorum.'

Başını öne eğdi. 'Maeve.'

'Bunu istemediğini biliyorum—'

Asansör yavaşça durdu ve kapılar, büyük valizleri ve uzun boylu gençleriyle birlikte beş kişilik bir aileye açıldı. Sırt çantaları, el çantaları ve valizleriyle dolu bir şekilde asansörün büyük bir bölümünü kaplayarak içeri girdiler. Derwent, yer açmak için kenara çekildi ve sonunda kendisini benimle aynı köşeye sıkışmış buldu. Omuzum göğsüne değecek şekilde bana döndü ve asansörün arka duvarına yaslandı, yüzündeki acı ifadeyi şöyle yorumladım: *Mesafemi korumaya çalıştım...*

"İki genç kız ve bir oğlanla Avrupa'da üç haftalık bir seyahat – hafif bavul hazırlamaya bile çalışmadım," dedi anne, Güney Amerika'nın tatlı tınısını taşıyan yumuşak bir sesle. Bavullara baktım.

'New Orleans'lı mısınız?'

Gözleri faltaşı gibi açıldı. 'Bunu nereden biliyorsun?'

'Sadece bir tahmin.'

'Vay canına, sen zihin okuyabilen birisin. Ya da Sherlock Holmes.'

Başımı salladım. 'Kesinlikle hayır.'

"Anne," diye tısladı en büyük genç. "Dur. Çok *utanç verici* davranıyorsun."

Yüz ifademi ciddi tutmaya çalıştım. Yanımda, Derwent'in eli, görünmeyecek şekilde bileğimi kavradı: bir uyarı.

Sen gülersen ben de gülerim.

Anne, çocukları sırasıyla öfkeli, sıkılmış ve şaşkın bir halde bakarken, tüm seyahat planlarını bizimle paylaşma fırsatını yakaladı. Kocasının ifadesi ise kabullenmişti. Bunun sık sık yaşandığını tahmin ettim. Dinledim,

gülümsedim ve sonunda zemin kata ulaştık. Aile yavaşça, acı çekerek kendilerini ve valizlerini dışarı çıkardı ve anne el salladı.

'Tanıştığımıza çok memnun oldum!'

'İyi yolculuklar.' Asansörden çıkmak için onları takip etmeye başladım, Derwent ise uzanıp rastgele bir düğmeye basarak beni geri çekti. Kapılar tekrar kapandı ve asansör gıcırdayarak yukarı çıkmaya başladı.

Şaşkınlıkla ona döndüm. 'Ne yapıyorsun?'

'Hiçbir şey.' Başını yana eğdi, beni süzdü. 'Sadece bir tahmin, Sherlock?'

'Bagaj etiketleri,' diye açıkladım. 'Çantalarının üzerinde hala etiketler vardı ve havaalanı kodunu tanıdım. Eurostar'a binmeden önce etiketleri çıkarmaları gerekecek. Keşke onlara söyleseydim.'

'New Orleans'ın kod adı nedir?'

'Tuhaf bir durum. MSY, havaalanının eski adından geliyor. Adını Louis Armstrong'dan sonra değiştirdiler, ama sanırım LAX adı zaten alınmıştı.'

Kaşlarını kaldırdı. 'Bunu nereden biliyorsun?'

'Bir keresinde bir pub bilgi yarışmasında yanlış cevap vermiştim.'

'Ve aynı hatayı asla iki kez yapmazsın.'

'Çok sık değil.'

Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldı, böylece sözlerimizin başka olası yorumları olup olmadığını düşünmekten kurtulduk. On altıncı kattı. Derwent ilgisizce baktı ve tekrar G tuşuna bastı.

'Gidiş-dönüş yolculuğunu açıklayabilir misiniz?'

'Aslında hiçbir sebep yok.' Okun fırlatılmasıyla hedefe saplanması arasındaki sessizlik gibi gelen bir duraksama. 'Tek sebep seni bırakmak istememedi.'

Asansör, aile ve eşyaları olmadan devasa görünüyordu, ama o hala bana çok yakındı: yüzüme elini uzatması, avucunu yanağıma değdirmesi kolay olacak kadar yakındı. Kendimi ona yaslanırken buldum ve gözlerimi kapattım. Bir an için, her şey yana kaymadan önce, bahar güneşinde bir plajda olabilirdik.

'Maeve.'

Adımı söyleme şekli beni bir anda kendime getirdi. *"Kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun* ," demişti o sahilde. Hiç yalan yoktu. Dudakları benimkine o kadar yakındı ki ne yapmayı planladığı konusunda hiçbir şüphe yoktu ve ben de içgüdüsel olarak, düşünmeden hareket ettim. Durdu, bizi ayırmak için göğsüne koyduğum elime baktı. "Maeve?"

"Güvenlik kameraları var," dedim ve asansörün kapıları zemin katta tekrar açıldığında aramızda uygun bir mesafe olana kadar ondan uzaklaştım. Titriyordum ama kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Birkaç ay önce neredeyse bir ilişkiye başlamıştık, sadece o nihayet kız arkadaşı Melissa ile ilişkisini bitirene kadar beklemiştik. Sonra Thomas ve bizi birbirinden ayıran bir bomba gibi düşen sağlık sorunları oldu. İlişkinin yürümemesinin benim suçum olmadığı gibi onun da suçu değildi, ama bazen doğru olanı yapmak hayal edebileceğimden çok daha kötü hissettiriyordu.

Derwent, gözle görülür şekilde sarsılmış bir halde derin bir nefes aldı ve asansörden benimle birlikte çıktı.

'Üzgünüm.'

"Mm," dedim, ancak bunu söyleyebildim. Önemli olduğu halde bunun önemsiz olduğunu söyleyemezdim. Umursamadığımı da söyleyemezdim.

'Olanları unutun.'

'Neyi unutayım? Hiçbir şey olmadı.' Kollarımı kavuşturup daha güvenli bir konuşma konusu aradım. 'Ailem yardım edip edemeyeceklerini merak ediyordu.'

Bana suçluluk dolu bir bakış attı. 'Onları aramalıyım.'

'Bir mesaj iletebilirim. Onlara bir şey söylemek istiyorum. Annem Padre Pio'ya mum yakıyor. Anlaşılan o, şifa için başvurulacak azizmiş.'

'Mumlar değil.' Ama yüzü yumuşamıştı; annemi gerçekten seviyordu.

'Thomas'ı özlüyorlar.' Londra'nın banliyölerinde aynı bölgede yaşadıkları için Derwent ve Melissa'nın çocuklarına sık sık bakıcılık yapmışlardı.

Şimdiye kadar sadece kız torunları olmuştu, bunlar da kardeşim ve eşindendi ve ben onlara bir erkek torun vermeye hiç niyetli değildim, bu yüzden Thomas onların hayatına hoş bir katkı olmuştu. 'Onu görmeyi çok isterlerdi.'

'Soracağım.'

"Melissa'nın benim etrafımda olmasını istememesini anlayabiliyorum," dedim, çünkü yakın zamanda Derwent'in duygularından şüphelenmekte haklı olduğunu kanıtlamıştı, bu yüzden biraz zorlanarak, "ama ailem hiçbir yanlış yapmadı."

'Sen de sormadın.' Aniden arkasını döndü. 'Dediğim gibi, soracağım. Şimdi güvenlik ekibiyle konuşalım. Umarım çok geçmeden bu işi bitirip eve gidebiliriz.'

'Affedersiniz.' İnci grisi bir takım elbise giymiş, sarı saçlı bir kadın lobiyi geçti. Yakasındaki zarif bir rozet, otel personeli olduğunu gösteriyordu. 'Sanırım dördüncü kattaki sorunla ilgileniyorsunuz.'

'Doğru,' dedim, 'mesele'nin cinayeti tanımlamanın bir yolu olduğunu düşünerek.

'Otel kaynaklarına olan ek yükü yönetmek açısından, misafir asansörleri yerine personel asansörlerini kullanmanızı rica edebilirsek çok faydalı olur.'

Lütfen otelin sadece personele açık alanlarında, perde arkasında kalın ki misafirler soru sormaya başlamasınlar .

'Üzgünüm, adınızı alamadım,' dedim.

'Jeanette Lee.' Benim bunu yazmamı izledi. 'Ben otel müdürüyüm.'

Müdürün erkek olacağını ve otelde istenmeyeceğimizi varsaymıştım. Yarı yarıya doğru olması hiç olmamasından iyidir.

Derwent, "Bugünkü güvenlik kamerası kayıtlarına bakmak istedik," dedi.

'Elbette. Beni takip edin.'

Jeanette Lee önümüzden geçerken, çalışanlarının ona bakışları beni büyülemişti; tıpkı çoban köpeğini izleyen koyunlar gibiydiler. Bir insanın

karakterini, diğer insanların ona nasıl tepki verdiğinden çok şey anlayabilirdiniz. Jeanette Lee hafife alınmamalıydı.

Resepsiyonun arkasındaki bir dizi odadan geçtik; her biri lobinin lüksünden çok uzaktı: en ucuz ofis mobilyaları, sade duvarlar, hiç gün ışığı yoktu. Son odada bir dizi ekran ve iki adam vardı. Biri tüm kameralardan gelen canlı yayını izliyordu ve biz içeri girdiğimizde etrafına bakmadı bile. Diğeri ise şık bir takım elbise giymiş ve düzgün siyah bir sakalı vardı. Ayağa fırladı ve Derwent'in elini coşkuyla sıktı.

'Güvenlik şefi Mo Ramzan.'

'Eski işim mi?'

Ramzan sırıttı. "Belli oluyor mu? Batı Midlands Polisi'nde on iki yıl çalıştım."

'Ve bunu geride bırakıp beş yıldızlı bir otelin ihtişamını mı tercih ettiniz? İlginç bir seçim.'

Ramzan bu sefer güldü, gözleri parıldıyordu. El sıkışmasının sağlam ve kendinden emin olduğunu fark ettim. İnsanlarla iyi geçinen, zor bir misafiri etkileyebilecek veya garip bir durumu yatıştırabilecek biri diye düşündüm.

'Ilaria Cavendish hakkında bize neler anlatabilirsiniz?'

Gülümsemesi soldu. 'Çok üzücü. Cesedi taşıdıklarını gördüm.'

'Gitmiş mi?' Jeanette Lee tetikte, kaskatı kesildi. 'Odayı ne zaman geri alacağım?'

'Henüz değil.' Derwent'in tonu, bunun ne zaman olabileceği konusunda bir tartışmayı teşvik etmiyordu.

Jeanette iç çekti. 'Herkesi bütün kattan taşıdım – misafirlere üst kat odası teklif edebilecek kadar yerimiz vardı ve onlar da memnuniyetle kabul ettiler. İyi bir otelin sırrı, misafirlerden mümkün olduğunca çok şeyi gizlemektir. Çirkin ya da işlevsel olan her şey görünmez olmalı.'

Çirkin mi yoksa işlevsel mi olduğumuzu merak ettim. Belki de ikisi birden. 'O katta kaç oda doluydu?'

'Sadece altı oda. Kasım ayının ortasında, hafta içi – yarı doluluk oranıyla çalışıyoruz, ama bu standart bir durum. Bir oda tesisat sorunu nedeniyle kullanılamaz durumdaydı, ancak o sorun çözüldü.'

'Misafirlere neden taşınmalarını istediğinizi söylediniz mi?' diye sordu Derwent.

'Detayları bilmelerine gerek yoktu ve hiçbiri sormadı.'

Ramzan, "Ücretsiz bir oda yükseltmesi alıyorsam fazla soru sormazdım," dedi. "Ve eminim bir şişe köpüklü şarap da olurdu."

'Alkol tüketenler için evet. İçmeyenler içinse meyve sepeti.' Müdürün yanağında bir an için gamze belirdi ve görünüşü değişti. 'Tekrar gelen müşteriler buna değer. Bu misafirler yılda birkaç kez Londra'ya geliyorlar.'

'Peki ya Ilaria Cavendish?' diye sordum. 'Anladığım kadarıyla o da düzenli müşterilerdendi.'

'Evet, doğru. Her çarşamba burada kalıyordu. Oda, izin verdiğimiz en uzun süre öncesinden, yani on bir ay öncesinden her hafta rezerve ediliyordu.'

'Ön ödemeli mi?'

Başını salladı. 'Ama günü değiştirmeleri gerekirse yeniden rezervasyon yapabilir.'

'Peki, her hafta geliyorlar mıydı?'

'Hayır. Bazen gelemediklerini varsayıyorum. Rezervasyonu olduğu gibi bırakıyorlar.' Omuz silkme. 'Eğer çok zenginseniz, zamanınız çok değerlidir. Düzenlemeleri değiştirmek için aramak onların umurunda olmazdı.'

'Hiç geceyi burada geçirdiler mi?'

'Hayır. Her zaman öğleden sonra giriş yaparlar ve saat altıya kadar ayrılırlardı.'

'Ilaria farklı bir isimle giriş yapmıştı, değil mi?' dedim. 'Anne Pusey.'

'Odayı ayırtan kişinin adı bu. Buraya gelen ilk polis memurları çantasında cüzdanını bulana kadar onu sadece Anne olarak tanıyorduk.'

'Yanındaki adam kimdi peki? Sam Blundell mi?'

'Hiçbir zaman ödeme yapmadı. Her zaman onun kartını kullandı.'

'Herhangi bir tartışma veya sorun var mı?'

'Kolay misafirlerdi.' Omuz silkti hafifçe. 'Vali Oteli, sadece birkaç saatliğine kalan misafirleri ağırlayan bir otel değil, ama onlar da temkinli davrandılar, bu yüzden göz yumdum.'

'Hep aynı oda mıydı?' diye sordum.

'Her zaman.' Kaşlarını çattı. 'Aslında, sorun yaşadığımız tek şey buydu. Üç ay önce olmalıydı. Müdür yardımcım Cumartesi'den Çarşamba'ya kadar 412 numaralı odaya başka birini yerleştirmişti ve o kişi fazladan bir gece daha kalmak istedi. Anne'ye (Ilaria'ya) giriş yaptığında en iyi süitlerimizden birine yükseltme teklif ettim ama reddetti. Bunu istediğimiz için gerçekten çok kızmıştı. Bunun yerine diğer misafiri başka bir odaya taşıdık ve o da çatı katında kalabildiği için çok memnun oldu.'

İlginçti, diye düşündüm. Oda güzeldi ama daha iyi bir seçeneği reddetmiş gibiydi. Belki de 412'ye karşı duygusal bir bağ besliyordu.

'Peki ya güvenlik kameraları?' diye sordu Derwent.

'Elbette.' Ramzan köşedeki bilgisayarı işaret etti. 'Her şeyi meslektaşınızın bize verdiği adrese gönderdik, ancak isterseniz buradan da inceleyebilirsiniz.'

'Onun otele varışını görmek isterdim.'

'İşte buyurun.' Ramzan bir dosya seçti ve öğleden sonra saat ikiye gelene kadar kaydırdı. Sokakta insanlar, gruplar halinde veya yalnız başlarına, izlendiklerinin farkında olmadan yürüyor ve konuşuyorlardı. 'Saat ikiyi üç geçe görünüyor.'

Sarışın kadının sokakta ağır adımlarla ilerleyişini izledik. Banyoda gördüğüm şişmiş, harap olmuş cesedin herhangi bir özelliğini tanımaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Hızlı adımlarla yürüyordu, kulağında telefon vardı.

'Telefonu aldık mı?' diye sordu Derwent ve ben de başımı salladım.

Otelin önüne vardığı anda telefonu kapattı ve kapıcıya bakmadan yanından geçip gitti.

'Çok hoş,' dedim.

Ramzan, profesyonel bir fotoğrafçı edasıyla kadını otel içinde takip etti; giriş işlemlerini yaparken, asansöre binerken, koridorda yürürken ve 412 numaralı odaya girerken farklı açılardan çekimler yaptı.

'Elimizdeki tek kamera açısı bu mu?' diye sordu Derwent ve Ramzan başını salladı.

'Koridordaki son iki kapının güvenlik kameralarımız tarafından izlenemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Her kata oraya küçük kameralar taktıracağım.'

'Bizim için çok geç.' Derwent dudağını ısırdı. 'Ve onu bir daha görmeyeceğiz mi?'

'Evet. O içeri girdikten dört dakika sonra 408 numaralı odadaki misafirler ayrıldı,' dedi Ramzan, koridorun boş olduğu karelerden hızla geçerken. Misafirler yaşlı bir çiftti; adam bastonuyla, kadın da çantasıyla uğraşıyordu ve kadın, asansöre inmeden önce unuttuğu bir şeyi almak için odalarına geri döndü.

'Onlarla konuşmalıyız,' dedim Jeanette'e, o da başını salladı.

'Elbette. Sizin için hallederim.'

Sık sık kullandığı, ihtiyaç duyan misafirlerine otomatik olarak verdiği bir güvence cümlesi gibiydi.

'Ardından beş dakika sonra oda servisi görevlisi geldi. Adı Abilo Braga, Brezilyalı ve otelde yedi aydır çalışıyor. Konuk asansörlerinin sağında, "Sadece Personel İçin" yazılı kapının arkasındaki servis asansörüyle yukarı çıktı.'

Orta boylu, orta yapılı, koyu saçlıydı. 412 numaralı odaya kadar bir servis arabası itti ve kapı açılana kadar bekledi. Beyaz örtüsüyle tertemiz olan servis arabasına göz attım; buz kovasında duran şampanyayı, bardakları,

çilek kasesini ve ince deri bir dosyayı fark ettim. Servis arabasını içeri itti ve gözden kayboldu. İki dakika geçti.

Jeanette Lee, aşağı yukarı kendi kendine, 'Şampanyayı açıyorum,' dedi.

Dışarı çıktığında, el arabası dosya ve metal kafesinde duran şampanya mantarı dışında bomboştu. Hızlı ve ustaca bir hareketle cebine bir şey attıktan sonra, el arabasını dikkatlice yönlendirerek asansörlere doğru yürüdü. Jeanette onu onaylayarak izledi: belli ki onun titiz standartlarını karşılamıştı.

'En azından Ilaria bahşiş verdi,' diye yorum yaptım. 'Peki sonra ne olacak?'

'Sam Blundell aşağı inene kadar hiçbir şey olmayacak.'

Sevgilisinin aksine, Sam kapıcıya başıyla selam verdi ve ikisini de güldüren bir şey söyledi. Üzerinde pahalı bir palto, altında da bir takım elbise vardı ve ayakkabıları Derwent'in başını sallamasına neden oldu.

'Keskin parmak uçları. Kabul edilemez.'

Kare çeneli, beyaz dişli ve geniş omuzlu, rugby oyuncusu yapısına sahip yakışıklı bir adamdı. Her ikisi de kadın olan resepsiyonistler, masaya yaklaştığında daha dik durdular ve aralarındaki etkileşim her iki tarafta da gülümsemelerle doluydu. Asansöre binerken aynaya kısa bir bakış attığını izledik. Kibirli değildi, süslenmeye ihtiyacı yoktu. Koridorda 412 numaralı odaya doğru yavaşça yürüdü, kapıyı kart okuyucusuyla açtı ve kameranın görüş alanından kayboldu.

'Şu an saat kaç?' diye sordu Derwent.

'Saat üçe on kala,' dedim. Defterime bir zaman çizelgesi karalıyordum.

'Peki ne zaman yardım çağıracak?'

Ramzan, hareketsiz, boş koridorun çerçeveleri arasında hızla ilerliyordu. 'Dokuz dakika oldu. Saat üçe bir kala resepsiyona haber verdi. Ondan bir dakika önce de bu.'

412 numaralı odanın kapısı açıldı ve Sam Blundell sendeleyerek dışarı çıktı, dengesini kaybetmişti. Ceketini ve paltosunu çıkarmıştı, gömleği

ıslakmış gibi saydamdı. Ellerini avuç içleri kendisine dönük şekilde yukarı kaldırmıştı. Kollarının ön yüzü kızarmış, yüzü ise endişeliydi. Bağırdı. Dudak okumada pek yetenekli değildim ama ne dediğini anlamak zor değildi.

Lütfen biri bana yardım etsin. Biri. Yardım.

Kapıların hiçbiri açılmadı. Asansöre doğru koridorun yarısına kadar ilerledi, sonra fikrini değiştirdi, arkasını döndü ve koşarak geri geldi, duvara çarptı ve tekrar 412 numaralı odaya girdi.

"Ve bu, sağlık ekipleri gelmeden önce koridorda yaşanan son şey," dedi Ramzan. "İsterseniz izleyebilirsiniz ama onu ya da başka kimseyi görmüyorsunuz."

"Şimdi bakmana gerek yok," dedi Derwent ve ben de ciddi bir şekilde başımı salladım.

'Sanırım ağlıyordu.'

'Onun halini gördün – ve o onu seviyordu.' Sesi beklenmedik bir şekilde yumuşaktı. 'Onu gerçekten suçlayabilir misin?'

4

'Ilaria Cavendish'in kocasına ölüm haberi verildi ancak avukatının söylediğine göre, kimseyle konuşabilecek durumda değil; doktoru ona sakinleştirici vermiş.' Liv tepkimizi görmek için başını kaldırdı.

'Avukatı mı?' diye tekrarladım. 'Bu çok ilginç.'

'Genellikle etrafında bir avukat bulunduran türden bir insan gibi görünüyor; anladığım kadarıyla finans dünyasında inanılmaz derecede önemli biri. Tanrıdan daha çok parası var. Karısı için perişan halde.'

'Tamam. Onu yarınki listenize ekleyin,' dedi Derwent. 'Başka ne?'

'Sam Blundell acil serviste ve yanıkları nedeniyle ağır ağrı kesiciler alıyor, bu yüzden bugün röportaj veremeyecek, ancak yarın bizimle konuşmaya hazır. Evde olacak.'

'Ben giderim,' dedim ve Derwent başını salladı.

'Onları kendi topraklarında görmek her zaman faydalı. Nerede yaşıyor?'

'Batı Ken,' dedi Liv.

'Zengin insanlar,' diye mırıldandı kendi kendine.

Kaşımı kaldırdım. 'Bu kadar lüks tesise sahip olduklarına göre otel odasına ihtiyaç duymayacaklarını düşünürdüm.'

'Heyecanın bir parçası da bu,' dedi Liv. 'Tarafsız bir alan olması da önemli. Kocasını veya kız arkadaşını hatırlatan utanç verici hiçbir şey yok.'

'Aa, Blundell'ın bir ilişkisi mi var?'

'Şimdilik. Sanırım birçok şey Ilaria'yı bilip bilmediğine bağlı.' Liv kalemini ağzına vurdu, gözleri parlıyordu. 'Altıdan önce ayrılacağımızdan emin olup olamayacağımızı sordu.'

'Bunu ondan saklayamayacak,' dedim. 'Tutuklanırsa asla.'

'Hayır, ama o umudunu koruyor.'

'Peki bugün kiminle konuşmamız gerekiyor?' Derwent elini uzattı ve duvara yaslandı. Yorgunluktan sendeliyordu.

'Şey, kimseyle konuşmanıza gerek yok. Liv ve ben hallederiz,' dedim hızla.

'İyiyim.' Ama hiç de iyi görünmüyordu. 'Dün gece pek uyuyamadım, hepsi bu.'

'Denetçiler ofise kaçıp, eve gitme vakti gelene kadar evrak işleriyle uğraşabiliyorlar. Biliyorum, siz genellikle bundan faydalanmıyorsunuz ama faydalanmalısınız.'

'Maeve haklı,' dedi Liv. 'Geriye kalan her şeyi halledebiliriz. Ben koridordaki çiftle konuşacağım, Maeve de şampanyayı getiren garsonla görüşebilir.'

Saate baktım. 'Muhtemelen otopsiye de gideceğim, ya da en azından bir kısmına. Geri kalan her şey yarına kadar bekleyebilir.'

'Tamam.' Tartışmaya girmemesi, ona hiç benzemeyen, korkunç bir durumdu. Liv'in halletmesini istediği kalan görevleri sıralarken onu neredeyse hiç dinlemedim ve uzaklaşırken gözden kaybolana kadar onu izledim.

'İyileşecek,' dedi Liv. 'Sadece yorgun.'

'Haklı olduğunuzdan eminim.'

'Thomas hakkında seninle konuştu mu?'

'Tam olarak değil.'

'Hadi gel.' Kolunu benimkine geçirdi. 'İş, aklını dağıtır.'

Kendimi oyalayacak bir şey bulmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim, ama aslında Mo Ramzan'ın ofisinde Abilo Braga'nın karşısında oturduğumda kendimi çok daha iyi hissettim. Köşeye sıkıştırılmış kanepenin en ucunda kambur bir şekilde oturan Braga için aynı şeyi söyleyemem. Şahsen düşündüğümden daha gençti ve belli ki korkmuştu. Alnı ve üst dudağı terlemişti ve titremelerini engellemek için

ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı. Ayrıca güvenlik kamerasındaki görüntüsünden daha kısa boylu ve zayıftı.

'Onu fazla kötü düşünme,' diye tavsiye etmişti Ramzan bana. 'Brezilya'da polisin işleri nasıl yürüttüğünü bilmiyorum ama Metropolitan Polis Teşkilatı'na hiç güveni yok. Muhtemelen sorularınızdan herhangi birine cevap veremezse sınır dışı edileceğini düşünüyor.'

'Onu sınır dışı etmek istemiyorum,' dedim. 'Göçmenlik statüsü umurumda değil. Sadece cinayet kurbanım hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum.'

'Bunu ileteceğim,' diye söz vermişti Ramzan ve belki de iletmişti, ama Braga hâlâ çok korkmuştu, ağzı kurumuş gibi her birkaç saniyede bir dilini dudaklarının üzerinden geçiriyordu.

Eğilip bir bardak su doldurdum ve sehpanın üzerinden ona doğru kaydırdım.

'Endişelenmeyin Bay Braga. Bugün öğleden sonra 412 numaralı odaya gittiğinizde neler olduğunu sormak için buradayız.'

'Hiçbir şey olmadı.' Sesi yumuşaktı, zar zor duyuluyordu ve ağır bir aksanı vardı, ama İngilizcesi akıcıydı. 'Şampanyayla oraya gittim. Beni içeri aldı. Şişeyi onun için açtım – sordum ve o da evet dedi.'

'Bir saniye bekleyin. Geri dönün. Şampanyayı kendisi mi sipariş etti?'

Başını salladı. 'Geldiğinde bir telefon görüşmesiydi.'

'Daha önce onunla hiç muhatap olmuş muydunuz?'

'Birçok kez.' Ellerini birbirine kenetlemişti ve bu, kollarındaki tüm kasların belirginleşmesine neden olmuştu. 'Her hafta.'

'Ve bu her zaman aynı sıra mıydı?'

'Evet.'

'Bugün diğerlerinden farklı bir şey var mıydı?'

'Sipariş hakkında mı?'

'Daha çok nasıl biri olduğuna dair,' dedim. 'Kendisi gibi mi görünüyordu?'

'Kendisi gibi mi?' diye tekrarladı. 'Onu tanımıyorum. Şişeyi açıp gittim.'

'Sana bahşiş verdi mi?'

'HAYIR.'

Kaşlarımı kaldırdım. 'Gerçekten mi? Odadan çıkarken cebine bir şey koyuyordun.'

'Ah.' Başını öne eğdi. 'Hayır, bugün yaptı.'

'Hatırlamadın mı?'

Sesi yumuşaktı. 'Bunu aldığım için başımın derde girebileceğini düşündüm.'

'Bunu hak ettiğinize eminim. Bahşiş vermek serbest, değil mi?'

'Misafirin takdirine bağlıdır.'

'Ama bu hanımefendi genellikle bahşiş vermezdi.'

Zoraki bir gülümsemeyle, "Normalde öyle değil. Yani bu farklıydı. Demek istediğin bu, değil mi?" dedi.

'Bugün sana neden bahşiş verdi? İşini çok iyi mi yaptın?'

'Belki de keyfi yerindeydi? Bilmiyorum. Bazen bahşiş veriyorlar, bazen vermiyorlar. Ben her zaman işimi iyi yaparım.'

'Eminim öyledir,' diye mırıldandım otomatik olarak, Ilaria'yı ve giriş yaparken pek de belli olmayan iyi ruh halini düşünerek. 'Bunu cevaplamakta zorlanabileceğini biliyorum, ama sence bir şey almış olabilir mi?'

'Anlamıyorum.'

'Uyuşturucu.'

'Ah... Bilmiyorum.'

'Odaya girdiğinizde hiçbir izine rastlamadınız mı?'

'HAYIR.'

'Peki, nasıl giyinmişti?'

'Hatırlamıyorum.'

'Elbise mi? Paltosu mu? Havlusu mu?' Gülümsedim. 'Hatırlamaya çalışın, Bay Braga. Önemli.'

'Belki... bir bornoz? Banyodan?' Omuz silkti. 'Hatırlamıyorum. Kıyafetlerden anlamıyorum. Beyaz bir şey.'

'Ve keyfi yerindeydi.'

'Evet.' Kesin bir dille.

'Başka garip bir şey fark ettiniz mi? Herhangi bir ses veya koku – ya da gerçekten alışılmadık bir şey?'

"Hiçbir şey. Kapıyı çaldım. Alışveriş arabasını içeri ittim. Şampanyayı açtım. Dışarı çıktım. Hepsi bu." Omuz silkti. "Konuşmayı sevmediği için ben de konuşmadım. Bana para verdi ve ben de teşekkür ettim. Hepsi bu."

'Pekala,' dedim ona acıyarak. 'Bay Ramzan bana adresinizi ve telefon numaranızı verdi. Doğru mu?'

Defterimdeki o notu yazdığım sayfaya baktı ve başını salladı.

'Sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir Bay Braga, o yüzden hiçbir yere gitmeyin.' Bir kart çıkardım ve ona uzattım. 'Taşınıyorsanız bana haber verin. Sizi aramak zorunda kalmak istemiyorum.'

'Kımıldamayacağım.'

'Ya da iş değiştir.'

Şaşkın görünüyordu. "Hayır. Burayı çok seviyorum. Çalıştığım en iyi yer burası. Brezilya'da bir otelde çalıştım ama orası...' Cümlesini tamamlayamadı. "Burası cennet gibi."

O gittikten sonra Liv içeri girdi.

'Glazer ailesi nasıldı?' diye sordum.

'Çok tatlılar. Seksenli yaşlarında ama dizindeki bir sorun dışında oldukça dinç, bu da baston kullanmasını açıklıyor. Kadın muhteşem – belli ki birden fazla estetik ameliyat geçirmiş, dev inci küpeleri var, alışverişe bayılıyor. Hep burada kalıyorlar ama belirli bir odada değil. Yeni odalarından çok memnunlar ve onları suçlayamam – röportaj için süitlerinin oturma odasında oturduk ve tek istediğim oraya taşınmaktı.'

'Peki, söyleyecek faydalı bir şeyleri oldu mu?'

'Aslında pek sayılmaz – kapıların açılıp kapandığını duydular ama Ilaria'yı ya da başka birini görmediler. Her zaman öğlenleri kısa bir uyku çekerler ve olağanüstü bir şey duymadılar – otel personeli odaları temizlerken etrafta

dolaşıyor, bir oda hizmetlisi koridoru süpürüyor ve koridorun aşağısındaki odada tesisat tamir edilirken bazı vurma sesleri geliyordu. Saat birden itibaren neredeyse tamamen sessizdi. İkisinin de işitme duyusu çok iyiydi ve ikisi de gerçekten zekiydi – iyi tanıklar. Öğleden sonra bir sergiye gitmeyi planladıklarını ama çok yorgun oldukları için bunun yerine şık bir şarap barında bir şeyler içip geri döndüklerini söyledi.'

'Saat birden itibaren sessizlik hakimdi,' diye tekrarladım. 'Ilaria ölürken kimsenin bir şey duymamasına şaşırdım.'

'Eğer duyulacak bir şey varsa.'

Kaşlarımı kaldırdım. 'Banyonun düzenleniş biçimi sizi rahatsız etmiyor mu?'

'Bilmiyorum. Açık fikirliyim. Garson ne dedi?'

Söylediklerini ve nerede takıldığını tek tek gözden geçirdim.

'Hiç kimse her şeyin her detayını hatırlamaz. Sanırım yalan söylemeye kalkışmaması daha iyi oldu. Ama onun ne giydiğinin ne önemi var ki?'

'Bunun bir önemi olup olmadığını bilmiyorum. Giyinik olup olmadığını öğrenmek istedim, çünkü kısa bir süre sonra banyoda çıplaktı.'

'Belki de elbiseyi cübbe ile karıştırdı.'

'İkisi de beyaz.' Gözlerimi ovdum. 'Erkekler.'

Liv oturdu. 'Öte yandan, bahşiş konusunda neden yalan söyledi?'

'Sanırım el koymamız ihtimaline karşı.' Kaşlarımı çattım. 'Güvenlik kameralarında, otele girerken orada çalışan herkesin onun için önemsizmiş gibi davrandığını gördüm. Bahşişle uğraşacak tipte biri gibi görünmüyordu, bu da beni daha neşeli ve cömert görünmek için bir şeyler almış olabileceğini düşündürüyor.'

'Eğer uyuşturucu etkisindeyse, saçını ıslatmayı düşünmemiş olabilir. Seksi iç çamaşırlarını sergilemek yerine banyo yapmayı önceliklendirmiş olabilir. Hatta şampanyasını içmeden önce dökmüş bile olabilir. Banyoda bayılıp boğulmuş da olabilir.'

'Pekala,' dedim. 'Anladım. Patolog her halükarda uyuşturucu testi için örnek alacaktır, ama bunu otopsi sırasında kendisine söyleyeceğim.'

'İyi birine benziyordu.'

'Gitme sebebim bu değil,' dedim. 'Orada bulunmak benim görevim.'

'Biliyorum.' Yüzünü buruşturdu. 'Bence biriyle tanışman sana iyi gelir, hepsi bu.'

'Ama biriyle tanıştım.'

'Öyle mi?' Kollarını kavuşturdu. 'Neden ben bundan haberdar olmadım?'

'Henüz çok erken aşamada.' diye kabul ettim. 'Henüz dışarı bile çıkmadık. Aşama aşama ilerliyoruz.'

'Kim o?'

'Bak, sana tüm detayları başka bir zaman anlatacağım. İyi bir adam, benden biraz daha büyük ve ondan hoşlanıyorum.'

'Sanki seni çok etkilemiş gibi görünüyor, evet.'

'Hadi ama. Bana biriyle görüşmemi söyledin, ben de biriyle görüştüm.'

'Artık bu konuda seni daha fazla dırdır edemem. Ne yaptığını anladım.'

Kızarmamaya çalışarak gözlerine baktım. Söylediklerinde biraz fazla doğruluk payı vardı. Hayatımda birinin olması, arkadaşlarımın faydalı tavsiyelerinden kaçınmamı sağlıyordu. Daha da uygun olanı ise, onun çoğu zaman meşgul olmasıydı, bu yüzden ilişkimiz şimdiye kadar mesajlaşarak yürütülmüştü.

'Henüz hayatımın aşkı olup olmadığını bilmiyorum ama eğer ilişkimiz ciddi bir şeye dönüşürse sana ondan bahsedeceğim, tamam mı?'

'Sanırım öyle.' Liv, onu bu kadar sinir bozucu derecede anlayışlı bir arkadaş yapan o sempati ve kurnazlık karışımıyla bana bakıyordu. 'Bunu geride bırakmalısın.'

Başımı aşağıya eğip çantamla meşgul oldum. 'Eğer morg'a zamanında yetişmek istiyorsam şimdi buradan ayrılmalıyım.'

'Maeve . . .'

'Yarın görüşürüz,' dedim ve Liv başka bir şey söyleyemeden güvenlik şefinin kasvetli ofisinden sessizce çıktım.

5

'Geç kaldınız.' Yeni gelen kapıyı arkasından kapatırken Dr. Brown cesetten başını kaldırdı ve gerçekten rahatsız olup olmadığını anlayamadım. Önceki saatte keşfettiğim gibi, patologun ince bir mizah anlayışı vardı.

'Özür dilerim. Geciktim.' Derwent masanın yanına, karşıma geldi. 'Neyi kaçırdım?'

'En kötü kısımları.' Bunu içtenlikle söyledim ve Dr. Brown kıkırdadı.

'En ilginç kısımları kastediyor.'

'Sizin ilginç bulduğunuz şeyin ne olduğunu biliyorum ve geç kaldığıma sevindim.' Derwent cesede baktı. Dr. Brown, Ilaria Cavendish'i asistanına bırakmak yerine kendisi dikmişti; vücudunun parçalarını bir araya getirip ailesine sunabileceği hale getirirken benimle konuşuyordu. Tüm özenine rağmen, göğsündeki ve karnındaki Y şeklindeki kesik korkunç derecede şekilsizdi ve yüzü de biçimsizdi. Derinin kuruyup vücudundan ayrılmasıyla hasarlı bölgeler daha da belirginleşmişti. Governor Hotel'e giren o güzel kadın tamamen kaybolmuştu.

'Ne öğrenmek istediğimi biliyorsun,' dedi Derwent. 'Kaza mı, talihsizlik mi, yoksa cinayet mi?'

'Ne umuyorsunuz?' diye sordu Doktor Brown.

'Cinayet dışında her şey.'

'Kötü şans.' Patolog, Ilaria'nın alnından bir saç telini nazikçe ve özenle çekti, sanki hâlâ hissedebiliyormuş gibi. 'Kesinlikle bir cinayet.'

'Demek haklıymışsın,' dedi Derwent bana.

'Genellikle öyleyim.'

'Bu tartışılabilir bir konu.' Dikkatini Dr. Brown'a çevirdi. 'Ona ne oldu? Bana anlatır mısınız?'

'Olay yerine geldiğimde ilk düşüncem bunun doğal nedenlerden kaynaklanabileceğiydi, ki biliyorum siz de bunu bir olasılık olarak düşünmüştünüz. Nispeten genç bir kişinin banyoda ölmesinin en olası senaryosu boğulmadır ve bu genellikle bir tür kalp krizi veya epilepsi sonucu meydana gelir. Suyun sıcaklığı, özellikle 40 derecenin üzerindeyse, hassas kişilerde aritmiyi tetikleyebilir. Japonlar, kışın sıcak banyolarda ölen, aksi halde sağlıklı yaşlı insanlarda bir eğilim fark ettiler ve bu konuda bir çalışma yaptılar.'

'Kalp rahatsızlığı var mıydı?' diye sordu Derwent.

'Gözlemlediğim kadarıyla hiçbir şey yok. Kalbi yaşına ve kilosuna göre normal görünüyor. Epilepsiye gelince, geçmişinde böyle bir öyküsü yoktu ve nöbet belirtisi de yok, ancak kişi dilini ısırmadığı sürece otopsi sırasında bunu tespit etmek çok zor. Kısacası, bunun olası olmadığını düşünüyorum. Daha da önemlisi, ölümcül bir olay geçirip boğulmadığını biliyoruz. Akciğerlerine baktığımızda, suya batmadan önce ölmüş olduğunu görüyoruz.'

'Peki onu ne öldürdü?' Derwent, dışlanan olasılıklardan pek de etkilenmiş görünmüyordu ve ruh halinin daha da kötüleşmek üzere olduğunu hissettim.

"Boynundaki bu izler suda iken neredeyse görünmüyordu, ama şimdi kurudu ve daha iyi bir ışıklandırmamız var, morlukları görebiliyorsunuz - işte burada." Boğazının etrafındaki hasar halkasını işaret etti. "Ayrıca boynunda hyoid kemiği kırığı var ve her iki elinin tırnakları da kırılmıştı."

'Boğularak mı öldürüldü?'

'Bu çok muhtemel görünüyor, ancak kullanılan alet hakkında size fazla bir şey söyleyemem. Elle boğma değil, bağlama yöntemiyle boğma. Deriyi tahriş etmeyen bir tür malzeme kullanılmış, ancak sıcak su, bırakacağı izi korumaya yardımcı olmamış. Kollarında ölüm öncesi oluşmuş ve birinin

onu banyoya sürüklemesinden kaynaklanmış olabilecek morluklar ve sırtında ve uyluklarında da başka morluklar vardı.'

"Birini kuru bir küvete düşürmek hasara yol açar," dedim ve Derwent başını salladı.

'Yani erkek arkadaşı bunu yardım çağırmadan önceki on dakika içinde yaptı.'

'Yardım çağırmadan dokuz dakika önce. Odadan çıkmadan sadece sekiz dakika önce,' diye hatırlattım ona. 'Bu ona onu öldürmek, soymak, küvete koymak ve suyu açmak, hele ki kendini yakmak için fazla zaman vermiyor.'

"Ölü bedenlerle uğraşmak zordur," dedi Doktor Brown. "Zor, ağır. Nefesi kesilmiş olmalıydı."

'Güvenlik kameralarını tekrar inceleyeceğiz. Eğer onu öldürmeyi planlayarak içeri girdiyse, işleri hızlandırabilmiş olabilir, ama çok zor olurdu.' Derwent bunu düşündü. 'Ona kıyafetlerini çıkarmasını söylemiş olabilir – telefonuna bakıp birbirleriyle mesajlaşıyorlar mı diye kontrol edebiliriz.'

'Hâlâ onu boğarak öldürüp sıcak suya batıracak vakti olacağını sanmıyorum,' dedim çekinerek, 'ama alternatif bir senaryo da aklıma gelmiyor. İmkânsız gibi geliyor ama zamanlama konusunda şüphe yok – otelin her yerinde, odasına kadar güvenlik kameralarına yakalandı. Otelle görüştüm ve bu sabah oda hizmetçisi odadan ayrıldıktan sonra, Ilaria saat 14:13'te odaya girene kadar kimsenin odaya girdiğine dair bir kayıt yok. Odada her açılışını kaydeden elektronik bir kilit var ve gün boyunca güvenli bir şekilde kapalıydı. Garson onu birkaç dakikada öldüremezdi, ki bu da odada geçirdiği yaklaşık süre – oldukça verimliydi. Ondan başka, odada sadece Sam Blundell vardı, bu yüzden mantıken o olmalı ve her şeyi çok kısa bir sürede bir şekilde başarmış olmalı, ama bunu mantıklı bulamıyorum. Ilaria'yı boğmak zaman alırdı.' Onu küvete koymak... yani, eğer onu soymak zorunda kalsaydı, bu tek başına on dakika sürebilirdi. İç

çamaşırı yırtılmamış veya kesilmemişti. Dikkatlice çıkarılmıştı. Ve sağlık görevlileri geldiğinde küvet ağzına kadar doluydu.

"Diğer nedenlerin elenmesiyle yapılan bir teşhis, yine de bir teşhistir," dedi Dr. Brown.

Derwent, kasvetli bir ifadeyle, "Bu sizin oyununuzda işe yarayabilir," dedi, "ama savcılığı onu suçlamaya ikna etmek için bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Derwent ile birlikte morgdan çıktım, isimsiz tuğla binanın yüksek, bilgilendirici olmayan kapılarının ardında durduğu, Londra'nın merkezindeki sıradan bir sokağa geri döndüğüm için memnundum. Komşuların cenaze arabalarının girip çıktığını fark edip etmediklerini ya da orada neler olup bittiğini merak etmemeyi mi tercih ettiklerini merak ettim. Saat sekizi geçmişti ve etrafta çok az insan vardı. Bir araba yanımızdan geçti ve sonra sokak sessizleşti. Sokakta biraz yürüdükten sonra Derwent yavaşladı ve durdu. Birkaç adım attıktan sonra yanımda olmadığını fark ettim. Döndüm ve bir an için yüz yüze geldik. Bana bir tür açlıkla baktı, sanki buna ihtiyacı varmış gibi, sanki tek istediği buymuş gibi.

Bu doğru değildi.

'Ne düşünüyorsun?' dedim, neredeyse rastgele. 'Zamanlamalar kafa karıştırıcı.'

Göz kapaklarını hafifçe kırpıştırdı ve tekrar davaya odaklandı. 'Kev'in banyo suyunu o kadar sıcak ve yüksek basınçta hazırlamanın ne kadar süreceğini bulması gerekiyor.'

'Her şeyle ilgileniyor. Ilaria'nın boyunu ve kilosunu ona bildirmem gerekiyor ki o miktarda suyu hesaba katabilsin, ama bu gece odaya erişimimiz varken gidip denemeyi planlıyor. Her şeyden tamamen emin olana kadar müdürü oyalıyorum.'

'Güzel. Teşekkürler.' Bir an duraksadı. 'Şimdi eve mi gidiyorsunuz?'

'Otele gidiyorum. 412 numaralı oda beni çağırıyor. Kev'e yardım edip edemeyeceğime bakmak ve zaman çizelgemi tekrar gözden geçirmek

istiyorum.'

"İyi bir fikir gibi görünüyor. Keşke sizinle gelebilseydim." Bunu hüzünlü değil, hızlı bir şekilde söyledi. Tamamen iş odaklı, duygusuz. Zaten istediğim de buydu.

'Başbakanın yanına geleceğinizi beklemiyordum.'

'Ofise çok uzak değil. Eve gitmeden önce uğrayayım dedim.'

'Her şey yolunda mı?'

'Evet.' Derin bir nefes aldı. 'Hayır. Az önce olanlar hakkında konuşmak istiyordum. Asansör olayı.'

'Gerek yok,' dedim. 'Boş ver.'

'Boş ver,' diye tekrarladı. 'Anladım.'

'Evet.' Yanaklarımda öfkenin kızardığını hissettim. 'Alternatif ne peki, tam olarak? Profesyonellik eksikliğiniz hakkında resmi bir şikayette bulunmak mı?'

Hareketsiz kaldı. 'Ah, demek ki buradayız, öyle mi?'

'İşimi yapmaya çalışıyorum ve size herhangi bir sorun çıkarmamaya gayret ediyorum. Hepsi bu.' Yüz ifadesinden ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım ama başaramadım.

'Sanırım engel olmuş olabilirim.'

'Otelde mi?'

'Ve morgda.'

'Şey...' Başımı salladım, ne demek istediğini anladım. 'Kendine gel Josh. Yanlış yerde arıyorsun. Dr. Brown'ın karısı da doktor ve belli ki ona deli gibi aşık. Çocuk acil tıp uzmanı. Son beş yıldır Cape Town'da yaşıyorlardı ve yakın zamanda Londra'ya geri döndüler.'

'Sana bunların hepsini o mu anlattı?'

'O, Ilaria'nın yaralarını dikerken biz de konuştuk.'

'İnsanlar her zaman bir şeyler söylerler, değil mi?'

'Merak etmemek elde değil.' Kollarımı kavuşturdum. 'Ama bunların hepsi konunun dışında, asıl önemli olan otelde benimle flört ettiğini

varsaymaman gerektiği.'

'Biliyorum. Hiçbir şey söylememeliydim.' Yine de bundan özellikle pişman görünmüyordu ve daha önce eksik olan bir sıcaklık vardı tavrında. Bunun bir rahatlama olduğunu anladım, ki bu kesinlikle hissetmemesi gereken bir şeydi. Bu bana devam etme cesaretini verdi.

'Sana yarın akşam bir randevuya çıkacağımı söylemem gerektiğini düşündüm.'

Çenesindeki bir kas gerildi. 'Doğru.'

'Luke'un patronuyla.'

Derwent'in kaşları birden yukarı kalktı. ' *Benim* Luke'um mu?'

'İşte o.' *İki yıl önce ilk kez tanıştığınız yetişkin oğlunuz, sizden on beş yaş küçük olan, başınızın üzerindeki kara bulut ve neredeyse tamamen tükenmişken sizi ayakta tutan o yakıcı öfke olmadan, tıpkı şimdi olduğu gibi.* O *Luke* .

'Bu nasıl oldu?' Sesi soğuktu.

'Onunla birkaç hafta önce Luke'un doğum günü kutlamasında tanıştım.'

'Oraya gitmeyi planladığını bilmiyordum.'

'Luke benden rica etti ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Sadece bir saatliğine oradaydım.' İçkiler, Luke'un ofisinin yakınındaki şık bir barda içilmişti. Oraya vardığımda kendimi yabancı hissetmiştim.

'Gitmeyi planlamıştım ama...' diye sözünü kesti. 'Yani orada bu adamla tanıştın, öyle mi?'

'Owen yanıma geldi ve kendini tanıttı. Luke dışında kimseyi tanımıyordum, bu yüzden beni partide gezdirdi ve ilginç insanlarla tanışmamı sağladı.'

'Bahse girerim öyle yapmıştır.' Yüz ifadesi okunamazdı.

'Nazik bir insandı. Onu sevdim.'

'Ve o sana çıkma teklifi mi etti?'

"Oradayken numaramı istemedi ama Luke birkaç gün sonra benimle iletişime geçti ve ilgimi çekebileceği ihtimaline karşı iletişim bilgilerini

verdi."

Derwent'in dudağı kıvrıldı. "Yani seni kendisi mi dışarıya davet etmedi? Sen mi ona davet ettin?"

"Her şey çok olgunca ve saygılıydı," diye ısrar ettim, istemeden de olsa utanarak. "Kimse bana baskı yapmadı."

'Tam adı nedir?'

'Owen Lord. Lütfen PNC çeki göndermek gibi aptalca bir şey yapmayın.'

'Yaş?'

Omuz silktim. 'Benden büyük mü? Ayakkabı numarasını da bilmiyorum, hangi okula gittiğini de.' Sorgulamayı komik buluyormuş gibi yapmaya çalışıyordum, oysa hiç de öyle değildi.

'Boşanmış?'

'Tekrar söylüyorum, bunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum ama o bekar. Geçen yıl karşılıklı anlaşmayla uzun süreli bir ilişkiden ayrıldı.'

Derwent, aradığı zayıf noktayı bulmuş gibi gülümsedi. "Bana tamamen saçmalık gibi geliyor."

'Luke öyle söyledi.' Tereddüt ettim. 'Evet demeden önce onunla görüştüm.'

'Luke ile konuşacağım.' Kendi kendine mırıldandı.

'Onunla Luke'un partisinde tesadüfen tanıştım,' dedim sessizce. 'Luke bizi tanıştırmadı. Tanıştırmış olsa bile, neden umurunda olsun ki?'

Bana doğru bir hamle yaptı ama kendini durdurdu. 'Nedenini biliyorsun.'

'Bunu yapmamalısın.'

'Biliyorum.' Düşüncelere dalmış bir şekilde kaldırıma baktı. 'İyi bir insan olmasına sevindim.'

'Bundan oldukça memnun görünüyorsun.' Ona sertçe baktım. 'Bu gece buraya neden geldin?'

Başını kaldırdı ve gözlerinde gördüklerim karşısında neredeyse irkildim. 'Çünkü seni görmek istedim.'

Sonunda gerçek ortaya çıktı ve şimdi keşke söylemeseydi diye düşündüm. 'Bunun olamayacağını benden daha iyi biliyorsun. Böyle davranmayı

bırakmalısın. Seninle çalışacağım ve bir arkadaş olarak yanında olacağım, ama senin için başka bir şey olamam.' Birdenbire ağlayacağım diye korktum. Yutkundum ve söylemem gerekenleri bitirmeye odaklandım. 'Eve git, Josh. Olman gereken yer orası.'

Gitmeme izin verdi ve ben de arkama bakmadım.

6

Ertesi gün yorgundum, gözlerim kuru ve kumlu gibiydi. Gece yarısına kadar Governor Hotel'de kaldım, Kev ve ekibinin ihtiyaç duyabileceğimiz her türlü delili toplamalarını izledim, suyun kaynar hale gelmesi ve taşma borusunun yüksekliğine ulaşması için gereken süreyi kontrol ettim. Ilaria'nın cesedinin yer değiştirdiği su hacmini hesaba katarsak bile, suyu yeterince ısıtmak ve yeterince yüksek seviyeye getirmek umduğumdan daha uzun sürdü.

Kev notlarına bakarak, "İçinde soğuk su olması imkansızdı," dedi. "Buraya geldiğimizde normal bir banyodan daha sıcaktı. Sadece sıcak su kullanmak su akışını anında kısıtlıyor, bu yüzden banyoyu doldurmak normalden daha uzun sürerdi. Ve büyük bir banyo bu; 1800 milimetre uzunluğunda."

'Bunu o süre içinde yapamazdı,' diye düşündüm.

'Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum. Kurban banyo suyunu hazırlamaya çoktan başlamışsa belki olabilir.'

'Ama o zaman küvete düşmekten sırtında morluklar olmazdı. Su onu yumuşatırdı.'

'Ya morluklar başka bir şeyden kaynaklanıyorsa? Mesela burada çok fazla sert zemin var.'

Yatak odası ve banyoda dolaşırken, odanın içinde şiddet izi bırakmayan bir mücadeleyi hayal etmekte zorlandım; suyun küvete gürleyerek dolması, yaşanmamış bir kavganın seslerini bastırıyordu. Mantıklı gelmiyordu, yine de eve gidip Josh Derwent'i düşünerek uykusuz kalmaktansa orada kalıp

bunu düşünmeyi tercih ederdim. Ayrılmadan önce gerçekten yorgun düşene kadar beklemeye çalıştım, ama o zaman bile uyku gelmedi.

Sonuç olarak, ertesi sabah Knightsbridge'in kalbinde Angus Cavendish'in yaşadığı dar sokaklara kendimi sürükleyerek girdiğimde enerjimin düşük olması şaşırtıcı değildi. Yaslı bir dul adamla sadakatsizce ölen karısı hakkında röportaj yapmaktan daha eğlenceli planlarım olmuştu.

Kapıyı açtı ve onu şöyle bir süzdüm: elli yaşlarında, ince, uzun boylu, saçları dökülmeye başlamış, omuzları düşük ve kan çanaklı gözlerinin altında üç tane torba olan bir adamdı. Bunların hiçbiri onu çekici yapmamalıydı ama öyleydi, hem de özensiz ve dağınık bir şekilde. Takım elbise pantolonu giymişti, ayakları çıplaktı ve ilk giydiği gün olmayan, yarım düğmeli, çizgili bir gömlek giymişti. Bir eli yanında sarkık, elinde bir bardak tutuyordu. Başparmağı bardağın içindeydi ve parmakları bardağın tabanının altında umursamazca kıvrılmıştı; kendimi tanıtırken ona mutlak bir dehşetle baktım.

'Bu alkol mü?'

'Bu mu?' Bardağı kaldırdı ve sanki onu taşıdığının farkında değilmiş gibi şaşkınlıkla baktı. 'Hayır. Su.'

'Peki. Bu sabah alkol aldınız mı?'

Elini kaldırıp gözlerini ovuşturdu, yüzünü buruşturdu. 'O kadar kötü mü görünüyorum? Cevap verme.'

"Sizinle görüşmem gerekiyor," dedim nazikçe. "Ve eğer en iyi durumda değilseniz bunu yapmak istemem."

'İçki içmiyorum. Seninle konuşabilirim. Elbette istemiyorum ama bir gün daha ya da beş gün daha beklesek bile bunun değişeceğini sanmıyorum.'

'Anlıyorum. Kısa tutmaya çalışacağım.'

İç çekti ve içeri girmem için kenara çekildi. Merakla etrafa bakındım; araştırmıştım ve tapu kayıtlarına göre üç yıl önce dudak uçuklatan beş milyon sterline aldıklarını biliyordum. Kensington'da bir ara sokakta yaşamak, zenginlik ve yaşam tarzı hakkında bir göstergeydi; daha uzakta ve

o kadar moda olmayan bir yerde yaşamaya razıysanız, gerçek bir malikanede yaşamak için daha az para harcayabilirdiniz. Bu ev baştan sona küçücüktü. Koridor yoktu: Doğrudan küçük bir yemek odasına girdim ve onun ötesinde mikroskobik bir mutfak vardı. Yemek odası, Michelin yıldızlı bir restoranın özel bir odasından fikirler ödünç almış gibiydi, ancak burada masanın etrafında sadece altı sandalye için yer vardı. Duvarlar ahşap panellerle kaplıydı ve masanın üzerindeki pirinç avize bir sanat eseriydi; servet değerinde olduğunu tahmin ettim. Ilaria'nın iç mimarlık işi yaptığını hatırladım. Kesinlikle bu işi hakkıyla yapmıştı. Hava, pahalı oda parfümünün keskin sigara dumanı kokusuyla karışmış, Angus'un dağınık kıyafetleri gibi uyumsuz bir koku yayıyordu.

"Merdivenler arkada," dedi işaret ederek. "Yukarı çıkacağız."

İnternetten yaptığım araştırmalardan biliyordum ki, altımızda iki kat, üstümüzde de iki kat daha vardı: Londra'nın bu kalabalık bölgesinde çalışacak küçük bir alanları vardı ama olabildiğince derine ve yukarıya çıkmışlardı. Penceresiz bodruma inmem beklenmediği için sevindim. Üst kattaki oturma odası hoştu; pembe kadife bir kanepe ve şöminenin üzerinde saatlerce bakmak isteyeceğim soyut bir tablo vardı. Pencerenin yanındaki Eames sandalyesi, Angus'un oturduğu yerdi belli ki. Sanırım daha önceki bir evden kalmaydı, belki de evlenmeden önceydi, çünkü erkeksi tarzı odanın genel kadınsılığıyla çatışıyordu. Yanındaki küçük pirinç sehpanın üzerinde dolu bir küllük, bir paket Marlboro Red ve altın bir çakmak vardı. Sandalyeye oturdu, sigarasını çıkarıp ustaca bir kolaylıkla yakarken kanepeyi işaret etti.

'Orada otur. Sorularını sor.' En azından bugün, sesi derin ve boğuktu, ama bunu sigaraya bağlamaya meyilliydim. Aksanı uzatarak konuşuyordu, her hecesinde para vardı ve kıyafetleri dağınık olsa da pahalı bir saat ve aile yadigarı gibi yumuşak, eskimiş bir altın mühür yüzüğü takıyordu. Demek ki zengin biriydi, parasıyla rahattı ve daha fazla para kazanmakta da iyiydi.

Ayrıca, ilk uzun duman nefesinden sonra hatırladığı gibi, iyi bir görgü kurallarına da sahipti.

'Bir şey ister misin? Bir içecek? Bir sigara?' Paketi bana doğru uzattı.

'Hayır, teşekkürler.'

'Muhtemelen sigara içmiyorsunuz, değil mi?'

'HAYIR.'

Sigara paketine dikkatlice baktıktan sonra uyarıyı okudu: "Sigara içmek damarlarınızı tıkar. İşte bir de resim, bakın. İğrenç."

Tıkalı atardamar – beyaz çamur sızdıran kıpkırmızı bir tüp – bana bir önceki gece katıldığım otopsini çok fazla hatırlattı. Gözlerimi ondan kaçırdım.

'Riskleri tanımlama konusunda artık şaka yapmıyorlar, değil mi?'

'Sanırım bazı insanlar için işe yarıyor.' Sigarasından derin bir nefes çekti ve üç mükemmel halka üfledi. 'Bana ne olacağı umurumda değil. Bunlar damarlarımı tıkasa bile, daha iyi olur.'

'Bay Cavendish, eşinizin başına gelenler için çok üzgünüm. Sizin için çok acı verici olmalı.'

'Bu yıkıcı. Yıkıldım.' Mavi bir duman bulutu yükselip havada kayboldu. Elleri titriyordu. 'Bunun ne kadar korkunç olduğunu anlatacak kelime yok – söylediğim her şey yetersiz kalıyor. Sanki bir balta beni ikiye böldü ve bir daha asla bütün olamayacağım. Dün gece onun kokusunu taşıyan bir gömleği tutarak geçirdim ve uyandığımda onun orada olduğunu sandım, ama bir daha asla orada olmayacak. Asla. Yüzünü bir daha asla göremeyeceğim.'

'Bay Cavendish—'

'Bekle.' Parmağını kaldırdı. 'Şunu söylememe izin ver. Bunu birine söylemem gerekiyor. Ilaria'nın çok güzel bir gülüşü vardı, ama en çok sevdiğim şey, bir şeyden dolayı üzüldüğünde ağzını aşağı doğru kıvırmasıydı. Bütün yüzü değişirdi. Sanki bir trajedi maskesi gibi. Sonra da yanlış olanı düzelttiğimde ya da ona güzel olduğunu söylediğimde – neye

ihtiyacı varsa – gözleri parlar ve ağzı ters yöne doğru kıvrılırdı. Gülerken çekilmiş fotoğrafları var ama üzgünken çekilmiş bir fotoğrafı yok. Tek yapabildiğim onu hatırlamak – ve bir gün o anı da silinecek. İnsanlar unutmak istemezler bile. Buna engel olamazsınız. Ağzının aşağı doğru kıvrılmasını unutacağım. Kahretsin.'

Açıkça ve çaresizce ağlamaya başladı. Not defterimi bıraktım ve pencerenin yanındaki masada duran fotoğraflara bakarak bekledim: En gözde yerde bir düğün fotoğrafı vardı. Yurtdışında, belki de İtalya'da çekilmişti; arka planda yıkık bir kale ve tepede asılı peri ışıkları vardı. Gelin, siyah beyaz olmasına rağmen ışıl ışıl parlıyordu, kameraya zaferle gülümsüyordu, Angus ise ona tam bir hayranlıkla bakıyordu. Yakışıklı bir çifttiler. Şimdi saçları daha azdı ve yüzü çökmüştü. Kederinin etkilerini hesaba katarsak bile, yaşlanmıştı. Ilaria'nın Governor Hotel'e nasıl girdiğini düşündüm – özgüveni, baş döndüren güzelliği – ve Angus'a listemdeki soruları sormaktan kaçınabilmeyi diledim.

Burnunu çekti ve elinin topuğuyla gözlerini silerek kendini toparladı. "Özür dilerim. Bu sürekli oluyor."

'Elbette. Bu çok doğal,' dedim usulca. 'Burada yanınızda kimse var mı?'

'Avukatım da burada bulunmak istedi ama gerek kalmadı, ayrıca asistanım da bu sabah buradaydı.' Şaşırmış gibi göründüğümden, 'Para ödediğim kişilerin dışında birkaç arkadaşım da geldi. Onları gönderdim. Başka kimseyi istemedim. Sadece *onu* istedim.' diye ekledi. Titreyerek kendine sarıldı.

Yapabileceğim en iyi şey bu röportajı bir an önce bitirip onu yalnız bırakmaktı. Kendimi hazırladım.

'Dün öğleden sonra Governor Hotel'de olduğunu biliyor muydunuz?'

Sigarasını söndürürken kaşlarını çattı. "Dün işe gitti. Çarşamba, ofiste olması gereken günlerden biriydi."

'Her Çarşamba mı?'

'Evet. Küçük bir işletme – sadece dört kişi – ve o ve ortağı sık sık müşterilerle görüşmek, malzeme tedarik etmek için seyahat etmek üzere gidip geliyorlar. Yıllık izinde olmadıkları sürece herkesin çarşamba günleri işte olması gerektiğine dair bir kural koymuşlardı.'

Bu da neden her çarşamba öğleden sonra otel rezervasyonu yaptırdığını açıklıyordu diye düşündüm.

'Onun o otele düzenli olarak gittiğini biliyor muydunuz?'

'HAYIR.'

'Biliyor muydunuz – özür dilerim, bunu sormak zorundayım – onun bir ilişkisi olduğunu?'

Uzun bir sessizlik oldu. O, yavaş yavaş başka bir sigara yakmakla meşgul oldu. Pencereyi açmayı çok istedim.

Sonunda doğrudan gözlerime baktı. 'Evet. Yaptım. Gözümü kapattım. Onun mutlu olmasını istedim.'

'Söz konusu adamı tanıyor musunuz?'

'Sam. Evet, biliyorum. Onları bir iş yemeğinde yan yana oturttum. Şirketimizde bazı pazarlama fikirleri üzerinde çalışıyordu. Onun hoşuna gideceğini düşündüm.' Yüzünü buruşturdu. 'Ne kadar hoşuna gideceğini tahmin edememiştim, belli ki.'

'Bu ne zaman oldu?'

'Bir yıl önce. Anında oldu. O gece onları izledim ve ne olduğunu anladım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onların da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fransızlar ilk görüşte aşka " *coup de foudre"* derler. Kelimenin tam anlamıyla şimşek çakması demektir ve tıpkı öyleydi. Durdurulamazdı.' Bana baktı. 'Hiç böyle bir deneyim yaşadın mı? Biriyle tanışıp anında ona aşık olmak?'

'HAYIR.'

'Ben de bilmiyordum ama görünce anladım. Kaçırmam mümkün değildi. Sam'le tanıştın mı?'

'Henüz değil.' Bunu aklımda tutuyordum. Baş şüphelimle -ve şu ana kadar tek şüphelimle- aynı odaya girmeden önce öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

'O, sevimli biri. Onun ona ilgi duymasına şaşırmadım.'

'İlişki o zaman mı başladı?'

'Duygusal olarak evet. Fiziksel olarak ise biraz sonra.'

'Peki bunu ne zaman öğrendiniz?'

'Ilaria bana söylediğinde...' Kaşlarını çatarak sigarasını söndürmeye odaklandı. 'Buna inanmakta zorlanabilirsiniz, ama dürüst olmak istedi. Saygılı bir davranıştı, ihanet değildi. Bunun olacağını düşündüğünü söyledi ve olduğunda da bana bildirdi.'

'Bu çok incitici olmalıydı.'

Gülümsedi. "Zor bir durumdu, ama düşmanca bir şekilde tepki vererek güvenini kaybetmek daha kötü olurdu. Ona zor olduğunu söylemedim. Umursamadığımı düşünmesine izin verdim. Mutlu olabilmesi için buna ihtiyacı vardı, tıpkı bazen belirli bir mücevhere veya belirli bir ülkeyi ziyaret etmeye duyduğu özlem gibi. Tutkuları vardı. Benim görevim de elimden geldiğince bu tutkularını tatmin etmekti."

'Çok sevgi dolu bir koca gibi görünüyorsunuz.'

Angus Cavendish sessizce, "Onu kaybetmek istemedim," dedi. "Onu yanımda tutabilmek için istediği her şeyi yapardım."

7

'Çarşamba öğleden sonra burada olmayacağını hepimiz biliyorduk. Bu tamamen normaldi.' Dally Field, Ilaria Cavendish'in ofisinde, bir bacağını altına kıvırmış oturuyordu. Yirmi üç yaşındaydı ve kusursuz bir şekilde giyinmişti; teni cam gibiydi, göz kalemi mükemmeldi. Kıyafeti muhafazakardı – altına beyaz bir gömlek giydiği siyah bir elbise ve saçlarını dağınık, yüksek bir topuz yapmıştı – ancak kollarında ve bacaklarında karalamalar gibi dağılmış minik dövmeler vardı. Kulakları içten ve dıştan bir mücevher takımyıldızı gibi süslüydü – yıldızlar, çiçekler, minik bir mine göz ve kulaklarının kıvrımını saran ince elmas halkalar. Burun septumunu da ince bir halka deliyordu. Ona kıyasla kendimi inanılmaz derecede sıkıcı hissediyordum.

Dally, Ilaria'nın asistanıydı ve şu anda Cavendish Hickey ofisindeki tek personeldi. Bir ofis binasının tek katındaki üç biraz kasvetli odadan daha gösterişli bir yer bekliyordum, ancak Dally'nin açıkladığı gibi burası bir çalışma alanıydı; burada numuneler alıyorlar, teknik planlar çiziyorlar ve idari işleri hallediyorlardı. Müşteriler ofise gelmiyordu. Ilaria ve ortağı Jennifer Hickey, onlarla barlarda, restoranlarda veya evlerinde buluşuyorlardı. Dördüncü personel yarı zamanlıydı ('çünkü çocukları var, değil mi?') ve faturalama, muhasebe ve KDV gibi sıkıcı ama gerekli işleri yapıyordu.

'Peki, onun adı ne?'

'Anne Pusey.'

Durakladım. 'Bu, Ilaria'nın otelde kullandığı isim.'

'Öyle mi?' Dally sıkılmış bir ses tonuyla sordu, ama zaten birçok şey onu sıkıyordu. İşvereninin ölümü bir şok olmuş olsa da, onunla konuştuğumda, yani yirmi dört saatten kısa bir süre sonra, bunu tamamen kabullenmiş gibiydi. Orta Atlantik aksanıyla alçak bir sesle konuşuyordu; bu konuşma tarzını sosyal medyadaki etkileyicilerle ilişkilendiriyordum.

'Çarşamba günü nereye gittiğini sana söyledi mi?'

'Hayır. Acil bir durumda telefonla ulaşılabileceğini söyledi ama bunun onu aramamam gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. Onu rahatsız etmek istemedim.'

'Neyi böleyim ki? Nereye gittiğini sana söylememişti.'

Dally gülümsedi. 'Anladım. Çarşamba günleri güzel kıyafetler giyerek gelirdi – yani, her zaman iyi giyinirdi ama çarşambaları seksi elbiseler ve topuklu ayakkabılar giyerdi. Pahalı iç çamaşırları giydiği belliydi ve bolca parfüm sıkardı. En azından son birkaç aydır çarşambaları heyecanlıydı. Mutluydu. Biriyle görüştüğünü tahmin etmek için çok fazla sezgiye gerek yoktu. Ve gitme zamanı geldiğinde, buradan hemen çıkardı. Buluşacağı kişiye zamanında yetişme konusunda çok titizdi. Kelimenin tam anlamıyla kapıdan koşarak çıkardı ve biliyorum ironik ama buluşacakları yere yetişme konusunda o kadar takıntılıydı ki, araba ya da otobüs çarpacak diye düşünürdüm, bu yüzden öldüğünü duyduğumda kaza olduğunu varsaydım. Cinayet beklemiyordum ama öldüğüne de şaşırmadım, eğer bu mantıklı geliyorsa.'

'Bazen bu tür haberlerin etkisini sindirmek biraz zaman alabiliyor.'

'İnkar etmiyorum ya da benzeri bir şey.' Omuz silkti. 'Sanırım işlerin ters gideceğini bekliyordum. Benim yaşımdaki insanlar için hayat böyle işte. İşinizi kaybediyorsunuz, beklenmedik bir şekilde ev değiştirmek zorunda kalıyorsunuz ya da bir yerlerde rastgele bir savaş başlıyor ve her şey birden iki kat daha pahalıya geliyor. Cinayet ise kesinlikle uç bir durum. Sanki gerçek bir suç podcast'i gibi ama ben de içindeyim? Bu konuşma bile bir

yandan gerçeküstü, bir yandan da garip bir şekilde tanıdık geliyor, sanki bir parçası değil de dinliyormuşum gibi.'

'Travmatik bir olay yaşadığınızda bu olabilir.'

'Gerçekten mi?' İlk defa ilgilenmiş gibi görünüyordu. 'Sanırım bu bir şok. Bunu hiç böyle düşünmemiştim.'

Konuşmayı öğrenmek istediğim konuya geri çevirmeye çalıştım. 'Yani çarşamba herkesin ofiste olması gereken gün müydü?'

'Evet. Kelimenin tam anlamıyla, yanımda birilerinin olduğu tek gün bu.' Dally tırnak etini yoldu. 'Bu işi aldığımda yalnız çalışacağımı düşünmemiştim. Kuryeleri içeri alacak ve telefona cevap verecek birine ihtiyaçları var ve bu da benim. Umduğum kadar yaratıcı değil.'

'Burada yalnız kalmanızda bir sakınca var mı?'

'Ben içe dönük biriyim, o yüzden...' Omuz silkti. 'Çok kitap okuyorum. Çizim yapıyorum. İstersem erkek arkadaşımı arayabilirim ve kimse umursamaz.'

Masasının arkasındaki pencere pervazında, çeşitli eski saksılardaki bitkilerin arasında bir fotoğraf vardı: Dally, arkasında duran iri yapılı bir adamla birlikte, adamın bir kolunu sahiplenici bir şekilde boğazına dolamış haldeydi. Adamın kolları dövmelerle kaplıydı ve her iki kulağında da çok sayıda piercing bulunan, tıraşlı bir kafası vardı, ama tatlı bir gülümsemesi vardı. Ortak bir hobileri olması güzeldi, bu hobi vücut modifikasyonu olsa bile.

'Bazen Jen ve Ilaria sunumlarında zorlanırlarsa onlara fikirler veriyorum. Çok önemsiz bir iş ama özgeçmişimde olması iyi bir deneyim. Burada sadece bir buçuk yıldır çalışıyorum ve iyi görünmesi için yeterince uzun süre kalmam gerekiyor ama biliyorsunuz, bu ayrılmam için bir sebep olabilir. Ilaria'dan sağlam bir referans bekliyordum ama şimdi Jen'e bağlı kalmak zorundayım ve o da sektörde o kadar tanınmıyor.'

'Şirketle ilgili okuduğum tüm dergi makalelerinde Ilaria'nın adının geçtiğini fark ettim.'

'Evet, Jen pek ilgi odağı olmayı sevmez ama Ilaria bayılırdı. Ölen birinin adını kötüye çıkarmak istemem ama bir halkla ilişkiler ajansı tutan oydu ve sanki son teknoloji bir tasarımcıymış gibi yaptıkları işlerden bahsedip dururdu. Çoğunlukla arkadaşlarının daireleriydi. Kendi evini yeniden dekore etti ve her şeyi ajans aracılığıyla yaptı. Bu bir yıl sürdü. Ama sonra yaptığı işleri göstermek için evine insanları davet ederdi ve bunun sonucunda işler alırdı, sanırım oyunun kuralı bu. Bir süre sosyal medya kullandı, evinin ve tatillerinin fotoğraflarını paylaştı ama kocası özel hayatının internette her yerde olmasından hoşlanmadığı için sonunda sildi – ama bunun için ağladı. Takipçileri olmasını ve giydiği kıyafetler veya evindeki yeni bir mobilya parçası hakkında iltifatlar almayı severdi. Sanırım bu bir tür onaylanmaydı.'

'Onunla çalışmak nasıldı?'

Dally öne eğildi ve sessizce, 'Tam bir kaltak,' dedi.

'Gerçekten mi?'

'Evet. Başlarda o kadar berbat biriydi ki, bir ay sonra neredeyse ayrılacaktım. Sonra ona alıştım. Hiçbir şey için lütfen ya da teşekkür etmezdi. Aşırı şımarıktı. Sürekli bir diyet ya da oruç tutuyordu ve bu da onu sinirli yapıyordu. Yani, berbat biriydi. Ama istediği zaman çekici olabiliyordu ve bir süre sonra bana karşı biraz daha nazik olmaya başladı? Temelde, yardımcı olabileceğimi fark ettiğinde. Ama asla arkadaş falan olmadık. Bana asla kişisel bir şey hakkında sırlarını açmazdı.'

Dally'den alabileceğim tek şey, fark ettiği şeyler olacaktı diye düşündüm, ama bu hiç yoktan iyidir, özellikle de fikirlerini bu kadar açıkça dile getirdiği zaman. 'Çarşamba öğleden sonraları ofisten ne zaman ayrılmaya başladı?'

'Şubat olabilir mi?' Dally kaşlarını çattı. 'Ondan önce gerçekten zor bir dönemden geçti. Çok kilo verdi, sürekli kusuyordu ve sürekli yorgunluktan şikayet ediyordu. Hamile olduğunu düşündüm ama Jen bana çocuk istemediğini ve bulimia hastalığının nüksettiğini söyledi. Dünyanın geri

kalanının çoğu gibi o da antidepresan kullanmaya başladı. Ofisine gelir, oturur ve ağlardı. Buradaydı ama hiçbir iş yapmıyordu. Sadece... saklanıyordu.'

Bunu not aldım. Angus'un anlattıklarına göre, bu onun Sam Blundell'a olan ilgisiyle mücadele ettiği dönem olmalıydı, ama yine de karakterine uymuyordu. Ya Sam'le hiçbir ilgisi yoksa? Ya başka bir şey oluyorsa?

'Saklanıyordu derken, neyden saklanıyordu?'

'Bilmiyorum.'

'Korkmuş gibi mi görünüyordu?'

Dally bir an düşündü. 'Yani, belki de. Bazen ben geldiğimde buradaydı, sanki ofiste uyumuş gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, kocasıyla bir sorun yaşadığını düşünüyordum. Onu sık sık arardı. Hediyeler gönderirdi – Hermès çantalar, mücevherler, en sevdiği restoranlardan yemekler ve hatta birkaç tablo gibi harika şeyler. Çok ilgiliydi ve bu onu *daha da* üzmüş gibiydi.'

Bunun, Sam'e karşı hislerine karşı koyamamasıyla örtüştüğünü düşündüm ve yine de bu konuda huzursuz hissettim.

'Peki ne değişti?'

'Neşesi yerine geldi. Sonunda. Birkaç ay sürdü – aslında çarşamba günleri diğer günlerden daha kötüydü. Hepimiz diken üstünde yürüyorduk. Sonra her neyse atlattı gibi göründü. Tekrar eski haline döndü – huysuz bir inek ama aynı zamanda eğlenceli.' Dally kollarını kavuşturdu. 'Onu sevdiğim gibi görünmeyebilir ama seviyordum. Onu mutlu etmenin zorluğunu seviyordum. Günümü daha eğlenceli hale getiriyordu, biliyor musun?'

'Bildiğiniz kadarıyla herhangi bir düşmanı var mıydı? Ondan memnun olmayan biri?'

'Onu öldürmek isteyen biri mi? Bildiğim kadarıyla hayır. Yaptığı işten memnun olmayanlar mı? Birkaç kişi. Bir de fikirlerini çaldığı için ona kızan birkaç tasarımcı vardı, ama hepimiz başkalarından ilham alıyoruz, biliyorsunuz? Aslında yanlış bir şey yapmadı. Sadece vasattı.'

'Orta?'

'Ortalama. Ne en iyisi ne de en kötüsü. Asıl iyi olduğu şey müşterilerin kendilerini özel hissetmelerini sağlamaktı. Bu iş Ilaria için her zaman bir hobi gibiydi, bu yüzden bazen sorumsuz davranabiliyordu ve Ilaria işleri berbat ettiğinde veya ilgisini kaybettiğinde Jen birkaç kez müşterilerle ilgilenmek zorunda kaldı. Aslında asıl tasarımcı olan Jen.'

'Jen nerede?'

'Şu anda Bali'den dönüyor mu? On gündür orada. İlham alıyor. Onu aradım ve Ilaria hakkındaki haberi söyledim, o da biliyor. Bana sürekli cevaplayamadığım sorular soruyor.' Dally etrafına bakındı. 'Şimdi bu yerle ne olacağını bilmiyorum. Faturaları Ilaria'nın kocası ödüyordu. Kirayı ve diğer giderleri ödemezse ofisi açık tutmamızın imkanı yok. Jen, Ilaria'ya çok katlandı çünkü mali istikrarı için ona bağımlıydı. Bir keresinde ona sordum ve Angus şirketi finanse etmeseydi çoktan iflas edeceklerini itiraf etti.'

'Angus, Ilaria'ya çok bağlı görünüyordu,' dedim.

'Aman Tanrım, kesinlikle. Ve tam tersi de geçerliydi. Parası olmasıyla ilgili değildi. Onları birlikte gördüğümde, kadın bambaşka biri gibiydi, onun fikrini önemsiyor ve onu memnun etmeye çalışıyordu. Bu bir güç meselesiydi. Kimin patron olduğu sorusu bile yoktu. Onu uslu durmaya zorlayabilecek tek kişi oydu.' Dally bir an hüzünlü bir ifadeyle baktı. 'Yaşlı erkeklere karşı bir zaafım yok ama onda gerçekten çekici bir şey vardı ve onun gelmesini dört gözle beklerdim – önemli olmasa da. Beni hiç fark etmedi çünkü gözlerini ondan hiç ayırmadı. Şimdi o gittiğine göre nasıl başa çıkacağını bilmiyorum.'

8

Öğle yemeğinden sonra, hâlâ yorgun ve keyifsiz bir halde ofisten çıkıyordum ki Derwent peşimden koridora geldi.

'Nereye gidiyorsun?'

'Sam Blundell ile röportaj yapmaya gidiyorum, hatırlıyor musun?'

Zaten onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu ama şimdi bakışları daha da sertleşti. 'Tek başına mı? Kesinlikle hayır. Yanına birini almalısın.'

'Neden?'

'Çünkü o bu davanın baş şüphelisi ve orada tek başına bulunmanız potansiyel olarak tehlikeli.'

'Tehlikeli,' diye tekrarladım. 'Ciddi misin?'

'Katılmıyor musun? Tanrı aşkına, Maeve, sanki hiçbir kötü şey olmamış ve sana asla zarar gelmeyecekmiş gibi dünyada yaşıyorsun. Eğer böyle bir riske girmen için hiçbir sebep yoksa, şüpheli birinin evine tek başına gitmeni istemiyorum.'

'Peki ne yapmak istiyorsun? Benimle gelmeyi mi planlıyordun?'

'Yapamam.'

Kendime sevinmem gerektiğini söyledim. Bana doğrudan gözlerimin içine bakamadığında, onunla yalnız vakit geçirmenin kötü bir fikir olduğunu anladım. Başka bir garip konuşma ya da daha kötüsünü istemiyordum.

Ve eğer onun bana tekrar dokunmasını engellemek zorunda kalırsam, buna dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim.

'Pekala. Yanıma kimi alayım?'

'Kim müsaitse bakayım. Orada bekle.' Ofise geri döndü. Ben de telefonumdaki mesajlarımı kontrol ederek vakit geçirdim ve kendime evet, aşırı korumacı davrandığını ama patronum olarak işini iyi yapmaya çalıştığını, bu yüzden endişelenmeme gerek olmadığını söyledim.

Geri döndüğünde Derwent telefonda konuşuyordu ve çok kötü görünüyordu. Daha önce de sinirli olmuştu ama bu farklıydı.

'Evet, bakacağım – bekle.' Telefonu kenara çekti ama üzerini örtmedi, sanki karşıdaki kişinin konuşmamızı duymasını istiyormuş gibi. 'Maeve, sence anne baban Thomas'ı okuldan alabilir mi? Melissa'nın danışmanlık için eve bir danışanı geliyor ve onu rahatsız etmek istemiyor.'

Telefondan cılız bir ses geldi ve adam kısa bir süre dinledi.

'Doğru.' Bana, 'Yani, onu caydıramaz,' dedi.

'Evet, eminim onu almaktan memnuniyet duyarlar.' Onu görmek istediklerini söylemiştim ve Josh ile Melissa'nın ikisi de meşgul olduğunda onu almaya gelmeleri ilk defa olmuyordu.

'Bu uygun mu?' Yine Melissa ile konuşuyordu. Gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıktı, onu dinledi, konuşmak için fırsat bekledi. Sonunda, 'Sana söylediğim gibi, saat üç buçukta bir toplantım var. Kaçıramam. Ondan sonra en kısa sürede ayrılıp eve geleceğim. Eve gelirken Kerriganlardan onu eve bırakmalarını rica edeceğim.' dedi.

Bir başka söz patlaması.

'Evet. Evet, biliyorum. Çok uzun sürmeyecek. Beş buçuk civarında.'

Alt dudağını ısırarak yeniden sustu.

'Elimden gelenin en iyisini yapacağım.'

Telefonu kapattıktan sonra bir an telefona baktı, sonra da gözleri boş boş bana baktı.

'Anne babamın onu almaya gelmesi onun için sorun değil mi, emin misin?'

'Hayır, ama daha iyi bir seçenek aklına gelmedi.'

"Size herhangi bir sorun çıkarmak istemiyorum," dedim tereddütle.

'Hayır, değilsin. Zaten ben hiçbir şeyi doğru yapamıyorum ki. En azından Thomas mutlu olacak.'

'Josh.' Sesindeki acıdan dehşete düştüm ve başını salladı.

'Bırak gitsin Maeve. Bir kerecik de olsa bırak gitsin. Bana yardım ediyorsun ve bunun için minnettarım.'

Pekala. Bana söylenmişti; yapabileceğim tek şey kabullenmekti. 'Ailemi aramamı ister misiniz?'

'Bunu yapabilirim. Bu benim sorumluluğum.'

İç çektim. 'Bu demek oluyor ki annemi daha sonra aramam gerekecek. Her birkaç günde bir onunla görüşmezsem başım derde giriyor. İdeal olarak her gece aramamı isterdi.' Tereddüt ettim. 'Melissa nasıl? Stresli görünüyordu.'

Başını tekrar salladı, neredeyse içgüdüsel gibi görünen kısa bir hareketti bu. *Hayır, onun hakkında seninle daha fazla konuşmak istemiyorum , hayır, o iyi* . Daha bir şey söyleyemeden, Georgia Shaw arkasından ofisten çıktı, paltosunu giyiyordu. Metropolitan Polis Teşkilatı'nın en göz alıcı dedektif memurunu görünce kalbim sıkıştı. Liv'i bekliyordum; Georgia'nın müsait olduğunu düşünmemiştim.

Genel olarak, Georgia ile çalışmaktan keyif alıyordum, her ne kadar iyi bir polis memurunu oluşturan türden içgüdülerden neredeyse tamamen yoksun olsa da. Ayrıca, tam olarak söylemesini istemediğiniz şeyleri ağzından kaçırma konusunda uzmanlaşmıştı. Bununla birlikte, onunla birlikte olmak eğlenceliydi, sadıktı ve çalışkandı. Derwent onu bir yük ve zaman zaman meslektaşları için bir tehlike olarak görüyordu. Eğer Georgia'dan benimle gelmesini istediyse, çaresizdi demektir. Georgia asla onun listesinin başında olmayacaktı.

'Buradayım! Özür dilerim. Çok uzun sürdü ama bitirdim.' Ona parlak bir gülümseme fırlattı ve neşeli bir sesle, 'Görüşürüz.' dedi.

'Sen döndüğünde ben gitmiş olacağım.' Derwent ona karşı hiçbir zaman cazibesini boşa harcamadı.

'Ah. Pekala, o zaman yarın görüşürüz.' Eskisi kadar neşeliydi, söylediklerine ya da nasıl söylediğine değil, sarı saçlarını ideal dalgalar halinde şekillendirmeye odaklanmıştı. Derwent'e alışmıştı, ya da umursamıyordu, ya da ona kaba davrandığında fark etmiyordu. Keşke ben de o numarayı nasıl yapacağımı bilseydim.

Derwent bana, "Sam Blundell'den faydalı bir şey öğrenirsen beni ara," dedi. "Onu gözaltına almak için çok acil bir sebep olmadıkça tutuklamamaya çalış. Henüz suçlamalar için hazır değiliz ve şu anda iş birliği yapıyor, bu yüzden bundan faydalanalım. Acele ettiğimiz için onu tutuklayıp sonra serbest bırakmak zorunda kalmak istemiyorum."

'Pekala.' Ben de öyle düşünmüştüm.

'Pekala. Peki ya Maeve? Teşekkürler.' Sesi sertti ve birdenbire çok ilgili görünmeye başlayan Georgia'ya uyarıcı bir bakış attı.

'Boşuna.' Asansörün düğmesine bastım ve kapılar anında açıldı, böylece Georgia ile birlikte içeri girip ortadan kaybolabildik. Gidişimizi izledi, yüzü asıktı. Asansör aşağı inerken duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım. Josh Derwent'in varlığından uzakta olduğum için nefes almak bir şekilde daha kolay geliyordu.

9

Sam Blundell, Batı Kensington'da kırmızı tuğlalı bir apartman bloğunun ikinci katında, yüksek tavanlı ve geniş bir alana sahip, ancak çok az mobilyası olan iki yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Modern ve sadeydi. Dağınıklık yoktu ve çerçeveli fotoğraflar da bulunmuyordu; bu da tek bir koltukta dik oturmuş, kıpırdamamaya çalışan adam hakkında hiçbir fikrimin olmaması anlamına geliyordu. Mutfak bile, her küçük aletin saklandığı türdendi – tost makinesi yoktu, su ısıtıcısı yoktu, tezgahın üzerinde sadece bir meyve tabağı vardı. Mekan, ustaca bir şekilde, sadeydi. Bana bir şeyi hatırlattı ama ne olduğunu hatırlayamadım.

Sam, beyaz bir tişört, siyah eşofman altı ve kalın beyaz spor çorapları giymişti; bu çoraplar, sürekli ayak parmaklarını yere vurma hareketini daha da belirginleştiriyordu. Mutsuz görünüyordu, ama Angus Cavendish'ten daha az şok geçirmişti. Bence tüm endişesi Ilaria için değil, kendisi içindi ve bu da ilgimi çekti.

'Açıkçası, baş şüpheli benim. Bunu biliyorum.' Yutkundu, boğazı sinirli bir şekilde kıpırdandı. Gerçek hayatta kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleri, güvenlik kamerasındaki kadar çarpıcıydı, ancak yüzü hareketlendiğinde tahmin ettiğimden daha ilginç görünüyordu – doğrudan bakışları ve anlamlı kaşlarıyla aslında büyüleyiciydi. Ayrıca düşündüğümden daha gençti – otuz yaşında olduğunu söyledi. Georgia, bizi içeri aldığında arkasından yüzünü buruşturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve başı dönmüştü ve ben de olabildiğince profesyonel bir ciddiyetle ona kaşlarımı çatmıştım. 'Söyleyebileceğim tek şey, eğer planlamış olsaydım, ellerimi böyle yakmazdım.'

Elleri kalın bandajlarla sarılıydı ve vurulmuş güvercinler gibi kucağında yatıyordu. Şüpheci bir zihne sahip olduğum için hastanede esneyen bir doktorla konuştum ve o da her iki elinde de ciddi yaralanmalar olduğunu ve muhtemelen deri nakli gerekeceğini doğruladı; başka ne konuda yalan söylüyor olursa olsun, yaralanmaları konusunda numara yapmıyordu.

'Bunu kendine nasıl yaptın?' diye sordum şimdi.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. 'Onu küvetten çıkarmaya çalışıyordun, tabii ki.'

'Öldüğünü biliyor muydun?'

'Öyle değil.'

'Odaya girdikten sonra olan her şeyi bana anlat.'

Sam gününü zaten anlatmıştı ve her çarşamba gününün aynı şekilde geçtiğini kabul etmişti: işten erken çıkmak, otele gitmek, anahtarı almak, her zamanki odaya gitmek. Omuzlarını silkip yüzünü buruşturdu. 'İçeri girdim ve onu hiçbir yerde göremediğim için adını seslendim. Banyo kapısı kapalıydı. Kıyafetlerini yerde gördüm ve muhtemelen banyoda olduğunu anladım, bu yüzden paltomu ve ceketimi çıkarıp yatağın üzerine attım.'

Onları orada, düştükleri yerde buruşmuş halde görmüştüm.

'Banyo kapısını çaldım,' diye devam etti Sam, 'suyun aktığını duyabiliyordum ama onu duyamıyordum. Kapıyı denedim ve açıldı, onu gördüm – suyun altındaydı, çıplaktı. Bayılmış ya da boğuluyor sandım. Musluğu kapattım ve küvetin tıpasını çekmeye çalıştım ama nasıl yapacağımı anlayamadım – bir kol var ve ben – yani, küveti hiç kullanmadığımız için ona aşina değildim.'

Anlattığı hikaye çok düz ve ezberlenmiş gibiydi. Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açma pozunu aynanın karşısında mı prova etmişti, yoksa yaptıklarını anlatırken robot gibi mi konuşuyordu diye merak ettim.

'Suyun sıcak olduğunu biliyordum ama içine uzanana kadar ne kadar sıcak olduğunu fark etmedim. Onu tutamadım. Sonunda başını tuttum ve su yüzeyine çıktığında kafa derisini başından ayırdığımı fark ettim ve onu

tekrar küvete bıraktım. *İğrençti* . Bir kabus gibiydi. Yemin ederim sert davranmamıştım ama derisi paramparça oldu.' Titredi. 'Sonra onu omuzlarından kaldırmaya çalıştım ama parmaklarım o kadar çok acıyordu ki tutamadım ve ellerimin yandığını fark ettim. İlk başta hissetmedim çünkü Illy'ye çok odaklanmıştım ama sonra dayanamadım. Onu kaldırmak için kullanabileceğim bir şey aradım ama hiçbir şey yoktu. Sonra koridora koştum ve yardım çağırdım. Kimse cevap vermedi, bu yüzden geri döndüm ve odadan resepsiyona seslendim.'

'999 değil mi?'

'Hayır.' Şaşırmış görünüyordu. 'Yapmalı mıydım? Emin değildim. Ve resepsiyonist yine de yaptı.'

'Banyoya girmeden önce başka bir şey yaptınız mı?'

'HAYIR.'

'Yani odaya girmenizle onu bulmanız arasında çok az zaman geçti.'

'Söylemesi zor, belki birkaç dakika?' Alnı ciddi bir çabadan dolayı kırışmıştı.

'Peki, olağan dışı bir şey fark ettiniz mi? Ilaria'nın banyoda olması dışında, alışılmadık bir durum var mıydı?'

'Pek dikkat etmiyordum. Banyoda olması da çok garip gelmedi bana. Neden olmasın ki, biliyor musun? Geç kalıyordum. Sanırım önce biraz banyo yapmak istemiştir—' Sözünü kesti ve acı dolu bir ifadeyle baktı. 'Söylemek zorunda mıyım?'

'Onunla seks yapmadan önce.' Yanımda Georgia'nın tepki verdiğini hissettim: hafif bir kıkırdama olabilecek küçük bir titreme. Eğer Derwent orada olsaydı, bunu söyleyen ben olurdum diye düşündüm ve onu aklımdan çıkardım.

Sam başını eğdi, yüzü kızardı. 'Sanırım.'

'Ilaria Cavendish ile bir ilişkiniz vardı.'

'Evet.'

'Ne zamandan beri?'

'Şey...' Sesi iyice kısılmıştı. Ellerine baktı. 'Şubat.'

'Ne zaman tanıştınız?' Georgia, büyülenmiş bir şekilde çenesini eline yaslamıştı. Aşk hikayelerine bayılırdı.

'Geçen yıl Noel'den önce. Bir akşam yemeğinde birlikte oturduk.' Rahatsız görünüyordu. 'Kocasının şirketinde iş bulmaya çalışıyordum, bu yüzden kendimi davet ettirmeyi başardım.'

'Peki, ne oldu?'

'Aramızda bir çekim vardı... Karşılıklı. Ama evli olduğunu biliyordum, tabii ki, ve flört etme girişimlerimi oldukça erken bir aşamada reddetti. Birlikte güzel bir akşam geçirdik. Hepsi bu.'

'Ve daha sonra?'

'Sonra... Bilmiyorum. Ofisimin yakınındaki sokakta birkaç kez karşılaştık. Birbirimize yakın yerlerde çalışıyorduk, bu yüzden çok da şaşırtıcı değildi sanırım. Bir akşam ikimizin de gidecek başka bir yeri ve vakit geçirecek zamanı olduğunda bir şeyler içmeye gittik.' Sargılı ellerinden biriyle çaresiz bir hareket yaptı. 'Oradan itibaren her şey gelişti.'

'Ve her çarşamba buluşmaya başladınız.'

'Bu onun fikriydi. O ayarladı. Oteli o ayırttı.' Rahatsız görünüyordu. 'Aslında ben de ona katıldım. Yani, onu çok seviyordum. Ama bana hiçbir zaman tamamen gerçek gelmedi. Bir fantezi gibiydi.'

'Seninki mi?' diye sordum.

'Onundu.' Omuz silkti. 'İstekli bir katılımcıydım ve birlikte harika zaman geçirdik, ama bazen bunun hiç de benimle ilgili olmadığını hissettim. Muhtemelen garip gelecek, ama onu yatakta nelerden hoşlandığı dışında daha derin bir düzeyde tanıma fırsatım olmadı. Tekrar ne zaman buluşacağımızdan ve birbirimize neler yapmak istediğimizden bahsettik, ama bunun ötesinde? Hiçbir şey.'

'Yani gerçek bir ilişki değildi,' dedi Georgia ve adam başıyla onayladı.

'Aynen öyle. Onunla başka herhangi bir şey hakkında konuşmaya çalıştığımda -evliliği, arkadaşları, işi, hatta- beni susturdu. Kendimi kişisel

antrenör ya da kuaför gibi hissettim. Orada sadece onunla seks yapmak için vardım, başka bir şey için değil. Doğru görünüyordum ve işi yapabilirdim ama o aslında benimle ilgilenmiyordu.' Gülümsemeye çalıştı. 'Tanrım, ne kadar acınası görünüyorum, değil mi? Ve hayır diyebilirdim. Demeliydim. Gerçekten değer verdiğim bir kız arkadaşım var.'

'Peki neden hayır demedin?' diye sordum.

'Bilmiyorum. Sanırım gururlandım. Ve bir noktada biteceğini biliyordum. O hazır olana kadar beklemekte sakınca görmedim. Onu üzmekten daha kolay geldi.'

Bunu söylediğinde, dairesinin bana neyi hatırlattığını fark ettim: bir reality şovun arka planını. Tarafsız bir mekandı ve Sam, ihtiyacınız olan her şey olabilecek türden bir insandı. *Uygun görünüyordum ve işi yapabilirdim* . Bunda kasvetli ve hesaplı bir şey vardı – ve bu, Angus'un tarif ettiği ani çekimden daha kötüydü bir şekilde.

'Ilaria nasıl bir insandı?' diye sordum.

"O bir prensesti. Her şeyin belli bir şekilde olmasını severdi," dedi yavaşça. "Yüksek standartları vardı. Onu mutlu etmek için elimden geleni yaptım."

'Onu mutlu eden şeyler nelerdi?'

'Yatakta mı?' Yüzü tekrar kızardı. 'Bilmiyorum. Her zamanki gibi.'

'Peki ya sıra dışı şeyler?'

'Ne gibi?'

'Ona hiç vurdun mu?'

'Hayır, ben—' Sözünü kesti. 'Kahretsin. Birkaç kez benden ona sert davranmamı istedi.'

'Bu neleri kapsıyordu?'

'Ona tokat attım.'

'Nerede?'

'Yüzüne ve vücuduna...' Kollarını beceriksizce kavuşturdu, sandalyede kamburlaştı. 'Sadece o istediği için yaptım. Bu gerçekten ben değilim.'

'Ona başka bir şeyle vurdun mu?'

'İçeri.'

'Kemerin mi?'

'Hayır. Onu yanında getirdi. Bir erkeğin kemeri.' Yüzünü buruşturdu. 'Gerçekten bundan bahsetmek zorunda mıyım? Bununla gurur duymuyorum.'

"Sadece birkaç sorum daha var," diye mırıldandım, yanımda insan ilişkileri konusunda engin bilgiye sahip Georgia'nın olması, Josh Derwent'in bana kaşlarını çatarak bakmasından bir nebze olsun memnundum. "Böyle şeyler sık sık oluyor muydu? Ona vurmak?"

'Hayır. Kesinlikle değil.' Kısa bir süre düşündü. 'Beğenmediğini sanıyordum? Dürüst olmak gerekirse, beğenmemesine sevindim. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu.'

"Onu hiç boğdun mu?" diye sordum, sanki önemsiz bir şeymiş gibi aynı soğukkanlı ve ilgili ses tonuyla.

'Hayır. Hiç gündeme gelmedi ve ben de önermedim.' Omuz silkti. 'Bak, o kadar da çılgınca değildi. Cinsel ilişkiye girdik. Bazen poposuna vurulmak ya da cezalandırılmak istiyordu – bana isim takmamı, saçını çekmemi istiyordu, bu tür şeyler. Biraz sapkıncaydı ama normal sınırları içindeydi. Çoğunlukla sadece eğlenmek istiyordu. Neyi sevdiğini ve neyi sevmediğini oldukça iyi biliyordu, bu yüzden ben de ona ayak uydurdum.'

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve Sam anında telaşlanarak yerinden fırladı. 'Kahretsin. Kahretsin, geri döndü.'

'Kim?' Dinliyordum: tuş sesleri, birinin şarkı söylemesi. *Sefiller'den* bir bölümdü.

'Kız arkadaşım Lora.' Sanki bizi saklayabilirmiş gibi etrafına çılgınca bakındı. 'Tiyatroda olması gerekiyor. Ilaria'dan haberi yok.'

'Öldüğünü mü?' diye sordu Georgia. 'Yoksa—'

Kapı açılıyordu ve neyse ki Georgia, Sam Blundell'ın atılıp onu susturmasına fırsat vermeden sözünü kesti. Koridordaki ayak sesleri

yaklaştı ve kız arkadaşı kapı aralığında belirdi.

'Merhaba.' Lora bize şaşkınlıkla ve biraz da şüpheyle baktı. Küçük, açık tenli, çok zayıftı ve Sam Blundell'den çok daha genç görünüyordu. Büyük bir atkı ve kalın, suni kürklü bir paltoya sarınmıştı; sanki annesinin kıyafetleriyle oyun oynuyormuş gibiydi.

'Sevgilim.' Sam yanına gidip onu öptü. 'Bisikletini kilitledin mi?'

'Evet.' Bana baktı. 'Neler oluyor? Sen kimsin?'

"Biz polis dedektifleriyiz," dedim ve ayağa kalktım. "Buradaki işimizi yeni bitiriyorduk."

'Sorun ne? Bir şey mi oldu?' Lora uzun atkısını çözdü ve paltosunu çıkardı, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bize değil Sam'e baktı. 'İyi misin?'

'Ben iyiyim.'

'Sana hırsızlık mı yapıldı? Telefonunu mu aldılar?' Elini adamın koluna koydu, hüzünlü, iri gözlerle yüzüne baktı. 'Önemli olan senin iyi olman. Zavallı bebeğim.'

Paltosunu çıkardığında daha az çocuksu görünüyordu: ufak tefek ama ince yapılıydı ve duruşu kusursuzdu. Bir dansçı gibiydi ve aldatan erkek arkadaşına tamamen aşık görünüyordu. Bana döndüğünde, dar elbisesinin içindeki karnının küçük ama belirgin şişkinliğini görünce nefesim kesildi. Sam'in kız arkadaşı hamileydi, bu da ona yaptıklarını anlatmaktan kaçınmasının nedenlerinden biri olabilirdi.

'Hayır, öyle değil. Bak, neredeyse bitirdik.' Sam, sanki saat ona ihanet etmiş gibi duvardaki saate baktı. 'Bütün gün prova yaptığınızı sanıyordum. Henüz eve gelmiş olacağınızı düşünmemiştim.'

'Nasıl olduğunu görmek istedim.' Lora tekrar bana döndü. 'Bu, işte olanlarla ilgili mi? Elleriyle mi?'

'Mesele onun elleriyle ilgili.' Bu tamamen yalan değildi, diye düşündüm. Sam'in hatırı için de yalan söylemiyordum. Lora'nın kalbini kırabilirdi ama çekici kullanan ben olmayacaktım.

"Çok kötüydü," dedi, kirpiklerinde yaşlar birikmişti. "Hiç tahmin edemezsiniz. Zar zor başa çıkabiliyor. Çok cesur ve şikayet etmiyor ama acı çekiyor."

Başımı salladım. 'Bay Blundell, sizinle tekrar görüşmemiz gerekebilir.'

'Her şey. Her zaman. Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım.' Kapıya doğru yol gösterirken bir o yana bir bu yana gevezelik ediyordu. Sanki ona bir iyilik yapmışım gibi memnun görünmesi beni sinirlendirdi.

'Anlamıyorum. Neden onunla tekrar konuşmanız gerekiyor?' Lora kaşlarını çatmıştı. Onun yaralanmalarını açıklamak için ona ne söylediğine dair en ufak bir fikrimizin olmadığını fark ettim.

'Sam açıklayabilir,' dedim ve Georgia gerçeği ağzından kaçırmadan önce onu daireden dışarı, Sam'in yanından geçirdim.

10

"Çok naziksin," dedi Georgia, yanımda merdivenlerden inerken. "Onu sevdin mi?"

'Hayır, pek sayılmaz.'

'Demek bugün keyfin yerinde.'

Ona şüpheyle baktım. 'Bu ne anlama geliyor?'

'Josh az önce senin için yaptığın bir şeyden dolayı teşekkür ediyordu.'

'Kendine gelmesi biraz zaman aldı,' diye belirttim.

Gülümsedi. 'Doğru anı bekliyordum. Neler oluyor? Ne yaptın?'

'Hiçbir şey. Annem ve babam Thomas'a bakmada yardımcı oluyorlar. Onu çok özlemişlerdi, bu yüzden onu okuldan alma fırsatı doğunca çok sevindiler.'

'Onu görmüyorlar mı? Ben onların Josh ve Melissa'ya sık sık bakıcılık yaptıklarını sanıyordum.'

'Eskiden öyleydi.' *Lütfen ayrıntıları sormayın* , diye düşündüm.

Georgia genel olarak duyarsız biri olsa da, ima edileni anladı ve sadece "Teşhisle ilgili bir haber var mı?" diye sordu.

'HAYIR.'

'Josh'a sordun mu?'

'Elbette yaptım.'

'Pekala, "elbette" *diyebilirsin* ama ben ona sormaya cesaret edemezdim.' Georgia başını salladı. 'Zaten bana hiçbir şey söylemezdi.'

'Muhtemelen yapmazdı,' diye onayladım. 'Ama bunu kişisel algılama. Zaten benimle hiçbir şey paylaşmadı.'

'Sanırım haber olmaması iyi haber. Ama asıl sorun endişe. Bilmemek, en kötüsünü hayal etmenize neden oluyor.'

Georgia çoğu zaman sinir bozucuydu ama bazen de tamamen haklıydı. Thomas'ı düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Olabilecekleri düşünmemeye çok zaman ayırdım ve kesinlikle Georgia ile bu konuyu konuşmak istemedim. Konuyu değiştirdim.

'Bu röportaj için benimle geldiğiniz için teşekkür ederim.'

'Aslında pek seçeneğim yoktu ama, rica ederim. Pek katkıda bulunmadım. Konuşmaktan çok dinledim.'

'Bu da önemli. Onun hakkında ne düşündünüz?'

'Buraya gelirken bana dava hakkında anlattıklarınızdan başka bir şey bilmiyorum ama zamanlamalar uyuşuyorsa doğruyu söylediğini düşündüm. İkna edici olmaya çalışmak yerine, sanki gerçekten olmuş bir şeyi hatırlıyormuş gibi bir sürü rastgele ayrıntı ekledi.'

Şaşırmış gibi görünmüş olmalıyım çünkü güldü. 'Josh bana akıl hocalığı yaparken dikkat etmemi söylediği bir şeydi bu, hatırlıyor musun? Çok işe yarayan bir şey. Sam de kendinden çok emin konuşuyordu.'

'Başka ne?'

'Şey, Ilaria'yı kesinlikle sevmiyordu. Cinsel ilişki hiç de heyecan verici değildi ve neden uğraştığını merak ediyorum.'

'Bunu sanki sadece görgü kurallarından kaynaklanan bir şeymiş gibi anlattı.'

Georgia yüzünü buruşturdu. "Bazen kibarlık olsun diye bazı şeylere katlanmak zorunda kaldığını biliyorum, ama on aylık bir ilişki büyük bir sorumluluk, özellikle de gerçekten değer verdiğin biriyle ilişki içindeyken. Çok pasif görünüyor. Ve bu kemer ve dayakla hiç uyuşmuyor, değil mi? O itaatkardı."

'Sence Ilaria baskın taraf mıydı? Belki de kemeri ona kullandı ve o da bunu iki kadın dedektife itiraf etmek istemedi.'

'Belki.' Georgia kaşlarını çattı. 'Ona ilgi duyuyor gibi miydi? Çaba göstermiş miydi?'

'Kesinlikle öyle.' İç çamaşırlarını ve ölüm yolculuğuna çıkarkenki görünüşünü tarif ettim.

'BDSM hakkında benden daha çok şey bilen biriyle konuşmalısın.' Kadın düşündü. 'Hardy yardımcı olabilir.'

Hardy, Georgia'nın erkek arkadaşıydı, bir psikologdu. Ona Derwent'in bana vereceği türden kaşlarımı çatarak bir bakış attım ve o da kızardı.

'Bu işlerle *ilgilenmiyor* . Ama bu gibi şeylerden çok anlıyor. Her şey hakkında çok şey biliyor.'

'Hâlâ iyi gidiyor mu?'

'Evet.' Kendi kendine sırıttı, bana hiçbir detay vermedi, bu da durumun gerçekten ciddi olduğunu gösteriyordu. Ondan pek bahsetmiyordu, oysa Georgia normalde her şeyi anlatmak isterdi. 'Neyse, şimdi ne olacak? Ofise geri mi döneceksin?'

Kendime zihinsel bir toparlanma sağladım. 'Sanırım gitmeliyim. Metroya atlayacağım.'

İlgiyle, "Çıkıyor musun?" diye sordu.

'Randevum var.'

'Öyle mi?' Sesi kayıtsızdı. 'O kim?'

'Tanıdığınız biri değil.' diye razı oldum. 'Adı Owen Lord.'

'İyi bir isim. Nasıl tanıştınız? İnternetten mi?'

'Hayır, aslında öyle değil. Bir arkadaşımın arkadaşı. Ve alacağınız tek şey bu.'

Sinirle homurdandı, ama yukarı baktığımda gözleri parıldıyordu. 'Her şeyi yarın anlat.'

'Belki.' Kötü gitse bile, harika olduğunu iddia edebilirim diye düşündüm. Bu, herkes için daha iyi bir hikaye olurdu. Üzerimdeki baskıyı azaltmak için her şey mübah.

'Bu tür şeyleri özlüyorum,' dedi Georgia hüzünlü bir şekilde. 'Hardy ile mutluyuz ama yeni bir aşkın heyecanını seviyorum, biliyor musun?'

'Ya heyecan verici bulmazsam?'

Yüzü düştü. 'O zaman onunla randevuya çıkmamalısın.'

'O kadar da kötü değil. Sadece...' Cümlemi tamamlayamadım. 'İyi bir insan.'

'Bu bir başlangıç.' Sözler cesaret vericiydi ama gözleri şüphe doluydu, bu da muhtemelen benim kendi ifademi yansıtıyordu.

Ne yapıyordum ben?

Vedalaştım ve sanki kurşun tabanlı botlar giymiş gibi hissederek metro istasyonuna doğru yürüdüm. Yorgunluk beni iyice ezmişti. Zamanımı geçirmek için onca anlamsız yol varken, en son istediğim şey giyinip kuşanıp bir randevuya çıkmaktı. Ve tam da bu yüzden gitmem gerekiyordu, diye düşündüm kendime. Beni güldüren, benden kısa boylu olup bunu umursamayan, aralarında gri teller olan koyu saçlı ve güzel esprileri olan Owen. İyi giyinen ve Londra'nın bazı bölgelerinde on dakika içinde soyulmasına neden olacak bir saat takan Owen. Beni zor durumda bırakmadan çıkma teklif etmenin bir yolunu bulan Owen. Onunla tanıştığımda onu sevmiştim ve Luke da onu hem patron hem de arkadaş olarak sevmişti. Eğlenecektik.

Sanki bir cenaze törenine gidiyormuş gibi hissettim.

Trafik yoğunluğu olduğunu da pek düşünmemiştim, ya da District hattında yaşanan ciddi gecikmeleri hesaba katmamıştım. Geç kalacağımı düşündüm ve sanki gerçek bir sorunmuş gibi, mesajla halledebileceğim bir şey değilmiş gibi gerildim.

Felaket en beklemediğiniz anda gelir ve bunu bilmeliydim, ama telefonum çaldığında hiçbir şeyin ters gittiğini hissetmedim. Kalabalık peronun ortasındaydım, bir sonraki trenin boş olmasını ve benim yönüme gitmesini umuyordum. Son üç tren iptal edilmişti ve gitmem gereken yerden çok uzaktaydım. Tek olumlu yanı, West Kensington metro istasyonunun yer

üstünde olmasıydı, bu yüzden kalabalıkta beklerken hem telefon çekiyordu hem de temiz hava alabiliyordum. Telefonum cebimde titremeye başladığında, işlerin daha kötü olabileceğini kendime hatırlatıyordum. Alışkanlık gereği cevaplamadan önce ekrana baktım. Arayanın babam olduğunu görünce, midemde küçük bir endişe düğümü oluştu. Beni asla aramazdı.

'Merhaba? Baba?' Ona söylenen bu çocukça isim birdenbire ortaya çıktı.

'Maeve.' Sesi telefondan fırladı, yüksek ve panik dolu bir şekilde.

'Maeve?'

'Evet, benim.' Karşıdaki peronda bir tren frenleri gıcırdatarak durdu. Boşta kalan kulağıma parmağımı bastırdım ve telefonu diğer kulağıma sıkıca tuttum. 'Özür dilerim, burası çok gürültülü. İyi misiniz?'

'Maeve, ben—' Arka planda gürültü yapan birini susturmak için sözünü kesti.

'Baba? Her şey yolunda mı?' Birdenbire üşüdüm. 'Anne, her şey yolunda mı?'

'Hayır, hayır.'

'Bu Thomas mı?' O öğleden sonra ona baktıklarını bir an için unutmuştum. ' *Ağlıyor* mu?'

'Bu Thomas.'

'Ne sorunu var? İyi mi?'

'İyidir. Sen de iyisin Thomas. Mızmızlanmayı bırak, aferin sana.' Sonsuz sabırlı babam neredeyse sinirli bir ses tonuyla konuşuyordu ve bu, şimdiye kadar olan her şeyden daha çok endişelendiriyordu beni. Telefonun diğer ucunda uzaktan bir siren sesi duyabiliyordum ve ses giderek yükseliyordu.

'Baba, neler oluyor?'

'Maeve, canım, özür dilerim...'

'Nedir?'

Ses tonu, konuya bir türlü gelmek istememesi... Ne söyleyeceğini biliyordum ve söylemesini istiyordum, ama konuştuğunda platformun

ortasında dizlerimin üzerine çöktüm, etrafımda olup biten her şeyi umursamadım, randevumu, davamı, her şeyi unuttum. Sadece iki kelime, ama dünyamı başıma yıktılar.

'Bu Josh.'

İKİNCİ BÖLÜM

Aralık

'Burada bölünmüş bir görev olduğunu görüyorum.'

Othello

11

'Tutuklusunuz—' Polis memuru Anthony 'Muhteşem' Giorgios kelepçelerden birini taktı ve diğer kelepçeyi de doğru pozisyona getirip adamın diğer bileğine kilitlemek için uğraştı. Tam olarak direnmiyordu, ama fit ve güçlüydü ve buz gibi bakışlarından, Giorgios'un kafasını koparmanın yüzlerce yolunu düşündüğünü gösteren hareketlerine kadar, başının belada olduğu belliydi. Giorgios'un ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şey vardı onda; bu yüzden Giorgios inisiyatif alıp onu tutuklamaya karar vermişti.

' *Ne* için?' diye çıkıştı adam.

'Şüpheli olarak -cinayete teşebbüs suçundan-' Kelepçeleri neredeyse takmıştı ki, son anda adam kazara olmuş olabilecek küçük bir hareket yaptı, ama değildi ve Giorgios baştan başlamak zorunda kaldı.

'Dur bir dakika. Çok aceleci davranıp yanlış sonuçlara varıyorsun.'

'Bir şey söylemek zorunda değilsin ama söylersen savunmana zarar verebilir— Clarkey, biraz yardım eder misin?' Bunu söylemek zorunda kalmamalıydı, diye düşündü, sırtından bir damla terin süzüldüğünü hissederken. Tabii ki bu iş için C takımının en tembel üyesiyle görevlendirilmişti.

'Karşı koymuyorum, Allah aşkına!'

Polis memuru Ben Clarke, sonunda adamın kolunu yakaladı. "Yakaladım onu."

'Hayır, gerek yok.' Adam, onun elinden kurtulmak için karmaşık bir omuz silkme ve kıvranma hareketiyle kıvrandı ve bir şekilde tekrar özgür kaldı. 'Eğitimini tekrar yapman gerekiyor dostum. Ayrıca, neden beni önümden

kelepçeliyorsun? Başımı belaya sokuyorsun. Birini kelepçeleyeceksen, kelepçeleri silah olarak kullanamayacakları bir yerde, arkasından yap. Zaten kullanmayacağım, çünkü tutuklanmaya direnmiyorum. Kelepçeye bile ihtiyacın yok.'

Yakışıklı Giorgios buna kanmadı ama adamın onu arkadan kelepçeleme konusundaki fikrini anladı. Adamın sol kolunu arkasına doğru çekti ve onu duvara iterek yerinde tuttu. 'El.'

'Evet, kolumu önümde sıkıştırdın dostum. Tekrar denemek ister misin?'

Giorgios, sanki bir eğitimdeymiş gibi hissetti. O ağır alaycılık, zahmetsizce rakibi şaşırtma yeteneği. Tamamen özümsediği tek ders, durumu kontrol altında tutmanın ve asla itibar kaybetmemenin şart olduğuydu.

'Bak, çeneni kapat.' Onu sertçe duvara itti, adam dişlerini sıkarak kısık bir ses çıkardı. Giorgios'un vücuduna takılı kamera, sert ama kaba davranmadığını gösterecekti ki bu da sorun değildi. Halk beklemese bile, gerektiğinde güç kullanmalarına izin veriliyordu. 'Elini ver. Bu sefer şaka yok.'

Adam sağ elini uzattı ve Giorgios ikinci kelepçeyi de bileğine geçirdi. Parmaklarının her yerinde kan vardı, avuç içlerinde lekeler, kollarında izler vardı. Giorgios'un adrese vardığında hemen fark ettiği gibi, gömleğinin önü sırılsıklamdı.

'Pekala. Dediğim gibi, cinayete teşebbüs şüphesiyle tutuklusunuz. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyi belirtmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söylediğiniz her şey delil olarak kullanılabilir.' Uyarıyı kelimeleri birbirine karıştırarak, kekeleyerek söyledi.

'Olanlar hakkında en ufak bir fikriniz bile yokken, süreci başlatmaya gerçekten değeceğini mi düşünüyorsunuz? Henüz buraya polisten kimse gelmedi ve ben karakola girdiğim andan itibaren beni suçlamak ya da

serbest bırakmak için sadece yirmi dört saatleri var. Bunları bilmeniz gerekiyor dostum, ilk günden öğrenmeniz gereken şeyler bunlar.'

'Üzerinizin kan içinde olduğunu görüyorum *dostum* , karınızın halini de gördüm. Ve siz buradan ayrılmaya çalışıyordunuz.'

'Karım değil. Ve ben de o lanet ambulansla onunla gitmeye çalışıyordum,' diye homurdandı. Hâlâ duvara dönüktü, ki Giorgios aslında bunu tercih ediyordu. O dik, düşmanca bakışını atmadığında onunla başa çıkmak daha kolaydı. Ceketi ön kapının yanındaki yerdeydi ve Clarkey onu alıp ceplerini yokladı.

"Sol pantolon cebim," dedi adam. "Cüzdanım orada. Ve şu anda beni aramanız gerekiyor, üzerimde size zarar verebilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etmelisiniz."

'Bilmem gereken bir şey var mı? Bana üzüntü verebilecek bir şey?'

'Sadece cüzdandaki para.'

Giorgios hayal gücü yüksek bir insan değildi ama hayatında birkaç kez, hata yaptığını, yargısının onu yanılttığını fark ettiğinde hafif bir felaket hissi yaşamıştı. Birincisi okuldaydı, üçüncü kattaki bir çıkıntıda, bir pencereden diğerine tırmanırken bir bahsi kazanmaya çalışıyordu. İkincisi ise İbiza'da tatildeyken, ruhsatsız bir sürat teknesi operatörüyle bir geziye çıkmış ve kıyıdan iki mil açıkta denize düşmüştü. Clarkey cüzdanı çıkarıp açtığında ve ona gösterdiğinde de aynı hissi yaşadı.

'Sen Met'sin,' dedi Giorgios.

'Anlayamadın mı?'

'Dedektif müfettiş. Müfettiş Josh Derwent.' Clarkey kusacak gibi görünüyordu, ki bu da ihtiyaçları olan tek şeydi. 'Nerede çalışıyorsunuz efendim?'

'Westminster'da görev yapıyorum ama Metropolitan Polis Teşkilatı'nın beni nereye göndermesi gerekiyorsa oraya gidiyorum. Cinayet masasında görev yapıyorum.'

Giorgios yutkundu. "Peki, o halde seni neden tutukladığımı biliyorsun."

'Ah, beni neden tutukladığınızı biliyorum. Arkamı dönebilir miyim?'

'Evet.' Giorgios hâlâ temkinli bir şekilde bir adım geri çekildi. 'Clarkey, patronu arayabilir misin? Nerede olduğumuzu haber ver.' Ve *yanlışlıkla bir başkomiseri tutukladığımızı da* söyle. 'Bir de polis aracı göndermelerini iste.'

Josh Derwent, ona baktığında kibirli veya öfkeli olmaktan ziyade yorgun görünüyordu. Çenesinde duvara çarpmasından kaynaklanan kırmızı bir iz vardı.

"Kahretsin ," diye düşündü Giorgios. *"Kahretsin* ."

Ama konuştuğunda tamamen mantıklı geliyordu. 'Bakın, buraya beş dakika önce geldiniz. Ne olduğunu anlamaya fırsatınız olmadı. Size bildiklerimi anlatayım, sonra beni serbest bırakın ve dedektifleri çağırın, ne yapacaklarına onlar karar versin. Ama eğer bu, Melissa'nın yanında olmak için hastaneye gidebilmem için beni bu kelepçelerden kurtarmayı da içeriyorsa, minnettar olurum.' Giorgios'un yanından, yolun karşı tarafında toplanmış komşu kalabalığına baktı ve yanağında bir kas gerildi. 'Ve bunu burada, herkesin gözü önünde yapmak zorunda mıyız?'

Giorgios bunu görmezden geldi. Burası, bu ev de dahil olmak üzere, saygın 1930'lar tarzı sıralı evlerle dolu, hoş bir orta sınıf mahallesiydi ve 23 numaradaki adamın tutuklanması büyük bir haber olurdu, ama bu onun sorunu değildi.

'En baştan başlayın.'

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı ve Giorgios, onlara öfkelenmek yerine dışarıdan bu kadar sakin görünmesinin neden daha rahatsız edici olduğunu merak etti. 'Tamam. Şey, saat beşi biraz geçe buraya geldim. Bugün ofisteydim ama eve gidebilmek için işten erken çıkabildim. Kız arkadaşımın oğlunun saat beş buçukta - yani beş dakika sonra - buraya gelmesini ayarlamıştım, bu yüzden lütfen, o gelmeden önce kelepçelerimi çıkarabilir misiniz?'

'Hadi bakalım. Buraya nasıl geldin de ne yaptın?'

Yutkundu. 'Doğru. Arabayı gördüğünüz gibi garaj yoluna park ettim. Kapıya kadar yürüdüm ve içeri girdim. Dışarıda garip bir şey fark etmedim. Kapı sağlam ve kapalıydı ama beklediğim gibi Yale kilidiyle açıldı. İkinci kilit kullanılmıyordu. Benim... Melissa'nın evde olması gerekiyordu ama bu öğleden sonra çalışıyordu, bu yüzden yukarıda olacağını düşündüm.'

'Melissa ne iş yapıyor?'

'Kendisi psikoterapist. Burada danışanlarını kabul ediyor. Bunun için birinci katta bir odası var, bu yüzden orada olacağını düşündüm.' Yüzü solgundu ve Giorgios, onun yerine neyle karşılaştığını düşündü. İstemsizce de olsa, bir an müfettişe acıdı.

'Kapıyı açar açmaz onu gördüm.' Duraksadı, gözleri hiçbir şey görmüyormuş gibi uzaklara daldı. 'Merdivenlerin dibinde yatıyordu ve kan içindeydi. Öncelikle nefes alıp almadığına baktım, nabzını kontrol ettim ve hayatta olduğunu anladım.' Sesi biraz titredi ve boğazını temizledi. 'Telefonum yanımdaydı, bu yüzden başka bir şey yapmadan önce durumu bildirdim. Sırt üstü yatıyordu ve çok iyi nefes almıyordu, bu yüzden onu iyileşme pozisyonuna getirdim. Başını destekliyordum. Bunu yaparken kıyafetlerime çok kan bulaştı. Çağrı merkezindeki görevli size anlatabilir – muhtemelen beni duydu. Sonra ambulans ekipleri gelene kadar Melissa'nın yanında kaldım. Elini tuttum ve onunla konuştum. Beni duyup duymadığını bilmiyordum ama onu rahatlatmak istedim.'

'Acil sağlık ekipleri buraya geldiğinde ne oldu?'

'Onlar ona müdahale ettiler. Ben de kenarda durdum. Evin arka tarafında veya üst katında herhangi bir hırsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol ediyordum.'

Giorgios, Melissa ile ayrılmadan önce onlardan biriyle konuşmuştu; bu kadın Josh Derwent'i "kendinden geçmiş" biri olarak tanımlamıştı ki bu, Josh'un kendi hareketlerini anlatırken kullandığı yavaş ve ölçülü tanımlamayla tam bir tezat oluşturuyordu.

'Peki, herhangi bir hırsızlık belirtisine rastladınız mı?'

Yüzü karardı. 'Hayır.'

'Yani o burada, yaralanmış haldeydi.'

'Evet. İlk başta merdivenlerden düştüğünü sandım ama biri ona bunu yapmış. Biri onu dövmüş.' Giorgios'a soğuk gözlerle baktı. 'Kim olduğunu öğrenmeyi çok isterdim.'

'Pekala. Sizi karakola götürmemiz ve dedektiflerimizle konuşmanız gerektiğine ikna oldum. Üzerinizde çok fazla kan var ve dediğiniz gibi, eve zorla girildiğine dair bir işaret yok, bu yüzden kız arkadaşınızın tanıdığı biri tarafından yaralandığını varsaymalıyız.'

Dişlerini sıktı. 'Bu sadece zaman kaybı olacak.'

'Bunu biz halledelim. Sen kendi işine bak.'

Josh Derwent, gözlerini yolda yavaşça duran bir arabaya dikmiş, "Kendim için endişelenmiyorum," dedi. "Bakın, Melissa'nın oğlu burada. Daha sekiz yaşında. Annesinin nerede olduğunu ve burada neler olup bittiğini bilmek isteyecektir. Lütfen, onunla konuşabilir miyim?"

'Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.'

'Neden olmasın?' Çenesi kasılmıştı, öfkesi kontrolden çıkmıştı. 'Onu rahatlatmak istiyorum. Neler olup bittiğini anlamayacak.'

"Lütfen orada kalın," diye seslendi Giorgios ve arabadan inen yaşlı adam, yüzü endişeyle buruşmuş bir halde, araba yolunun sonunda durdu. Yanındaki çocuk solgun ve zayıftı, yaşına göre ufak tefekti ve Giorgios'a dehşet dolu gözlerle bakıyordu.

'Öyleyse beni içeri götürün. Eğer onunla konuşamıyorsam, beni böyle görmesini istemiyorum.'

'Pekala,' dedi Giorgios, hayır demenin bir nedenini bulamadan. Diğer adamın kolunu tuttu ve Derwent onun yanından uzandı.

'Seán, Thomas'ı yanında tutabilir misin? Şimdilik onu evine götür.'

'Ne... ne oldu?' Eğilip çocuğun elini tuttu.

'Her şeyi halletmeye çalışacağım, böylece gelip onu alabilirim. Bu memur size olanları anlatacak.' Giorgios'a ilk kez yalvarırcasına bir bakış attı.

Thomas'ın annesinin hastanede olduğunu bağırarak söylememi istemeyin.

'Elbette,' dedi Giorgios. 'Çocuk arabadayken.'

'Teşekkür ederim.' Yine de Giorgios'un koluna uyguladığı baskıya direnmeye devam ediyordu, kapıdan içeri girmeden önce bu baskı hâlâ hissediliyordu.

'Her şey yoluna girecek, Thomas.'

Çocuk korkmuş bir halde başını salladı. Alt dudağı titriyordu ve yanındaki adam elini sıktı.

'Hadi ama.' Giorgios sinirlenmeye başlamıştı. 'İçeri girecek misin yoksa girmeyecek misin?'

'Bir şey daha. Seán, Maeve'e söylemeni istiyorum.' Josh Derwent bir an duraksadı, yüzü bembeyaz olmuştu. Yutkundu ve tekrar denedi. 'Sadece Maeve'e söyle...'

12

Randevuyu iptal ettim.

Babamla olan telefon görüşmem bittiği andan itibaren, kendimi toparladıktan sonra, tamamen odaklanmıştım. Metro istasyonundan çıktım, kalabalığın arasından sıyrılıp sessiz bir köşe buldum. Hiç düşünmeden, otomatik pilot modunda, Una Burt'ü aradım ve bildiklerimi anlattım: Melissa'ya bir şey olmuştu, hastanedeydi, Derwent tutuklanmıştı.

Una, "Tanrım," dedi; bu ona hiç benzemiyordu, "Nereden biliyorsun?" diye sordu; bu ise ona çok yakışıyordu.

'Babam oradaydı. Beni aradı.' Ondan bir nefes alma sesi duydum ve önemsemedim. 'Bak, yardım edip edemeyeceğime bakmalıyım. Babam Thomas'la birlikte – anne babamı bu işi kendi başlarına halletmeye bırakamam.'

'Peki ya Ilaria Cavendish?'

'Ana şüpheliyle konuştum.' Dava hakkında söyleyebileceğim bir şey düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. 'Her şey yolunda. İlerliyor.'

'Endişelendiğinizi anlıyorum.' Kelimelerini özenle seçiyormuş gibi bir ses tonu vardı, bu da alışılmadık bir durumdu. 'Josh'un sorunlarıyla kendinizi kaybetmenize izin veremem, çünkü Josh'un öngörülebilir gelecekte müsait olmayacağını varsaymak zorundayım ve cinayet soruşturmasında da bir SIO (Suç Araştırmacısı) eksik. Zaten çok kısıtlı personelimiz var. Sizin de bu işten uzaklaşmanıza izin verecek personelimiz yok.'

Gözlerimi sıkıca kapattım. 'Hayır, değilim. Yarın sabah planlandığı gibi işte olacağım.'

'Peki ya bu arada bir şey çıkarsa?'

'Şey... Liv ve Georgia müsaitler. Beni arayabilirler. Ama acil bir durum olduğunu sanmıyorum. Tutuklama yapmaya henüz çok uzağız.'

Tutuklama.

Josh.

Onu tutukladılarsa, kendilerinden emin olmalılar.

Melissa ile telefonda konuşurkenki yüz ifadesini ve bana son nefesini vermek üzere olan biri gibi görünmesini düşündüm. Ama bu bir hata olmalıydı. Başka bir şey olamazdı.

'Öncelikler önemli, Maeve.' Burt'ün sesi çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Bayılacak mıydım? Dik durdum ve derin bir nefes alarak sesine odaklanmaya çalıştım. Belki de benim hatamdı. Onunla konuşurken sakin görünmek istemiştim. Belki de durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamıştı. Belki de umursamadığımı düşünmüştü.

Una sözlerine şöyle devam etti: "Tahminimce tutuklandığını bana bildirmek için benimle iletişime geçeceklerdir, ancak herhangi bir şey duyarsanız -herhangi bir şey- hemen bilmek istiyorum. Olaylardan habersiz kalmayı sevmiyorum."

'Biliyorum.'

'Ve Maeve, özür dilerim.'

Bu durumun yaşanmasına üzüldüm; bu olaya dahil olmanıza üzüldüm; yardımcı olamadığım için üzgünüm.

Ayrıca, üzülmenize üzüldüm ama böyle bir adamı önemserken ne bekleyebilirsiniz ki?

O, Derwent'in tutuklanması için geçerli bir sebep olmadığı varsayımında bulunamayacak kadar profesyoneldi ve en iyi zamanlarda bile onun en büyük hayranı değildi. Ona meydan okumamak daha iyiydi, her ne kadar onun böyle bir şey yapabileceğine nasıl inanabildiğini sormak istesem de. Veda ederken dişlerimi o kadar sıkı kenetlemiştim ki çenem ağrıyordu.

Batı Kensington'dan Güney Londra'daki anne babamın evine gitmek, nasıl yaparsanız yapın çok uzun bir yoldu, ama tren seferleri aksadığı için toplu taşıma ile imkansızdı. Georgia'yı aradım, her ne kadar çoktan gitmiş olacağını bilsem de.

Şans eseri, iki sokak ötede oturuyordu.

'Hâlâ burada ne yapıyorsun?' diye sordum, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

'Eve gitmeden önce biraz alışveriş yapmam gerekiyordu.' Sesi tedirgin geliyordu. 'Başım belada değil, değil mi? Kimsenin umursayacağını sanmıyordum.'

'Bir şey oldu. Arabayı alabilir miyim?'

'Elbette.'

Telefonu kapattım ve koşarak arabanın yanında kaldırımda duran kadının yanına gittim, rüzgar saçlarını yüzüne doğru savuruyordu.

'Ofise mi gidiyorsun? Ben de seninle gelebilirim.'

'Hayır. Hayır, ailemi görmem gerek.' Olanları ona anlatamadığımı fark ettim: Kelimeler boğazımda düğümlenmişti, acı verici bir şekilde ağzımdan çıkmıyordu. 'Şimdi bunun hakkında konuşamam. Patron sana bilgi verebilir.'

'Tamam.' Georgia'nın gözleri kocaman açılmıştı, sanki yüzümdeki ifadeye bakılırsa kesinlikle "tamam" değildi, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Anahtarları aldım, arabaya atladım ve bir taksi şoförü gibi, kanıtlamak istediği bir şey varmış gibi, bulabildiğim her kestirme yoldan Sutton'a doğru hızla gittim.

Evin önünde arabamı park ettiğimi gördüler ve annem pencereden el salladı. Babam da yolun kenarına kadar geldi. Çok kırılgan görünüyordu, sanki bir öğleden sonra on yıl yaşlanmış gibiydi.

'Maeve...' Bir an kollarını bana doladı ve beni tuttu; normalde duygularını pek belli etmeyen biriydi. Bu beni neredeyse mahvetti.

'Ne oldu?'

'Durum kötü.' Elini alnına götürdü, yüzü titremişti. 'Onu göremedik. Ambulans gittikten sonra oraya vardık. Baygın olduğunu söylediler.'

'Thomas bunu biliyor mu?'

'Bazı şeyleri biliyor. Çok sessiz biri.'

'Zaten öyle,' dedim ve babam başını salladı.

'Böyle değil.'

'Eve hırsız mı girdi?'

'Görünüşe göre değil.' Arabaya yaslandı. 'Benimle konuşan polis memuru, Josh'un eve geldiğini ve onu koridorda bulduğunu söyledi.'

'Ve o da dövülmüştü.'

'Öyle söyledi. Onu çok çabuk hastaneye götürdüler Maeve. Bence durumu kötüydü.'

Midem bulandı.

'Hangi hastane?'

'St Michael's.'

En yakın acil servis bölümüydü. En azından onu büyük travma merkezlerinden birine götürmemişlerdi; daha karmaşık vakalar için daha büyük hastaneler vardı.

"Onun nasıl olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?" diye sordu babam tereddütle.

'Deneyeceğim.' Melissa'nın orada, savunmasız bir şekilde, yalnız başına yattığını hayal ettim. Melissa en sevdiğim kişi değildi ama Derwent'in onu kontrol etmemi isteyeceğini düşündüm. 'Yanında kimse var mıydı?'

'Görünüşe göre biri ambulansla hastaneye kaldırılmış. Bir arkadaşımız.'

'Bu da bir şey.' Endişelenmem gereken şeylerin zihnimdeki listesinde onu aşağılara indirdim, bu da Thomas'ı tekrar listenin başına getirdi. 'Josh burada olsaydı ne yapardı diye düşünüyorum ve bence Thomas'ın iyi olduğundan emin olmak isterdi.'

'Elbette.'

'Polis olay yerinde iletişim bilgilerinizi aldı mı?'

'Sosyal hizmetler sizinle iletişime geçeceklerini söylediler.'

Sesi asık suratlıydı ve midem bulandı. 'Mümkünse bundan kaçınmalıyız.'

'Anlaşılır bir şekilde, aile olmadığımızı öğrendiklerinde onu bize bırakmak istemediler. Ve Josh, Thomas'ın yasal vasisi değil, bu yüzden...' Babam sözünü yarıda kesti ve kalbimi burkan çaresiz bir hareketle ellerini kaldırdı.

'Doğru. Bence koruyucu aileye ihtiyacı olmayacak. Her şeyden önce Thomas'ın büyükannesi var... ve biyolojik babası,' diye ekledim biraz isteksizce. 'Melissa'yı muhtemelen biliyordur.'

Thomas'ın babası Mark Pell, Melissa'nın korku içinde kaçtığı ve onu Derwent'in hayatına sokan adamdı. Ona karşı şiddet uyguladığına dair hiçbir zaman mahkum edilmemişti, bu yüzden Melissa, Thomas'ı ondan uzak tutmak için aile mahkemelerinde çeşitli derecelerde başarıyla mücadele etmek zorunda kalmıştı.

'Onu yanına almasına izin verilir mi?'

'Mark artık iki haftada bir gözetimsiz ziyaretler yapıyor. Thomas'la daha fazla zaman geçirmek için ısrar ediyor.' Tereddüt ettim. 'Josh ondan hoşlanmıyor.'

"Şaşırtıcı değil," dedi babam ve bunun Mark ile Melissa'nın evli olmasından ve Derwent'in kıskançlığından mı yoksa Mark'ın Thomas'ı ondan ve dolayısıyla ona hayran olan Derwent'ten uzaklaştırmaya çalışmasından mı kaynaklandığını açıklamadı.

'Polisin Mark'tan haberdar olduğunu düşünüyor musun? İlk görüşme için onu tercih ederdim. Avukatları aracılığıyla konuşmadıkları sürece Melissa ile neredeyse hiç görüşmüyorlar ve son birkaç aydır ona kızgın olduğunu biliyorum. Çok uzun zaman önce değil, yine mahkemedeydiler.'

'Onlara ondan bahsedebilirsin.'

Başparmağımın kenarını ısırdım. 'Umarım kendi başlarına oraya ulaşırlar. Josh onlara söyleyecek. Daha iyi bir işi yoksa, şimdi şüphelilerin listesini çıkarıyordur.'

'Eğer dinlerlerse.'

'Yapacaklar.' Bunu pek de içtenlikle söylemedim gerçi. Diplomasi, özellikle baskı altındayken, Derwent'in en güçlü yönü değildi. Tutuklanmaktan çok *öfkelenirdi* .

Babam koluma nazikçe dokundu. 'İçeri girmeliyiz. Annen bekliyor olacak. Thomas da.'

'Ve Thomas,' diye tekrarladım ve omuzlarımı dikleştirdim. Bu anda benden beklenen şey özgüvendi ve eğer bunu hissetmezsem, sadece taklit etmek zorunda kalacaktım.

Thomas, annemin yanında kanepede oturmuş televizyon izliyordu. Yanındaki tabakta dokunulmamış bir sandviç duruyordu.

'Kanepede yemek mi yiyorsun, Thomas? Bana asla böyle bir şeye izin verilmezdi.'

Başını kaldırıp bana kısa, dalgın bir gülümseme verdi ve kalbim bir kez daha, acımasızca sıkıştı.

'Nasılsın dostum?'

'Evet. Tamam.' Küçük bir ses. Yaşına göre ufak tefek, zayıf ve kırılgan görünüyordu, bacakları okul pantolonunun içinde incecik çubuklar gibiydi.

Annem, "Kendini biraz keyifsiz hissediyor," dedi ve gözlerinin önündeki saçlarını düzeltti. "Sandviçi ben yaptım ama henüz dokunmadı."

'Aç değilim.'

'Ama hasta değilsin ki? Kendini daha kötü hissedersen bize söylersin, değil mi Thomas?'

'Evet.' İnce bir ses tınısı.

Annem, 'Akşam yemeğinde sosis ne dersin?' diye önerdi. 'Ya biraz fasulye? Biraz patates kızartması? Ve sonrasında dondurma?'

Thomas'a annemin sevgisini gösterme biçiminin yemek olduğunu açıklamayı düşündüm, ama ona verdiği gülümsemeden her şeyi anladığını anladım.

'Sosisler.' Babam ellerini birbirine sürdü, gözleri parlıyordu. 'Ben de akşam yemeğimde ekmek ve artıkları yiyeceğimi sanıyordum.'

Thomas kıkırdadı, sonra da utanmış gibi başını eğdi.

'Zor bir gündü.' Tabağı kenara çekip yanına oturdum ve kolumu omzuna attım. Yanıma yaslandı ve derin bir iç çekti.

'Anne iyi mi?'

'Henüz bilmiyorum, ama öğreneceğim.'

Eli benimkinin üzerindeydi ve aceleyle sıktı. 'Ve Josh.'

'Kendini tutuklattırdığı için tam bir aptal, değil mi? Eğer birinin daha akıllı olması gerekiyorsa, o da odur.'

'Evet, onlara kendisini tutuklamamalarını söylemeliydi.'

'Bahse girerim öyle yapmıştır. Ama aynı zamanda çok kibar davranmadığına da eminim. Çok kaba olabiliyor.'

Thomas sırıttı. "Bazen araba kullanırken kaba şeyler söylüyor."

'Arabada olduğumda da aynısını yapıyor.'

'Annem bunu sevmiyor.' Boğuk, kısık bir fısıltı. Başını aşağıya eğdi, kirpikleri yanaklarının üzerine yayılmıştı.

'Evet, bu konuda haklı. Kötü kelimeler öğrenmeni istemeyiz.'

'İnsanlar bunları okulda söylüyor.' Heyecanla gözlerini yukarı kaldırdı. '*Bütün* kötü kelimeler.'

'Şok oldum. Bunları şu ikisinin önünde söyleme.' Annemle babamı işaret ettim. 'Bayılırlar.'

"Elbette, onları anlamam bile," dedi annem, yüzü masum bir ifadeyle. Ben de Thomas'ın başının üzerinden ona gözlerimi devirdim. Küfür etmeyi ondan öğrenmiştim: fırıncılık bir tetikleyiciydi, kardeşim de bir diğeri.

'Thomas, sanırım annen ve Josh birkaç saat daha evde olmayacaklar. İstersen büyükannen gelip seni alabilir mi?'

'Burada kalmak istiyorum.' diye düşündü. 'Ama keşke o da burada olsaydı.'

'Bakalım ne yapabiliriz.' Anneme tekrar baktım ve o da dizine hafifçe vurdu.

'Onun kalabileceği yer var. Nasıl? Misafir odasında kalabilir, sen de Maeve'in eski odasında kalabilirsin.'

'Evettt.' Sevinçten zıplayıp durdu.

'Gidip onu arayacağım.' Ellen Moore'un Lincolnshire'dan Ascot'a taşındığını hatırladım. Annemlerin evine gelmesi biraz zaman alacaktı ama kızı ve Thomas için geleceğini biliyordum.

Telefon görüşmesi yapıldı, ben koridordaydım, paltomu giyiyordum.

'Gidiyor musun canım?' Babam hâlâ endişeli görünüyordu.

'Evet. Bayan Moore yolda. Hastaneye gidiyorum ama önce Josh'un evine gidip neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Şansım yaver giderse dedektiflerle konuşup ne düşündüklerini öğrenebilirim.' Bir planım olduğu için memnundum. Batı Kensington'dan beri vücudumda kötü bir şekilde dolaşan adrenalini atmam için bir yol sağlamıştı. Ne olduğunu bilmem gerekiyordu ki Derwent'in eve gelip çıldırıp, öfkesini kaybedip işkencecisine saldırdığı, ondan kaçmak için o kadar çaresiz kaldığı için öz kontrolünü kaybettiği senaryoları hayal etmeyi bırakabileyim.

Ama yine de, ne tür bir öz kontrol? Çok açık bir şekilde öz kontrolünün zayıf olduğunu, dağılmak üzere olduğunu gösteriyordu. Asansörde bana uzandığını, otelde bana çıkıştığını ve otopsiye kadar beni takip ettiğini hatırlıyorum. Midem bulandı. Ama ona zarar vermiş olamazdı. Bunu yapabilecek kapasitede olmadığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

Bunu kafamdan attım ve babama gülümsedim.

'Biliyorsun, telefon görüşmelerindeki adabına biraz daha özen göstermelisin. Beni aradığında dünyanın sonu gelmiş gibi hissettim.'

Daha da endişeli görünüyordu, daha az değil. 'Durum ciddi, Maeve.'

'Evet, ama Josh ölmedi, ilk başta öyle düşünmüştüm.'

'Bu yüzden işini kaybedebilir ve bunun seni nasıl etkileyeceğini biliyorum.'

Başımı salladım. 'Yapmayacak.'

'Bu bir olasılık.'

'Hayır. Bunu düzeltebilirim.'

'Maeve...' Babam durdu, kelimeleri bulmakta zorlandı. 'Sana Josh'un bizden alınmadan önce söylediklerini anlatmalıyım. Söylediği son şey.'

Durdum. 'Devam et.'

Konuşma tarzında bir şey vardı; sanki zorlanıyormuş gibiydi, sanki bunu söylemek zorunda kalmak istemiyormuş gibiydi...

'Sana söylememi istedi.'

Ceketimin düğmelerini iliklemeye devam ettim, rahatlamanın verdiği heyecanla başım hafifçe dönüyordu. 'Elbette. Bilmek istediğimi biliyordu. Hem zaten, bu işi halletmem gerekiyor.'

'Hayır canım. Sana söylememi istedi... bu işe karışmamanı.'

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. 'Ne dedi? Tam olarak ne demişti?'

"Maeve'e buraya gelmemesini söyle. Bu işe karışmamasını söyle," diye babam utanç içinde aktardı. Nasıl duyulduğunu biliyordu. Beni nasıl hissettireceğini biliyordu. Ve ayrıca bunu söylemeyi bitirmesi gerektiğini de biliyordu ve elbette son kelimeler en kötü kısmıydı.

'O, "Onun burada olmasını istemiyorum," dedi.'

13

Derwent'in orada olmamı isteyip istemeyeceğine bakmaksızın, yine de Jena Road'daki eve gittim. Artık onun için mi daha çok endişelendiğimi yoksa ona çok mu kızgın olduğumu bilmiyordum, ama her iki durumda da evde oturup hayatının paramparça olmasına izin veremezdim, en azından ona yardım etmeye çalışmadan. Onu kurtarmaya ilk gidişim değildi bu, ama o da benim için aynısını yapardı, yapmıştı da, hatta daha fazlasını. Neden benim dahil olmamı istemediğini – neden özellikle babama bunu söylediğini – anlayamadım. Tabii ki, yaptıklarını bilmemi istemediği için değilse.

İmkansız, diye düşündüm kendi kendime, 45 numaralı evin giriş yolunu neredeyse tamamen kapatan gümüş renkli bir Nissan Micra'nın arkasına park ettikten sonra, dikkat çekmemeye çalışarak Derwent'in 23 numaralı evine doğru yürüdüm. Evin önünde bir adli tıp aracı park etmişti, bu da bende bir huzursuzluk hissi uyandırdı: tanıdığınız bir yerin suç mahali gibi muamele görmesinden daha rahatsız edici bir şey yoktu. Birisi giriş yoluna polis şeridi çekmişti ve ben de altından geçtim, yerel meraklıların daha iyi bir yer bulmuş olmalarına sevindim. Melissa ve Josh'ı sevseler bile, hatta onu kelepçelenmiş halde götürülürken görse bile, korkunç bir şey olmuş olması büyük bir haber olurdu.

Ön kapı açıktı ve mutfaktan gelen sesleri duyarak içeri süzüldüm. Koridorda bir an durdum, merdivenlerin dibindeki ahşap zeminde kan izleriyle anlatılan korkunç manzaraya baktım. Merdivenlerin ortasında sıva üzerinde bir çukur vardı. Belki Melissa tökezlemişti. Belki de bunların hepsi korkunç bir kazaydı.

'Yardımcı olabilir miyim?'

Elimdeki kimlik kartıyla arkamı döndüm ve şık bir takım elbise giymiş uzun boylu bir siyahi adam gördüm. Yüzü hiç de davetkar değildi, ki bu da anlaşılabilir bir durumdu çünkü olay yerinin tam ortasında duruyordum. 'Üzgünüm, dışarıda olay yeri güvenlik görevlisi yoktu.'

'Onları serbest bıraktık. Buradaki işimiz neredeyse bitti. Adli tıp uzmanları işlerini bitiriyor.' Tutuklama emrini görünce rahatlamıştı. Son derece yakışıklıydı ve bir şekilde tanıdık geliyordu. 'Yerel polis memuru musunuz? Sizi gazeteci sanıyordum.'

'Hayır, gazeteci değilim.' Tereddüt ettim. 'Yerel polis dedektifi de değilim. Josh Derwent ile birlikte çalışıyorum. Aynı ekipte dedektif şerifiyim.'

Eğer kendisi yerel bir polis memuru olsaydı, benim öyle olmadığımı bilirdi; bu da Meslek Etiği Departmanının çoktan gelmiş olduğu anlamına geliyordu. Kim olduğum ve ne yaptığım konusunda birine yalan söyleyecek olsaydım, bunu Meslek Etiği Departmanından bir dedektifle başlatmayacaktım, ama bir yandan da keşke şansımı deneseydim diye düşündüm.

Kaşlarını tekrar çattı ve aklımda bir şey dank etti.

'Seni biliyorum.'

'Ne?' Gerçekten şaşırmıştı.

Anıyı yakalamaya çalışıyordum. 'Yıllar önce seninle tanışmıştım. Hatırlamayabilirsin – tuhaf bir olaydı. Bir çamaşırhanenin üstünde işkenceyle öldürülen bir bilgisayar dehasıydı.' Dedektifin adı hafızamın ucunda beliriyordu. 'Sen Brixton Suç Araştırma Birimi'ndeydin.'

'Doğru.' Elimi sıktı, tavrı belirgin şekilde daha sıcaktı. 'Henry Cowell. Sizi hatırlamadığım için özür dilerim.'

'Merak etmeyin, benim zihnim öyle. Ben Maeve Kerrigan'ım. O zamanlar da savunma koordinatörüydüm.'

'Evet, şimdi hatırlıyorum.' Gülümsemesi soldu. 'O dava gerçekten çok tatsızdı. Beni cinayetlerden soğuttu.'

'Oysa ben hiçbir zaman yoluma devam etmedim,' dedim. 'Ve şimdi sen DPS'sin.'

'Evet.' Sesi tedirgin geliyordu. Çoğu polis memuru DPS'yi gerekli bir kötülük olarak görüyordu, ancak bu, meslektaşlarını soruşturmak için o bölgede çalışmayı seçen polisleri sevdikleri anlamına gelmiyordu. 'Bu bir fırsattı. Çavuşluk sınavını geçtikten sonra bir yere gitmem gerekiyordu.'

Çavuşluk pozisyonu bulmak için insanların iş değiştirmesi yaygındı. O zamanki patronum Başkomiser Godley başka bir yere gitmeme izin vermediği için bulunduğum yerde kalabilmiştim. Eğer o olmasaydı, çok zorlanırdım. Henry Cowell ile tanıştığımda ekibin diğer üyeleriyle iyi anlaşamamıştım; tek kadındım, gençtim ve diğer dedektiflere hata yaptıklarını diplomatik bir şekilde söyleyecek kadar deneyimsizdim. Ben şanslıydım, Henry Cowell ise değildi.

'Bence ilginçtir,' dedim tarafsız bir tavırla ve o da başını salladı.

'Bazen güzel anları oluyor.' Bir an duraksadı. 'Burada ne yapıyorsun? Josh Derwent ile çalıştığını söylemiştin?'

'Evet.' Cowell'a, çok uzun zaman önce o gün Derwent'le de tanıştığını hatırlatmalı mıydım diye düşündüm. O zamanlar, ben de dahil olmak üzere çoğu insan üzerinde hiç de iyi bir izlenim bırakmamıştı. 'Bak, garip bir tesadüf ama çocuk – Melissa'nın oğlu – öğleden sonrayı benim ailemle geçiriyordu.'

'Oğlunuz için bir şey almaya mı geldiniz?'

"Evet deyip konuyu kapatabilirdim. Ona biraz kıyafet ve diş fırçası almaya geldim, ama aynı zamanda Melissa'nın nasıl olduğunu da öğrenmek istedim."

'Değerlendirme aşamasında.'

'Hastaneden henüz bir güncelleme yok mu?'

'Henüz değil.'

'Bakın, ben de burada neler olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim çünkü Josh'un bununla bir ilgisi olduğuna inanamıyorum.'

'Çünkü o çok iyi bir insan mı?' Bu soru, Cowell'ın kiminle konuştuğunu görmek için mutfak kapısına gelen bir kadından geldi ve alaycı bir tonda söylenmişti ki, irkildim. Yeni gelen kadının arkasında ışık vardı ve benden de bir avantajı vardı.

"Çünkü bu onun karakterine hiç uymayacak," dedim. "Onu yıllardır tanıyorum ve bu beni şaşırttı."

'Olur böyle şeyler. Pardon, siz kimsiniz?'

'Ben Maeve Kerrigan, Josh ile birlikte çalışıyorum. Onun takımında savunma koordinatörüyüm.'

"Buraya çocuk için bazı eşyalar almaya geldi," diye açıkladı Henry Cowell. "Çocuk onun ailesiyle birlikte."

'Onu yukarı çıkarabilirsin. Eşyalarını toplamasına göz kulak ol.' Saatine baktı. 'Acele etmemiz gerek.'

"Evet, zaman daralıyor," dedim, tavrından rahatsız olmuş bir şekilde. "Onu tutuklayarak aceleci davranıp davranmadıklarını merak ettiriyor insana."

"Sanırım iyi bir karardı," diye karşılık verdi, beni net bir şekilde görebilmem için ışığa doğru adım atarak. Benden birkaç santim daha kısaydı, geniş elmacık kemikleri ve kıvırcık değil dalgalı, üçgen kesimli, kabarık açık kahverengi saçları vardı. Kahverengi gözleri ve küçük, yuvarlak ağzı ona sessiz film yıldızlarının sevimli bebek görünümünü veriyordu. Hiç kıpırdamadan durdu, tıpkı benim onu süzdüğüm gibi beni de süzdü; aramızdaki benzerlikleri sıralarken: sade kıyafetler, kullanışlı botlar, gösterişsiz takılar, minimal makyaj. Ciddiye alınmak isteyen profesyonel kadının üniforması.

'Adınızı alamadım.'

'Roz Fuller.' Yüzünde en ufak bir dostluk belirtisi yoktu. Ve Derwent'in hatırı için onun beni sevmesi gerekiyordu. Gülümsemeye çalıştım.

'Bak, sen daha yeni bu işin içindesin. Sana engel olmak istemiyorum. Kanıtlardan kendi sonuçlarını çıkarman gerekiyor ve bunu anlıyorum. Ama

Josh'la konuştuğunda onun öyle bir insan olmadığını göreceksin.'

'Ne tür?'

'Öfkesini dışa vurmaya meyilli olanlardan.'

Kadın, eğlenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bu, orduda görev yapmış ve disipline dayanamadığı için ayrılmış olan aynı Josh Derwent."

"Bana ordudan ayrılmasının sebebinin, hayatta ordudan daha önemli şeyler olduğunu fark etmesi olduğunu söyledi," dedim sakin bir şekilde. "Lise bitirme sınavlarına girmemişti, bu yüzden geri dönüp sınavlara girdi ve sonra da Metropolitan Polis Teşkilatı'na katıldı."

"Sizce emirleri iyi yerine getiren biri gibi mi görünüyor?"

Eğer o bunların iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, evet.

"O, hiçbir zaman düşünmeden bir duruma giren biri olmayacak," dedim. "Ve bazen, kendisiyle aynı fikirde olmadığı bir şeyi yapmasını isteyen insanlara meydan okuyor. Hâlâ Metropolitan Polis Teşkilatı gibi hiyerarşik bir organizasyonda kendi rolünü nasıl oynayacağını biliyor."

Cowell ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu, patronundan duyduklarımızı teyit etmenin çok diplomatik bir yolu."

'Müdür Burt mu?' Una ve Derwent ilk günden beri çatışıyorlardı. İçimden bir şey koptu. 'İşe yaklaşımları çok farklı, ama sonuçta bu da sonuç almaları anlamına geliyor.'

'Yine diplomatik bir yaklaşım.' Gülümsedi. 'Neyse ki satır aralarını okuyabiliyorum.'

'Biliyor musun, Charles Godley'e Josh hakkında ne düşündüğünü sormalısın. Onu benim ekibime o getirdi. Sana onun nasıl biri olduğu ve Melissa'ya neden hiçbir şey yapamadığı konusunda çok net bir fikir verecektir.' Derwent'in eski bir arkadaşı olan Godley, artık Yardımcı Komiserdi. Adından bahsetmek çok önemliydi ve bunu Roz Fuller'ı kızdırmak yerine yardımcı olacağını umarak yaptım.

Gözlerini kısarak, aklından geçenleri gizledi ve ardından şöyle karşılık verdi: "Josh Derwent'in geçmişte birçok şikayet aldığını biliyor muydunuz?

Hem halktan hem de meslektaşlarından."

'Eğer hâlâ müfettişse, o kadar ciddi bir şey olmamış olmalı,' diye belirttim. 'O, insanlardan tepki almaktan hoşlanan bir tip. Bu da onu işinde iyi yapan şeylerden biri.'

'Sonuç almanın yolları vardır ve bunlardan bazıları karanlık çağlara aittir. O hiç sınırı aşıyor mu?'

'Hayır.' *Tam olarak* öyle değil, diye düşündüm. 'İşi düzgün yapıyorsanız, insanlarla çatışmanız kaçınılmazdır. Can sıkıcı şikayetler hayatın bir parçasıdır.'

'Siz hiç oldu mu? Ben olmadım.'

'Şey, sen pek de halkın gözü önünde değilsin. Polisten hoşlanmayan insanlarla karşılaşmayacaksın. Onlar her fırsatta bizden ve yaptıklarımızdan şikayet edecekler.' Sesimdeki gerginliği duyabiliyordum ve kendimi toparlamak için durdum. Roz Fuller beni izliyordu. Bana birini hatırlattı ama kim olduğunu düşünerek dikkatimi dağıtmaya cesaret edemedim. 'Josh işinde iyidir. Sonuç alır. Kurallara uyar.' En azından şimdi öyle, diye düşündüm, zihnimde daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı birçok durumu bir kenara bırakarak. 'Uzun zamandır onunla çalışıyorum ve iyi bir polis memuru olduğunu biliyorum. Ve eğer hakkında şikayetler yapılan biriyse, birilerini kızdırmış olması mümkün değil mi? Belki de içlerinden biri nerede yaşadığını öğrenmiş ve ona zarar vermek istemiş ama Melissa'ya saldırmakla yetinmiştir.'

Başını onaylayarak sallamadı ama gözlerini de kaçırmadı. 'İş yerinde olmadığı zamanlarda nasıl biri olduğunu düşünmeliyiz.'

'Bunu ben de bir bakıma biliyorum.'

Kaşları yukarı kalktı. 'Öyle mi?'

'Geçen yaz birlikte gizli görevdeydik. Sevgiliymiş gibi davranıyorduk. Birkaç hafta birlikte yaşadık.'

'Birisiyle ilişki içinde olmakla aynı şey değil.'

"Buna en çok yaklaştığımız an buydu ," diye düşündüm ama söylemedim.

'Bu bana, aksi takdirde sahip olamayacağım kadar fazla bilgi veriyor. Bir de arkadaş olmamız gerçeği var. Muhtemelen onu herkesten daha iyi tanıyorum.' Kendimi hazırladım, resmin bir sonraki parçasını ona vermek istemiyordum, söylenmesi gerektiğini biliyordum. 'Eski sevgilim beni dövdüğünde, Josh gelip beni buldu. Eski sevgilimin bana yapmayı planladığı her şeyden beni kurtardı. Bunun beni ne kadar etkilediğini gördü ve bu onu üzdü. Kendisinden daha zayıf birine zarar vermek isteyecek son kişi o. Benim dinlediğimi bilmediği zamanlarda Melissa ile konuştuğunu duydum ve sabırlı ve nazikti. Onları birçok kez birlikte gördüm. İlişkileri hakkında her şeyi bilmiyorum ama Melissa'nın onu sevdiğini biliyorum. Eğer ona zarar verdiyse, o zaman onu tanımıyorum ve eğer onu tanımıyorsam, kimseyi tanımıyorum demektir.'

Konuşmamı bitirdikten sonra sessizlik çok yoğun geldi.

'Bu ilginç. Teşekkür ederim.' Bunu, sanki ilgisini çeken benmişim gibi, söylediklerimden değil de benden kaynaklanıyormuş gibi söyledi. 'Seninle konuşabildiğime sevindim. Listemde sen de olurdun.'

Yaptığım şeyin faydalı olup olmadığından emin değildim. 'Zaten kararını vermişsin.'

'Hayır. Ama size şunu söyleyeyim. Şimdiye kadar duyduklarımdan - geçmişinden, hakkında yapılan şikayetlerin tarihinden, onunla çalışan kişilerin anlattıklarından - Josh Derwent'in tam da aniden kontrolünü kaybedebilecek türden bir polis memuru olduğunu düşünüyorum. Duygularını yıllarca bastırırlar ve bu bastırma kalkınca kendilerini kontrol edemezler.'

Asansörde olanları düşündüm ve içimden bir korku dalgası geçti. Umarım bunu Roz Fuller'dan saklamışımdır.

"Çok önemsediğiniz biri gibi görünüyor," diye devam etti, kötü niyetle değil, "ama aynı zamanda sizin gibi insanların onu koruması sayesinde her zaman kötü davranışlarından sıyrılmış biri gibi de görünüyor. Ne yazık ki, şimdi ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazsınız. Kendi başına." Henry

Cowell'a döndü. "Bir telefon görüşmesi yapacağım. Maeve, çocuğun ihtiyaç duyduğu şeyleri temin etmesine yardım edebilir misin ve sonra burayı kilitleyebilir misin? Arabada görüşürüz."

Henry Cowell'ı yukarı kata kadar takip ettim, hiçbir şeye dokunmadım, evin her detayını dikkatlice incelemeye çalıştım ama zihnim korku ve belirsizlikle bulanıktı. Roz Fuller, Derwent'in güvenilir bir şüpheli olmasının nedenlerini açıklarken bir şeyin farkına varmıştım.

Bana hatırlattığı kişi bendim.

14

Henry Cowell, Thomas'ın yatak odasının dışındaki koridorda durmuş, bana bakmaktan kaçınarak her yere bakıyordu.

'Önemli delilleri cebime atma ihtimalime karşı beni gözetlemeniz gerekmiyor muydu?'

'Evet. Bunun için özür dilerim.' Gözlerini isteksizce gözlerime dikti. 'Dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsun.'

"Bugünlerde kimseye güvenemezsin," dedim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. "Bunu sen de bilirsin tabii ki."

"İşinde iyidir," dedi birden. "Merak ediyorsanız diye söylüyorum."

Onun Roz Fuller'ı kastettiğini biliyordum. O, arabalarının içinde, telefonda konuşuyordu ve duyma mesafesinin dışındaydı.

"Korkunç biri," dedim açık sözlü bir şekilde, tişörtü katlarken. "Ve söylediklerimin hiçbirini dinlemedi."

'Hayır, yaptı. Ama söylenenleri olduğu gibi kabul etmeyecek. Her şeyi araştıracak ve sonra kendi kararını verecek.' Omuz silkti. 'Onunla çalışmayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Her zaman fazlasını yapıyor.'

'Başka şartlarda, bu kadar özverili olmasından memnun olurdum,' dedim kuru bir şekilde. 'Ama şu anki durumda, Josh'ın yapamayacağı bir şey için onunla vakit kaybetmesini görmek beni üzüyor.'

'Yapamaz mıydın?'

'Yapmam.' Tereddüt ettim. 'Aşağıda... çok kan vardı.'

'Kafa travması. Kurban çok kan kaybetti.'

'Kaza olmuş olabilir mi? Melissa düşüp kafasını çarpmış olabilir mi?'

"Onu henüz görmedim," dedi Cowell. "Ama size şunu söylemeliyim ki, bize söylenenlere göre çok sayıda yaralanması vardı. Morluklar. Sağlık görevlilerinin söylediğine göre dövülmüştü."

'Zavallı Melissa.' Thomas'ın yatağının kenarına oturdum ve elimde tuttuğum sweatshirt'e anlamsızca baktım.

'Onu beğeniyor musun?'

'Onu pek iyi tanımıyorum,' diye geçiştirdim.

'Onu tanıdığın kadarıyla.'

Rol yapmanın hiçbir anlamı yoktu; yalan söyleyerek yapabileceğim tek şey, Henry Cowell ile kurmaya başladığım kırılgan güveni paramparça etmekti. İçimden bir ah çektim. 'Bak, zor bir durum. Bunu zaten birinden öğreneceksin ve sana karşı dürüst olmak istiyorum, bu yüzden sana gerçeği söyleyeceğim. O, Josh ile benim ilişkimiz olduğuna ikna olmuştu.'

Gördüğüm kadarıyla hiçbir tepki vermedi, belki de her şeyi baştan beri biliyordu. 'Sen de öyle miydin?'

'Hayır. Kesinlikle hayır. Josh bunu düşünmezdi bile. Ben de düşünmezdim.'

'Bundan emin misin?'

'Hiçbir şey olmadı.'

Kaşlarını kaldırdı. 'Hiçbir şey mi?'

'Aslında hiçbir şey.' Yüzümün kızardığını biliyordum. 'Ama ona gerçekten değer veriyorum, bir arkadaş olarak.' *Arkadaş* kelimesine özellikle vurgu yaparak. 'İyi bir adam.'

'Melissa öyle düşünmüyor gibiydi. Birkaç ay önce onu 999'u arayarak ihbar etti.'

'Ah, hatırlıyorum.' Kaşlarımı çattım. 'Bir konuda anlaşamamışlardı ve kadın onu evin dışında kilitlemişti.'

Ne konuda anlaşamadıklarına dair az çok bir fikrim vardı ama bu tür bilgileri sebepsiz yere Cowell'a vermeye hazır değildim, çünkü bu bir cinayet sebebi haline gelebilirdi. Derwent'e, eğer ilişkilerini bitirirse

Thomas'ı bir daha görmesine izin vermeyeceğini söylemişti, bu da hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu.

'Ve polisi mi aradılar?'

'Neden böyle yaptığını bilmiyorum. Kavga etmediler, çünkü kadın onunla konuşmak istemedi. Adam pes etti. Polisler geldiğinde tam gidiyordu.'

'Sana öyle mi söyledi?'

Bana söylediklerini aynen hatırladım.

Melissa senin ona zarar vereceğini mi düşündü?

Onun ne düşündüğünü sana söyleyemem. Ona asla zarar vermezdim. Bunu o da biliyor. Sen de bilmelisin.

'Olaylar öyle gelişmedi, değil mi?'

Cowell cevap vermeden önce beni uzunca bir süre bekletti. 'Aşağı yukarı benim de anladığım kadarıyla öyle. Araştırıyoruz. Açıkçası bu bizim için de ilgi çekici.'

'Elbette,' diye onayladım, çünkü öyle olurdu. 'Ben de ona bakardım.'

"Şunu bilmelisiniz ki, eğer medya bu adreste yaşanan bir aile içi tartışma nedeniyle polisle iletişime geçildiğini öğrenirse, soruşturmamızda ne olursa olsun, o kişi kazıkta yakılacaktır." Ve ses tonu da bunu haklı olarak ima ediyordu.

'Melissa eski kocası Mark Pell tarafından incitildi. Ondan kaçtı. Şiddet uygulayan ve istismarcı bir adamdı. Ben de kendim kötü deneyimler yaşadım, bu yüzden tamamen güvende olduğunuz bir durumda bile nasıl tehdit görebileceğinizi biliyorum.'

'Sence o aşırı tepki verdi.'

'Ağzıma laf sokuyorsun. Aynı şeyin tekrar yaşanmasından korkması doğal bence. Ve birilerinin Josh'a ya da Melissa'ya kin beslemiş olma ihtimalini de göz ardı etmemelisin.' Parmaklarımı şıklattım. 'Yani, eski kocası var. Thomas'ın velayeti yüzünden birbirleriyle kavga ediyorlar. Başlamak için iyi bir yer orası.'

'Söz veriyorum, her şeye açık fikirli yaklaşacağız.'

'Yapacak mısın?' Dudaklarımı ısırdım. 'Sadece müfettiş olduğu için böyle. Ondan kurtulmak sana çok olumlu ilgi kazandırır. Böyle bir şeyin kariyerini nasıl ilerletebileceğini düşünmek insan doğasıdır.'

'Biz öyle çalışmıyoruz. Biz de sizin gibi kanıtlara göre hareket ediyoruz.' Cowell kapı çerçevesine yaslandı. 'Onu hatırlıyorum, biliyor musun? Bunu söylediğin anda o günü ve o yeri hatırladım. Onu senden daha net hatırlıyorum.'

'Şey, muhtemelen daha çok o konuştu. Sanırım onu iyi hatırlıyorsunuzdur?' Bu konuda umutsuzluğa kapılmıştım.

"Açıkça kibirli bir herifti, ama onda bir şey vardı. Orada olanları çabucak kavradı ve mağdurun karısı geldiğinde onunla iyi iletişim kurdu. Onunla birlikte çalışma fırsatı bulduğun için seni kıskanıyordum. Zor olacağını düşünmüştüm ama çok şey öğrenecektin."

Başımı salladım.

'Ve sen konuşurken dinlerdi.' Cowell bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. 'Ayrılmamın sebeplerinden biri de eski işimde kimsenin söylediklerime hiç kulak asmamasıydı. Belki sana zorluk çıkarırdı ama senin ne düşündüğünü önemserdi.'

Boğazımdaki düğüm konuşmamı zorlaştırıyordu. 'Bu, birlikte çalıştığımız ilk seferdi.'

'Gerçekten mi? Zaten iyi bir takım gibiydiniz.' Omuz silkti. 'Her zaman emin olamayacağınızı gösteriyor.'

'Hayır, bence haklıydın. Başından beri birlikte çalışmakta iyiydik.' Gülümsemeye çalıştım. 'Sadece onun niteliklerini takdir etmem biraz zaman aldı.'

Evden çıktıktan sonra Una Burt'ü kendim aradım. Cowell arabama kadar beni takip etmişti, bu yüzden etrafa bakma fırsatım olmadı. Koridordaki kan dışında her şey normal görünüyordu. Melissa birini içeri almış ve o kişi ona saldırmış olmalı diye düşündüm. Öyle olmalıydı. Tanıdığı biri ya da ikna ederek içeri giren biri.

Derwent olamazdı.

'Kuyu?'

'Bildirecek fazla bir şeyim yok,' dedim dikkatlice.

'Rütbemi unut ve bana gerçekten ne olduğunu anlat.' Una'nın sesi neredeyse insana benziyordu.

'Melissa'ya yapılan saldırıyı araştıran DPS memurlarıyla konuştum.'

'Bunu duymak istemiyordum.'

'Bunu kasten yapmadım. Ben oraya vardığımda Derwent'in evindeydiler.'

'Orada bulunma nedenin neydi ki?'

'Thomas için birkaç kıyafet ve kitap alıyorum. Yanında hiçbir şey yoktu.' Tanrıya şükür Thomas vardı. 'Josh hakkında polis memurlarıyla konuştun mu?'

'Roz Fuller ile konuştum.'

'Ona ne dedin? Sanki onun güvenilmez ve disiplinsiz olduğunu söylediğini ima etti.' Cowell'ın Roz'la birlikte arabaya binip uzaklaşmalarını ön camdan izledim. Derwent'le konuşmaya gidiyorlar, diye düşündüm, içimde kuru bir özlemle.

'Ona, takımın bir üyesi olarak onun hakkındaki görüşlerimi aktardım. İstediği olmadığında tartışmacı ve somurtkan olabildiğini söyledim. Charlie'den görevi devralıp takımı yönetmeye başladığımda onu zorlayıcı bulduğumu, ama bunu zaten bildiğini söyledim.'

Evet, öyle yaptım. Onun için tam bir kâbus olmuştu. Hafifçe, mutsuz bir iç çekişle karşılık verdim.

'Ama Maeve'e şunu da söyledim: İlk görevi devraldığımda beni büyük hatalardan kurtardığını ve onun engelleyici olarak gördüğüm davranışlarının aslında uzun vadede faydalı olduğunu fark ettim.'

Gözlerimi kırpıştırdım. 'Onun hakkında güzel bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.'

'Adil olmaya çalışıyorum.'

'Bence bu sayede işini daha iyi yapıyor,' diye önerdim, Derwent'in bu öneriye çok kızacağını bilerek. Onun güvenli bir şekilde gözaltı odasında tutulmasının da bir faydası vardı.

'Öyle olduğunu düşünmek isterim. Onu dizginlemeye çalışıyorum. Görevi devraldığımda Charlie bana onun hem en büyük varlığım hem de en büyük sorunum olacağını söylemişti ve öyle de oldu.'

'Patron sana benim hakkımda ne söyledi?'

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. 'Bunu soracağını tahmin etmiştim. Maalesef söyleyemem.' Duraksadı. 'Ama önemli olduğunu düşündüğüm bir şey söyledi. Hiçbir zaman geri adım atmadığını ve doğru olan için kendini feda etmeye hazır olduğunu söyledi. Bana, görevimin seni iyi bir sebeple kötü bir duruma düşmekten korumak olduğunu söyledi ve bu kesinlikle buna dahil. Bu senin savaşın değilse, buna karışmamalısın.'

'Zaten işin içindeyim. Öylece çekip gidemem ve hiçbir şey olmamış gibi davranamam.'

'Bu yüzden başını belaya sokarsan seni koruyamam.' Sesi ciddi ve biraz da sinirliydi, bu da en iyi tanıdığım Una'ydı. 'Kendini öne çıkarıp savcılığın dikkatini çekmek iyi bir fikir değil. Geleceğini Josh Derwent hakkındaki bu soruşturmanın sonucuna bağlamak delilik. Ayrıca, o da senin kariyerini onun için feda etmeni istemezdi.'

'Josh'a bir şey olursa, sanırım bu işi bir daha yapmak istemem.' Bu doğru. Bunu kendi ağzımdan duymak beni bile şaşırttı.

Una, kişneme ile homurdanma arasında bir ses çıkardı. 'Bu çok saçma.'

'Soruşturmanın sonucu hayal kırıklığı yaratsa bile, jüri benim gibi düşünmese bile, her zaman adalete inandım. Melissa'ya zarar vermekle suçlanırsa ve mahkum edilirse, bu onu inanılmaz derecede üzecek ve asla iyileşemeyecek. Bu onun başına gelmemeli ve benim de bir katkım olursa gelmeyecek. Ama eğer gelirse, sistemin bir parçası olmaya nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum.'

'Ilaria Cavendish cinayeti önceliğiniz olmalı, bu değil.' Una'nın sesi oldukça hayal kırıklığına uğramıştı. 'Senden daha iyisini bekliyordum. Özel hayatını mesleki yükümlülüklerinden ayırabileceğini sanıyordum.'

'Öyleyim. Evet, yapıyorum.'

'Liv ve Georgia ile konuştum. *Onlar* soruşturmaya odaklanmış durumdalar.'

Sen olmasan bile, ben kendimin yerini doldurdum. 'Bu iyi. Benimle konuşmaları gerekiyorsa konuşabilirler.'

'Bunun üzerinde çalışmanı istiyorum.'

Sinirle gözlerimi kapattım. 'İki gün önce öldü. Gözaltında kimse yok. Adli tıp testlerinin sonuçlarını bekliyoruz, güvenlik kameralarını inceliyoruz ve görüşmeler yapıyoruz. Benden ne yapmamı istiyorsunuz da yapmıyorum bilmiyorum. Zaten şu an görevde olmamam gerekiyordu. Hızlı müdahale gerektiren bir şey olsaydı tamamen ona odaklanırdım, ama şu anda yok.'

Telefonun diğer ucundan sessizlik. Yavaşça, ağır ağır, bir düşünce oluşmaya başladı.

'Beni Josh'tan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Öyle mi yani?'

'Senin bu işe karışmanı istemiyor.'

'Sana bunu mu söyledi?'

Telefonun diğer ucunda sessizlik çöktü. Una evet demek istemiyordu ama yalan da söyleyemezdi. Sonunda, "O, senin bu işten uzak durmanı istiyor, Maeve. Ve ben de bunu istiyorum. Sana doğrudan 'bu işten uzak dur' emri vermek istemiyorum..." demekle yetindi.

'Buna gerek yok,' dedim hızla. 'Ne yapmam gerektiğini biliyorum.'

'Güzel. Sevindim.' Bunu gerçekten içtenlikle söylüyordu. 'Çünkü ikinizi de kaybetmek istemiyorum.'

15

Roz Fuller'ın tutuklanan polis memurlarıyla röportaj yapmayı sevmesinin nedenlerinden biri, onların ciddi bir dezavantajla başlamalarıydı. Masanın yanlış tarafında, bir avukatın yanında oturmaya alışkın değillerdi. Yine de her zaman bir avukatları vardı, çünkü tek başlarına hareket etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Giysileri adli inceleme için alındığında ve herkesi suçlu gibi gösteren ucuz eşofmanları giymeye zorlandıklarında bu durum daha da iyi oluyordu. Bu, hepsini küçültüyor ve neden orada, onunla karşı karşıya olduklarını hatırlatıyordu: Tıpkı hapse attıkları insanlar gibi yanlış yapmışlardı ve şimdi bunun sonuçları olacaktı. Sorularına cevap vermenin mi yoksa "yorum yok" cevabını vermenin mi daha riskli olduğuna karar vermek zorunda kalan kişi olmaya alışkın değillerdi.

Konuşup konuşmamaları onu hiç ilgilendirmiyordu. Ona göre, bir davayı çözmek için yapılan görüşme yeterli değildi. Görüşme, soruşturduğu kişiyi tanımak için yapılan bir işti ve bu, fiziksel deliller kadar önemliydi. Görüşme, yaptığı işin kişisel bir hal aldığı yerdi ve o bunu çok seviyordu.

Bu farklıydı.

Josh Derwent, avukatının arkasından Cowell eşliğinde odaya girdiğinde, Roz bunu hemen fark etmişti. Her şeyi kendi istediği gibi ayarlamak için önce odada bulunmayı tercih eden Roz, onu görür görmez yetenekli, motive olmuş, son derece profesyonel ve kendilerinden daha iyi olduğunu anlamıştı.

Ama bu sefer Josh Derwent'in istediği avukat Lesley Mackenzie vardı. Tuz rengi, omuz hizasında saçları, ince bir elbisesi, düz ayakkabıları ve

rahat bir özgüven havası vardı. Kırk yılı aşkın süredir bu ününü kazanmıştı ve onu hafife alan bir polis memuru ya çok cesur ya da çok aptaldı. Dahası, Josh Derwent'in istediği zaman karakola gelmiş olması da önemliydi. Bu, ona saygı duyduğu anlamına geliyordu, çünkü Lesley Mackenzie, onun yerine genç bir personeli gönderecek kadar önemliydi. Bu, Roz'un kayıt ekipmanıyla uğraşmasına yetecek kadar önemliydi.

Sonra da Josh Derwent vardı; Roz'un son derece sinirini bozan şey ise, sanki o eşofman onun için dikilmiş gibi, rahat etmek için giymeyi tercih edeceği türden bir şeymiş gibi görünmesiydi. Roz, insanların arkadaşlarını ve meslektaşlarını güvenilir kaynaklar olarak görmek yerine, kendi fikirlerine güvenmeyi öğrenmişti, ancak yine de onların söylediklerinden onun hakkında bir fikir edinmişti. Dosyasındaki fotoğraflara, gözlerini kapattığında doğrudan mavi bakışlarını ve kare çenesini görene kadar bakmıştı. İnsanların zamanla yumuşadığını, ilk fotoğraflarından gerçek hayata geçtiklerini, kilo alıp yüz hatlarını bulanıklaştırdıklarını, yerçekiminin göz altı torbalarını belirginleştirdiğini, çene hatlarından sarkan yanakları görmeye alışmıştı. Önündeki adam, gergin, aşırı kaslı ordu formundan, Roz'un fotoğraflara bakarken tanıdığı ve nefret ettiği, hırpalanmış, kırık burunlu, umursamaz bir kibire dönüşmüştü. Şimdi, şahsen, farklıydı: hâlâ zayıf ve fit ama bunu daha az gösterişli bir şekilde sergiliyordu, hâlâ dikkat çekiciydi, görünüşüyle de bilgeydi, ama tahmin ettiğinden daha hassas ve zekiydi: bu, ağzının ifadesinde, durumunu, Cowell'ı ve Roz'u sırayla düşünürken gözlerinin hafifçe kısılmasında belli oluyordu. Kişiliğinin gücü onu şaşırtmıştı. Fotoğraflarda, ilk fırsatta fiziksel bir kavgaya girecek türden biri izlenimi vermişti. Şimdi ise, isterse herhangi bir kavgayı başlamadan durdurabileceğini düşünüyordu.

Ona başıyla onay verdi, sanki bu onun değil de kendisinin röportajıymış gibi. Roz kendini rahatsız hissetti ve bunu gizlemeye çalıştı. Büyüleyici olması gerekiyordu – evine gelen o polis memuru kesinlikle parmağının ucunda oynuyordu – ama Roz bundan etkilenmeyi planlamıyordu. Öte

yandan, o da ona karşı herhangi bir çekicilik harcamakla ilgilenmiyor gibiydi. Uzun uzun bakışlar yoktu, masum bir ifade yoktu, onunla duygusal bir bağ kurma veya pazarlık etme girişimi yoktu. Masanın diğer tarafına oturdu ve kollarını masaya yasladı, ellerini hafifçe kavuşturdu, ifadesi ciddiydi, Cowell ise kayıt için röportaj öncesi formaliteleri gözden geçiriyordu.

'Sanırım ikiniz de sohbet etme fırsatı buldunuz, değil mi?' dedi Roz.

'Evet, her şeyden haberdarım.' Lesley Mackenzie'nin güzel, berrak ve etkileyici bir sesi vardı.

Cowell, "Birbirinizi zaten tanıyor musunuz?" diye sorarak sohbete başladı; Roz ise bir dahaki sefere ona böyle bir şey söylememesini aklından geçirdi.

Lesley, ona sıcak bir bakış atarak, "Josh yıllar içinde bazı müşterilerimi hapse attı," dedi.

'Hepsi bunu hak etmişti.'

Anladım, masanın bu tarafında onu görmüş birini seçtiği için etkilenmemiz gerekiyormuş demek ki . Roz, rutin tanışmalar ve ihtiyatlı yaklaşımlar boyunca dişlerini sıktı, ta ki röportajın kendisine tekrar kontrolü verene ve rahatlayana kadar.

Ancak burada da Josh Derwent, işleri kendi istediği gibi yürütmekte kararlı görünüyordu.

'Başlamadan önce, Melissa hakkında bir şey duydunuz mu? Nasıl?'

'Yeni bir şey duymadım,' diye başladı Roz, ama Cowell sözünü kesti.

'Hastaneyle görüştüm ve durumuyla ilgili memnunlar.'

Derwent'in başı hafifçe öne eğildi: samimi bir rahatlama. Avukat destekleyici bir şekilde koluna elini koydu.

"Elbette ölmediği için memnunsun ," diye düşündü Roz. Melissa'nın ciddi şekilde yaralanmasını ya da ölmesini istemiyordu; ama küçük bir saldırı ile cinayet arasında büyük bir fark vardı. Josh Derwent'in baskı altında, panik

içinde, belirsiz bir halde olmasını, saatin onu kurtarmasını ve tekrar sokağa atmasını beklememesini istiyordu.

"Henüz onunla konuşamadın, belli ki," dedi Derwent, sanki bunun onların kendisine olan ilgisinin sonu olacağından eminmiş gibi.

'Henüz değil. Bize bunu yapabilecek durumda olduğunu söyledikleri anda.' *Onu korkutup bize yalan söylemesine neden olmadan önce* , diye ekledi Roz sessizce. Kadınlara inanmaya yürekten inanıyordu ama bazen gerçeği söylemekten korkuyorlardı, işte tam da bu noktada o devreye giriyordu.

'Onun durumu hakkında bir şey duyarsanız bana haber verebilir misiniz? Lütfen?'

'Tutuklanmış olmanız sizi daha çok endişelendirmiyor mu?'

'Pek sayılmaz.' Masanın karşısından ona dik dik baktı, bakışları onu yerinde duramaz hale getiriyordu; bu genellikle diğer insanlar üzerinde yarattığı etkiydi. 'Neden tutuklandığımı anlıyorum ama bu bir hataydı ve bunu eninde sonunda kendiniz de anlayacağınızdan hiç şüphem yok. Sizin vaktinizi boşa harcamaktansa hastanede onun yanında olmayı tercih ederim. Bu gereksiz bir gecikme gibi geliyor. Bu görüşmeyi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi.'

'O zaman burada fazla oyalanmayalım,' dedi Roz neşeyle. 'Bize Melissa ile nasıl tanıştığınızı anlatın.'

Bir an için, ön kollarındaki kaslar istemsizce kasıldı ve elleri birbirine kenetlendi. Sonra belirgin bir çaba sarf ederek gevşedi.

'Onunla, Kuzey Londra'daki Maudling Sitesi'nde meydana gelen ve ölümle sonuçlanan bir apartman yangınını araştırırken tanıştım.'

Roz başını salladı. Bunu hatırlıyordu.

'Melissa, yangının başladığı katta yaşıyordu. Tahliye sırasında yaralandı. Küçük oğlu Thomas'ı otoparkta buldum. Kaybolmuştu, tek başınaydı.' Yorgun bir omuz silkmesiyle devam etti. 'Soruşturma sırasında Melissa ile aramda hiçbir şey olmadı. Sonrasında bir araya geldik.'

'Neden orada yaşıyordu?'

'Kocasından, yani Thomas'ın babasından saklanıyordu. O adam şimdi eski kocası, Mark Pell.'

'Neden ondan saklanma ihtiyacı duydu ki?'

'Ondan korkuyordu. Ona kötü davranmıştı.' Derwent'in sesi alçaktı ama hâlâ onu kızdırmış gibi bir sertlik vardı.

'Onunla ilgili seni cezbeden şey bu muydu?'

Başını bir santim sola eğdi ve kadın, cevap vermeden önce soruyu değil, onu değerlendirdiğini hissetti.

'HAYIR.'

'Onu kurtarmak istemedin.'

'HAYIR.'

'Bazı kadınlar birbiri ardına şiddet dolu ilişkilerin içinde kalıyorlar, değil mi?'

'Öyle mi?'

'Tacizciler için kolay hedef oluyorlar. Özgüvenleri düşük.'

Oda bir iki derece daha soğumuş gibiydi. Sıra Roz'daydı, başını bir santim sola eğdi ve onun kendisini taklit etme şeklini fark etmesini izlemekten keyif aldı. 'Cevap vermeyecek misin?'

'Bu bir soru değildi.'

Kahretsin . Notlarına baktı, yüzü asılmıştı. Tam da güzel bir ritim yakalamıştı ki şimdi tıkanmıştı.

'Ev içi cinayetleri araştırmış olmalısınız.' Sakin ve kontrollü görünmek için sesini alçaltarak konuşmasını yavaşlattı. 'İngiltere'de her hafta iki kadın partneri veya eski partneri tarafından öldürülüyor. Siz yıllardır cinayet dedektifi olarak çalışıyorsunuz.'

'Aile içi cinayetleri araştırdım.'

'Peki, onlar hakkında herhangi bir fikriniz var mı?'

'Bunlar trajik.' Avukatına baktı, avukatı da ona göz kırptı; Roz'un yorumlayamadığı sessiz bir iletişimdi bu. Yanında Cowell sandalyesinde

kıpırdanıyordu.

'Burnunuzu ne zaman düzelttirdiniz?'

Soru, Roz'un aklını en çok kurcalayan soruydu ama sormayı hiç düşünmemişti ve eğer dengesini kaybetmemiş olsaydı sormazdı da. Masanın üzerinde şaşkınlık havası vardı: Cowell'ın yüzünün yan tarafına baktığını hissedebiliyordu. *"Roz, ne yapıyorsun?"* Avukat için soğukkanlılık bir alışkanlıktı ama kalemi defterinden kalkmış, sayfanın üzerinde belirsiz bir şekilde duruyordu. Ve Josh Derwent... kaşları hafifçe çatılmıştı ve Roz'a sanki onu ilk kez merak ediyormuş gibi bakıyordu, ama yine de ona cevap verdi.

'Birkaç yıl önce.'

'Kibir mi?' diye sordu Roz, bu konuşma çizgisinde hâlâ kazı yaptığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu.

Derwent'in yüz ifadesi bir an için değişti, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

'Doğru düzgün nefes alamıyordum. O zamanlar çok fazla maraton koşuyordum ve alabileceğim tüm havaya ihtiyacım vardı.'

'Bir şeyden mi kaçıyorsun?'

'Bir şey bulmaya çalışıyorum.'

'Sen de öyle mi yaptın?' diye ısrar etti Roz, nedenini bilmese de bunun önemli olduğunu hissederek.

"Evet ve hayır," dedi Derwent ve yüzündeki sıcaklık silinip yerini kasvetli bir kabulleniş aldı.

Devam et.

'Bize bugünü anlatın. Neler oldu?'

Sıkılmış ve sinirli görünüyordu. 'Nereden başlamamı istiyorsunuz?'

'Bu sabah uyandığınızda.'

'Pekala.' Sessiz ama ölümcül. Roz, ses kaydının gözlerindeki ifadeyi yansıtmayacağını düşündü, ama bunu asla unutmayacaktı. 'Saat beşten önce uyandım. Koşuya çıktım. Saat altı buçukta eve geldim.'

"Uzun bir koşu," diye belirtti Cowell ve Derwent başını salladı.

'İşe gitmek için hazırlandım, Thomas'ı uyandırdım, kahvaltısını verdim. Evden çıkmam gereken birkaç dakika önce Melissa'yı uyandırdım.'

'Herhangi bir şeyden bahsettiniz mi?'

Kaşlarını çattı. "Önemli bir şey yok. Yoğun bir gün geçirdi. Bu öğleden sonra danışanlarıyla görüşüyordu – kendisi psikoterapist. Bunu zaten biliyor muydunuz?"

'Evet,' dedi Roz. 'Devam et.'

"Benden Thomas'ı okuldan almamı istedi ama yapamadım, bu yüzden onun için bir oyun randevusu ayarlamaya çalışacağını söyledi. Sonra işe gittim. Dün Mayfair'deki Governor Hotel'de meydana gelen bir cinayetin soruşturmasını yürütüyorum." Durakladı ve yüzünü buruşturdu.

"Artık değilsin ," diye düşündü Roz.

'Öğle yemeğinden sonra Melissa beni arayarak oyun buluşmasının iptal olduğunu ve erteleyemeyeceği bir müşterisiyle görüşmesi gerektiğini söyledi.'

'Bu müşteri kimdi?' diye sordu Henry Cowell.

'Bilmiyorum. Gizli bilgi. Ve neden bu kadar acil olduğunu söylediğini de bilmiyorum.' Derwent öne eğildi, gözleri Cowell'a dikilmişti. 'Kim olduğunu öğrenebilirsin. Bilgisayarında, telefonunda bir kayıt vardır... Bunu bilmemem ve kendim öğrenememem beni çıldırtıyor, ama sen öğrenebilirsin.'

'Bunu bize bırakın,' dedi Roz. 'Kendi yaptıklarınızı açıklamakla ilgilenmelisiniz. Melissa'nın Thomas'ı alamadığı için sizi aradığını söylüyorsunuz.'

'Evet. Ben de yapamazdım. Kaçıramayacağım bir toplantım vardı. Thomas'a bazen bakıcılık yapan bir çiftle iletişime geçmeyi başardım. Thomas onları tanıyor ve seviyor. Onlar da Thomas'ı alıp ben eve gelene kadar evlerine götürmekten memnuniyet duyarlardı. Okulu arayıp haber verdim.'

'Peki, bana onların isimlerini verebilir misiniz?'

'Seán ve Aileen Kerrigan. Eğer Melissa evden çalışmıyor olsaydı, onu Jena Road'a geri götürürlerdi - anahtarları onlarda - ama Melissa'nın evi kendine ayırması gerekiyordu.'

Soyadını yazmaya yarıda kalmıştı ki durdu, ama Derwent hâlâ konuşuyordu ve Roz onu dinlemeye devam etti. Daha öncekinden daha hızlı ve daha ayrıntılı konuşuyordu. Roz, hafif bir memnuniyet hissiyle, bunun onu Derwent'in az önce söylediklerinden uzaklaştırmak için olduğunu düşündü.

'Saat dört buçukta Seán'dan bir telefon aldım. Thomas'ın kendisinde olduğunu ama Melissa'nın telefonuna cevap vermediğini ve onu ne zaman bırakacağını bilmediğini söyledi. Kendim de ona ulaşmaya çalıştım ama telefonu açmadı. Meşgul olduğunu varsaydım – belki de Thomas'la ilgilenmem için orada olmamı bekliyordu diye düşündüm. Eve erken gelmeye çalışacağımı söylemiştim. Amirim, Başkomiser Burt ile görüştüm ve gitmeme izin verdi. Ekibe çeşitli soruşturma görevleri vermiştim ve o noktada benden hızlı bir yanıt gerektiren bir şey yoktu. Sanırım saat beşte geri döndüm. Bunu 999 aramasıyla kontrol edebilirsiniz, çünkü yaptığım ilk şey buydu. Bu size tam zamanı verecektir.'

"Eğer olayların sizin anlattığınız versiyonuna inanacak olursak ," diye düşündü Roz.

'Kapıyı açtığım an onu gördüm ve öldüğünü sandım.' Yutkundu. 'Nabzını kontrol ettim ama ilk başta bulamadım. Sanırım panikledim. Sonra ihbar ettim ve ona yardım etmeye çalıştım. Üzerim kan içinde kaldı – kıyafetlerimi görmüşsünüzdür. Beni tutuklayan polis memurlarına bunların hepsini anlattım. Üzerlerindeki telsiz kayıtlarına bakabilirsiniz. Biliyorum sadece görevlerini yapıyorlardı ama durum öyle görünmüyordu ve Melissa'ya bunu yapan kişiyi bulmaya çalışmanız gerekirken benimle ilgilenerek herkesin vaktini boşa harcıyorsunuz.'

'Bir dakika geri dön. Bana çocuk bakıcılarından bahset.'

Cevap vermeden önce bir an duraksadı. 'Ne öğrenmek istiyorsunuz?'

'Onlarla nasıl tanıştınız?'

'Bunun ne alakası var?' diye karşılık verdi, gözlerini ondan ayırmadan. Yanındaki avukatı kusursuz bir ifade takınmıştı ama Roz, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken beyninin hızla çalıştığının farkındaydı.

'Zor bir soru değil, değil mi?'

Cevap vermedi, ama yüz ifadesi karardı.

'Kerrigan, alışılmadık bir isim. Bugüne kadar bu isimde birini hiç tanımadığımı düşünüyorum.'

Yüzündeki ifade değişti. 'Onlarla görüştün mü? Thomas'ı gördün mü?'

'Hayır. Hayır, tanışmadım. Başka biriyle tanıştım.'

'Anlıyorum.' Sadece bunu söyledi ama ses tonundan dolayı tüyleri diken diken oldu.

'Bana Maeve Kerrigan'dan bahset.'

'Anlatacak bir şey yok. O bir meslektaşım.' Yüzü ifadesizdi şimdi.

'Üvey oğlunuza kimin ailesi bakıyor?'

'O benim üvey oğlum değil. Melissa ile evli değiliz.' Kaşlarını çatmış, ona bakmak yerine masaya bakıyordu. 'Kerriganlar evimin yakınında oturuyorlar. Çocukları severler.'

'Peki ya Maeve?'

Ellerini masaya bastırdı. 'Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.'

'Onunla tanıştığımda sizin evinizdeydi.'

'Elbette öyleydi.' Bunu kendi kendine mırıldandı ve sakinleşmek için bir saniye durakladı. 'Bak, o bir arkadaşım ve iş arkadaşım. Hepsi bu. Eğer benim başımın dertte olduğunu duysaydı, yardım etmeye çalışmaktan onu hiçbir şey alıkoyamazdı. Böyle yetiştirildi. Gördüğünüz gibi, ailesi de aynı – Thomas konusunda yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorlardı ve devreye girdiler. Şimdi devam edebilir miyiz?'

'Neden onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorsun?' diye sordu Roz, merakla.

'Çünkü onun bu işe karışmasını istemiyorum.' Roz'a baktı ve Roz, adamın sonunda onunla pazarlık edebileceği bir şey olduğunu fark etti. 'Sana söylemeyeceğim hiçbir şey yok, yemin ederim. Sadece onu rahat bırak.'

16

Derwent'in evi, büyüdüğüm evden beş dakika uzaklıktaydı, ya da gaza basıp şanslıysanız üç dakika uzaklıktaydı, ki bunu tam da öyle yaparak öğrendim. Una ile yaptığım telefon görüşmesinden sonra ne yapacağımı düşünerek 23 Jena Road'un önünde boşluğa bakıyordum. Una ne derse desin, ya da Derwent ne derse desin, bu işin dışında kalmamın imkanı yoktu. Elbette, her türlü sebepten dolayı, beni evlilik sorunlarından milyonlarca mil uzakta tutmak isteyecekti. Evinde olmak bile, kesinlikle gizli tuttuğu bir dünyaya adım atmak gibiydi. Melissa ile ilişkisinin berbat olduğunu yeterince görmüş ve duymuştum, ama detaylara girmedi ve ben de hiç sormamıştım. Onun evine, Melissa'nın yanına gittiğinde neler hissettiğini bilmek istememiştim – özellikle de aramızda seçim yaptıktan ve onu seçtikten sonra.

Telefon, Una ile konuşmamın sonunda fırlattığım yolcu koltuğundaydı. Ses çıkarmaya başladı ve annemin aradığını görünce kalbim yerinden çıktı.

'Sorun nedir?'

'Yakınlarda mısın? Eve gelebilir misin?' Sesi üzgün geliyordu ve ben de çoktan arabayı çalıştırıp telefonu hoparlöre almıştım, yine aşırı verimli kriz moduna girmiştim.

'Yoldayım. Nasılsın?'

'Thomas'ın babası.' diye fısıldadı, sözlerini bastırmak için elini telefonunun üzerine kapatmıştı.

'Mark Pell mi?' İçimde soğuk bir dehşet ürpertisi hissettim. Onunla bir kez, bir hastane koridorunda karşılaşmıştım ve hakkında iyi bir izlenim

edinmemiştim. Melissa ondan çok korkmuştu ve muhtemelen hala korkuyordu.

'Thomas'ın onun burada olduğunu bilmesini istemiyorum. Baban dışarıda onunla konuşuyor.'

'Evde ne işi var? Ne istiyor?'

'Thomas'ı görmek istediğini söylüyor.'

'Ona seninle kalacağını kim söyledi?' Bu soruyu sorarken bile cevabı bildiğimi fark ettim. 'Ellen Moore muydu?'

'Öyle söyledi. Kadın neden onu arasın ki?'

Çünkü Melissa'nın annesinin eski damadına karşı her zaman bir zaafı vardı, hatta belki de tam anlamıyla bir kör noktası. Direksiyonu daha sıkı kavradım ve yoğun bir yola çıkarken kendimi konsantre olmaya zorladım.

'Neredeyse vardım.'

'Polisi aramalı mıyım?'

'Hayır, ben hallederim,' dedim, aslında hissettiğimden çok daha kendinden emin bir şekilde.

İki ev öteye, dikkat çekmeden park ettim, böylece Mark'ı orada olduğumu anlamadan önce görebildim. Annemle babamın evinin ön bahçesinde, kapıdan oldukça uzakta duruyordu ve tavrı beklediğimden tamamen farklıydı. Elleri uzun, koyu renkli paltosunun ceplerindeydi ve babamla arasında saygılı bir mesafe bırakmıştı. Hoş bir sohbet ediyor gibiydiler, ama bu beni sadece biraz rahatlattı. Mark'ın öfkeli bir yapısı olduğunu ve aniden şiddete başvurabilecek türden bir adam olduğunu hatırladım. Kısa kesilmiş koyu saçları ve düzgün yüz hatları olan yakışıklı bir adamdı. İnce, atletik bir yapısı vardı ve çok dik duruyordu.

Babam beni ilk gören oldu ve gözleri kocaman açıldı, bu da Mark'ın etrafına bakmasına yetti. Yanına doğru yürüdüm, birkaç adım ötede durdum ve bunun dostane bir sohbet olmadığını hemen belli etmek için kimlik kartımı gösterdim.

'Neden buradasınız?'

Gözlerini kırpıştırdı. 'Affedersiniz, siz kimsiniz?'

"Bu benim kızım Maeve," dedi babam ve ben onu dinlemedim çünkü orada onun kızı olarak bulunmuyordum.

'Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan. Daha önce tanışmıştık, Bay Pell,' dedim. 'Melissa yangından sonra hastanedeyken. Siz de onu tehdit etmek için oradaydınız.'

"Onu *görmek* için oradaydım," dedi. "Onu ve Thomas'ı aylardır arıyordum. Onları bulmak için çok istekliydim."

'Hatırlıyorum. Senden saklanıyordu.'

'Ha, hatırlıyorsunuz değil mi?' Yüzündeki açık dostluk ifadesi, temkinli bir düşmanlığa dönüşmüştü. 'Zor bir dönemdi.'

'Senin için zor mu?' Hissettiğim tüm öfke, tüm hayal kırıklığı ve endişe sesime yansıdı ve babamın ses tonum karşısında şok olup gerildiğini fark ettim.

Mark Pell sakin bir şekilde, "Bunun benim için zor olmaması gerektiğini düşündüğünüzü anlıyorum," dedi. "Anlamanızı beklemiyorum. Genel olarak insanlar Melissa'nın tarafını tutuyor."

'Onları suçluyor musunuz?'

'Bazen.' Yüz ifadesi, bana karşı ne hissettiği konusunda hiçbir şüphe bırakmadı.

'Ama her zaman değil. Çünkü ona yaptıklarınızdan dolayı suçluluk duyuyorsunuz, değil mi?'

'Hayır, öyle demedim. Onları suçlamıyorum çünkü anlattığı hikaye çok inandırıcı. Ama size şunu hatırlatmak isterim ki, ben hiçbir şeyden hüküm giymedim.'

'Eğer etkilenmediysem kusura bakmayın. Mesleğim gereği buna çok önem vereceğimi düşünmemeniz gerektiğini biliyorsunuzdur.'

'Polisler de hata yapar.'

'Evet, bazen yanlış insanlara güveniyorlar.'

'Bakın, Çavuş, oğluma ulaşabilmek için aile mahkemelerinde cehennemden geçtim. Güvenilir, işbirlikçi, dürüst ve onun için güvenli bir insan olduğumu kanıtladım. Ona ya da Melissa'ya asla dokunmadım, ama muhtemelen hakkımdaki fikrinizi değiştiremeyeceğim ve dürüst olmak gerekirse, bunu denemek için yeterince umursamıyorum.'

'Pekala. O kısmı geçelim.' Kollarımı kavuşturdum. 'Şimdi neden buradasın?'

'Oğlumu görmek için. Eminim ki onun çok zor bir gün geçirdiğini kabul edeceksiniz. Annesi hastanede ve ben Josh Derwent'i sevmeyebilirim ama Thomas seviyor. Endişelenecek, sekiz yaşında ve her şeyin yolunda gideceğine dair onu rahatlatacak birine ihtiyacı var.'

'Biz bunun için buradayız.'

' *Tanrım* , ben onun...' Durdu ve öfkesini kontrol etmek için gözle görülür bir çaba sarf ederek çenesini sıktı. 'Ben onun babasıyım. Sadece ona sarılmak istiyorum. Bu gerçekten çok mu şey istemek?'

'Maeve.' Babam bir adım daha yaklaştı ve keşke yaklaşmasaydı diye düşündüm. 'Mark eve gelip bir fincan çay içerse, bunu medeni insanlar gibi halledebiliriz. Oradayken Thomas'ı da görebilir. Bunun bir kavgaya dönüşmesine gerek yok.'

'Onunla kaçmaya ya da korktuğunuz her neyse onu yapmaya kalkışmayacağım.'

'Daha önce neler yapmış olabileceğinizden daha çok korkuyorum,' dedim sert bir sesle. 'Bu öğleden sonra neredeydiniz, Bay Pell?'

Şaşırmış gibi ya da oyunculukta yeterince iyi olduğu için şaşırmış gibi göz kırptı. 'Slough'da işteyim.'

'Bütün öğleden sonra mı?'

'Evet. Ekibim bana kefil olabilir. İsterseniz onları arayabilirsiniz, numaralarını verebilirim.' Cep telefonuna uzanmak için ceketinin cebine uzandı ve ben de onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bu benim soruşturmam değildi ve onun mazeretini kontrol etmek için kimseyi

aramayacaktım, ama umarım bir başkası arardı. Henry Cowell'a ulaşabilirsem belki dinlerdi... ve bu arada Mark'ın neden ellerini ceplerinde sıkıca tutmaya bu kadar özen gösterdiğini merak ediyordum.

'Ellerini göreyim.' Telefonumu çıkardım ve feneri açtım. 'Ellerini uzat.'

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde tuttu ve telefonumun parlak beyaz ışığında parmak boğumlarını görebilmem için ters çevirdi. Kusursuz bir cilt, tek bir morluk izi bile yoktu. El fenerini kapattım. Hayal kırıklığı midemde kurşun gibi bir ağırlıktı. Melissa'yı bayıltan Mark Pell olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ama bu, ona zarar vermediği anlamına gelmiyordu. Bir silah kullanmış olabilirdi, ya da ayaklarını, ya da eldiven giymiş olabilirdi.

'Melissa'yı en son ne zaman gördün?'

'Geçen hafta sonu Thomas'ı onun evine bıraktığımda.'

'Peki, nasıl biri gibi görünüyordu?'

'Normaldi. Normal görünüyordu.' Omuz silkti. 'Onu almaya gittiğimde veya eve getirdiğimde kapıda sohbet etmeye hiç hevesli değildi. Ona hafta sonunun nasıl geçtiğini ve ödevini yaptığını anlattım. İki hafta sonra onu göreceğim konusunda anlaştık. Bunda garip bir şey yoktu.'

'Hiç itirazınız yok mu?'

'Günümüzde tartışmalarımızı avukatlarımız aracılığıyla yürütüyoruz. Daha pahalı ama çok daha az yıpratıcı.'

Uzun bir süre ona baktım, Melissa ile olan geçmişini bilmeseydim onun hakkında ne düşünürdüm diye hayal etmeye çalıştım. Melissa ondan o kadar korkmuştu ki, üzerindeki kıyafetlerden ve kıymetli oğlundan başka bir şeyi olmadan ondan kaçmıştı. Bu bilgiyi, onun hakkında şu anki düşüncelerimden ayıramıyordum. Ona güvenmiyordum, Derwent de güvenmiyordu ve Derwent onu benden daha iyi tanıyordu. Daha önce de kurnaz ve inandırıcı biri tarafından kandırılmıştım.

Öte yandan, Pell, oğlunun ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü için anne babamın evine gelmişti ve bu konuda haklı da olabilirdi. Ayrıca, oğlunun

velayeti ortaktı. Ne kadar sinir bozucu olsa da, Thomas'ı görmesini engelleme hakkım olup olmadığından emin değildim.

Düşündüklerimin bir kısmı yüz ifademe yansımış olmalı.

'Bu benimle ilgili değil. Bu Thomas'la ilgili. Onun iyiliği için. Lütfen.'

İstemeyerek başımı salladım. 'Ama onunla yalnız kalmayacaksın. Birlikte içeri girebiliriz.' Kapıya doğru bir hareket yaptı. 'Bekle. Önce telefon numaranı ve adresini istiyorum. Seni nerede bulabileceğimi bilmek istiyorum.'

'Ev adresim mi yoksa kaldığım yer mi? Hastanenin yakınındaki bir otelde rezervasyon yaptırdım. Yakınlarda olmak istiyorum.'

'İkisi de,' dedim ve onun bunları defterime yazmasını izledim. Defteri bana uzattığında, 'Melissa için endişeleniyor musun?' diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu. 'Elbette.'

'Hayatını bir cehenneme çevirdi.'

'Evet, öyle yaptı, ama o Thomas'ın annesi ve ona karşı her zaman inanılmaz derecede iyi davrandı. Onu her zaman önceledi.'

'Ellen'ın ikinizin tekrar bir araya gelmesini umduğundan oldukça eminim.' Bunu onun nasıl tepki vereceğini görmek için söyledim ve anında dehşetle karşılaştım.

'Ben bunu istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum.'

Onun yargı yeteneğine hayran kaldım; Derwent'inkinden çok daha iyiydi. 'Kapıda sohbet etmeye hiç istekli olmadığını söyledin. Peki ya diğer zamanlarda? Seninle buluştu mu? Ya da seni aradı mı?'

Hayır demek istiyormuş gibi görünüyordu ama telefon kayıtlarının, eğer kontrol edebilecek bir konumda olsaydım, her şeyi ortaya çıkaracağını biliyor olmalıydı. 'Beni aradı. Birkaç kez.'

'Son zamanlarda?

'Hayır. Son bir buçuk yılda birkaç kez. Çok sık değil. Genellikle bir şeyden dolayı üzüldüğü zamanlardı.'

'Thomas'la bir ilgisi mi var?' Mantıklıydı, sonuçta onlar onun anne babasıydı.

'Bazen.' Tereddüt etti, sonra ekledi, 'Çoğu zaman Josh yüzündendi. Mutlu değillerdi, biliyorsunuz.'

Biliyordum.

'Sana ne dedi?' Normal ve rahat bir tavır sergilemeye çalışıyordum. Ama kendi kulağıma göre feci şekilde başarısız oluyordum.

'Beni özlediğini söyledi.' Rahatsız görünüyordu. 'Josh'un ona karşı soğuk davrandığını, içine kapandığını söyledi. Başka bir odada uyuduğunu söyledi.'

Şimdi bunu düşünme . 'Tartışıyorlar mıydı?'

'Hayır. Onu en çok rahatsız eden şey buydu. Onunla kavga etmiyordu. Ondan bir tepki almak istiyordu ama o bu oyuna gelmiyordu. Onu kışkırtmaya çalıştığı her seferinde uzaklaşıyordu.'

'Polis sizi sorguladığında bunu onlara söyleyebilir misiniz?'

Burun kıvırdı. "Benden ona bir iyilik yapmamı mı istiyorsun?"

'Sizden dürüst olmanızı rica ediyorum.'

'Neden umursuyorsun?'

'Çünkü her şeyden önce bu doğru. Ve Josh'un yapmadığı bir şey için yargılanmasını istemiyorum. Bu onun hayatını mahvederdi.'

'Ama sen, onunla aynı durumda olmama rağmen bana hiç acımıyorsun.'

'Aynı mı? Gerçekten mi?' Kollarımı kavuşturdum. 'Çünkü onun masum olduğunu biliyorum.'

Mark Pell'in yüzünde neredeyse acıma duygusuna varabilecek bir ifade belirdi. "Evet, masumiyetin skandala karşı bir savunma olmadığını yakında anlayacaksın. Suçlamalar geçerli olmasa bile, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacaklar. Böyle bir şey olunca, insan asla eskisi gibi olmuyor."

17

Roz Fuller'ın hayatta her şeyden çok istediği, hatta ihtiyacı olan şey, Melissa Moore'dan Josh Derwent'in kendisine nasıl ve ne zaman vahşice saldırdığını ayrıntılı bir şekilde anlatan bir ifadeydi. Ancak doktorlar, bunun ciddi bir soruşturma olduğunu, Bayan Moore'un hayati bir tanık olduğunu ve Roz'un, asıl şüphelinin suçlanması veya serbest bırakılması gerekene kadar sınırsız zamanı olmadığını hatırlatmasına rağmen, son derece yardımcı olmadılar.

"Konuşabilecek durumda değil," dedi danışman doktor, bir hemşirenin kendisine uzattığı bir belgeyi imzalayarak. "Birkaç saat boyunca ondan hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz."

'Onu görebilseydim...'

'Bunun bir anlamı yok. Konuşacak durumda değil.' Danışman ufak tefekti ve hızlı hareket ediyordu, bu yüzden Roz ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. 'Hastama bakmalıyım ve onun ihtiyacı olan şey iyileşebilmesi.'

'Yaraları ne kadar ciddi?'

'Kırık kemik yok. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş. Çok fazla morarması var, bu da çok rahatsız edici, bu yüzden ona ağrı kesici verdik. Şu anda pek uyanık değil.' Bir an durdu, Roz'a döndü. 'Şanslıydı. Kolları, bacakları ve sırtı mosmor olmuş.'

"Ama ana organlarında bir sorun yok. İç kanama veya henüz fark etmediğimiz başka bir hasar olup olmadığını görmek için onu yakından takip etmek istiyoruz, ancak şu an için ihtiyacı olan tek şey iyileşmek için zaman gibi görünüyor."

Roz, bunun başlı başına ilginç olduğunu düşündü. Zarar vermeyi bilen biri, hayati organlardan nasıl kaçınacağını da bilirdi. Hayatında birçok otopsiye katılmış biri, anatomi konusunda da iyi bir bilgiye sahip olurdu. Ona nasıl zarar vereceğini bilirdi.

'Size göre hasarın kasıtlı olarak ve oldukça yüzeysel olması mı söz konusu?'

Doktor göz kırptı. 'Söyleyemem.'

'Çünkü gözaltında tuttuğumuz adam, fiili bedensel zarar verme suçu ile ağır bedensel zarar verme suçu arasında büyük bir fark olduğunu bilir.'

'Bu benim uzmanlık alanımın dışında.'

Roz taktik değiştirdi. "Bakın, şüpheliyi yirmi dört saat boyunca elimde tutmam gerekiyor. Ondan sonra ya suçlama yöneltmeliyim ya da serbest bırakmalıyım. Şu anda savcılığın aleyhinde dava açılabileceğine dair yeterli kanıtım yok. Melissa ile acilen konuşmam gerekiyor."

'Bunu anlıyorum, ama o dinleniyor. Hastanede olduğunu bile zar zor biliyor, başına gelenleri hiç bilmiyor.'

'Peki, onunla ne zaman konuşabilirim?'

"Belki fark etmediniz ama bu bölüm tam bir kaosun eşiğinde," diye çıkıştı danışman. Sırayla her bir kabini işaret etti. "İlgilenmem gereken, pelvisi kırık bir bisikletçi var, evde düşen yaşlı bir adam var, yüzüne dirsek darbesi alan bir futbolcu var, en sondaki kabinde kalp krizi şüphesi olan bir hasta var ve karaciğeri iflas etmek üzere olan kronik bir alkolik var. Bekleme odası potansiyel hastalarla dolu ve ambulanslar sürekli geliyor. Melissa, düşünmem gerekenler listemde var ama çok üst sıralarda değil. Sizin için Melissa'nın tek önemli şey olduğunu anlıyorum, ama ben böyle düşünemem. Herkesin farklı öncelikleri var."

'Evet, ama önceliğim bir kadının güvenliği,' dedi Roz, şimdi özür dileyerek ama geri adım atmadan. Danışman içini çekti.

'Ne zaman konuşabileceğini söyleyemem. Saatler sürer. Muhtemelen yarın sabah, o zamana kadar bir koğuşta olur ki, zaten sakin bir konuşma

için daha iyi bir ortam olurdu. Burası tam bir deliler diyarı.' Roz'un arkasından görebilmek için yana doğru eğildi. 'Gitmem gerekiyor, üzgünüm. İsterseniz, röportaj yapabileceğiniz bir arkadaşınız var.'

'Arkadaş mı?'

'O da onunla birlikte içeri girdi. Akrabalarından birinin odasındaydı. Hemşirelerden birinden yardım isteyin.'

Danışman, Roz'un bir açıklama gibi işe yarar bir şey elde edemeden gitmişti, ama bunun bir önemi yoktu. Kurbanın kendi ifadesi olmadığı için bir arkadaş da iş görürdü. Bir arkadaş gerçekten çok faydalı olabilirdi. Clara Porter, Roz onu sonunda bulduğunda hastane girişinin yakınındaki kafede, paltosuna büzülmüş, elleri bir fincan kahvenin etrafında sarılıydı. Yakındaki kapılar her açıldığında, buz gibi bir rüzgar esintisi sıvının üzerinden soluk bir buhar şeridi koparıyor ve ince, fare kahverengisi saçlarını yüzüne doğru savuruyordu. Sağlam, tıknaz bir yapısı vardı, cildi pürüzsüz ve makyajsızdı, saçlarında birkaç gümüş tel görünüyordu. Roz, Clara'nın kendini tanıtırken korkmuş göründüğünün farkındaydı ve Roz'un hayal ettiği intikamcı melekten daha utangaç ve içine kapanık görünen bir kadınla ilişki kurmaya çalıştı.

'Nasıl yardımcı olabilirim? Mel ile henüz konuştunuz mu?'

'Doktor, ağrı kesicinin etkisi biraz geçene kadar onunla konuşmama izin vermiyor.'

"Onu son gördüğümde tamamen kendinden geçmişti. Ambulansta yanında olduğumu bile bilmiyordu." Kadının gözleri yaşlarla doldu ve burnunu çekti. "Onu böyle görmek beni çok üzüyor."

'Bu çok üzücü olmalı. İyi arkadaş mısınız?'

'Son birkaç yıldır çok yakınız. Onunla oğlunun okulunda tanıştım.'

'Diğer ebeveynlerden biri misiniz?' Roz, diğer kadının ellerinde yüzük olmadığını zaten fark etmişti, gerçi bunun mutlaka bir anlamı olduğu anlamına gelmiyordu.

'Ben sınıf asistanıyım. Arada sırada onun çocuklarına bakıcılık da yapıyordum.' Clara'nın yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. 'Sırtımın ağrıdığından bahsettim ve o da beni gittiği Pilates dersine davet etti. Pazar akşamlarıydı, bu yüzden orada buluşup sonrasında spor salonunun kafesinde bir şeyler içmeye giderdik – bir smoothie ya da benzeri bir şey. Arkadaş olduk.'

'Bu normal mi? Okul anneleriyle arkadaş olmanız?'

'Onlar oldukça kapalı bir grup. Mel farklı. İnsanları gerçekten görüyor - sanırım kendisi de acı çektiği için.' Clara'nın elleri bardağı daha sıkı kavradı. 'Eski kocasını biliyorsun.'

'Bana ondan bahset,' dedi Roz.

Clara'nın anlattığı hikaye kafa karıştırıcıydı, ama Roz olayın özünü anladı: Melissa, eski kocasının tehditleri üzerine canını kurtarmak için kaçmıştı ve en savunmasız olduğu anda Dedektif Müfettiş Josh Derwent ile yolları kesişmişti.

'Peki eski koca şimdi nerede?'

'Hâlâ buralarda. Her iki haftada bir Thomas'ı yanına alıyor.'

'Bu Melissa için kolay olmasa gerek.'

'Öyle değil ama yine de hayatına devam ediyor.' Clara gözlerinden yaşlar süzülerek gülümsedi. 'Çok cesur. Bana mahkemelerin kararlarına uymak zorunda olduğunu, ama Thomas'ın onunla birlikte gitmesinin onu mahvettiğini söyledi.'

'Clara, Melissa ile şu anki ilişkisi hakkında konuşmam gerekiyor ama şu anda kendini iyi hissetmiyor. Bana bu konuda bir şeyler söyleyebilir misin? Sana yaşadığı sorunlardan, onu endişelendiren herhangi bir şeyden bahsetti mi hiç?'

Clara hafifçe nefes nefese kaldı. 'Bilmiyorum.'

'Bence öyle.'

'Emin değilim, belki de söylemeliyim...' Nefes alışverişi hızlanmıştı, teni solgundu.

Roz masanın üzerinden uzanıp Clara'nın koluna dokundu. "Bak, şu an bu konu kayıt dışı. Sadece bana anlat. Bildiklerini ve düşündüklerini söyle. Onunla Josh arasındaki dinamiği gerçekten anlamak istiyorum. Josh nasıl biri?"

'O berbat biri.' Clara bunu bastırılmış bir öfkeyle söyledi.

İşte oradaydı. Roz memnundu; doğru adam gözaltına alınmıştı, diye düşündü kendi kendine. Doğru şeyi yapıyordu.

Sonradan fark etti ki, yanılıyor olmayı gerçekten istiyordu; çünkü Josh Derwent, birlikte çalıştığı insanlardan böylesine bir sadakat uyandırıyor gibiydi.

'Hangi açıdan berbat?'

'Ona çok kötü davranıyor. Onu dövdü.'

'Ne zaman?' Roz bilinçli olarak alçak sesle konuşmaya çalıştı. 'Tek seferlik bir olay mıydı?'

'Bu birçok kez oldu. Kollarında ve bacaklarında morluklar vardı. Bana sadece topalladığı için ve ben sorduğum için söyledi.' Clara'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. 'Onu terk etmesini istedim ama ondan çok korkuyordu. Polis memuru olduğu için onu ihbar etmekten korkuyordu. Kimsenin ona inanmayacağını söylemişti.'

'Şey, o konuda yanılıyordu. Ona inanıyorum. Ve sana da inanıyorum.' Roz duraksadı. 'Ama gerçekten yardımcı olacak diğer şey kanıt. O zamanlar sana gönderdiği mesajlar, fotoğraflar, bu tür şeyler var mı?'

'Evet, sakladım. Mel'in onu ihbar etme kararından vazgeçmesi ihtimaline karşı saklıyordum.' Clara çantasından pembe, simli bir kılıf içindeki telefonu çıkardı. 'Her şey burada.'

Roz, kadının telefonundaki ayrı bir dosyada kusursuz bir şekilde düzenlenmiş fotoğraflarına göz gezdirdi: iyileşmenin çeşitli aşamalarındaki morlukların yakın çekimleri, bir gökkuşağı gibi çeşitli hasarlar, hepsi kataloglanmış ve tarihlenmişti. Her bir fotoğrafla birlikte, Dedektif Josh Derwent'e duyduğu sempati biraz daha azaldı.

'Clara, seni öpebilirim. Bu inanılmaz derecede yardımcı oldu.'

Kadının gözleri parladı. 'Öyle mi? Gerçekten mi? Hep öyle olabileceğini ummuştum.'

'Bu, her şeyi değiştirecek.'

'Güzel. Bunun yanına kalmamalı.'

Roz, kariyerinin ona intikam meleklerinin her şekil ve boyutta olabileceğini öğretmiş olması gerektiğini düşündü. Clara'ya gülümsedi. 'Kesinlikle katılıyorum.'

'Onun yaptıklarını kanıtlamaya yardımcı olabilecek bir şey daha var elimde.'

Roz öne eğildi, şimdi dikkatlice sordu: "Daha fazlasını anlat."

18

Ellen Moore, anne babamın evine vardığında, eski damadını orada bulduğuna hiç şaşırmış gibi görünmedi ve varlığı için özür dilemeye de niyetli değildi. Melissa'nın annesi ona o kadar benziyordu ki, ön kapıya doğru yürürken birden irkildim: aynı renk gözler, aynı yüz şekli, aynı ince yapı. Melissa için endişeleneceğini bekliyordum ama bana başını sallarken her zamanki gibi dudaklarını sıkıca kapatmış, kaşlarını çatmış bir ifade takındı. Uzun, parlak saçları olan kızının aksine, perçemli, düzgün bir saç modeli vardı. Lacivert bir blazer ceket, çizgili bir bluz ve lacivert pantolon giymişti, bu da onun tarzına çok uygundu. İstemsizce, zihnimin derinliklerinden bir anı belirdi: Derwent'in karanlık bir şekilde, *"Ellen'ın özelliği, yatını çift sarı çizgiye park etmiş gibi görünmesidir," dediğini hatırladım* . Çok uygunsuz bir histeri balonunu bastırdım ve paltosunu ve gece çantasını almaya odaklandım.

'Bu korkunç bir durum.' Ellen Moore, sanki her şey benim hatammış gibi, suçlayıcı bir tonda konuştu.

'Çok çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. Önce hastaneye gittiniz mi?'

'Onları aradım. Henüz bir servise yatırılmadığı için ziyaret etmenin bir anlamı olmadığını, telefonda benimle konuşamadığını söylediler. Ama durumunun stabil olduğunu ve iyi gittiğini söylediler. Bunun başına nasıl geldiğini anlayamıyorum. *Korkunç* .' Başını yana eğerek oturma odasından gelen sesleri dinledi: biri tiz, ikisi kalın. 'Mark burada mı?'

'Ona gelmesini sen söyledin.'

'Oğlanın babası o.' Ceketinin yakasındaki hayali bir tüy parçasını silkeledi. 'Burada olması gerekirdi.'

'Pekala, burada kalmayacak,' dedim ifadesiz bir yüzle.

'Gitmeden önce onunla konuşmalıyım.' Ellen döndü ve koridordaki aynada yansımasına baktı, parmak uçlarıyla saçlarına dokundu. Düşündüm ki, Ellen'ın damadına karşı bir tür hoşlanma duygusu besliyor olması mümkündü.

'Onun hakkında daha sonra sizinle konuşmak istiyorum.'

Aynada gözleri benimkilerle buluştu. 'Onu fena halde yanlış değerlendirmiş.'

'Bu yüzden onun hakkında ne düşündüğünüzü duymak istiyorum.' Bunu olabildiğince tarafsız bir şekilde söyledim ama yine de şüpheci görünüyordu, bu yüzden konuyu kapattım ve torununu görmesi için oturma odasına gitmesine izin verdim.

Çok geçmeden Mark Pell, bacaklarını babasının etrafına dolamış olan Thomas'ı kucağında taşıyarak dışarı çıktı.

'Artık seni kaldırmak çok zor oluyor dostum.' Pell onu öyle bir sarsıntıyla kaldırdı ki Thomas şaşkınlıkla ciyakladı.

'Çok kilolu değilim.'

'Hayır.' Thomas'ın başının yanından öptü ve yere kaymasına izin verdi. Bana, 'Hoş karşılanmadığım yerde kalmak istemiyorum. Ellen burada olduğuna göre, gitmem daha iyi olur,' dedi.

Ben de Ellen'dan kaçmak isterdim. Mark'tan kurtulmak olumlu bir şeydi ama karşılığında Ellen'ın olması biraz haksızlık gibi geldi. Thomas ise Mark'a sanki onu bırakmaya dayanamıyormuş gibi yapışmıştı.

'Dilerseniz daha uzun süre kalabilirsiniz.'

'Bu sefer olmaz.' Oğlunun alnındaki saçları yana itti ve ona gülümsedi. 'Sakıncası yoksa yarın tekrar gelirim.'

'Evet!' Thomas onu daha sıkı kavradı.

Thomas orada, dinlerken hayır diyemezdim, ama kendimi çaresiz hissediyordum. Melissa'nın ne istediğini bilmiyordum ve Derwent'in Mark

Pell'in ortalıkta dolaştığını öğrenirse çok sinirleneceğinden şüpheleniyordum.

"Bakalım işler nasılmış," dedim sonunda ve Mark'ın ağzı sıkılaştı: sanki bana bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi öfkelendi.

'Herhangi bir gelişme olursa bana bildirebilir misiniz?'

Başımı salladım, o da bana teşekkür etti, Thomas'ın başına bir öpücük kondurdu ve kasım gecesinin tüm kasvetini içinde barındırıyor gibiydi, buz gibi bir rüzgarla birlikte uzaklaştı.

* * *

Ellen yerleşip Thomas'ı yatağına yatırırken ben mutfakta, kimsenin yolundan uzakta kaldım. Thomas yukarıda onunla birlikteydi ve tiz, heyecanlı sesi evin her yerine yayılıyordu.

'Yorgun,' dedi annesi sessizce. 'Uyuması gerekiyor.'

'Bunun için iyi şanslar. Önce onu tavandan kazıyıp indirmesi gerekecek. Melissa ve Josh için çok endişeleniyor olmalı.' Yukarıdan sevinçli bir çığlık yükseldi. 'Yine de babasını ve büyükannesini gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüyor.'

'Bu uzun sürmez. Eğer aklını başına almazsa yakında ağlayacak.' Bulaşık makinesini her zaman yaptığı gibi, metodik bir şekilde dolduruyordu; bu, babamın tercih ettiği doldurma şeklinden ince bir şekilde farklıydı ve bu da ara sıra tartışmalara yol açıyordu. Bulaşık makinesi, neredeyse tartıştıkları tek şeydi. Belki de evlilikleri bana ilişkiler konusunda gerçekçi olmayan beklentiler vermişti ve bu yüzden doğru kişiyi bulmakta zorlanıyordum. Derwent ile kavgalarımızın bulaşık makinesinin nasıl doldurulduğuyla sınırlı kalacağını gerçekten mi düşünüyordum? Sürekli bir meydan okuma, heyecan verici olsa bile, bir ilişki için temel oluşturamazdı. İç çektim ve düşüncelerimden sıyrılıp annemin bana baktığını gördüm.

'İyi misin Maeve?'

'Sadece bu sorunu çözmek istiyorum.'

'Elbette öyle düşünüyorsun.'

'Tutuklanması tamamen saçmalık anne. Ona zarar vermiş olması imkansız.' Temiz bir mutfak havlusunu katladım, ocağın üzerine asmadan önce desenini düzgünce hizalamaya özen gösterdim.

'Mm.'

Başımı hızla kaldırdım. 'Bu ne anlama geliyor?'

'Hiçbir şey.' Bana bakmıyordu. 'Sadece babanla ben, bunu düzeltmek istediğini biliyoruz.'

'Elbette ki öyle düşünüyorum. Bu adil değil ve doğru değil.'

'Ve muhtemelen sorunlarını çözen kişi sen olursan minnettar olacaktır.' Sözlerinde bir sertlik vardı ve irkildim.

'Onun serbest bırakılmasını istememin sebebi *minnettar* olması değil. Kesinlikle öyle değil.'

'Öyleyse neden?'

'Çünkü o da benim için aynısını yapardı. Bana yardım etmek için dünyanın öbür ucuna giderdi, bunu biliyorsun. Ona bunu borçluyum.'

'Ona hiçbir şey borçlu değilsin.'

'Anne!'

'Çok iyi gidiyordun. Kendine iyi bakıyordun. Hayatına devam ediyordun. Her şeyi onun için tekrar mahvettiğini görmek – bundan hiç memnun değilim.'

Kollarımı kavuşturdum. 'Hayatımı mahvetmeyeceğim. Hem zaten bu benim tercihim, senin değil.'

'Ah, biliyorum. Bunu çok açık bir şekilde belirttin. Bu senin hayatın ve biz de senin onu mahvetmeni izliyoruz.'

' *Anne* .'

'Eğer onun bunu istediğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.'

Donakaldım. 'Bunu neden söylüyorsun?'

'Sence ben onunla konuşmadım mı Maeve? Sence o da babanla bu karmaşa hakkında konuşmadı mı? Sence o da içeride bizimle oturup, tüm bu durum yüzünden ne kadar acı çektiğini görmedik mi?'

'Ama bana bu konuda hiç konuşmadı bile,' diye itiraz ettim ve ne kadar acınası bir halde konuştuğumu çok geçmeden fark ettim. Yüzü birdenbire acıma duygusuyla buruştu ve ben kendimi kontrol etmeye çalışarak arkamı döndüm.

'Zavallı yavrum. Kendine bu kadar yüklenme.' Eli sırtımdaydı, kürek kemiklerimin arasında. Klasik İrlandalı anne. Bana kötü davranmasına izin verilmişti, ama benim ona katılmamam gerekiyordu.

Mümkün olduğunca, 'Seninle konuşurken ne dedi?' diye sordum.

Başını salladı. 'Ah, nasıl olduğunu biliyorsunuz. Kolay kararlar vermiyordu. Herkes için doğru olanı yapmak istiyordu.'

'Bu her zaman mümkün olmuyor.'

'Seni hayatına devam etmen için yalnız bırakarak doğru olanı yapmadı mı?'

Donakaldım. 'Bunu ona sen mi söyledin?'

Kaşlarını kaldırdı. 'Ne zamandan beri birileri ona bir şey söyleyebiliyordu ki? Bu onun fikriydi. Ama biz onu caydırmadık.'

'Ben gittiğimde onu peşimden gönderdin... baharda... gelip beni bulmasını söyledin.' Boğazım düğümlendi.

Suçlu görünme nezaketini gösterdi. 'O zamanlar öyleydi. O zaman da senin için endişeleniyorduk. Üzgündün. Duygularından saklanıyordun.'

'Kendimi toparlamaya çalışıyordum ki o geldi ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi, ki gerçekte durum hiç de öyle değildi.'

'O zaman bunu bilemezdi.'

'HAYIR.'

'Kötü bir durumdan en iyi şekilde faydalanmak zorundaydı. İkiniz de öyle yaptınız.' İçini çekti. 'Maeve, Josh'ı seviyoruz. Tabii ki seviyoruz. Ama onu sevmemizin sebebi, senin için doğru olanı yapmaya çalışması ve bu durumda doğru olanın seni yalnız bırakmak olması.'

Ne kadar durdurmaya çalışsam da alt dudağımın titrediğini hissettim. 'Eğer yaptığı doğruysa, neden bu kadar çok acıyor?'

Kollarını bana doladı, beni kucakladı ve ben de o anne kokusunu, yemek kokusunu, tanıdık parfüm kokusunu ve sevgiyi içime çektim; her kararıma ve her hissime katılmasa bile, benim tarafımda olduğunu bilmek güzeldi.

Derwent'te onun gibi biri yoktu, diye hatırlıyorum. Ailesiyle iletişim halinde değildi. Sadece ben vardım.

Yavaşça kendimi ondan uzaklaştırdım. 'İyiyim anne. Sorunlu olan ben değilim.'

'Ama haklı olabilirsin Maeve. Eğer işler ters giderse, bunun senin için de sonuçlarını düşünmelisin.'

Sabırsızca başımı salladım. 'Bununla ilgilenmiyorum.'

'Hayır. Biliyorum. Ve bu sana hiç benzemiyor. Bu işe her şeyini verdin. Bana sorarsan, fazlasıyla verdin.'

'Ben yapmadım.'

'Biliyorum.'

'Mutlu olmak istemekte hiçbir sakınca yok, Maeve.'

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu ve annem dinlemek için başını yana eğdi.

'Ellen'a nazik davranırsan ondan daha çok şey öğrenirsin. Ona bir kadeh şarap doldur ve konuşmasına izin ver. Sana her şeyi anlatmak için can attığını görebiliyorsun.'

İnsanlarla nasıl başa çıkılacağına dair bildiğim her şeyi annemden öğrendiğimi ve eğer o polis memuru olsaydı, yirmi mil yarıçapındaki hiçbir suç vakasının çözülmemiş kalmayacağını bir kez daha düşündüm.

Annem Ellen'ı durdurmak için dışarı çıktı ve ben de koridorda konuşmalarını dinlerken dolaptan üç bardak çıkardım. Ellen kırmızı şarap severdi, bu yüzden bir şişe Avustralya Cabernet Sauvignon'u açıp bolca doldurdum. Bardağımdaki şarabı içmeyecektim. Kafamın açık olmasını istiyordum. Ancak Ellen'ın da aramızda bir bağ oluştuğunu hissetmesini ve rahatlamasını istiyordum. Bana karşı her zaman soğuk davranan bir kadınla güven inşa etmem gerekiyordu ve kaybedecek zamanım yoktu.

Telefonum çaldı ve susturmak için hemen elime aldım. Ekranda Georgia yazısını gördüm ve kalbim yerinden oynadı.

'Üzgünüm Georgia, şu an uygun bir zaman değil. Bu bekleyebilir mi?'

'Maeve?' Sesi panik içindeydi, ki bu onun için pek alışılmadık bir durumdu ve ben de mutfak tezgahına yaslandım.

'Sorun ne? İyi misin?'

'Hayır.' Sesi titredi. 'Sanırım gerçekten aptalca bir şey yaptım.'

19

Ellen'ın konuşmaya başlaması için tam bir yarım bardak yetti, ama bir kere başladıktan sonra onu durduramadım. Mutfak masasında oturuyorduk, annem Ellen'ın yanında, ben de rahatlamış gibi ama aslında duvardaki saate göz kulak olmak için sandalyeme yaslanmıştım. Her baktığımda akrep ve yelkovan sanki sıçramalar yaparak ilerliyordu.

Eğer ona dava açarlarsa, işler çok daha karmaşık hale gelir...

Onun hakkında dava açmalarını *engellemelisiniz* ...

Roz Fuller kesinlikle *onu bir şeyle suçlamak isteyecektir...*

Yani fazla vaktiniz yok.

Ve bunu düşünmediğim zamanlarda, mavi defterini Sam Blundell'in dairesinde bıraktığını fark eden Georgia için endişeleniyordum. Mavi defteri – dedektiflerin taşıdığı, Ilaria Cavendish cinayetiyle ilgili aldığı her notun bulunduğu A4 boyutundaki not defteri. İçimde bir ağırlık hissiyle, Sam'le görüşmeye giderken araba yolculuğunu hatırladım; Ilaria hakkında bildiğim her şeyi ve başına gelenleri ona anlatmıştım, Georgia da her şeyi net, yuvarlak el yazısıyla not almıştı. Tüm dava, ayrıntılı bir şekilde ortaya konmuştu.

'Bunu nasıl geride bırakmayı başardın?'

"Onu sandalyeme koydum, sonra kız arkadaşım içeri girdi ve dikkatim dağıldı." Gözleri dolmuş gibiydi.

'Peki, git oraya ve al.'

'Hayır, ben yaptım.'

'Ve?'

'Sam orada değildi. Bir arkadaşıyla bara gitmişti. Ama Lora oradaydı. O, kitabı okuyordu.'

' *Kahretsin.* '

'Maeve çok üzgündü. Histerik bir haldeydi. Onu sakinleştirmeye çalıştım - hamileydi ve ona sürekli bebeğini düşünmesini söyledim, ama bu onu daha da kötüleştirdi.'

"Öyle olurdu," diye düşündüm, Georgia'ya çıkışmamak için dudağımı ısırarak. "İlginç bir şey söyledi mi?"

'Ilaria ile hiç tanışmamıştı. Sam'in her hafta onunla görüştüğünü biliyordu ama bunun iş yerinde olduğunu sanıyordu. Sam ona birlikte bir proje üzerinde çalıştıklarını söylemişti.'

'Başka bir şey?'

'Dört aylık hamile. Karnı bir hafta önce belirginleşmeye başladı, dedi, ama sadece bazı kıyafetlerde, yani çoğunlukla kendini şişman hissediyor. Sürekli "Bana yalan söyledi!" ve "Bunu nasıl yapmış olabilir?" gibi şeyler söylüyordu. Titriyordu. Bana Ilaria'ya zarar veremeyeceğini söyledi, ama biliyorsunuz, belki de onu sandığı kadar iyi tanımıyordu, çünkü burnunun dibinde bir ilişki yaşıyordu.'

'Belki de sevdiğimiz insanları asla tanımayız.'

'Vay canına. Bu çok iç karartıcı.' Georgia itiraf ettikten sonra sesi daha iyi geliyordu. 'Ama tepkisinin bu kadar kesin olması ilginç. Kitabımı geride bırakıp onunla yalnız konuşabilmem iyi olmuş olabilir.'

'Üzerinde fazla durma Georgia. Durum hiç de ideal değildi. Sen ayrıldığında nasıldı?'

'Sanırım daha sakinim. Daha yeni çıktım. Kız kardeşi ona bakmak için gelmişti, ben de ayrıldım.' Bir an duraksadı. 'Başım belada mı?'

'Şimdi yapabileceğimiz bir şey yok. Ama bir daha asla kitabını geride bırakma,' dedim.

'Yapmayacağım.'

'Gitmem gerekiyor.'

'Her şey yolunda mı?'

'Pek sayılmaz,' demiştim ve telefonu kapatmıştım. Başka ne diyebilirdim ki?

Bir dahaki görüşmemizde Una Burt'e Georgia'nın hatasını anlatmak zorunda kalacaktım ve o da çok sinirlenecekti, ki bu da haklı bir sinirlenme olurdu. Eğer Derwent hakkındaki endişelerimle bu kadar meşgul olmasaydım, belki ben de farklı tepki verirdim.

Dikkatimi Ellen'a verdim; o da genç Melissa hakkında uzun bir anekdot anlatmaya başlamıştı. 'Aslında onunla her zaman bir mücadele içindeydim. Hiç neşeli bir çocuk değildi. Hep endişeliydi. Mutsuzdu.'

'Hepimiz böyle insanları tanıyoruz,' dedi annem destekleyici bir bakışla.

'Evet, ama Melissa farklıydı. Ona veremeyeceğim bir şey istiyordu.' Ellen son lokmasını da hızla içti ve bardağını doldurmak için şişeyi elime aldığımda itiraz etmedi. 'Tabii ki bunun sebebi, kocamın o altı yaşındayken ölmüş olmasıydı. O şok duygusunu asla atlatamadı. Terk edilme duygusu, biliyorsunuz. Sorunları vardı. Terapiye gitti – sanırım bu yüzden kendisi de terapist oldu.'

'Çünkü ona faydası dokundu?' diye sordum.

'Hayır, çünkü o bunu çok seviyordu. İlgiyi, yoğunluğu ve danışmanlarıyla kurduğu yakın ilişkileri. Onlar oldukça hoşgörülüydüler ve sanırım ben ona karşı daha az sabırlıydım. Onun evcilik oynamasını izlemek ve ona harika olduğunu söylemek benim işim değildi.' Sesindeki acılığı duymuş gibiydi ve nasıl tepki verdiğimizi görmek için endişeli bir bakışı benden anneme çevirdi. 'Kendi başıma işleri yürütmeye çalışmakla meşguldüm. Philip öldükten sonra zordu.'

'Nasıl öldü?' diye sordum.

'Pankreas kanseri. Çok korkunçtu.' Bardağına bakarak hatırladı. 'Teşhis konulduktan sonra bir süre hastanede, sonra da bir bakımevinde kaldı. Eve dönecek kadar iyileşemedi, bu yüzden bir günden diğerine hayatından kayboldu. Çok gençti – onu hastaneden uzak tuttum ve onu ancak son

anlarında, ölmek üzereyken gördü ve tanıdığı baba değildi. Bunu çok korkunç buldu. Sanırım bu benim açımdan korkunç bir hataydı.'

'Bu kadar küçük olduklarında ne yapacağınızı bilmek çok zor.' Annesi sanki aynı sorunla karşılaşmış gibi konuştu, oysa karşılaşmamıştı; ama Ellen, annesinin bunu tecrübelerinden yola çıkarak mı söylediğini düşünmedi bile.

'Evet, zor, değil mi? Ve olanları kabullenmeye çalışırken de zordu. Hayatım altüst olmuştu, anlıyor musun? Planladığımız her şey, tüm planlarımız yok olmuştu. Hem kendime yeni bir hayat kurmak hem de ona bakmak zorundaydım. Çok genç olduğu için ona çok fazla yaslanmış olabilirim, ama ben de gençtim ve yalnızdım.' Sesi titredi, diye düşündüm: Acı hala tazeydi. 'Kocan öldüğünde, kimsenin olmak istemediği bir şeye dönüşüyorsun. Otuz yaşında dul olmanın hiçbir cazibesi yok. O zamanlar internetten tanışma yoktu. Başka biriyle tanışmanın bir yolu yoktu. Melissa ile baş başaydık.' Bir yudum daha şarap içti.

'Ama sonra büyüdü, ortaokula gitti ve davranışları artık o kadar tatlı değildi. Tam bir *kâbus* gibiydi ergenlik çağında. Tartışmacı ve talepkardı. Bir öğretmen onu azarlarsa dünyanın sonu gelmiş gibiydi. İstediği bir şeye hayır dersem benimle konuşmayı reddederdi. Onunla mantıklı bir şekilde konuşamazdınız, sadece boyun eğebilirdiniz.' Bana baktı. 'Şikayet ettiğinde ona karşı duyarsız olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bu yıllardır yaşadığım bir şey. Bir de her şeyi abartma şekli. Arkadaşlarından biri bir konuda onunla aynı fikirde değilse, bu zorbalıktı. Ona "yalancı çoban" hikayesindeki gibi olduğunu söylerdim. Aramızdaki *tartışmalar* ...'

'Ah, ergen kızlar.' Annem gözlerini devirdi ve ben de ona ters ters baktım.

'Çok keyifliydim.'

'Senin de güzel anların oldu.'

Melissa'nın telefonda Derwent'le nasıl konuştuğunu ve bana göre önemsiz bir şey yüzünden ona nasıl çıkıştığını düşünüyordum. Kendi annesi bile ona karşı sabrını yitirmişti – oysa annesi onu çok seviyordu. İlişkinin bitmesini

istemesine rağmen, onunla bir ilişki içinde sıkışıp kalmak Derwent için ne kadar daha kötü olmuştu acaba?

Bu durumun onu deliliğe sürükleme ihtimali en ufak bir şekilde bile var mıydı?

Hayır, diye geldi cevap, anında ve kesin bir şekilde. Ve bu sadece ona karşı garip ve faydasız hisler beslememden kaynaklanmıyordu. Josh Derwent'in öfkesini kaybedip kendisinden daha zayıf birine saldırdığı ve bunun hakkında yalan söylediği bir dünya yoktu. Bu konuda yanılıyor olamazdım.

Annem Ellen'a döndü. 'Sanırım sadece ikiniz olsaydınız daha zor olurdu. Ergenlik çağındayken zorlanmanıza şaşırmadım. Ama muhtemelen o dönem geçti.'

Ellen, gözlerinin altına parmak boğumlarıyla dokunarak, düşmek üzere olan gözyaşlarını sildi. "Bir bakıma öyle. Olan şu ki, üniversiteye gitti ve sonra Mark'la tanıştı. Birdenbire her şey hakkında konuştuğu kişi o oldu. Beni unuttu."

'O da öğrenci miydi?' diye sordum.

'Hayır. Ondan beş yaş büyük. Melissa onunla üçüncü sınıftayken bir iş fuarında tanıştı ve sanırım üniversitedeki erkeklere kıyasla çok daha çekici ve olgun görünüyordu. Zaten kendi işini kurma planları vardı. Çok hoş bir insandı – onu tanıdığım anda sevdim – ve Melissa'ya çok yakışıyordu.'

'İlişkileri nasıldı?'

'Çok mutluydular. Thomas doğduktan sonra bir sarsıntı yaşadılar - ama tüm ilgiyi kendilerine çekmeye alışmışken birdenbire bunu paylaşmak zorunda kalmak zor oluyor.'

Annem bilgece bir şekilde, 'Bebekler tüm vaktinizi ve enerjinizi alıyor,' dedi.

'Onlar da böyle bulmuşlardı. Ben de elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım, akşamları ve hafta sonları onu yanıma alarak birlikte yalnız vakit geçirmelerini sağladım. Thomas da çok sevimli bir bebekti; diş çıkarma ve

çocukluk çağı hastalıkları dışında hiçbir sorun çıkarmadı, ama Melissa da endişeli bir anneydi. Ağlarsa menenjit, kafasını çarparsa beyin hasarı diye düşünüyordu.'

'Peki Mark ona ne zaman vurmaya başladı?' Artık daha fazla bekleyemezdim: saat bana bakıyordu.

Ellen'ın dudakları büzüldü. "Açıkçası tam olarak bilmiyorum çünkü bana söylemedi. Tutuklanana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Bunun şokunu sanırım asla atlatamayacağım."

'Hiçbir uyarı yapılmadı mı?'

'Bunu kendine sakladı.' Ellen gözlerini kırpıştırdı. 'En azından öyle söyledi.'

'İnsanlar öyle yapıyor,' dedim kısaca.

'Evet, ama Melissa? Ve bunca insan arasında Mark mı? En mantıklı adam, en nazik, en cömert insan.'

'Bazen dışarıdan bakıldığında ideal bir eş gibi görünürler, ancak kapalı kapılar ardında durum tamamen farklıdır.'

Annem bana hızlıca baktı, çünkü tıpkı onun gibi davranan birini bizzat tanıdığımı biliyordu.

'Biliyorum, kulağa çok kötü geliyor ama size sadece onun ve onun hakkında bildiklerimi anlatabilirim ve onun doğruyu söylediğini düşünmedim.' Ellen suçlu görünüyordu. 'Onu terk ettiğinde, sanırım yanıldığımı düşünmeye başladım. Onun böyle gitmesi... Thomas'la birlikte... tekrar düşünmeme neden oldu, öyle söyleyeyim.'

'Sence biraz daha anlayışlı olsaydın sana gelir miydi?' Annem çenesini eline yasladı. 'Çünkü sana söyleyebilirim ki, Maeve'in başına benzer bir şey geldiğinde en son biz haberdar olmuştuk.'

'Bazen seni seven insanlara karşı dürüst olmak zordur,' dedim Ellen'a, ama aslında annem duysun diye. 'Onları üzmek istemezsin.'

'Şey, üzüldüm. Mark'ı seviyordum. Ve hâlâ seviyorum.' Ellen meydan okurcasına baktı. 'Bana ona hiç dokunmadığını söyledi ve bu, kendi kızımın

anlattığı hikayeden daha inanılır geldi bana, bu da muhtemelen beni berbat bir anne yapıyor.'

'Hayır.' Ayağa kalktım ve rulodan bir parça mutfak kağıdı koparıp, sulanan gözlerini silmesi için ona uzattım. 'Gerçekten de öyle değil.'

Burnunu çekti. 'En azından bu sefer aklımda hiçbir şüphe yok. Hastanede, yaralı ve onu oraya kimin koyduğunu biliyoruz.'

'Öyle mi?' Ne kadar nazik ve anlayışlı olabileceğim konusunda bir sınır olduğunu keşfettim.

'Ona çok sinirlendi.' Ellen omuz silkti. 'Tam da öyle bir adam. Her zaman çok aksi.'

Annem uyarıcı bir bakışla koluma elini koydu ve yüzümde tam olarak ne gördüğünü merak ettim. "Ellen, birlikte oldukları zaman gördüğüm kadarıyla ona karşı çok sabırlı," dedi.

'Melissa'ya kimin zarar verdiğini bilmiyoruz,' diye zar zor konuşabildim. 'Josh tutuklandı, ama bu onun yaptığı anlamına gelmiyor. Mark'la ilgili yaptıkları gibi, aceleci sonuçlara vardılar.'

'Bunu bilmiyorum. Ama daha önce onun tarafını tutmayarak onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum,' dedi Ellen, yüzünde inatçı bir ifadeyle. 'Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.'

20

Bu sefer, her zamanki röportaj giriş konuşmasının ardından Roz doğrudan konuya girdi.

'Bana Melissa'dan bahset.'

Derwent, masanın karşısındaki yerine daha yeni oturmuştu. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ben de sana bunu söyleyecektim. Onunla konuştun mu?"

'Henüz onunla röportaj yapma fırsatım olmadı, hayır.'

'Öyleyse burada ne yapıyoruz?' Not alan avukatına baktı. 'Bu boşuna bir çaba.'

"Cevaplamasını istediğim sorularım var," dedi Roz, hiç etkilenmeden.

'Anlamsız sorular.' Sinirli bir şekilde elini başına götürdü. Roz, yorgun ve gergin göründüğünü düşündü; tam da istediği gibiydi.

'Benim için anlamsız değiller.'

'Bana zaman ayırıp onunla ilgilenerek zamanını boşa harcıyorsun, oysa ona kimin zarar verdiğini bulabilirdin. Ben değildim ve sonunda onunla konuşmaya fırsat bulduğunda o da sana benim olmadığımı söyleyecektir. Bunun öncelik olmamasına inanamıyorum.'

'Elbette onunla konuşmak istiyorum. Ama şu an konuşamıyorum. Doktoru beklememi istedi.'

'Demek ki durumu iyi değil.' Dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Roz bir an onu izledi. 'Bu seni üzüyor.'

'Elbette.' Doğrulunca kollarını kavuşturup kendine sarıldı. Görüşme odası sıcak değildi – Roz klimayı sonuna kadar açmıştı – ve nezarethane

eşofmanı ucuz, ince pamuktandı. Yine de, onu rahatsız eden şeyin fiziksel bir rahatsızlık olmadığı izlenimine kapıldı. 'Elbette rahatsız ediyor. Thomas çok endişelenecek. Ve ona bunu yapan kim olursa olsun, muhtemelen kendi kendine gülüyordur, nerede olursa olsun. Şansına inanamıyordur herhalde.'

'Sizce Melissa'ya zarar vermek istemiş olabilecek başka kimler var?'

Kaşları birden yukarı kalktı. ' *Başka* kim? Sanırım benden başka kim demek istiyorsun? Ona zarar vermek istemedim, Roz. Sana Roz diye seslenebilir miyim?'

'Bana istediğin gibi seslenebilirsin. *Yeter ki konuşmaya devam et* ,' diye ekledi Roz sessizce.

Ona dik dik baktı, o mavi gözler hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Kız onun sinirleneceğini düşündü ama bunun yerine yavaş, tembel bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Pekala, *Roz* , beni listeden çıkarabilirsin. Tabii ki bir şüpheliler listen varsa. Başından beri bana odaklanmışsın gibi görünüyor ama bu akıllıca olmazdı, değil mi? Senin gibi deneyimli bir araştırmacı, bu noktada açık fikirli olman gerektiğini bilir.'

'Elbette.' Roz, sorular listesine baktı ve onun kendisini bir kez daha başlamak istediği yerden nasıl saptırmayı başardığını merak etti.

'Listemde kimlerin olduğunu bilmek ister misin? Senin için yazdım.' Masanın üzerinden bir kağıt parçası kaydırdı. 'Bunlar bana karşı özel bir kin besleyen ve bana yakın birini hedef almak istemiş olabilecek suçlular. Melissa'nın eski kocası da var – Mark Pell. Onunla konuşmalısın. Ve bu adam cezasından erken tahliye edilmiş olabilir. O, ayrıcalıklı muamele görecek türden biri – içeride hiçbir yanlış yapmamıştır. Ona karşı ifade verdim ve bunu kişisel olarak algılamış olabilecek türden biri. Eğer hapiste olmasaydım, dışarıda olup olmadığını kontrol ederdim. Bunun dışında, başarısız bir hırsızlık veya bir tür psikopat olmadığı sürece, ona zarar verebilecek kimseyi düşünemiyorum. Bu tür saldırılar oluyor – nadiren de olsa oluyor.'

'Ama daha yaygın olarak, bunlar eşler ve eski eşler değil mi?'

'İstatistikler öyle diyor.' Kadının listeyi kendine doğru çekmesini, şöyle bir göz atmasını ve sonra tekrar geri itmesini izledi. 'Bakmayacak mısın?'

'İnceledim.'

'Doğru düzgün değil.'

'Sanırım olayın özünü anladım.' Ona gülümsedi (*bu oyunu iki kişi de oynayabilir, Müfettiş*) ve adam yutkundu, çenesindeki bir kas gerildi.

Yanında duran Henry Cowell kıpırdandı ve kağıda uzandı. Kadın onu durduramadan kağıdı alıp defterine koydu.

'Teşekkürler.'

"Rica ederim," dedi Josh Derwent ona ve sadece ona. Roz'un yüzünde bir başka ters bakış belirdi.

Kendine kızmak istedi. Josh Derwent'i sorgularken sayfayı masada bırakıp görmezden gelmek istemişti. Böylece dikkat dağıtma girişiminin başarısız olduğunu anlayacaktı. Bunun yerine, Cowell ile inisiyatif alma konusunda konuşmak ve neden ondan herhangi bir inisiyatif almasını istemediğini varsaymaması gerektiğini anlatmak için gerçek bir not aldı.

'Evet, dediğim gibi, Melissa, siz ve aranızdaki ilişki hakkında konuşmak istiyordum.'

'Yine mi?' diye iç çekti. 'Eğer yanlış ağaçsa, Roz, tekrar tekrar gelip kabuğunu tırmalamanın hiçbir faydası olmayacak.'

'Aslında tek bir soru var. Neden ikiniz birliktesiniz?'

Onun memnuniyetine göre, soru onun beklediği gibi değildi ve adam da sorunun nereye varmak istediğini hemen anlayamadı. Kaşlarını çattı. 'Ne?'

'Sen ve Melissa. Mutlu bir çift misiniz?'

Yerinde kıpırdandı. 'Bu ne anlama geliyor?'

'Tartışıyor musunuz?'

'Tartışmak mı? Hayır. Bazen bazı konularda anlaşamıyoruz. Bazen bana kızıyor, ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Bazen can sıkıcı olabiliyorum.'

"Tabii ki ," diye düşündü Roz.

'Ayrıca, işim çok zamanımı alıyor; o da bu zamanı benimle ve Thomas'la geçirmemi tercih ederdi.'

'Yani ilişkide gerilimler var, bunu kabul ediyorsunuz.'

'Bu alışılmadık bir durum mu? Gerçekten mi? İki insanın her konuda tamamen hemfikir olduğu ilişkiler var mı?' Arkasına yaslandı. 'Sana yalan söylemeyeceğim Roz. Dürüst oluyorum. Melissa'ya iyi bir eş olmaya çok zaman harcıyorum. Ona ve Thomas'a elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Her zaman kolay olmuyor. Bazen başka sorumluluklarım oluyor ve Melissa işin önüne geçmek zorunda kalıyor. Onun için sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum. Bana kızıyor. Ben uzaklaşan taraf oluyorum. Bu yüzden *tartışmıyoruz* , ama bunun nedeni orada olmayan biriyle tartışamamanız.'

'Onu sevdiğini söyler misin?'

'Kahretsin,' diye patladı Derwent, sonunda sabrı tükenmişti. 'Bu nasıl bir soru?'

Sorulması gereken doğru soru bu. Roz kaşlarını kaldırdı. 'Çok basit bir soru.'

'Eğer öyle düşünüyorsan,' diye öfkeyle başladı ve sonra Roz'un hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde aniden durdu. Duygularını kontrol altına almak için bir an durdu ve devam ettiğinde sesi daha alçaktı. 'Onu ilk tanıdığımda sevdim. Kısa bir süre sonra birlikte yaşamaya başladık. Ona karşı duygularım zamanla değişti, ama ben her zaman onun için en iyisini istedim. Onu önemsiyorum.'

'Yani onu sevmiyorsun.'

İçini çekti. 'Bu işin bir yeri var mı?'

'Lütfen biraz sabredin.'

'Başka seçeneğim yok.' Gözleri sertti.

'Birisi bana Thomas'ın senin ve Melissa'nın birlikte kalmasının sebebi olduğunu söyledi.'

'Birisi mi?' diye tekrarladı ve oda daha önce soğuk görünmüşse, şimdi tam anlamıyla buz gibiydi. 'Kimdi o?'

'Bunu kimin söylediğinin ne önemi var? Doğru mu?'

İlk defa başını öne eğdi, gerçekten rahatsız olmuş bir şekilde kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Thomas bizi bir arada tuttu. Bu yılın Nisan ayında neredeyse ayrılıyorduk – ayrılmaya çok yaklaşmıştık. Her şey kararlaştırılmıştı. Ama sonra, Thomas vardı."

'Bunu bana açıklayın. Thomas'ın ilişkinizde zaten bir etken olduğu kesin.'

'Böyle olmazdı.' Gözlerini kapattı, devam etmek için güç topladı. 'Başlangıçta önemli bir şey gibi görünmüyordu. Mide rahatsızlığı geçirmişti – norovirüs, buna benzer bir şey. İki gün sonra unutulacak türden bir şey. Ama atlatamadı. Gittikçe daha da hastalandı. Kilo vermeye başladı, bu da çok şaşırtıcı değildi çünkü zavallı çocuk hiçbir şeyi midesinde tutamıyordu. Onu iki üç kez doktora götürdük – Melissa başından beri onun için endişeleniyordu ama ben abarttığını düşünüyordum. Sonunda, sabah dört civarında, perişan haldeyken 111'i aradı ve onu hastaneye götürmesini söylediler, o da götürdü.'

'Neredeydin?"

'Çalışıyor.' Yüzü asıktı. 'Beni aradı ve acil serviste onunla birlikte olduğunu söyledi. Mümkün olan en kısa sürede oraya gittim. Başlangıçta hastanede olmak bir rahatlama çünkü en azından birileri bir şeyleri düzeltmeye ve size bazı cevaplar vermeye çalışıyor, ama bir kere hastane sistemine girdiğinizde tekrar çıkmak imkansız. Onu bir gece tuttular, sonra iki geceye uzattılar ve daha fazla test yaptılar. Kimse mide sorunlarına neyin neden olduğunu bilmiyor gibiydi ve bu beni gerçekten endişelendirdi çünkü nadir ve alışılmadık bir şey olmasını istemezsiniz, değil mi? Antibiyotiklere yanıt veren veya çocuğun zamanla atlatacağı bir şey istersiniz. İleride onu etkilemeyecek zararsız şeyler. Ama doktorlar öyle demedi.'

'Ne dediler?'

'Pek bir şey yoktu. Bize cevap veremediler. Hâlâ da veremiyorlar. Onu daha fazla işleme tabi tutmaya devam ettiler – cesur bir çocuktu ama kan almaya geldiklerinde veya tarama için götürdüklerinde üzülmeye başladı. Bana yapışırdı – hastanenin farklı bir bölümüne götürüldüğünde hep benimle gelmemi isterdi ve ben de hayır diyemezdim.' Derwent'in sesi boğuktu, duyguları onu ele geçiriyordu. 'Hasta olduğunda onu yalnız bırakamazdım. Melissa'yı da tek başına bununla başa çıkmaya bırakamazdım – bu doğru olmazdı. Onunla konuştuk ve şimdilik her şeyi olduğu gibi bırakmanın daha iyi olacağına karar verdik.'

'Ayrılmanın eşiğinde olmanıza rağmen ilişkiye devam etmek.'

'Bir ölçüde.'

'Bu ne anlama gelir?'

Derwent'in çenesi o kadar sıkıca kenetlenmişti ki konuşabiliyor olması şaşırtıcıydı. 'Artık birlikte uyumuyorduk.'

'Ve siz bunu sorun etmediniz, değil mi?'

Gülümsedi. 'Bu benim tercihimdi.'

'Peki, o bu duruma razı mıydı?'

'Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.'

Roz kaşlarını çattı. 'İlişkiyi bitirip yine de ona ve Thomas'a destek olabilirdin.'

'Melissa bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu,' dedi Derwent yavaşça, isteksizce. 'Eğer onunla birlikte olsaydım, Thomas'ın bana ihtiyacı olduğunda yanında olabilirdim. Eğer onunla birlikte olmasaydım, olamazdım. Ya hep ya hiçti.'

'Sana göre hepsi öyle değil.'

'Benim de sınırlarım vardı.' Bunu sessizce söyledi ama Roz, bir kere karar verdikten sonra fikrinin değişmeyeceği izlenimine kapıldı ve Melissa için tekrar üzüldü.

'Ona sadakatsizlik mi ettin?'

'Bunun ne alakası var?' diye sordu Lesley Mackenzie, Derwent cevap vermeden önce soruyu araya sokarak.

'İlişkilerinin nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tartışmalarına neyin sebep olmuş olabileceğini öğrenmek istiyorum.'

Derwent avukatına, "Sorun değil," dedi, Roz'a ise, "Hayır. Ben böyle bir şey yapmazdım," diye yanıt verdi.

Roz, bir sonraki sorusunu sormadan önce sessizliğin uzamasına izin verdi, bu da onun kendisine inanmadığını anlamasını sağladı.

'Size Clara Porter hakkında bir soru sormak istiyorum.'

Josh Derwent'i şaşırtmak kolay değildi ama ikinci kez Roz'un soruları karşısında gerçekten şaşkın görünüyordu. 'Peki ya o? Thomas'ın okulunda asistan öğretmenlerden biri. Öğretim asistanı,' diye Lesley'nin anlayabileceği şekilde açıklama yaptı.

'Onu okul dışında tanıyor musun?'

'Zar zor. Bir iki kere çocuk bakıcılığı yaptı.'

'Melissa ile arkadaş.'

'Öyle mi?' Omuz silkti. 'Bunu bilmiyordum.'

'Melissa'yı hastaneye götürdüklerinde o da ambulansa bindi.'

Derwent kaşlarını çatarak, "O sırada tutuklanmakla biraz meşguldüm," dedi. "Ama Melissa'nın yanında birinin olması iyi oldu."

'Melissa ve Clara'nın pazar günleri aynı spor dersine gittiklerini bilmiyor muydunuz?'

'Hayır, sormadım. Melissa'nın dışarı çıkmak için benden izin almasına gerek yok. Arkadaşlarıyla görüşmek veya derse gitmek istiyorsa gider. Kiminle gittiğini veya ne yaptığını asla sormadım.'

'Birine nereye gittiğini sormak normal bir şey, değil mi?'

'Evet, öyle ve eminim ki eve ne zaman geleceği gibi temel lojistik konuları konuşmuşuzdur, ama bana Clara'dan hiç bahsetmedi.'

'Senden Clara'ya bahsetmiş.'

Kaşlarını kaldırdı. 'Bu ne anlama geliyor?'

Roz klasörünü açtı ve Clara'nın telefonundan aldığı bir tomar çıktıyı çıkardı. "Henüz her şeyi indirmedik. Bunlar Melissa'nın Clara'ya gönderdiği mesajlardan bir seçki. Gördüğünüz gibi, resimler de var. Clara her şeyi sakladı."

'Bunlar... bunlar ne?' Yüzü o kadar solgundu ki balmumu gibi görünüyordu, onlara dik dik bakıyordu. Sayfalar masanın üzerinde yelpaze gibi açılmıştı, pürüzsüz cilt üzerindeki morlukların ve kırmızı izlerin yakın çekim fotoğraflarıydı.

'Bu, devam eden istismarın çok detaylı bir kaydı, Josh.' Roz bir an bekledi. 'Sana Josh diye hitap edebilir miyim?'

Sanki onu duymamış gibiydi. Lesley, asık suratlı Henry Cowell'dan çıktıların birer kopyasını aldı.

"Bunlara ve elinizde bulunan diğer her şeye bakmak için biraz zamana ihtiyacımız olacak," dedi kusursuz bir soğukkanlılıkla.

Roz gülümsedi. "Başka bir şey beklemezdim zaten."

21

Ellen'la konuştuktan sonra evde rahat edemedim. Midem gerginlikten düğümlenmişti ve huzursuzdum, harekete geçmem gerektiğini hissediyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Arabayla dolaşırken, Thomas'ın okulunun önünden, Jena Yolu'ndaki karanlık, boş evin önünden geçerken bir şey arıyordum ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Telefonum çaldı ve kalbim hızla çarparken arabayı park ettim, arayanın Liv olduğunu gördüm.

'Ilaria Cavendish'in ön laboratuvar sonuçları elimizde.' Sesi biraz çekingen geliyordu. 'Beklemek istemedim.'

'Merak etme, Una'ya ihtiyacın olursa müsait olduğumu söyledim. Devam et.'

'Kokain ve alkol testlerinde negatif sonuç verdi.'

'Yani şampanyayı içmedi.'

'Hayır. Antidepresan dışında başka hiçbir şey almıyordu.'

'Olağan dışı değil.'

'Evet. Patoloğa göre oldukça yüksek bir dozda ilaç alıyordu.'

'Eh, zengin ve güzeldi. Tabii ki mutsuzdu.'

Liv kıkırdadı.

"Hepsi bu muydu?" dedim. "Beni aramanızın tek sebebi bu muydu?"

'İyi olup olmadığını öğrenmek istedim.'

Bir an için gözlerimi kapattım. 'Georgia ile konuştun.'

'Beni aradı.'

'Sana mavi defterinden bahsetti mi?'

'Evet. Ve dünyanın sonu gelmiş gibi arabayla kaçıp gitmen hakkında da. Una bana önümüzdeki birkaç saat boyunca telefonla ulaşılabileceğini ama başka bir şeyle meşgul olduğunu söyledi. Neler oluyor?' Liv'in sesi endişe doluydu. 'Ne oldu? Anne baban değil, değil mi?'

'Hayır. Yani, tam olarak değil.' Tereddüt ettim, durumu değerlendirdim. Derwent hakkında dedikodu yapılmasını istemezdi ve Una Burt, tutuklandığını ve nedenini bilmesine rağmen, konuyu gizli tutmuştu. Öte yandan, eğer suçlanırsa, mutlaka ortaya çıkacaktı. Benim yaptığım tek şey, haberlerden birkaç saat önce haber vermekti. 'Josh tutuklandı.'

'Ne! Neden? Ne yaptı ki?'

'Hiçbir şey. Bir hata.' Bunu sesli söyleyince boğazım düğümlendi. 'Yardım etmeye çalışıyorum.'

Liv, bildiklerimi anlatırken dikkatle dinledi; bildiklerim de pek fazla değildi.

'Açıkçası, onun ona zarar verebileceğini hayal etmenin zor olduğuna katılıyorum.'

Zor ama imkansız değil. Sinirlenmemeye çalıştım. 'Onu en çok kızdırdığım an, benim incindiğim zamandı. Hatta Melissa'nın aile içi şiddet mağduru olması, onunla birlikte olmak istemesinin nedenlerinden biriydi. O, insanları korumak istiyor, onlara zorbalık yapmak değil.'

Liv iç çekti. 'Ne yapacaksın şimdi?'

'Elimden gelen her şey.'

'Maeve . . .'

'Yapma.'

'Senin incinmeni istemiyorum.'

'Bu nasıl olabilir ki? Bu benimle ilgili değil.'

'Buna karışmamalısın.' Mutsuzluğu açıkça belliydi. 'Ne zaman onu unutmaya başladığını düşünsem, böyle bir şey seni tekrar geri çekiyor. Ondan vazgeçmelisin yoksa asla mutlu olamazsın. Hayatını düzene

sokmaya başladığın anda her zaman bir felaket, bir ölüm kalım durumu olacak.'

Liv'i bile kandırabilmişsem, dünyaya sakin ve memnun bir yüz gösterme konusunda düşündüğümden daha iyi bir iş çıkarmıştım.

'Bana ihtiyacı var. Ve ben de onun yanında olmak istiyorum. Bazen sanki onun yanında olan tek kişi benmişim gibi hissediyorum.'

'Evet, peki neden? O seni hak etmiyor.'

'Sanırım öyle,' dedim sessizce ve Liv içini çekti.

'Senin için başka biri mutlaka vardır. Sana kaba davranacak tek çekici erkeğin o olduğuna inanmayı reddediyorum, ki bu da seni balık gibi kendine çeken şeymiş anlaşılan.'

Zorlanarak, titrek bir kahkaha attım. 'En iyisi gideyim.'

'İletişimi sürdürelim,' dedi Liv. 'Yaptıklarına katılmasam bile, elimden geldiğince yardım ederim. Ama senin iyiliğin için, onun için değil.'

Polis karakoluna gitmeyi planlamamıştım ama kendimi oraya çekilmiş buldum. Karşısına park ettim ve binaya baktım; pencerelerinde aynalı camlar olan, mimari açıdan felaket bir 1970'ler bloğu. Lacivert bir anorak giymiş yaşlı bir adam dışarıda, bir bankta büzülmüş oturuyordu, nefesi etrafındaki havayı buğulandırıyordu. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Polis karakolları genellikle benim için sığınak yerleriydi; hoş karşılandığım, kendim gibi insanları bulabildiğim, saygı duyduğum bir iş yapan yerlerdi. İlk kez polis karakolunu, acı vermek için tasarlanmış, duygusuz bir kurum olarak gördüm. Bir binadan çok bir tehditti. İçeride bir yerlerdeydi, Roz Fuller ve Henry Cowell'ın karşısında bir sorgu odasında oturmuş, gözaltından kurtulmaya çalışıyor ya da bir hücrede uzanıp biraz dinleniyordu. Nerede olursa olsun, iyi bir ruh halinde olmayacaktı.

Ben de aynı fikirde değildim. Ellen Moore ile konuştuktan sonra ne düşüneceğimi bilemedim ve hoşuma gitmedi. Mark Pell'e Derwent'in acımasız bakış açısıyla baktığımda, Mark'ın Melissa'ya karşı şiddet uyguladığından ve Melissa'nın tamamen korku içinde kaçtığından her

zaman tamamen emindim ve Ellen'ın kızını desteklememesi durumunda yanılgı içinde olduğuna karar vermiştim. Şimdi ise şüphelerim vardı, ki bunu istemiyordum. Eğer Melissa'nın şu anki yaralanmalarından Mark sorumluysa, Derwent aklanabilirdi.

Eğer suç Mark'ın olsaydı her şey çok daha basit olurdu.

Karşı kaldırımda bir hareket dikkatimi çekti: kolunun altında bir dosya olan bir kadın polis karakolundan çıkıyordu. Telefon etmek için durdu, saçları parlak sokak lambalarında beyazlaşmıştı. Yüzü asıktı ve konuşurken ince eliyle havayı kesiyordu: belli ki işler yolunda gitmiyordu. Beynim devreye girip onu tanıyana kadar yaklaşık bir dakika boyunca ona baktım: Karşısında oturup müvekkillerle görüşürken yakından tanıdığım ceza savunma avukatı Lesley Mackenzie. Onu severdim, saygı duyardım ve aynı ölçüde ondan korkardım; eğer başım derde girseydi onun yanımda olmasını isterdim.

Josh da onu tanıyordu.

Arabadan indim ve yolun karşısına geçtim, bunun akıllıca olup olmadığını düşünmeden önce, gecenin soğuğuna karşı üzerime paltomu sardım.

'Lesley?'

Tekrar içeri girmek üzereydi ama şaşkınlıkla durdu.

'Maeve Kerrigan – Josh ile birlikte çalışıyorum...'

'Maeve! Burada ne yapıyorsun?' Arkasına bakındı, kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için. Yağmurluk giymiş adam, varlığımızdan habersiz bir çeşit broşür okuyordu. Kolumu tuttu. 'Araban nerede?'

'Karşıda.' diye işaret ettim. 'Ama—'

'Burada olmaz.' Bunu tam bir otoriteyle söyledi ve ben sustum, onun beni arabaya doğru yönlendirmesine izin verdim. İçeri girip kapıları kapattıktan sonra rahatlamış gibiydi.

'Neden buradasınız?'

'Yardımcı olup olamayacağımı görmek istedim – ihtiyacı olan bir şey var mı acaba… Bilmiyorum.' Konuşurken yüzünün yumuşamasına utandım.

'Josh'la birlikte buradasınız, değil mi?'

'Evet.'

'Ve işler iyi gitmiyor.'

'HAYIR.'

Bunu bekliyordum, buna hazırlıklıydım ama yine de mideme yumruk yemiş gibi hissettim. 'Ne oldu? Melissa mı? O mu—'

'İyileşiyor. Durumu iyi.'

'Peki, sorun ne?'

Lesley tereddüt etti, kucağındaki dosyaya parmaklarıyla vurarak. "Bunu sana göstermemi istemeyeceğini biliyorum. Senin bu işe karışmanı istemiyor."

'Tabii ki hayır. Sorunlarını kendine saklamayı sever.' Eğer bana dosyayı vermeseydi, onu almayı ciddi ciddi düşünüyordum. 'Ve konu bana gelince aşırı korumacı. Ama bu, kariyerimi etkileme ihtimaline karşı beni dışarıda bırakamayacak kadar önemli. Sonuçta bu *benim* kariyerim. Ne olacağına ben karar veririm, o değil.'

'Bu hikâyenin tamamı değil,' dedi Lesley ve ses tonundaki bir şey bana bir uyarı zili çaldı. 'Bunun senin bilmeni isteyeceğini sanmıyorum.' Karton klasöre parmaklarıyla bir kez daha gergin bir şekilde vurdu. 'Bence bu, onun hakkındaki düşünceni değiştirirse çok üzülür.'

"Hiçbir şey onun hakkındaki fikrimi değiştiremez," dedim kararlılıkla. "Onu *tanıyorum* . O dosyada kötü bir şey varsa, bunun bir açıklaması mutlaka vardır."

Lesley ikna olmuş görünmüyordu. Aksine, bu sefer benim için daha çok endişelenmişti.

'Başka ne yapacağımı bilmiyorum.' Bu, kendi kendine mırıldanmasının bir parçasıydı. Onu zorlamanın ters tepeceğini bilerek, patlamaya hazır bir şekilde bekledim. Tırnaklarım avuç içlerime saplanmıştı.

'Tamam. İşte elimde olanlar.' Dosyayı bana uzattı. 'Bunlar, Melissa'nın arkadaşı Clara Porter'a ait bir telefondan indirilen resim ve metin

dosyalarının çıktıları. Henüz tüm materyale sahip değiliz ama Roz Fuller'ı tanıyorsunuzdur, değil mi?'

'Onunla tanıştım,' dedim.

"Acele ediyordu. Bize ellerinde ne olduğunu göstermek istiyordu ki Josh'u itirafa zorlayabilsin. Eğer röportajda itiraf ederse, en büyük takdiri o alacak. Mesleği ve şartları göz önüne alındığında, zaten ağır bir ceza alacak. Stresten bahsedebiliriz; ordudaki deneyimi ve yaptığı iş nedeniyle travma sonrası stres bozukluğu için ideal bir aday, ayrıca son zamanlarda Thomas'ın hastalığıyla birlikte ek bir yük de vardı."

'Durun bir dakika,' dedim. 'Neden hafifletici sebeplerden bahsediyorsunuz? Hiçbir şeye suçlu olduğunu kabul etmiyor ki.'

'O da aynısını söylüyor ama onların sahip olduklarına bakmadınız.' Lesley iç çekti. 'Keşke bu kadar ikna edici olmasaydı, gerçekten isterdim ama ayrıntılı ve suçlayıcı.'

Dosyanın içinde ne olduğunu görmek için can atıyordum. Şimdi ise onu açmadan geri verme isteğime karşı koymak zorundaydım. Arabanın iç lambasını yaktım ve klasörü açtım.

Uyuşmuş parmaklarımla sayfaları çevirirken ilk düşüncem, durumun kötü göründüğüydü – Lesley'nin dediği kadar kötü, hatta daha da kötü. Fotoğraflardaki yaraların ciddi olmasından ziyade, çok fazla olmaları sorun teşkil ediyordu: bir kolda şekilsiz morluklar, bilekte parmak izleri, Melissa'nın çenesinde ağzının yakınında bir sıyrık, saçlarının döküldüğü kafa derisinde bir halka şeklinde açık yara. Gözlerimi kırpıştırarak, fotoğraflarla birlikte gelen mesajları okumaya çalıştım.

Yine yanlış bir şey söyledim...

Saçlarımı açık bırakırsam bunu fark eden olur mu sizce?

Böyle devam edemem. Çok korkuyorum.

Yine oldu ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Kendimi çok kapana kısılmış hissediyorum.

Sevdiğin birine böyle davranılmaz, değil mi?

Bir an için midem bulanacak sandım. Gözlerimi kapattım, derin nefesler aldım, ta ki kendimi kontrol altına aldığımdan emin olana kadar.

'Bu imkansız.'

'Her şey orada. Mesajlar bir yıldan fazla bir süre önce başlıyor. Her iki veya üç ayda bir mesaj var. Ve sona geldiğinizde, Clara Porter'ın tuttuğu, olayların ve tarihlerin, onları neyin tetiklediğinin ve Melissa'nın hangi yaralanmaları geçirdiğinin, neler olup bittiği hakkında nerede konuştuklarının yer aldığı bir tür zaman çizelgesi var. Bu onun için inanılmaz derecede zarar verici. Suçunu kabul etmekten başka bir yol göremiyorum. Jüriler bu tür sürekli kayıt tutmaya açık ve bu, tanıkların ne olduğunu ve ne zaman olduğunu hatırlamalarına yardımcı oluyor.' Bir an duraksadı. 'Ve dürüst olmak gerekirse, suçunu kabul etmeli ama bunu kendine saklamalı. Ruh sağlığıyla mücadele ediyor olabilir ama bu zavallı kadının ne kadar acı çektiğine bakın.'

Melissa'nın aynada kendi kendine fotoğraf çektiği, objektife donuk gözlerle baktığı bir fotoğrafına takılıp kalmıştım. Kolunun üst kısmında kırmızı bir şişlik vardı. Her açıdan rahatsız edici, korkunç bir görüntüydü.

'Bunu bana geri versen iyi olur.' Lesley elini uzatarak dosyayı istedi. 'İçeri girip onu bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya ikna etmem gerek, ama muhtemelen beni kovacak.'

'Bunu yapmamalı.' Ona baktım. 'Lütfen, bir kez daha üzerinden geçebilir miyiz?'

'Buna katlanabildiğine şaşırdım.' Dudakları büzüldü. 'Onlara bakamıyordu.'

Başımı salladım, dikkatim zaten dosyadaydı. Her bir görüntüyü, işime getirdiğim odaklanmayla, anlamından bağımsız olarak, sadece bana ne gösterdiğine ve bunun Clara Porter'ın özenle ve zahmetle tuttuğu zaman çizelgesindeki hikayeyle nasıl örtüştüğüne odaklanarak inceledim. Telefonumu çıkardım ve titreyen ellerimle birkaç ayrıntıyı kontrol ettim, sonra tekrar başa döndüm.

'Gerçekten düşünüyorum ki...' diye başladı Lesley, ben ikinci kez sona geldiğimde ve ben başımı salladım.

'Hayır. Bu imkansız.'

'Biliyorum.' diye iç çekti. 'Onu bu kadar iyi tanıdığın için senin için daha da kötü olmalı.'

Kalbim sevinçle doldu. 'Bunu kastetmiyorum. Hiç endişelenmiyorum, çünkü yapması gerekeni yapmış olması *imkansız* . Bu dosya açık, titiz ve düzenli ve ona yardımcı olmaktan başka bir işe yaramıyor. Onu bu karmaşadan kurtarmak için kullanabilirsiniz.'

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. 'Ne demek istiyorsun?'

'Burada kusursuz bir kayıt var, değil mi? Her şeyin tarihine göre listelendiği, üçüncü bir şahıs tarafından saklanan ayrıntılı bir belge. Bir şeyin ne zaman olduğu konusunda hiçbir tartışmaya yer yok.'

'Kesinlikle. Bunun nasıl bir faydası olabileceğini anlamıyorum.'

"Çünkü her şey on yedi ay önce başladı," dedim ilk tarihi işaret ederek. "Ve Josh Derwent'in o gün, öncesinde ve sonrasında tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Evine yakın bir yerde değildi. Clara, onun Melissa'yı yere yatırıp bayılana kadar boğduğunu anlattığında, o sırada benimle birlikte West Idleford adlı bir kasabada, birçok tanığın önünde açık hava gösterisinde *'Bir Yaz Gecesi Rüyası'nı* izliyorduk. Orada haftalarca çalıştık. Bu süre zarfında birkaç günlüğüne Londra'ya döndü ama tarihler Melissa'nın yaralandığını iddia ettiği tarihlerle uyuşmuyor. Ve işte – Mart ayından bu fotoğrafı – o gece iş için Göller Bölgesi'ndeydi."

'Bunu kontrol etmeden mi hatırlıyorsun?' Bu kibar bir soruydu, bir meydan okuma değildi, ama yüzüm kızardı.

'Hatırlıyorum.' Sonra daha dikkatli bir şekilde ekledim: 'Kayıtlardaki olayları onun iş günlüğüyle karşılaştırırsanız, bu yaralanmaları veya görünüşlerini ancak o etrafta olmadığı zamanlarda yaratabildiğini göreceksiniz. Sahtekarlık yapmış.'

'Bunu neden yapsın ki?'

'Çünkü ona kızgındı. Çünkü on yedi ay önce ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Onu kaybettiğini biliyordu ve işini elinden alarak onu cezalandırmak istedi. Her zaman onun işini kendisinden daha çok sevdiğini söylerdi.'

'Bu çok kötü,' dedi Lesley kısık bir sesle. 'Ya tarihleri fark etmeseydin?'

'Josh bunları kendisi fark etmeliydi.'

'İnanın bana, hiçbir şeyi fark edecek durumda değildi.' Kaşlarını çatmıştı. 'Sorunumuz Roz Fuller. Tarihlerin yanlış olduğunu kanıtlayabilsek bile, Melissa'ya zarar vermediğine onu ikna etmek için yeterli olacağını sanmıyorum. Bunun önemi olmadığını gösteren bir neden bulacaktır.'

'Bu resim, kolundaki yarayla birlikte.' Ona gösterdim. 'Arkasındaki yatakta ne olduğuna bak.'

'Görmek zor... Lastik bantlar mı?'

'Eğer onları yeterince sıkı bükerseniz, kötü bir iz bırakırlar. Ama bu iz zamanla silinir, böylece kimse sonradan size bunun hakkında soru sormaz.'

'Ama onun bunu yaptığını kanıtlayamayız.'

'Buna gerek yok. Sadece Josh'un ona zarar verdiğini kanıtlamak için bu delillere güvenemeyeceklerini açıkça belirtmemiz yeterli.'

Lesley yüzünü buruşturdu. 'Josh, kurtuluş yolunun Melissa olduğunu düşünüyor. Polis onunla konuştuğunda ona saldırmadığını söylemesini bekliyor, ama sen onun Josh'u tuzağa düşürdüğünü ima ediyorsun. Polise onu hastaneye kaldıranın Josh olduğunu söyleyecek, değil mi?'

'Büyük ihtimalle.' Yine midem bulanmaya başlamıştı. Eğer o, bunu onun yaptığını söyleseydi, iş bitmişti. Mark Pell bunu bizzat kendisi söylemişti.

Bu suçlamalar geçerli olmasa bile, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak. Böyle bir şey olunca, insan asla eskisi gibi olmuyor...

'Peki ne yapacağız?' Lesley açıkça artık benim de ekibin bir parçası olduğuma karar vermişti ve itiraz edecek değildim. 'Onun önüne nasıl geçeceğiz?'

'Bir fikrim var. Sanırım bize yardımcı olabilecek biri var.' Dosyayı kaldırdım. 'Bunu saklayabilir miyim?'

'Evet, elbette... ama neden?'

'Bunu birine göstermek istiyorum. Sanırım Melissa bunu daha önce yapmıştı.'

22

Mark Pell, ben arabayı park ederken otelinin önünde beni bekliyordu, bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

'İçeride kalabilirdin,' dedim.

'Yapamam. Zaten saat ondan sonra kapı, burada yaşamayanlar için kilitli.' İnterkom zilini çaldı ve kapı açıldığında benim için kapıyı açık tuttu; nezaket alışkanlığı, bana karşı kişisel olarak sahip olabileceği her türlü çekinceden daha güçlüydü.

'Bu kadar geç olduğunu unutmuşum.' Saate baktım: acele ediyordum. 'Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler.'

'Burada mı konuşmak istersiniz yoksa odamda mı?' Tek bir bankın bulunduğu kasvetli resepsiyon alanına göz gezdirdi. 'Otelde kimseyi ağırlamam gerekmeyeceğini düşündüm, bu yüzden daha uygun fiyatlı bir seçeneği tercih ettim.'

Mark'la birlikte kendimi odaya kapatmak konusunda pek istekli değildim, ama alternatif de cazip gelmiyordu. Gece müdürü masanın arkasında kağıtları karıştırıyor, konuşmamıza olan ilgisini zar zor gizliyordu. Uzun akrilik tırnaklarını masaya vururken çıkardığı ses, bana uçuşan böcekleri hatırlattı. Governor Hotel'deki bakımlı, zarif güzelleri ve kusursuz gizliliklerini düşündüm. Albion Hotel ise farklı bir hikayeydi.

'Sanırım senin odan olacak.'

Kaşlarını çatarak başını salladı ve uzun koridorda önden gitmeme izin verdi. 'Tam sonunda. 109 numaralı oda.'

'Birisi odama girer diye asla zemin katta kalmam.'

Bana alaycı bir bakış attı. 'Evime hırsız girmesinden mi yoksa yangında ölmekten mi daha çok endişelendiğimi tarttım ve hırsız girme korkusu ağır bastı.'

'Gerçekten de bulabileceğiniz en iyi otel bu muydu?'

'Ben sadece Thomas'a yakın olmak istedim,' dedi Mark sessizce.

Kapıyı açmak için uzandı ve aramızda bolca mesafe bırakmaya özen göstererek tekrar geri çekildi. Özellikle daha önce ona nasıl konuştuğumu düşünürsek, onun için oldukça rahatsız edici olmalıydı. İçeri girdim ve odayı taradım: sade ama temizdi ve Derwent'in kendisinin bıraktığı kadar düzenliydi. Pencerede solmuş kısa perdeler vardı ve yatağın üzerindeki ince örtü daha iyi günler görmüştü. Üniforma giydiğim zamanlarda birçok kez bulunduğum, neredeyse her zaman intihar olan ani ölümler için kullanılan türden bir odaydı.

Tek başına duran koltuğa oturdum ve Mark'ın yatağın kenarına oturmakla ayakta durmak arasında kararsız kalmasını bekledim. Yatağı tercih etti ama benden olabildiğince uzak durdu.

'Burada minibar yok ama size çay veya kahve ikram edebilirim. Çok heyecanlanmayın, UHT sütü kullanacağız.'

"Bu gördüğüm en küçük su ısıtıcısı," dedim, işaret ettiği tepsiye dalmış bir şekilde. "Ama hayır, iyiyim."

Rahatlamış görünüyordu; teklif, kapıyı açık tutmak gibi bir refleks olmuştu. 'Telefonda bunun önemli olduğunu ve konuşmak için gizlilik istediğinizi söylemiştiniz. Nedir bu?'

'Sizi aramadan önce Karen Samuels'i aradım.'

Şüpheciliği bir tık daha arttı. 'Polis memuru Samuels. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım.'

'En iyi dileklerini iletiyor.'

Mizahsız bir şekilde güldü. "Bundan şüpheliyim. Beni tutuklamaktan büyük zevk aldı. Eğer onun dediği olsaydı, son birkaç yıldır hapiste olurdum. Mel'in doğruyu söylediğine çok inanmıştı."

'Mel ikna edici olabiliyor.' Doğrulup oturdum, parmaklarımı dizimin üst kısmına kenetledim. 'Yangından sonra hastanede iyileşirken ilk tanıştığımız zamandan daha detaylı bahsetmek istiyordum. Daha önce, senden kaçtıktan sonra onu aradığını söylemiştin.'

'Onu bulmak için özel dedektifler tutmuştum ama hiçbir şey bulamamıştım. Thomas'ı görmek için çok çaresizdim. Onun benden ayrılmak istediğini anlıyordum ve bunu kabul etmem gerekiyordu, ama onun iyi olup olmadığını ve onun da güvende olup olmadığını kontrol etmek istiyordum. Hala ona çok aşıktım ve... çaresizdim.'

'O zaman bana Melissa'nın paranoyak olduğunu söylemiştin. Onu hayalperest olarak tanımlamıştın, bu da beni sinirlendirmişti.'

'Ben hatırlıyorum.'

'Bundan sonra Karen'la konuştum,' diye devam ettim, 've o da Melissa'nın doğru söylediğine beni ikna etti.'

'Beni üç kez tutukladılar ama hiç suçlamadılar.' Mark kaşlarını çattı. 'Karen beni hapse atabilseydi, atardı.'

'Siz onun patronunu tanıyordunuz, o sizin arkadaşınızdı' dedi.'

'Öyleydi. Ama eğer herhangi bir kanıt olsaydı beni de hapse atardı.'

'Melissa savunmasızdı. Kendini öldürmeye çalışmıştı, değil mi?'

Sinirli görünüyordu. "Birkaç saat boyunca bir köprüde durdu. Doktorlar bunun hormonlarından kaynaklandığını, hamile olduğu için ruh sağlığını etkilediğini söylediler. Geçici psikoz teşhisi kondu. Birkaç hafta hastanede kaldı ve sonra Thomas doğana kadar onu gece gündüz inanılmaz derecede yakından izledik. Çok yıpratıcıydı."

'Ellen bana Thomas geldikten sonra evliliğinizde sorunlar yaşamaya başladığınızı söyledi. Melissa'nın sürekli Thomas'la ilgilenmesi sizin için zor olmalıydı.'

Şaşkına dönmüş görünüyordu. 'Ellen tam olarak ne dedi?'

'Şey...' Tam olarak hangi kelimeleri kullandığımı hatırlamaya çalıştım. 'Bütün ilgiyi üzerinize çekmeye alışmışken bunu paylaşmak zor oluyor, bu

yüzden Ellen elinden geldiğince yardımcı oldu.'

'Zorlanan ben değildim. Mel, Thomas'a kin besliyordu. Ama bunu asla bilmemeli; bana söz ver, ona söylemeyeceksin.'

"Yapmayacağım," dedim, şoktan buz kesmiş olsam da. "Kendini ihmal edilmiş hissetti mi?"

'Thomas her şeyden önce gelmeliydi.' Mark omuz silkti. 'Geriye dönüp baktığımda, bunun dönüm noktası olduğunu düşünüyorum. Sürekli dikkat çekmenin yollarını arıyordu.'

'Yani o, sizin hakkınızda asılsız iddialarda bulundu.'

'Evet.' Yorgunluktan bitmiş bir halde ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. 'Her türlü şey.'

'Size bir şey okuyabilir miyim?'

'Devam et.'

Klasörü açtım ve okudum: "Beni saçlarımdan sürükleyerek koridora götürdü ve duvara yasladı. Cebinde bir bıçak vardı, bana gösterdi ve tehdit etti. Bana zarar verdiğini söylersem kimsenin inanmayacağını söyledi. Beni merdivenlerden aşağı itti ve sırtıma bastı. Bir top gibi kıvrıldım ve kimsenin morlukları görmeyeceği kaburgalarıma ve uyluklarıma tekme attı. Bana onunla birlikte olduğum için şanslı olduğumu ve çoğu erkeğin benimle uğraşmak istemeyeceğini söyledi."

Mark ayağa fırladı, sendeledi ve sonunda kapıya çarptı. 'Dur.'

'Bunu tanıyor musunuz?'

'Bu, Melissa'nın ilk tutuklandığımda verdiği ifadeden.' Yutkunarak, 'Ve bunların hiçbiri yaşanmadı.' dedi.

'Aslında öyle değil. Ama haklısın, bunların hiçbiri yaşanmadı. Bu cümleler, Melissa'nın son on yedi on sekiz ay içinde, Josh Derwent hakkında sana şikayet etmeye ve seni özlediğini söylemeye başladığı sıralarda bir arkadaşına gönderdiği mesajlardan alınmış.'

'Ama o benim hakkımda böyle demişti.' Başını salladı. 'Ona asla fiziksel olarak zarar vermedim. Ona asla şanslı olduğunu ya da kimsenin ona

katlanamayacağını söylemedim.'

'Ya seninle olanları tekrarlıyor ya da senin hakkında da yalan söyledi, çünkü Josh'ın bunların hiçbirini yapmış veya söylemiş olması mümkün değil.'

'Yalan söylüyor. Bunu en başından beri söylüyorum.'

Klasörü kapattım. 'Olayların onun anlattığı gibi olup olmadığını sorgulamak, inandığım her şeye aykırı, ama itiraf etmeliyim ki olaylar tutarlı değil. Yine de polisi devreye soktu. Sosyal hizmetlerden yardım aldı. Senden ayrıldıktan sonra Maudling Sitesi'nde kalmasını sağlayan kuruluştan da destek aldı.'

'Bu, canlandırdığı senaryonun bir parçasıydı. İstediği zaman eve dönebileceğini biliyordu. Bana dönmese bile annesinin onu kabul edeceğini biliyordu.' Başını öne eğdi. 'Anlamanızı beklemiyorum ama onu geri istiyordum. Onu çok seviyordum.'

'Ve sonra Josh'la tanıştı.' Ses tonumu olabildiğince nötr tutmaya çalıştım.

'O, onun her zaman istediği her şeydi. Gerçek bir kahraman ve sert biri. Ona ve Thomas'a sahip çıkacak ve beni de haddimi bildirecek biri.' Mark ellerini açtı. 'Bununla nasıl rekabet edebilirdim ki?'

Derwent'i onun için çekici kılan her şeyin sonunda onu rahatsız etmeye başladığını düşündüm. 'Polis memuru olmak... işin gerçekliğini sevmiyordu, ama bu konuda sorun yaşayan tek partner o değil.'

'Senden hoşlanmıyordu. Kıskanıyordu.'

'Sizi temin ederim, böyle bir şey yapması için hiçbir sebebi yoktu.'

'HAYIR?'

Yüzümde yükselen sıcaklığı hissettim.

'Belki de duygularını dile getiremeyecek kadar dürüst bir adamdı,' dedi Mark yavaşça, 'ama yine de onun bu duygulara sahip olmasından kıskançlık duyuyor olabilir.'

'Bilmiyorum. Bana bundan bahsetmedi. Kendine saklamaya çalıştı.' Sakinliğimi korumaya kararlı bir şekilde boğazımı temizledim. 'Neyse,

sanırım seninle olanlardan çok şey öğrendi. Uzun bir süre boyunca delil olması gerektiğini anladı. Tanık olarak hareket edecek üçüncü şahıslara ihtiyacı olduğunu kavradı.'

Mark klasörü kaptı ve yüzünde asık bir ifadeyle içindekileri karıştırdı. 'Bu bir ilerleme, değil mi? Ama her şey aynı. Aynı çatışmalar. Aynı dil. Ve bunların hiçbiri benim başıma gelmedi. Josh'la *olmuş* olması daha da düşük bir ihtimal sanırım. Ona yardım etmek için pek de motive değilim – sonuçta benden nefret ediyor – ama ona zarar vermediğimi biliyorum ve bu da onun da zarar vermediğini düşündürüyor.'

'Karen Samuels, Melissa'dan aldığı ifadeleri bana gönderiyor, böylece bu mesajlarla örtüşen yerleri eşleştirebileyim, ama sizin de görmenizi istedim.' Tereddüt ettim, sonra kendimi toparladım. 'Karen, Josh'la ilgili senaryoları oluşturmak için sizinle olan deneyimlerinden yararlandığını söyledi.'

'Hayır. Gerçekten hayır. Ona asla zarar vermedim. Bir kere bile. Ama bunların çoğunu anlıyorum.' Başını salladı. 'Açıkçası onun için yarım kalmış bir iştim. Hala bunu düşünüyordu. Zamanı geldiğinde, aynı hikayeyi daha iyi görsellerle anlattı.'

Bana yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim, ama ona inanmam gerekiyordu. Melissa'nın Derwent için kurduğu tuzağı hazırlamak için ne kadar zaman ve özen gösterdiğini düşünmek midemi bulandırıyordu. Ve eğer onu bu tuzaktan kurtaramazsam, sonuçları korkunç olurdu. Bir an için bunu hayal etmeme izin verdim: işini, emekli maaşını kaybetmek, hapse girmek, rezil olmak, Thomas'ı kaybetmek, bu gibi küçük, ucuz bir otelde kalıp, yakında çalışma defterine 'intihar'ı işaretleyebilecek olan denetimli serbestlik altındaki kişiyi düşünmek...

'Josh'un Melissa'ya zarar vermekle ilgisi olamayacağına dair soruşturmacıları ikna edecek bir şey hazırlamak istiyorum. Onun uydurduğu delilleri çürütecek bir şeye ihtiyacım var. Bir ifade verir misiniz?'

'Çok şey istiyorsun.' Dosyayı yatağın üzerine fırlattı. 'Eğer Josh hakkında yalan söylediğine inanıyorsan, neden bana inanmadın?'

'Seni onu tanıdığım gibi tanımıyorum.'

'Saygılarımla söylüyorum, beni tanımaya çalışmadınız. Benim bir canavar olduğum fikrine kapıldınız. Ve sanırım şu anda bile bana tam olarak güvenmiyorsunuz.'

"Benim de sorunlarım var," dedim zorlukla. "Ama deniyorum. Ve eğer sesinizi yükseltirseniz burada büyük bir fark yaratabileceğinizi düşünüyorum."

'Bunu düşüneceğim.'

'Lütfen,' dedim. Keşke Mark Pell'e biraz daha nazik, biraz daha az sert, biraz daha kibar davranabilseydim. 'Bak, kaybedecek zamanım yok. Kendi iyiliğim için istemiyorum. Josh'a yardım etmeye çalışıyorum ve biliyorum ki sen onu umursamıyorsun ama Thomas umursuyor. Gerçekten de konuşup Roz Fuller'a Melissa'yı anlatman gerekiyor ve bunu hemen yapman lazım.'

'Neden yapayım ki?'

'Çünkü bu doğru olan şey ve eğer söylediğin her şey olsaydın, doğru olanı yapmaktan çekinmezdin.' Yutkundum. 'Yardımına ihtiyacım var, Mark. Bunu bir araya getirmek için on yedi ayı vardı ve benim de bunu dağıtmak için on yedi saatim var.'

Mark Pell yavaşça, "Bunu planlamak için daha uzun zamanı olmuş olabilir," dedi, "ama ben yine de sana güveniyorum."

23

Albion Oteli'nden ayrıldığımda saat gece bire yaklaşıyordu. Arabaya oturdum ve Lesley Mackenzie'yi arayarak Mark ve Melissa'nın polise verdikleri ilk ifadeler hakkında bilgi verdim.

'Yardım edip etmeyeceğinden emin değilim.'

'Umarım yapar. Buna ihtiyacımız var.' Sesi çok yorgun geliyordu.

'Şu anda neler oluyor?'

'Resmi olarak röportajlar arasında bize bir ara verdiler. Gayriresmi olarak, tahminime göre Roz Fuller, savcılıktan kendisine dava açmak için izin istemenin değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyor.'

'Şimdiden mi?' Sesimdeki paniği gizleyemedim. 'Melissa ile henüz konuştular mı?'

'Hayır. Onlar hâlâ burada, polis karakolundalar.'

'O zaman savcılığın bu gece ona dava açmasının imkanı yok. Melissa ile konuşana kadar kefaletle serbest bırakacaklar. Ya Melissa savcılığı desteklemiyorsa?'

'Biliyorsunuz, onun işbirliği olmadan da devam edebilirler. Aile içi şiddet mağduru birinin duruşmada ifade vermemeyi seçmesi ilk defa olmayacak.'

Aman Tanrım... Bunu biliyordum. Melissa fikrini değiştirse bile bu kabus bitmeyebilir. Roz'un, korkmuş veya çaresiz kalmış, başlarına gelenler hakkında konuşamayacak kadar çaresiz insanlara yardım etmek için getirilen kuralları kullanarak dava açılmasında ısrar edeceğini hayal edebiliyorum.

'Şimdi ne yapıyorsun?' diye sordum.

'Uyuduktan sonra, sabah 9'da onunla tekrar görüşmek istiyorlar.'

'Uyuyamayacaklar.'

'Muhtemelen hayır. Ama iddialara cevap verebilmek için aklının başında olması gerekiyor. Benim de öyle.'

'Kesinlikle,' dedim içtenlikle. 'Biraz dinlen.'

'Senden ne haber?'

'Gecenin bu saatinde yapabileceğim pek bir şey yok.'

'Öyleyse eve git.'

'Evet.' Aslında *hayır* diye düşünüyordum. Roz Fuller ve Henry Cowell'ın Derwent'in hayatını mahvedecek kanıtları aramak için canla başla çalışırken benim hiçbir şey yapmamam içime sinmiyordu. Sabahleyin onlardan önde olmak istiyordum, onları yakalamaya çalışmak değil. Ayrıca Ilaria Cavendish davasında bir gelişme olursa bunu da bilmem gerekiyordu.

Başka bir evrende, hoş ve çekici bir adamla akşam yemeğine çıkmış ve eve dönerken ikinci bir randevunun iyi bir fikir olup olmadığını, ertesi gün ne giyeceğimi, Ilaria'nın nasıl öldüğünü, Derwent'i yarın görüp göremeyeceğimi ve bunun beni mutlu edip etmeyeceğini düşünüyordum. Kontrol edemediğim bu amansız olaylar sarmalının yerine, sorunların en azından tanıdık olduğu o dünyaya şiddetle özlem duyuyordum.

'Teşekkürler, Lesley. Sana söylemem gereken faydalı bir şey olursa saat sekizden önce konuşurum.'

Sonunda gittiğim yer hastaneydi. Hiç kapanmıyordu ve bir havaalanı gibi, dış dünyayla aynı zamansal mantığa uymuyor gibiydi. Acil servis çevresi gece yarısında da öğlen olduğu kadar kalabalıktı. Melissa'yı görmeyi umuyordum, ama olmazsa birkaç saat önce adını hiç duymadığım Clara Porter hayatımda beklenmedik bir önem kazanmıştı. Hem çekiciliğimle hem de rozetimi göstererek Melissa'yı acil servisten yattığı koğuşa kadar takip etmeyi başardım. Resmi bir görevde olduğumu söylemedim, ama olmadığımı da söylemedim.

'İsterseniz arkadaşıyla yukarı çıkabilirsiniz.' Melissa'yı nerede bulacağımı söyleyen hemşire, koridorda gözden kaybolan bir kişiye başıyla işaret etti.

'Şuradaki bayan. Eşyalarını aldı.'

Ona teşekkür edip koştum ve asansörlerin yanında Clara Porter'a yetiştim. Uzun boylu, iri yapılı ve tamamen sıradan biriydi, kolayca gözden kaçırılabilecek türden biriydi. Aktif olarak hoşlanmadığım bej tonunda uzun, dolgulu bir palto, açık renk kot pantolon ve bir zamanlar beyaz olan ama şimdi griye çalan bir çift spor ayakkabı giymişti. Tahminimce otuzlu yaşlarının başındaydı ama daha yaşlı görünüyordu, yüzünde doğal olarak hüzünlü bir ifade vardı, ağız ve gözlerinde de aynı hüzün ifadesi, duruşu berbattı. İkinci bir palto taşıyordu ve omzuna asılı bir gece çantası vardı.

'Clara!'

'Evet?' Şüpheci bir ifadeyle baktı.

'Ben polis memuruyum,' dedim. 'Melissa'yı görmeye mi gidiyorsunuz?'

'Eşyaları bende.' Çantayı işaret etti. 'Eve gitmeden önce onları ona bırakacağım. Bu kadar uzun süre burada kalacağımı düşünmemiştim ama onu daha yeni bir koğuşa taşıdılar.'

'Beklediğiniz için çok naziksiniz.'

'Hiç sakıncası yok.' Yüzü hafifçe kızarmıştı. 'Onun için her şeyi yaparım.'

Asansöre binip üçüncü kat düğmesine bastım. 'Geç oldu. Eve nasıl gidebilirsin?'

'Babam beni almaya gelecek.'

Bu yüzden onun güvenini kazanmak için ona arabayla bırakmayı teklif edemedim. B planı devreye girdi.

'Melissa ile nasıl tanıştınız?'

'Okulda çalışıyorum, Thomas'ın asistanıyım.'

'Anladım.' Asansör kapıları açıldı ve koridora çıktık. Yürümeyi bıraktım, o da kibarca aynısını yaptı. Kolayca etkilenebilir, kolayca kontrol edilebilir, diye düşündüm. 'Bu normal mi? Ebeveynlerle arkadaş olmak?'

Dudaklarını ısırdı. 'İnsanlarla tanışmakta iyi değilim. Utangaçım. Melissa her zaman iyiydi. Beni tanımak için çaba gösterdi.' Eli, sweatshirt'ünün yakasının üzerinde asılı duran küçük kolyeye, gümüş bir kelebeğe gitti.

'Bu kolyeyi sana o mu verdi?'

'Nereden bildin?' Dudaklarında hafif, gizli bir gülümseme belirdi. 'Evet, biliyordu. Doğum günüm için. Ona hatırlatmaya bile gerek duymadım. Kendisi hatırladı.'

'Harika,' dedim.

'Annemle babam bana para verdi ama Melissa bana hediye veren tek kişiydi.'

Bu da Clara'nın hem yalnız hem de itaatkar olduğu anlamına geliyordu. Melissa'nın onu kendi amaçlarına uygun olduğu için seçtiğinden giderek daha çok emin oluyordum.

'İşte Melissa böyle biri. Çok düşünceli.'

Clara'nın gözleri parladı. 'Aa, onu da tanıyorsun, değil mi?'

Clara'ya yalan söylemeyecektim ama bir tepkiye de hazırlıklıydım. 'Josh ile birlikte çalışıyorum.'

Adını söylediğim anda anında, tamamen donup kaldı. Benden bir adım uzaklaştı, gülümsemesi kayboldu, gözleri yere dikildi.

'Gitmem gerekiyor.'

'Bekle, Clara, lütfen!' Önüne geçmeyi başardım. 'Sana birkaç soru sormak istiyorum. Lütfen. Bir dakika sürmeyecek.'

'Seninle konuşmak istemiyorum. Geç oldu ve eve gitmek istiyorum.' Yüzü gergin bir şekilde bana bakmıyordu. 'Ailem benim için endişelenecek. Buraya sadece Melissa'nın bana ihtiyacı olursa diye geldim.'

'Eminim Melissa, geldiğiniz ve bu kadar uzun süre beklediğiniz için size çok minnettar olacaktır.'

'Yardımcı olacaksa daha uzun süre kalırım.' Hâlâ bana bakmayı reddediyordu, ifadesi inatçıydı.

'Josh'tan hoşlanmadığını biliyorum Clara,' dedim nazikçe. 'Anlıyorum.'

Bu, gözlerini benimkine dikmesine neden oldu. 'Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun? Emin değilim.'

'Onunla Melissa arasında yaşanan olaylara dair tuttuğunuz kaydı gördüm.'

'O zaman onun kıza vurduğunu, onu korkuttuğunu, tekmelediğini ve saçlarını yolduğunu anlarsınız.'

Ona meydan okuyormuş gibi görünmemek için sesimi alçak tuttum. 'Böyle bir şeyin olduğunu sana *anlattığını* biliyorum.'

Kadın gerildi. Clara sessiz ve uysal olabilir ama ne demek istediğimi anlayacak kadar zekiydi. 'Morlukları gördüm. Saçlarını yolduğu yerleri gördüm. Birkaç saat önce ambulansta kanlar içinde baygın yatarken gördüm. Bunlardan herhangi birini gördün mü?'

'Hayır, ama—'

'Hayır. Söylemeniz gereken tek şey bu mu? Hayır. Gördüm. Ağlarken ona sarıldım. Pilates dersine katılamayacak kadar yorgun ve ağrılıyken, evden çıkması gerektiği için onunla spor salonunda oturdum. Ona ne yaptığını öğrendikten sonra ona bakmaya bile dayanamadım ve onun yaptıklarının herhangi birinin mazur görülebilir veya kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsanız kendinizden utanmalısınız.'

'Bence bunların hiçbiri mazur görülemez. Sadece sana anlatılanlarla gördüklerin arasındaki farkı anlamaya çalışıyorum.' Öfkemizi kontrol altında tutmaya çalışıyordum – ona çıkışmak en hafif tabirle ters tepecekti – ama keşke kendi kişisel aile içi şiddet deneyimimi ayrıntılı olarak anlatabilseydim de ona ders vermeye ihtiyacım olmadığını anlasaydı. 'Onların tartıştığını hiç gördün mü? Onun ona el kaldırdığını hiç gördün mü?'

'Hayır, ama her zaman orada değildim.'

'Zamanın bir kısmında oradaydınız. Onlar evdeyken de, dışarıdayken de evdeydiniz ve Thomas'ı okulda yalnız başına gördünüz. Bu konuda hiç bir şey söyledi mi?'

'Hayır. Muhtemelen Josh'un annesine zarar verdiğini söylemeye çok korkmuştu,' dedi somurtarak.

'Korkmuş gibi mi görünüyordu?'

'Bilmiyorum. Saklasa bile muhtemelen öyleydi diye düşündüm. Sorarak onu üzmek istemedim.'

Bu çok uygun oldu.

'Josh'a ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun, değil mi? Melissa'yı inciten birine karşı böyle hissetmezdi.'

'Belki de bilmiyordu.'

'Ama sen biliyordun.'

'Evet.'

'Çünkü Melissa sana bunun olacağını söyledi.'

'Aynen öyle. Ve bana gösterdi.'

'Sana göstermek istediği şeyi gösterdi.'

'Bana neler olduğunu gösterdi,' diye karşılık verdi Clara.

Bir an durakladım. Melissa'nın olaylar hakkındaki anlatımını duymak sinir bozucu olsa da, aynı zamanda öğreticiydi. 'Josh'un şiddet yanlısı olduğunu duymadan önce, onun hakkında ne düşünüyordunuz?'

'Onu hiç sevmedim. Bütün anneler onu okuldan alırken veya bırakırken heyecanlanırdı. Kıkırdar, flört ederlerdi. O da bundan hoşlanırdı.'

'Öyle yapardı,' diye kabul ettim. Derwent'i birçok konuda sonuna kadar savunurdum ama bu konuda itiraz edemezdim.

'Melissa'yı düşünmeliydi.' diye içini çekti. 'Üstelik çok kibirliydi.'

'Bu onun tavrı işte,' dedim beceriksizce. *Ve kişiliği ...*

'Bana bakardı, sonra... gözlerini kaçırırdı. Sanki beni fark edecek kadar önemli değilmişim gibi.' Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

'Onun böyle davrandığını gördüm, ama bu seni fark etmediği için değil. İnan bana, çok fazla şeyi fark ediyor. Genellikle birinin onun yanında rahat olmadığını hissettiğinde böyle davranıyor. Seni rahatsız etmek istemez.'

'Çocuk bakıcılığından sonra beni eve bırakırken benimle konuştuğunda ne diyeceğimi bilemedim.' Öfkeyle başını aşağıya eğdi. 'Beni rahat bırakmasını istedim.'

'Ama eğer seni fark etmediğini düşünüyorsan, bana kalırsa fark etmiş demektir.'

Gözleri dolmuş bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Onun yanında hep diken üstündeyim. Rahatlayamıyorum."

'O duyguyu biliyorum.'

Sesimdeki alaycı eğlence onu başını kaldırmaya itti. 'Öyle mi?'

'Kesinlikle öyle.' Tereddüt ettim. 'Bunu Melissa'ya da söyledin mi?'

'Bir keresinde. Arkadaş olmaya yeni başladığımız zamanlarda.' Kıvranarak, 'Ona benden korktuğunu söyledim.' dedi.

Bingo. Melissa, Clara'nın Josh hakkında en kötü şeylere inanmaya hazır olduğunu fark etmişti. İdeal bir tanıktı: saf, titiz ve memnun etmeye hevesli.

'Bak Clara, biliyorum sadece yardım etmek istedin. Ama bir sorum daha var. Kayıtlarında belirttiğin tarihler doğru muydu, emin misin?'

'Öyleydiler. Ben bu tür şeylere dikkat ederim.'

'İşte bunu duymak istiyordum.' Bu, onun tahmin ettiğinden daha doğruydu. 'Melissa'nın kayıttan haberi var mıydı?'

'Hayır. Ona hiç göstermedim. Ama bir gün ihtiyacı olursa diye, günlük gibi sakladım.' Clara omuz silkti. 'Onu polise gitmeye ikna etmeye çalıştım ama onlara -yani sana- güvenmediğini söyledi. Bir gün fikrini değiştireceğini ya da birine gösterme fırsatı bulacağımı umdum.'

'Ve şimdi başardın. Ne kadar şanslısın.' Sesimdeki alaycı tonu bir türlü gizleyemedim.

'Ona zarar verdi.' Sesi nefes nefese geliyordu. 'Bütün bunları yaptı.'

'Böyle düşündüğüne inanıyorum.'

'Buna inanıyorum çünkü doğru. Ve bir gün bunu kabul etmek zorunda kalacaksın.' Yanımdan sıyrılıp koridorda hızla ilerledi ve bu sefer gitmesine izin verdim.

24

Mantıklı bir insan Clara ile konuştuktan sonra hastaneden ayrılırdı; ben de zaten aradığımı fazlasıyla almıştım. Melissa'nın tuzağını nasıl kurduğunu ve Clara'yı sırdaşı olarak seçerek yaptığı hatayı anlamıştım; Clara'nın dosya oluşturarak rolünün çok ötesine geçeceğini fark etmemişti.

Beni burada kalmaya iten başka bir şeydi, merakın ötesinde daha güçlü bir şey.

Melissa'yı yüz yüze görmem gerekiyordu.

Yedi saat daha açılmayacak bir kliniğe ayrılmış karanlık bir bekleme odasına girdim ve gevşeyip duran küpelerimden biriyle oynayarak bekledim. Sonunda Clara'nın yanından geçtiğini gördüm. Bu sefer daha önce taşıdığı çanta ve paltosu yoktu, bu da Melissa'yı gördüğünü gösteriyordu. Bekleme odasından dışarı uzanıp asansöre doğru kayboluşunu izledim. Sonra, sanki orada bulunmaya hakkım varmış gibi görünerek koridorda hızlı adımlarla yürüdüm, ta ki acil servisteki hemşirenin Melissa'nın geceyi geçireceğini söylediği koğuşa ulaşana kadar.

Gece vardiyalarında çok şey görmüş birinin bakışlarına ve bir hapishane gardiyanının rahat ve gevşek tavrına sahip olan hemşireyi ikna etmek için sahip olduğum tüm çekiciliği kullanmak zorunda kaldım. Kim olduğumu ve ne istediğimi açıkladığımda yüz ifadesi hiç de cesaret verici değildi.

'Ve uzun süre kalmayacağım. Anlıyorsunuz, oğluna annesini gördüğümü ve iyi olduğunu söyleyebilmek istiyorum. O daha sekiz yaşında ve ona sabah uyandığında durumu bildireceğime söz verdim.'

'Üç kişilik bir koğuşta ama tek başına. Eğer o odada yalnız olmasaydı, onu görmenize izin vermezdim.' Evrakları sinirli bir şekilde karıştırdı. 'Ama

şu anda uyanık ve kimseyi rahatsız etmeyeceksiniz.'

'Yani onu görebilir miyim?'

'Ona soracağım.'

Durum buydu, kabul ettim; Melissa'nın 'Maeve Kerrigan' adını duyup da beni karşılamasının imkanı yoktu. Servis hemşiresinin koridorda etkileyici bir yavaşlıkla yürümesini izledim ve geri dönmeden önce oradan ayrılmayı düşündüm, böylece kovulmanın utancıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Ancak tekrar servisten çıktığında kapıda durdu ve bana işaret etti.

'Onu görebilirsiniz. Ama uzun süre değil. Yorgun. Uykuya ihtiyacı var.' Servis hemşiresi bana baktı. 'Sizin de öyle.'

Şu an sanki bir daha asla uyuyamayacakmışım gibi, kanımın yerine kafein-adrenalin kokteyli konulmuş gibi hissediyordum. Yine de başımı salladım, teşekkür ettim ve yanından geçip koğuşa girdim.

Koğuş, pencereye en yakın yatağın üzerindeki tek bir ışık dışında karanlıktı. Yatakta hareketsiz yatan figüre doğru yavaşça yürüdüm. Yastıklara yaslanmış, büyük hastane önlüğü içinde küçük ve kırılgan görünüyordu. Melissa'yı en son birkaç ay önce görmüştüm. Görünür yaraları olmasını bekliyordum – sonuçta Derwent'in evinin koridorunda kanı görmüştüm – ama başındaki etkileyici bandaj dışında yüzünde hiçbir iz yoktu. Gözleri, yatağın ucuna ulaşana kadar odanın içinde beni takip etti.

'Merhaba.' Sesi çok kısıktı ama tetikteydi.

'Nasılsın?'

Elini kaldırıp belirsiz bir şekilde kendini işaret etti. 'En iyi performansım değildi.'

Öfkeleneceğimi ve haklı çıkacağımı bekliyordum, ama ona baktığımda tüm öfkem sönen bir balon gibi çöktü. Kollarında, elbisesinin kollarının altına kadar uzanan, yuvarlak, kırmızımsı mavi ve siyah morluklar vardı ve bunlar hayal ürünü değildi. 'Tanrım, Melissa. Çok üzgünüm. Canın acıyor mu? Bunun için sana bir şey verdiler mi?'

Bana doğrudan cevap vermek yerine elini salladı. 'Burada ne yapıyorsun?'

'Thomas'ı senin iyi olduğuna dair rahatlatmak istedim. Senin için endişeleniyordu.'

'Telefonumu elime alır almaz annemi aradım.' Kaşlarını çattı ve boğazını temizlemeye çalıştı. 'Yani Thomas'tan uzak durabilirsin.'

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedim sessizce. Yatağın ucunda duruyordum ama kollarındaki yaralardan gözlerimi alamıyordum.

'Şok olmuş görünüyorsun.'

'Evet, öyleyim. Üzüldüğünü biliyordum ama...'

'Sırtımda ve bacaklarımda böyle morluklar var.'

'Bu... korkunç.'

'Bunu beklemiyordun, değil mi?'

'HAYIR.'

'Bu sana başına gelenleri hatırlatıyor mu?'

Şoktan donakaldım. 'Bunların çoğunu hatırlamıyorum.' *Unutmaya çalıştım.*

Doğrulmakta zorlandı. "Böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordun, değil mi? Senin Josh'un. Senin parlayan zırhlı şövalyen. Hayallerinin erkeği – ve onun hakkında düşündüğün her neyse."

'Onun hakkında ne düşündüğümü en ufak bir fikrin bile yok.'

'Bunu onun yaptığına inanmak istemediğinizi düşünüyorum. Ama bu doğru.'

'HAYIR.'

Kadın öfkeyle nefesini tuttu. "Aynı durumu siz de yaşamışken beni nasıl sorgulayabilirsiniz?"

Başımı salladım.

'Hatırlıyorsun o günleri. Çaresizliği. Utancı. Kendinden nasıl nefret ettiğini hatırlıyorsun. Artık kendi yargına güvenemezdin. Çok üzgündün ve çok yalnızdın.' Sesi şefkatle doluydu ama her kelimesi, istediği gibi, acı veriyordu.

'Hadi senden bahsedelim, benden değil,' dedim. 'Çünkü haklısın, Josh'un bunu yaptığına inanmıyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor.'

'Görmek istediğini görüyorsun. Her zaman yanılıyorsun, daha iyisini öğrenmeliydin.' Gözlerini kapattı. 'Başta onun böyle olduğunu düşünmemiştim. İnsanları kandırmakta çok iyi.'

Bir şüphe dalgası beni sardı, başım döndü. İmkansızın gerçek olduğu bir kâbus gibiydi. Kendimi toparlamak için avuç içlerime tırnaklarımı geçirdim. Belki de onu tanımıyordum – belki de birine tekrar güvenmekle hata etmiştim...

Ama ben bunu beceremeyeceğimi biliyordum, değil mi? Omuzlarımı dikleştirdim.

'Mark ile konuştum.'

Gözleri birden açıldı. 'Mark? Neden? Onu nerede gördün?'

'O burada, yakınlarda kalıyor. Thomas için.'

'Onun oğlumun yanına yaklaşmaması gerekiyor.' Battaniyeyi iterek kendini kurtarmaya çalıştı ve ilk defa tepkisinin samimi ve içgüdüsel olduğunu düşündüm. 'Onu oğlumdan uzak tutun.'

'Rahat ol.' Kapıya baktım, hemşirenin geri dönmesinden endişeleniyordum. 'Onunla yalnız kalmadı ve kalmayacak da. Ama o Thomas'ın babası.'

'Maalesef.'

'O iyi bir baba. Thomas'ı çok seviyor.'

'Sen o konuda ne bilirsin ki?' Hafifçe homurdandı. 'Senin çocuğun bile yok.'

'Bu, sevgi dolu bir ebeveyni gördüğümde tanıyamayacağım anlamına mı geliyor? O, nazik ve düşünceli biri gibi görünüyor.'

Kadın öfkeyle baktı. 'Tanrım, gerçekten de belirli bir tipten hoşlanıyorsun, değil mi? Eğer reddettiğim kişilerin tam listesini istiyorsan, hepsini tek tek inceleyebilirsin.'

Orospu çocuğu . Duygularımı yüzüme yansıttım ve gözleri parladı: benden bir tepki almak hoşuna gitti.

'Tahmin edeyim. Mark seni, yanlış tanıtılmış, dürüst bir insan olduğuna ikna etti. Ne kadar da iyi bir karakter değerlendiricisisin.' Dudakları kıvrıldı. 'Başına gelenlerden hiçbir şey öğrenmedin.'

'Kendinizi iki kez cesur kurban rolünde göstererek tamamen bir fantezi yarattınız, ancak ayrıntılar gerçeklerle örtüşmüyor.'

'Mark ve Josh'ın seni benim doğruyu söylemediğime inandırmasına izin verdin, oysa kendi gözlerinle doğruyu söylediğimi görüyorsun.' Elbisesini bir omzundan aşağı kaydırdı ve sırtındaki üst üste binen morlukları bana göstermek için döndü. 'Bunu uydurmuyorum, değil mi?'

Ona baktım; bu sefer kendi kendine sebep olamayacağı yaralarına.

'Söyleyecek bir şeyin yok mu?' Zafer kazanmış bir ifadeyle yastıklara yaslandı. 'Öyle sanıyordum.'

'Bunun sana nasıl olduğunu bilmiyorum ama Josh'un suçu olmadığını biliyorum.'

'Hayır, *keşke* o olmasaydı diyorsun. Yüzündeki ifadeyi görmek neredeyse buna değer. Her zaman çok üstün, çok kibirli, çok *mükemmelsin* . Ama senin gibi olmaktan utanırım – işe takıntılı, kocası veya sevgilisi olmayan, çocukları olmayan. Bu nasıl bir hayat? Ve sen sanki bu seni herkesten daha iyi yapıyormuş gibi davranıyorsun.'

'Hayır,' dedim, içim burkulmuştu.

'Seninle konuşuyor, değil mi? Ne kadar berbat biri olduğumu, benden ayrılmak istediğini ama Thomas yüzünden ya da saygı duyman gereken başka bir sebepten dolayı bunu yapamadığını anlatıyor.' Onun sesini taklit etti. ' *Zavallı Melissa, şu an uzaklaşamıyorum. Beni çok mutsuz ediyor. Keşke sen olsaydın da beni neşelendirebilseydin, Maeve. Beni anlıyorsun. Çok ortak noktamız var* .'

Başımı salladım. 'Bana öyle konuşmaz.'

'Sana inanmıyorum.'

'Her şeyi kendine saklıyor. Senin hakkında asla konuşmuyor.'

Gözleri sertleşti ve dik oturdu. "Sana acıyorum, biliyor musun? Bunca zamandır onun yüzünden kendini rezil ettin ve o asla buna değmedi."

'Onu benden nefret ettiremeyeceksin,' dedim. 'Clara'yı manipüle ettiğin gibi beni de manipüle edemezsin.'

İyi bir yalancıydı ama şaşkınlığını gizleyecek kadar iyi değildi. 'Clara hakkında ne biliyorsun?'

'Onu tam istediğiniz yerde tutuyorsunuz, sizin emirlerinizi yerine getiriyor, polisle delilleri paylaşıyor.'

'Beni önemsiyor.' Melissa eline ve bantla yapıştırılmış serum askısına baktı. 'Gerçeği biliyor ve adaletin yerini bulmasını istiyor. Sen de aynısını istemelisin.'

'Evet, öyle düşünüyorum. Ve öyle de olacak.'

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. 'Göreceğiz, değil mi?'

Kapı gürültüyle açıldı ve Melissa aniden hem korkmuş hem de güçsüz görünerek yastıklara doğru büzüldü.

Roz Fuller öfkeyle koğuşa girdi ve bana dik dik baktı. 'Ne yaptığını sanıyorsun sen?'

Masum görünmeye çalıştım. 'Melissa ile konuşuyorum.'

'Bunun sebebi ne olabilir ki?'

"Thomas'ı rahatlatabilmek için onun iyi olup olmadığını görmek istedim," dedim gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde.

'Lütfen...' Melissa'nın sesi bir feryat gibiydi. 'Onun gitmesini istiyorum.'

'Merak etmeyin, gidiyor.' Müfettiş kapıyı tutarak bekledi ve ben onun ve Henry Cowell'ın yanından geçerek dışarı çıktım. Yüzünde hayal kırıklığı ve endişe karışımı bir ifade vardı ve keşke ona kendimi açıklayabilseydim diye düşündüm. Bunun yerine Roz Fuller ile anlamlı bir şekilde göz teması kurdum ve o da beni koridora kadar takip etti. Öfkesine karşı kendimi hazırlayarak ona döndüm.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye tısladı. "Bana iyi bir polis memuru olduğun söylendi; patronuna göre çok saygınsın. Güvenilir, çalışkan, dürüstsün. Bu da neyin nesi?"

'Nasıl göründüğünü biliyorum.'

'Öyle mi? Gerçekten mi? Tanık üzerinde baskı kurmaktan dolayı görevden uzaklaştırılmaman ve hakkında soruşturma başlatılmaması için bana geçerli bir sebep söyle.'

'Yalan söylüyor. Bu birincisi.' Titriyordum. 'Bakın, başımın belada olduğunu biliyorum. Ama delilleri hakkında onu sorgulamadım ya da hikayesini değiştirmeye çalışmadım. Sadece onun benimle bu konu ve eski kocası hakkında konuşmasına izin verdim, hepsi bu. Hanımefendi, ona kanmayın. Göründüğü gibi biri değil.'

25

Roz başını sallayarak koğuşa geri döndü. "Böyle bir şey yaşandığı için üzgünüm Melissa. Onun senin yanına yaklaşmasına asla izin verilmemeliydi."

'Merak ediyordum.' Melissa elini başına götürdü ve sanki ne olduğunu anlayamıyormuş gibi başını saran bandajı inceledi. 'Thomas'tan bahsetmek istediğini sanıyordum. Onun için çok endişeleniyorum. Ne gördü acaba?'

'Hiçbir şey.' Roz, Cowell'ın boş bıraktığı yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Cowell arkasında sessizce durdu. 'Thomas eve vardığında, sen çoktan hastaneye gidiyordun. Bay Kerrigan ile birlikte arabayla evine gitti.'

Melissa'nın ağzı sıkılaştı. 'Kerrigan ailesini seviyor.'

'Evet, o hâlâ orada, gayet güvende ve annen de onunla birlikte orada.'

'Orada olduğunu biliyordum. Birkaç dakika önce onu aradım. İyi olduğunu söyledi ama ben baygınken beni görüp görmediğini bilmediğini söyledi...' Gözlerini kapattı.

'Biliyorum geç oldu ve normalde sabaha kadar beklerdim ama gözaltı süresi sınırlamaları yüzünden baskı altındayım.' Roz sözünü kesti ve gülümsedi. 'Endişelenmenize gerek yok. Eğer konuşamayacak kadar yorgun değilseniz, başınıza gelenlerle ilgili birkaç soru sorabilir miyiz?'

'Çok yorgun değilim.' Gözleri aralandı. 'Ama her şeyi hatırlamıyorum. . . . eksik eksik.'

Cowell, "Net bir şekilde hatırladığınız şeylerle başlayın," diye önerdi. "Mümkünse dün sabahtan başlayın. Ne zaman uyandınız?"

'Saat yedi buçuk civarıydı. Josh beni uyandırdı.' Yatakta iyice büzüldü. 'Nasıl... nasıl?'

'Onun için endişelenmene gerek yok,' dedi Roz. 'Seni o mu uyandırdı?'

'İşe gidiyordu, bu yüzden Thomas'ı okula götüremedi. Normalde ben götürürüm ama yedide kalkmam gerektiği için geç kalıyordum. Uyuyabilmem için alarmımı kapatmış,' dedi. Kadın hafifçe omuz silkti. 'İşte böyle şeyler yapar. Kontrolü elinde tutmayı sever.'

Roz bir not aldı ve altını çizdi. 'Sonra ne oldu?'

"Tartıştık." Titredi. "Acele ediyordum ve o sürekli beni yavaşlatıyor, yoluma çıkıyordu. Panikledim. Ona kızdım. Sonuçları olacağını biliyordum, sadece düşünmedim..."

Melissa hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına bastırdı. Roz anlayışla başını salladı.

'Acele etmeyin. Hazır olduğunuzda devam edin.'

'Şey...' diye burnunu çekti. 'Şey, gitti. Sonra sakinleştim, çünkü artık orada can sıkıcı biri değildi. Thomas'ı okula götürdüm. Eve geldim ve evi topladım. Mutfağı temizledim. Josh, mutfağın tertemiz olmasını tercih eder. Sonra spor salonuna gittim. O, benim belli bir şekilde görünmemi sever. Saat on bir buçuktan biraz önce eve geldim, günün ilk çevrimiçi terapi seansım vardı. Öğle yemeği için salata yaptım. Thomas'ı oyun randevusuna getirmesi gereken anneden bir mesaj aldım, randevuyu iptal etmişti... ve sonra gerçekten yardıma ihtiyacı olan bir danışanım aradı. Zor bir durumdan geçiyorlardı.' Kaşlarını çattı. 'Başım ağrıyor. Neden başım ağrıyor?'

'Merdivenlerin dibindeki direğe çarptın. Sekiz dikiş atılacak.'

'Ah.' Bir an parmaklarını oraya bastırdı. 'İz kalır mı?'

'Bilmiyorum, maalesef.' Roz, sabırsızlığını belli eden ufak bir hareketle defteri kucağında kaydırdı. 'Bana bu müşteri hakkında bilgi verin.'

'Size hiçbir şey söyleyemem. Gizli bilgi. Ama öğleden sonramı onlar için ayırmam gerektiğini biliyordum. Düzenli müşterilerimden biri, biliyorsunuz – ve zor zamanlar geçiriyorlar. Bana gerçekten ihtiyaçları vardı. İki randevum daha vardı, bu yüzden onları ancak Thomas'ı almaya gittiğim

zaman görebildim. Josh'ı aradım ve yapıp yapamayacağını sordum, tabii ki yapamadı – şaşırtıcı değil, ihtiyacım olduğunda yardım etmesi hiçbir zaman onun için uygun olmuyor.'

'İşi oldukça zorlu.'

'Benim işim de önemli.'

Roz gülümsedi. 'Elbette. Elbette öyle.'

'Bu görüşme telefon görüşmesi miydi? Görüntülü görüşme miydi?' diye sordu Cowell.

'Hayır. Eve o geldi.' Melissa kızardı. ' *Onlar* geldi. Söylemeyecektim – müvekkilin gizliliği için kim olduğunu bilmenizi istemedim.'

"Her halükarda onunla konuşmamız gerekecek," dedi Cowell, sesi güven verici bir tonda. "Gizliliğe alışkınız, merak etmeyin. Görüşme ve konuştuklarınız hakkında soru sormayacağız."

'Tamam.' Gözlerini kapattı. 'Çok yorgunum.'

'Biliyorum. Neredeyse bitti.' Roz öne eğildi. 'Melissa, sonra ne oldu? Sen ve Josh, Thomas'ı alması için başka birini ayarladınız, doğru mu?'

'Josh, Kerrigan ailesinden birini bunu yapmaya ikna etti.'

'Bu konuda ne hissettin?'

'Josh'ın planlarını değiştirmemesine sinirlenmiştim. Thomas iyi değildi ve kısıtlayıcı bir diyet uyguluyordu. Kerrigan ailesinin ona iyi gelmeyen şeyler yedireceğinden endişelenmiştim. Ama Thomas'ı çok seviyorlar ve Thomas da onları her zaman çok sevmiştir. Davet edilmekten memnun oldular.' Roz'a çarpık bir gülümseme verdi. 'Genel olarak Josh'tan rahatsızdım. Onunla başa çıkacak ruh halinde değildim. Bütün bunlar - bana yaptıkları - gerçekten benim hatamdı.'

'Bunu söylememelisiniz. Her türlü aile içi şiddet asla haklı gösterilemez. Asla.'

'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı Melissa.

'Bu süre zarfında ne yaptığınızı tekrar düşündüğümüzde, müşterinizi gördünüz,' diye hatırlattı Roz.

'Saat üçten... muhtemelen beşe kadar sürdü. Çok yoğundu. Saate bakmıyordum. Kimsenin bizi rahatsız etmemesi için telefonumu kapatmıştım. Müşteriye daha geçe kadar kalamayacağını söylemiştim çünkü Thomas'ın da aynı anda orada olmasını istemiyordum – özel hayatımla profesyonel hayatımı olabildiğince ayrı tutmaya çalışıyorum. Bu yüzden ne kadar geç olduğunu fark ettiğimde şok oldum. Seansı bitirdim, vedalaştım, müşteriyi dışarı çıkardım ve bilmediğim şey Josh'un evin dışında olmasıydı. Josh onun çıktığını gördü. Sanırım kıskandı. Ve yüz ifadesini görünce başımın belada olduğunu anladım.' Sakin tavrı bozuldu, duygularıyla boğuşurken yüzü buruştu. 'Başka hiçbir şey hatırlamıyorum.'

'Hatırlamıyor musun, yoksa hatırlamak istemiyor musun?'

Melissa titrek bir kahkaha attı. "Belki ikisi de. Her şey bulanıktı. Çok korkmuştum. Beni öldüreceğini sandım."

'Bir şey söyledi mi?'

'Sanki “Artık yeter” der gibiydi. Bana zarar vermemesi için yalvarıyordum, Thomas’ın eve geleceğini hatırlatıyordum, özür diliyordum ama bir kere başladıktan sonra devam etti ve durmak istemiyor gibiydi. Sonra kafamı çarpmış olmalıyım ve bayıldım.’ İç çekti. 'Kapıdan içeri girdiğinde dikkatini dağıtmak için her şeyi denedim. Hemen korkunç bir hata yaptığımı ve sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımı anladım.'

'Bu ilk defa mı oldu?'

'Hayır.' Bunu kısık bir sesle, başını öne eğerek ve utanç içinde söyledi. 'Çoktan gitmeliydim. Gitmekten de, kalmaktan da korkuyordum.'

'Anlıyorum.' Roz defterinde bir sayfayı çevirip bir şeyi kontrol etti. 'İlk kez yaşandığı zamanı hatırlıyor musun?'

"Bana ilk kez yumruk attığı an üç yıl önce Noel'di, ama ilişkimizin başından beri bana karşı sert davranıyordu. Başlangıçta şakacıydı; beni yolumdan itiyor, fiziksel olarak bana hükmediyordu. Sonra bir tür sinir bozucu hale geldi. Sonra da korkutucu bir hal aldı."

'Bunu birine anlattın mı? Bir doktora? Bir arkadaşına?'

'O zamanlar değil. Başlangıçta hiç yaralanmam olmadı. Omuz silkebileceğim şeylerdi. Bunu sadece bir kişiye anlattım, o da arkadaşım Clara'ya, bunu da geçen yıla kadar yapmadım. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama biliyordum ki o beni onunla yüzleşmeye zorlamazdı. Nasıl dinleyeceğini biliyor. Bazen birinin sizi bir şeyleri değiştirmeye itmesini istersiniz, bazen de hayatınızda olup bitenler hakkında konuşmanın rahatlığını istersiniz. Henüz bir değişiklik yapmaya hazır değildim ama eğer... ne olursa olsun, bana neler olduğunu birinin bilmesi gerekiyordu.'

'Ya ne olursa olsun?'

"Ya bana zarar verirse ve kimse ne yaptığını bilmezse diye," diye fısıldadı Melissa. "Ya ben de kimseye ne yaptığını anlatamazsam diye."

'Clara ile konuştum,' dedi Roz. 'Bana çok fazla materyal verdi; fotoğraflar ve mesajlar. Ona anlattığınız her şeyin kaydını tutmuş.'

Melissa'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. 'Öyle mi? Vay canına.'

'Çok kapsamlıydı.'

'O işte böyle biri.' Sesi ifadesizdi. Yüzü güzel ve narin olmak yerine gergin, keskin görünüyordu.

'Bunu birine gösterdik ve o da tarihlerin senin ve Josh'un birlikte olduğu zamanlarla uyuşmadığını belirtti.' Roz'un sesi kısıktı. 'Geçen yazdan önceki yaz uzun bir süre uzaktaydı, değil mi? Ve Clara'nın kaydettiği olayların bazıları o uzaktayken yaşanmış.'

'Geri döndü.' Melissa'nın sesi somurtkan geliyordu.

'Kısacası. Ama bildirilen olayların bazılarının meydana geldiği iddia edildiği sırada kesinlikle burada değildi.'

Yüzü kıpkırmızıydı. 'Yaptıklarının kaydını tutmak istedim. Tarihleri de yazdığını bilmiyordum.'

Roz bekledi. Arkasında Henry kıpırdamadı. Zar zor nefes alıyordu.

'Olan şu ki, o etraftayken ona bunların hepsini anlatmaktan korkuyordum. O uzaktayken – işte o zaman ilk kez cesaretimi toplayıp bu konuda konuşmaya başladım. Clara'ya sanki o an olmuş gibi anlattım çünkü – işte

böyle daha kolaydı. Bunların hepsi gerçekten olmuş şeylerdi, ama önceki yıla aitti. Ben... onları yeniden yaşıyordum. Güvendeydim, çünkü o gitmişti, bu yüzden hatırlamama izin verebildim ve sanki o an, tam o anda olmuş gibi ortaya çıktı. Bunun asla bir önemi olacağını düşünmemiştim.'

Roz arkasına yaslandı, rahatladı. "Böylece bu olayları doğru tarihlerle eşleştirebilirsin."

'Kesinlikle.' Melissa ona göz kırptı. 'Clara'nın yaptığı dürüst bir hataydı. Benim de. Her şeyi mahveder mi?'

'Eğer savcılığa bir dava açacaksak, bu konuyu ele almamız gerekiyor.' Roz duraksadı, kendini toparladı. 'Ortaya çıkan bir diğer konu da, kocanız Mark Pell hakkında polise verdiğiniz ifadeleri okuduk.'

Melissa'nın yüzünün rengi tamamen soldu. 'Peki, ne olmuş yani?'

'Benzerlikler var... Olaylar açısından. Dil açısından.'

Bu sefer tiz bir kahkaha attı. "Ve her şeyi uydurduğumu mu düşünüyorsun? Hem de iki kere. Tanrım, neden farklı olacağını düşündüğümü bilmiyorum. *Yine* adil bir yargılama alamayacağımı bilmeliydim. Tabii ki her zaman kendi çıkarlarınızı koruyacaktınız. O da sizden biri! Beni asla dinlemeyecektiniz."

'Bunu sormam gerek.' Roz'un sesi sakindi.

'Bunun basit bir açıklaması var, değil mi?' Roz'dan Henry'ye baktı, alt dudağı titriyordu. Sözleri bir anda ağzından döküldü. 'O da o ifadeleri okumuştu. Josh'tan bahsediyorum. Hepsini canlandırdı. Beni alaya almanın bir yoluydu. Sadece kendisi bana zarar vermiyordu, Mark'ın bana yaptıklarının henüz bitmediğini gösteriyordu. Yaptığı her şey benim için çok daha kötüydü ve şimdi siz onun Mark'ı taklit etmesi yüzünden beni cezalandırıyorsunuz. Bunun olduğuna inanamıyorum.'

'Melissa, sakin ol,' dedi Roz.

'Ben sadece doğruyu söyledim ve işe yaramayacak, değil mi?' Artık açıkça ağlıyordu. 'O her zaman benden bir adım öndeydi. Sistemi nasıl kullanacağını biliyor. Her zaman kaybedecektim.'

Melissa'yı sakinleştirmek, hâlâ adalete hakkı olduğunu ve onu gözden çıkarmadıklarını ona anlatmak epey zaman aldı. Sonunda ayrıldıklarında Melissa uyumaya hazırlanıyordu.

Roz koridorda ilerlemeye başladı.

'Pekâlâ, ona inanıyorum.' Cowell patronuna yetişti. 'Onu kandırdı, değil mi?'

'Öyle mi?'

'Bir dakika, yalan söylediğini mi düşünüyorsun?' Cowell kaşlarını çattı. 'Zaten öyle düşünmemiz gerekmiyor mu?'

'Evet. Hayır. Artık bilmiyorum.'

Belirsizlik, Roz Fuller'ın hoşlanmadığı bir şeydi ve bunu asla göstermesine izin vermezdi. Cowell, onun en son ne zaman "Bilmiyorum" dediğini hatırlayamıyordu.

'Peki, ne yapmak istiyorsunuz? Sırada ne var?'

'Dürüst olmak gerekirse, emin değilim.' Omuzunun üzerinden boş koridora doğru baktı. 'Ama bir şeyden eminim. Büyük bir sorunumuz var.'

26

Roz Fuller'ın Melissa'yı bir kurban olarak görme inancını sarsmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım, Melissa'nın tarihlerinin yanlış olduğuna dair kanıtları da göstermiştim, ama hastaneden ayrılırken bunun yeterli olmadığını bilmenin ağırlığıyla boğuşuyordum. Vücudundaki morluklar da beni endişelendiriyordu. Kendi kendine oluşmuş olamazlardı ve çok vahşiydiler – uzun ve sürekli bir saldırının sonucu gibiydiler, sanki biri ona zarar vermeye kararlıymış gibi. O kişiyi benden başka kimse aramıyordu ve nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Mark Pell'i merak ettim; eski karısı ona karşılığını verirse, öfkeden değil, sevgiden dolayı istediğini yapabilirdi. Derwent'ten nefret ediyordu. İşin aslına bakılırsa, benden de pek hoşlanmıyordu, ama Melissa'nın daha önce onu incittiğini söylediğine inanmıştım. Ve eğer Melissa ile komplo kuran Mark Pell değilse, bunu kim yapmış olabilir ki?

Roz Fuller gerçekten çabalasaydı, gerçeği öğrenme şansı olabilirdi. Ancak bu, her röportajda kendi mezarını kazdığı şüphesiz olan Derwent'in ötesini görmesini gerektirirdi. Derwent, Met'in eski kötü günlerine ait bir polis memuru gibi görünürdü. Onu en kısa sürede görevden alınması gerektiğini düşünseydi, onu suçlayamazdım ve bunu gerçekleştiren kişi kendisi olursa kariyeri için de iyi olurdu.

Hastane otopark ücretini öderken, Melissa'nın hikayesini Roz'a hâlâ anlatıyor olacağını düşündüm. Derwent'i ona ilk başta çeken kırılganlığını, yardıma, desteğe, nazik bir yaklaşıma duyduğu ihtiyacı abartacaktı. Ben ise tam tersiydim; kırılganlığımı olabildiğince gizliyor, başkasından ödünç

almak yerine kendi iç gücüme güvenmeye çalışıyor, ne pahasına olursa olsun başarılı olmaya kararlıydım ve bu bana pek de fayda sağlamamıştı.

Ama bu teslim olmama kararlılığı, çekip gidemeyeceğim anlamına geliyordu. Yorgunluktan titreyerek arabaya doğru yöneldim. Berrak bir geceydi, hava demir gibi sertti. Düşen sıcaklık, etrafımdaki asfaltta hafif bir kırağı tabakası ve arabanın tavanında beyaz toz bırakmıştı. Camlar buğulanmıştı ve eldivenli elimle ön camı silmeye başladım. Eve gidebilirim diye düşündüm. Her şeyin umutsuz göründüğü o kasvetli, sessiz gece vaktinde dursam kimse beni suçlamazdı. Londra'nın diğer tarafındaki evime gidip kendimi tüm bunlardan uzaklaştırabilirdim. Una'dan sonucu duyacaktım. Yapmam gereken gerçek bir işim vardı ve sabah devam etmeye hazır olmamı bekleyecekti. Ilaria Cavendish'in banyosu son derece uzak, başka bir ülkede, başka bir dünyada olmuş bir şey gibi geliyordu.

Bildiklerimi ve kanıtlayabileceklerimi düşündüm, sonra uyuyan sokaklardan geçerek anne babamın evine gittim ve bir hırsızın titizliği ve dikkatiyle sessizce içeri girdim. Mutfağa yöneldim. Tavan lambası, yanıp sönerken yüksek sesle vızıldayan uzun bir floresan tüptü; ben doğmadan çok önce var olan, 1970'lerin teknolojisinin zirvesiydi. Kullanmanın bir anlamı yoktu. Anne babama orada olduğumu bağırarak haber vermekle aynı şeydi. Bunun yerine telefonumu çıkardım ve feneri kullanarak aile anahtarlarının asılı olduğu panoya baktım, özellikle birini arıyordum. Küçük bir zafer çığlığıyla aradığımı buldum: bir oyuncak tank anahtarlığında iki anahtar, anne babam Derwent ve Melissa tatildeyken Jena Road'daki bahçeyi suladıkları zamandan beri orada asılıydı. Ofiste Derwent'in masasında o geziden kalma çerçeveli bir fotoğraf vardı; Thomas'ı bir yüzme havuzunda tutuyorlardı, başları birbirine değmiş kameraya bakıyorlardı, kirpikleri sudan parlıyordu. Thomas gülümsüyordu; Derwent orada değildi ama yüzünde genellikle görmediğim bir yumuşaklık vardı. Fotoğrafı Melissa çekmişti.

İş yerindeyken ona bakmamaya çalıştım.

Anahtarlığı çıkardım ve cebime koydum, sonra sessizce koridora doğru yürüdüm ve orada ödüm koptu.

'Maeve.' Annem sabahlığı ve terlikleriyleydi ama gece yarısı değil de gün ışığındaymış gibi son derece sakin görünüyordu. 'Senin olduğunu sandım.'

' *Kalbim* ...' Elimle göğsüme bastırmaya çalışıyordum, çünkü kalbim kaburgalarıma şiddetle çarpıyordu.

'Peki ya benimki? Ön kapının açılıp kapanmasını duyduğumda yüreğim yerinden oynadı.'

'Uyuyor olmalıydın.'

'Sen evde yokken nasıl uyuyabilirdim ki?'

'Ben burada yaşamıyorum, ayrıca çocuk da değilim. Beni dinlemenize gerek yok.'

'Kardeşin doğduğu günden beri doğru dürüst uyuyamadım. Bir annenin görevi çocukları için endişelenmektir. Bu, yetişkin olunca da bitmez.' Ses tonundan anlaşıldığı üzere, sadece teknik anlamda yetişkin, hem de çok kusurlu bir yetişkin. 'Neredeydin bunca zamandır?'

'Her yerde. En son hastanede.'

'Melissa'yı gördün mü? Nasıl?'

'Çok sinir bozucu.' diye iç çektim. 'Her şey hakkında yalan söylüyor, anne.'

'Elbette, öyle yapacağını biliyordun.' Sabahlığının kemerini sıktı. 'Peki sen ne yapıyorsun?'

'Elimden gelen her şeyi.'

'Sonunda her şey ortaya çıkacak. Yalan söylemeye devam edemeyecek. Kendini ele verecek.' Beni baştan aşağı süzdü. 'Bir şey yedin mi?'

'Hayır.' Onunla yalan söylemek imkansızdı. Onu Melissa'ya göstermeliydim diye düşündüm. Aslında bunu tamamen dışlamıyordum.

'Yine mi dışarı çıkıyorsun?'

'Yapmak zorundayım. Yapmam gereken bir şey daha var. Faydası olup olmayacağından bile emin değilim.'

'Yanınızda götürmeniz için size bir sandviç hazırlayayım mı?'

Sandviçi ve termos kahve teklifini zorlukla geri çevirdim. Beni biraz daha iyi hissettiren bir kucaklamayı ve alüminyum folyoya sarılmış tereyağlı ev yapımı bir çörek kabul ettim ve iyi ya da kötü bir şey olursa ona haber vereceğime söz verdim.

"Senin için endişeleniyorum," dedi kapının önünden.

'Biliyorum, ama yapmamalısın.'

'Senin gibi biri bile, sevdiğin insanlar için endişelenmemenin mümkün olmadığını bilmeli,' dedi sert bir şekilde ve ben yolun sonuna kadar gittikten sonra ancak ne demek istediğini anladım.

Daha önce olduğu gibi evden biraz uzakta park ettim ve sessizce sokakta yürüyerek, pencereleri ve perdeleri sıkıca kapalı sessiz evlere baktım. Dikkat çekmemeye çalışıyordum. Derwent'in evine girmem yasak değildi ama Roz Fuller'ın bunu onaylamayacağını biliyordum, bu yüzden dikkat çekmemeye, gölgelerde kalmaya özen gösterdim.

İçeri girdiğimde bir an bekledim, paspasın üzerinde durdum. Alarm çalmadı, bu benim için şanslıydı ama bir yandan da Derwent'e özgü bir durumdu, sanki evine girmeye kalkışacak herkese meydan okuyordu. Roz'u düşünerek koridor ışığını kapattım. Şimdi olay yerlerinde kullandığım, küçük, güçlü ve çok parlak olan gerçek el fenerimi çıkarmıştım. Isıtma açıktı ve ev hala dışarıdan belirgin şekilde daha sıcaktı. Havada tatlı bir portakal kokusu vardı, bunun altında daha koyu, metalik bir koku vardı ve bunun kan olduğunu anladım. Merdivenlerin dibinde kalın bir kan lekesinin pıhtılaştığı bölgeye el fenerini tuttum, ama uzun süre değil. Bu konuda stratejik ve odaklanmış olmam gerekiyordu.

Mutfaktan, arka kapıdan başladım ve her yüzeyi tarayarak ilerledim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama evi Derwent'in evi değil de bir suç mahalli gibi düşünmek işime yaradı. Aslında, dakikalarca onun yaşadığı, rahatladığı, kanepede oturup televizyon izlediği ve çimleri biçtiği yer olduğunu unuttum... Haftalarca onunla birlikte yaşadığım için evdeyken

nasıl davrandığını tam olarak biliyordum ve şarj aletlerinin tezgah üzerindeki dizilişinden lavabonun altındaki temizlik ürünlerinin düzenli dizilişine kadar her yerde onun izlerini görebiliyordum.

Melissa iç dekorasyondan hoşlanıyordu – ilişkilerinin başlarında Derwent'in saçında evi yeniden dekore etmekten dolayı neredeyse sürekli boya lekeleri vardı – ve mutfak da dergi sayfalarından fırlamış gibi kusursuz ve düzenliydi. Oturma odası da tertemizdi. Koridordaki kan lekeleri dışında, hırsızlık ya da kontrolden çıkmış bir kavganın izine rastlanmıyordu. Kan lekelerinin etrafından dikkatlice geçtim, Derwent'in koşu ayakkabılarının merdivenlerin yanında, Melissa'nın olması gereken bir çift kadın spor ayakkabısının yanında düzgünce durduğunu fark ettim. Saldırıya uğradıktan sonra dairemin nasıl göründüğünü hatırlayarak kaşlarımı çattım: duvarlarda kan, devrilmiş mobilyalar, yamuk resimler. Bu, en hafif tabirle, oldukça düzenli bir olaydı.

Koridorun sonuna yakın, merdivenlerin gölgesinde bir şey vardı. İlk başta top sandım, ama dokunur dokunmaz portakalın serin, çukurlu kabuğunu tanıdım. Sanki kriket antrenmanında kullanılmış gibi posalıydı ve Derwent'in Thomas'a uzun koridorda düzenli olarak portakal fırlatıp fırlatmadığını ya da Thomas'ın öğle yemeği kutusundan kaçıp kaçmadığını merak ettim. Onu koridordaki masaya bıraktım ve el fenerimle basamakları tarayarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Birkaç saat önce Henry Cowell tarafından takip edildiğim zaman dışında, evin zemin katı dışında hiçbir yerine hiç girmemiştim ve o zaman da etrafa bakmaya cesaret edememiştim. Birinci katta üç yatak odası vardı – iki çift kişilik ve Melissa'nın çalışma odası olduğu belli olan minicik bir oda. Odayı incelemem sadece bir dakikamı aldı: odada iki sandalye, üzerinde bir kutu mendil bulunan alçak bir masa, bir Mac bilgisayar bulunan bir masa ve ders kitaplarıyla dolu duvar rafları vardı, ancak kağıt, defter, yani kimin orada olduğunu veya hastaları hakkında herhangi bir şey görmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Thomas'ın odası oyuncaklarla dolup taşmış ve Star Wars temalı resimlerle süslenmişti. Büyük bir tren seti odanın neredeyse tamamını kaplıyordu; bir lokomotif, köprüden aşağıya, trafiğin üzerine düşerek büyük bir kaza geçiriyordu. Uzakta, çeşitli setlerden, farklı boyutlarda bir dizi acil durum aracı olay yerine geliyordu – çeşitli polis arabaları ve ambulanslar. Yıllar içinde ona verdiğim birkaç tanesini tanıdım.

Ön yatak odası, Derwent'in mesleğinin alameti farikası olarak hemen tanıdığım türden takıntılı bir düzenliliğe sahip bir misafir odasıydı. Yorgan, birlikte ev paylaştığımız zamanlardaki gibi düzleştirilmiş ve katlanmıştı. Gardırobu açtım ve orada renklerine göre düzenlenmiş tanıdık takım elbiseler ve ütülenmiş gömlekler gördüm. Eski asker alışkanlıklarından kurtulmak zordu. Yüzümü pamuğa gömüp onun tanıdık kokusunu içime çekmek istedim – o kadar çok istedim ki canım acıdı – ama gardırop kapağını kapatmadan önce kendi içine kıvrılmış bir kolu düzeltmekle yetindim.

Evin en üst katına, çatı katına eklenmiş bir yatak odası ve banyoya koştum. Burası çok farklı bir mekandı; kadınsı ve çiçekli, yatağın üzerinde yüzlerce yastık vardı. Melissa'nın odasına çok benziyordu ve kendimi başka hiçbir yerde olmadığı kadar rahatsız hissediyordum.

Banyoları hızlıca gözden geçirdim ve birinci kattaki banyoda Derwent'in tıraş seti ve diş fırçasını, Thomas'ın diş fırçasını ve çocuk diş macununu buldum. Melissa'nın odasındaki lavabonun üzerindeki ilaç dolabında, bir güzellik reyonu dolusu yaşlanma karşıtı krem ve serum, çeşitli ağrı kesiciler ve antihistaminler, diş eti hastalığını önlemek için bir şişe ağız gargarası ve beni şaşırtan bir dizi reçeteli ilaç vardı. Melissa'nın hastalanmaya yatkın olduğunu düşünmemiştim, ama yine de onu hiç iyi tanımıyordum. Annesinin, hayatında başka bir şeyden dolayı üzgün olduğunda hastalandığı hakkındaki sözlerini hatırladım. Melissa ve Derwent'in içinde bulunduğu durum – onun durumunda mutsuz bir şekilde birbirine bağlı olmaları – ruh sağlığına yardımcı olamazdı. Bunu gördüğümü bilseydim çok kızardı.

Aynada kendi gözlerime bile zor bakabiliyordum. Bu her türlü sınırı aşıyordu.

Evin durumuna bakılırsa, iki yetişkin ayrı hayatlar yaşıyordu. Melissa'dan çok farklı saatlerde uyuyordu, diye kendime hatırlattım. Ama Melissa, Mark Pell ile konuştuğunda onunla birlikte uyumadığından şikayet etmişti. Bekârlık onun tercihi değildi.

Beni ilgilendirmez.

Aşağı indim ve tekrar salona baktım, bir şeyleri kaçırdığımdan emindim ama ne olduğunu bilmiyordum. Başım zonluyordu ve tüm vücudum ağrıyordu, bu da yorgunluktandı. Amaçsızca, sinirli bir şekilde etrafta dolaştım, sonra yukarı çıktım ve kendimi tekrar ön yatak odasında buldum. Derwent nedense en yakın hissettiğim yer orasıydı. Yatağın kenarına oturdum. Isınmak istiyorum, diye düşündüm, botlarımı çıkarırken. Birkaç dakika dinlenmem gerekiyordu, her şeyi anlamlandırmama yardımcı olup olmayacağını görmek için. Hafif bir limon, nane ve pamuk kokusu vardı: bana dokunmasına izin verdiği nadir anlarda beni kucakladığında bana çok rahatlatıcı gelen o koku. Bu ikinci en iyi seçenekti ama idare ederdi.

Üzerimdeki kıyafetlerle Derwent'in yatağına yerleştim, yorganla örtündüm ve anında derin bir uykuya daldım.

Ve sabah saat altıda birden doğrulduğumda, neyi unuttuğumu ve bununla ilgili ne yapmam gerektiğini anladım.

27

Roz Fuller ile Derwent'in evinin önündeki araba yolunda, saat yediye on kala, hava henüz karanlıkken ve sokak ıssızken karşılaştım. Paltosuna büzülmüş, gözlerinin kenarları kızarmıştı.

'Umarım iyidir,' diyerek beni karşıladı; bu daha cesaret verici olabilirdi.

'Uyuyabildin mi?'

'Karakolda bir kanepede birkaç saat geçirdim.' Ona inandım; uzun bir uçuştan inmiş gibi görünüyordu. Boynu ağrıyormuş gibi ovuşturdu. 'Ya sen?'

'Aynı yer.' *Nerede olduğumu sorma* , diye düşündüm. 'İki saat içinde işte olmam gerekiyor.'

'O otel davası mı? Josh Derwent'in yürütmesi gereken dava mı?'

Titreyerek başımı salladım.

'Bunun çok basit olduğunu düşünmüştüm. Mutlaka güvenlik kameralarınız vardır.'

Konuşma tarzı biraz sert ve umursamazdı, diye düşündüm; çoğu zaman beyni etrafındaki herkesten daha hızlı çalışıyordu. Abarttığım izlenimini umursadığımı düşünmek yerine iç çektim. 'Sorunun bir kısmı bu zaten. Gördüklerimizle olanların nasıl örtüştüğünü anlayamıyorum. Kurbanımın o şekilde ölmesi için yeterli zaman yoktu. İmkânsız gibi geliyor.'

'Meslektaşınıza yardım etmek için neredeyse bütün gece uyumamış olmanızın işleri kolaylaştırdığını sanmıyorum.'

'Belki de değil.' Ellerimi ceplerime soktum. 'Gelip benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Gelip gelmeyeceğinden emin değildim.'

Kaşını kaldırdı. "Gerçeği öğrenmek istiyorum, biliyorsunuz. Henüz kararımı vermedim."

'Melissa ile konuştuğum için kızmış olabileceğini düşündüm.'

'Öyleydim.' Gözlerini benden kaçırdı. 'Şimdi seninle Melissa hakkında konuşmayacağım.'

Ama tam da istediğim zaman gelmiş olması, Melissa'nın Roz Fuller üzerinde pek iyi bir izlenim bırakmadığını düşündürdü bana. Ne kadar sert bir şekilde denesem de, içimdeki minicik iyimserlik kıvılcımını bastıramadım.

'Muhtemelen beni buraya getirmenizin geçerli bir sebebi vardır,' dedi Roz.

'Henüz bilmiyorum. Burada olmanı istedim ki delillere müdahale etme ihtimalim olmasın. Aslında, burada olmadığımı varsaymalısın.'

Dudaklarımı ısırdım. 'Eğer yanılıyorsam, bu onun aleyhindeki davayı kanıtlayacak.'

'Ya haklıysanız?'

'Onu serbest bırakacaksın.'

Üzerinde düşündü. 'Bu riskli bir strateji gibi geliyor.'

'Eğer onu benim gibi tanıyorsanız, hayır.'

'Ya yanılıyorsanız?'

Omuz silktim. 'O zaman birlikte öğreniriz ve sen de "Ben sana söylemiştim" diyebilirsin.'

Kapı zilini çaldığımda karşıdaki evde bir ışık yanıyordu ve o da üst kattaki bir odadaydı. Birinin kapıyı açması çok uzun sürdü.

'Bekleyin...' sözleri, uzun süren kilit açma sesinin üzerinde, bir köpeğin tiz ve histerik bir sesle havlamasıyla birlikte bağırıldı. Ön pencerede, beyaz bir terrier cinsi köpek, öfkeyle parlayan gözleriyle kanepenin arkasına yaslanmış duruyordu.

'Şu lanet olası köpek.' Adam altmışlı yaşlarındaydı ve çizgili pijamaları içinde, dağınık saçları ve uykudan kırışmış yüzüyle göz kamaştırıyordu. 'Sizin için ne yapabilirim?'

'Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biz polis memuruyuz.' Roz kimliğini gösterdi, ben de aynısını yaptım.

Gözlerinin irileştiğini görünce, "Bir sorun yok," diye ekledim hızla. Polis memurlarının beklenmedik bir şekilde kapınıza gelmesi asla iyiye işaret değildi.

Roz, milimetrelerle de olsa önüme geçti; bu, onun sorumlu olduğunu ve benim orada resmi bir görev için bulunmadığımı hatırlatarak, lütfen susup liderliği ona bırakmamı rica etmesi anlamına geliyordu.

'Dün yaşanan olayla ilgili olarak buradayız. Bundan haberdar olup olmadığınızı bilmiyorum.'

'Ah, evet, evet.' Kendine baktı. 'Böyle görünürken sizi içeri davet etmekten biraz utanıyorum. Giyinsem iyi olur.'

'Hiç gerek yok. Burada konuşabiliriz.'

Soğuk kemiklerime kadar işliyordu sanki. Hafif bir yağmur yağıyordu, neredeyse sis gibiydi ama karanlık sabahı daha da kasvetli hale getiriyordu. 'Belki salonda konuşabiliriz.'

Bizi içeri aldı ve biz de -neyse ki- kapalı olan kapının diğer tarafında köpeğin öfkeyle kendini yere atmasını dinledik.

Adam sonunda "Sus!" diye bağırdı ve sonra omuz silkti. "İyi bir bekçi köpeği."

'Kesinlikle öyle,' dedi Roz.

Son bir kez pençeler tahta üzerinde çılgınca bir şekilde birbirine sürtündü ve ardından köpek, kendi kendine küfretmenin köpekçe karşılığı olan bir ses çıkarmaya başladı.

"Sizi uzun süre tutmama gerek yok," dedi. "Dün gün içinde burada mıydınız?"

'Hayır.' Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. 'Her şeyi kaçırdım. Adamı polis arabasıyla yolun karşısına götürdüklerinde eve geldim. Kelepçelenmişti falan. Bu kadar güzel bir sokakta beklediğiniz bir şey

değil. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Eskiden böyle şeyler göz ardı edilirdi çünkü kimsenin işi değildi. Dünyanın nasıl değiştiğini gösteriyor, değil mi?'

Roz ile bunun doğru olduğu konusunda hemfikirdik. Aile içi şiddete toleransın azalmasının iyi bir şey olup olmadığını düşünüp düşünmediğini araştırmamayı tercih ettim. Kavga çıkarmak için orada değildim.

'Bir şey sorabilir miyim...?' dedim, 'Derek siz misiniz?'

Kaşlarını kaldırdı. 'Bunu nereden biliyorsun?'

'Karşıdaki ofiste Josh ile birlikte çalışıyorum.'

'Öyle mi?' Sesindeki şüphe çok belirgindi.

'Güvenlik kameralarınız olduğunu söyledi.' Derwent'in sesi, uyandığımdan beri olduğu gibi, kafamda yankılanıyordu.

Karşıdaki Derek denen herif, 2001 model Skoda Felicia'sını çalmak isteyenler için yeni güvenlik kameraları taktırmış. Ben olsam sorun olmazdı ama kameralardan biri doğrudan evime bakıyor. Sanki garajında Bentley park etmiş gibi.

'Doğru. Oğlum onları takmama yardım etti. Onları içeride, pencerelere, *sabotajdan* korumak için yerleştirdik.' Kelimeyi keyifle telaffuz etti. 'Orada olduklarını asla anlayamazsınız.'

'Kayıt yapıyorlar mı?'

'Evet, doğru. Bir seferde bir haftalık plan alıyorum, doğrudan uygulamaya.'

'Zaman damgalı mı?'

'Evet. Aksi takdirde bir anlamı olmazdı, değil mi?'

'Yani dünkü görüntülere sahip olacaksınız,' dedi Roz.

Şaşırmış görünüyordu. 'Tutuklama mı?'

'Bundan önce. Gün içinde. Gelen giden herkes.'

'Ah evet. Kesinlikle onu isterim.' Meydan okurcasına baktı. 'Ayarlamaları öyle ki, araba yolunu ve caddeyi görebilmek istedim. Ama bakın, o manzarayı görebilmek için karşıdaki ev arka planda kalıyor.'

'Josh bunu söyledi.' Bunu olabildiğince diplomatik bir şekilde söylemiştim ama Derek'in yüzü karardı ve şişti.

'Komşulardan şikayetler aldım ama sonra, birinin arabasına çizik atılır atılmaz hemen bana geliyorlar. “Ah Derek, kameralarını kontrol edip kimin yaptığını görebilir misin?” diye tiz bir sesle sızlanıyordu. Bana ihtiyaç duyduklarında mahremiyete hiç önem vermemeleri ne kadar komik.'

'Çok doğru,' diye onayladı Roz. 'Şey... dünkü görüntüleri görmemiz mümkün mü?'

Kaşlarını çatarak durumu düşündü. Derwent'in onunla bir noktada çatışmamış olma ihtimali neredeyse yoktu. Nefesimi tutarak bekledim.

'Torunumun bisikleti çalındı.'

'Tamam,' dedi Roz, anekdotu bölmeye hazırlanırken. Dirseğimi onun dirseğine dayadı ve o sustu.

'Buradaki bahçeden çalındı. Evin yan tarafından girdiler. Çok arsızlar, anlıyor musun?' Yanağındaki sakalları düşünceli bir şekilde okşadı. 'Josh'a söyledim, o da gidip geri aldı. Hiç soru sormadı, anlıyor musun?'

'Bunu tahmin edebiliyorum.' Hırsızın bisikleti çalmaktan en başından pişman olmuş olabileceğini de tahmin edebiliyordum. Umarım Roz bunu Derwent'in suçları listesine eklemiyordur.

'Evet. Şey. Teşekkür ederim.' Yanaklarını içeri çekti. 'Dün ne olduğunu görmek için kameraları kontrol etmeyi düşünmeliydim.'

'Görüntüleri şimdi görebilir miyiz?' Roz'un sabrı tükenmek üzereydi.

'Üzerime birkaç kıyafet giymek için bana beş dakika verin, sonra bir bakalım.'

28

Yarım saat sonra, sabahın ikinci kapı eşiğinde, zili çalmaya hazırlanıyorduk. Uzanıp zile dokunmadan önce, kapı sanki Clara Porter arabayı bekliyormuş gibi açıldı. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı.

'Ne istiyorsun?' Gözleri Roz'dan bana, sonra tekrar bana kaydı. 'Neden burada birlikte bulunuyorsunuz?'

'Bazı ipuçlarının peşine düşüyorum,' dedi Roz sakince.

'Senin aynı tarafta olduğunu düşünmemiştim.'

'Hepimiz aynı taraftayız. Melissa'ya ne olduğunu öğrenmek istiyoruz.'

'Ne olduğunu biliyorsun.' Bana düşmanca bir bakış attı. 'Josh ona zarar verdi.'

'Belki de öyle yapmıştır. Bunu hâlâ kanıtlamamız gerekiyor.'

'Dün evde ne yapıyordun?' Bu soru birden ağzımdan çıktı. Roz döndü ve bana sorgulayıcı bir ifadeyle baktı ama sözümü kesmedi. Clara ise şaşkın görünüyordu.

'Evde değildim.'

'Biliyorsun, öyleydin.' Daha önce bilmediğim başka bir delile bakıyordum. 'O araba senin araban, değil mi? Gümüş renkli bir Nissan Micra. Dün akşam oraya gittiğimde Jena Yolu'nda onun arkasına park ettim. Günün erken saatlerinde oraya arabayla gelmiş ve bırakmışsın. Melissa ile ambulansa bindiğini söylediğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Onu orada kanlar içinde yatarken gördüğünü söyledin. Ama bir şeylerin ters gittiğini nereden biliyordun? Jena Yolu'nun yakınında yaşamıyorsun. Thomas'a bakıcılık yapman gerekmiyordu. Oraya park etmen için hiçbir sebep yoktu.'

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Melissa'nın bana ihtiyacı vardı.'

'Bunu nereden biliyorsun?'

'O beni aradı.'

'Yaralanmadan önce mi?'

Clara sessiz kaldı.

'Olaydan sonra bilinci kapalıydı. Sizi arayamazdı.'

'Bilmiyorum.'

'Bir şey olacağını biliyor muydun?' diye sordu Roz.

'Hayır, emin değilim.' Clara elini başına götürdü. 'Başım belaya girmek istemiyorum.'

'Kendin için yapabileceğin en iyi şey bize yardım etmeye başlamak.' Clara titriyordu ve farklı şartlarda olsaydı ona acıyabilirdim.

Roz telefonunu çıkardı. "İzlemeni istediğim bir video var. Dün Melissa'nın evinin dışından çekilmiş güvenlik kamerası görüntüleri. Görüntülerde tanıdığın biri varsa bana söylemeni rica ediyorum."

Clara başını sallayarak geri çekildi. 'Bakmak istemiyorum. Sana yardım edemem.' *Ve beni zorlayamazsın.*

Roz telefonunu kaldırdı ve Derek'in güvenlik kamerası kayıtlarından çektiği videoyu oynattı. Ekranda, bir kişi omzunda bez bir çanta taşıyarak Derwent'in ön kapısına doğru yürüyordu. Zaman damgası önceki öğleden sonra saat ikiyi gösteriyordu.

'Şey...' Sözünü kesti ve bize endişeyle baktı. 'Bilmiyorum.'

'Emin misin? Tekrar bak.' Roz videoyu tekrar oynattı ve kişi etrafına bakındığında yüzünün nispeten net bir görüntüsü belirdiğinde durdurdu.

'Bilmiyorum.' Başını sağa sola eğerek kıpırdandı ve tüm davranışlarıyla yalan söylediğini belli etti; zaten fotoğrafta tanınabilir olduğu için yalan söylediğini anlardım.

Roz ekrana dokundu. 'Melissa'nın bir müşteriyle birlikte olduğunu söylediği saat 14:00'te eve girdin. İki buçuk saat boyunca orada ne yapıyordun?'

Başını salladı ve kollarını ellerinin üzerine doğru indirdi.

'Josh eve gelmeden yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldın,' dedim.

Roz, ona görüntüleri izletti. Derek'in ekranından kaydetmek kaliteyi pek iyileştirmemişti, ama daha önce içeri giren kişinin aynısı olduğu açıkça belliydi. Kadın hızla dışarı çıktı, başı öne eğik bir şekilde araba yolundan aşağı doğru aceleyle yürüdü. Ceketinin fermuarını çekmişti ve bir eli cebindeydi. Diğer elinde ise siyah bir çöp torbası vardı. 'Bu sefer bez torba yok. Çöp taşıyor gibisin.'

'Gizlice davranıyor gibi, değil mi?' dedim. 'Sanki saklanmaya çalışıyor. Ve kameradan haberi yok.'

Clara dudağını ısırdı.

'Arabada oturup Josh'un eve gelmesini mi bekledin? Sonra da sağlık ekipleri geldiğinde sihirli bir şekilde yeniden mi ortaya çıktın?'

Yüz ifadesi bana haklı olduğumu gösterdi.

Roz telefonunu indirdi. 'Melissa ile ilişkiniz nasıl? Dürüst olun.'

'O benim en iyi arkadaşım.'

Yutkundum, öfkemi kontrol etmeye çalışarak. 'Hastanede bana onun için her şeyi yapacağını söylemiştin. Ne yaptın?'

'Ben sadece ona yardım etmek istedim.' Clara'nın gözleri dolmaya başlamıştı.

'Ne oldu Clara? İki buçuk saat boyunca evde ne yapıyordun?'

Roz, Clara'nın yan taraftaki plastik pencereden içeri bakabilmesi için delil torbasını kaldırdı.

'Bu ne?' dedi Clara.

'Neye benziyor?'

Cevap vermek yerine inlemeye başladı. 'Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?'

Haklıydım. Rahatlama belirtisini sesime yansıtmadım, gayet sakin bir şekilde sordum: 'Peki, ne yaptınız?'

'Bilmiyordum, benim fikrim değildi.' Başını kaldırdı. Alnında ve üst dudağında ter birikmişti. 'Bana inanmalısın, bunu yapmak istemedim.'

'Çantanın içinde ne var, Clara?'

'Bir portakal.' diye fısıldadı. 'Hepsini yakaladığımı sanıyordum.'

'Birini kaçırdın,' dedim. 'Portakalın önemi nedir?'

'Birine vurmak için kullanıldı.'

'Edilgen yapının ilginç bir kullanımı. Bunu kim kullandı?'

'Evet, vurdum. Ona vurdum. Melissa'ya vurdum.'

Roz hiç vakit kaybetmeden Clara'yı adaletin seyrini değiştirmek şüphesiyle tutukladı ve onu uyardı. Clara bunu fark etmemiş gibiydi. Gözleri bana dikilmişti.

'Onu bir çorabın içine düğümledim. Bana öyle yapmamı söyledi. Çorabı yıkadım. Kurutma makinesinde.'

Adli inceleme amacıyla çorabı bir kenara bıraktım. Ona sorular sormak için can atıyordum ama bu artık görüşmeye kadar beklemek zorundaydı; uyulması gereken formaliteler vardı. Ancak o konuşmaya devam ettiği ve Roz da söylediklerini not aldığı sürece, orada durup dinleyecektim.

'Bana eve gelmemi söyledi, nedenini de anlattı ama oraya vardığımda bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Portakalları almıştım ama onu ikna edebileceğimi, bunun delilik olduğuna inandırabileceğimi düşündüm. Beni bunun doğru şey olduğuna ikna etti – kendi hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok gibiydi. Bir şekilde yönümü kaybettim. Beni ikna etti. Durmadı – yani, beni bırakması için yalvardım. Bunun şart olduğunu, yapmam gerektiğini ve onu seviyorsam yapacağımı söyledi, ama ben – ona zarar vermek istemedim. Ama demek istediğim, mesele buydu, değil mi? Daha kötü acılardan kurtarmak için onu morartmamı istiyordu. Başladım, durdum ve ağlıyor olmasına rağmen devam etmem için beni ikna etti, bunun böyle olması gerektiğini söyledi. Ben de ağlıyordum.'

Hâlâ bembeyazdı ve titriyordu ama ağzında belli bir kararlılık belirdi. 'Josh Derwent'ten *nefret* ediyorum. Ona yardım etmek istedim. Onun itiraz edemeyeceği bir kanıta ihtiyacı vardı ve ben de onun güvende olmasını istedim. Bana onun asla gitmesine izin vermeyeceğini söyledi.'

'Anlıyorum.'

'O çok özel.'

'Çok.' Alaycı bir ton kullanmamaya çalıştım ve neredeyse başardım.

'Bana karşı çok nazik davrandı. Beni anladı.'

Bence Clara Porter'ın kendisine bağımlı hale getirebileceği zayıf bir kadın olduğunu anlamıştı. Clara'nın işe yarar biri olduğunu anlamıştı.

'Onu bu kadar kötü incitmek istememiştim. Bana inanmalısın. Dengesini kaybetti ve düştü.' Clara ellerini kavuşturdu. 'Ne yapacağımı bilemedim. Neredeyse hiç uyuyamadım. Kafasının merdivenlere çarpma sesi... Sanırım bunu asla unutmayacağım. Bir hataydı. Nefes alıp almadığını kontrol ettim. Yardım çağırmak istedim ama Josh'un evde olacağını biliyordum, bu yüzden düşündüm ki... gitmeyi düşündüm. Yani, eğer işi sonuna kadar götürmezsem ne anlamı vardı ki?' Burnunun altındaki incecik sümüğü sildi. 'Ama sonra geç kalacağından korktum. Gitmem gerekiyordu - plan buydu - ama iyi olacağından emin olmak için kaldım. Onu görünce, hastaneye yalnız başına gidemeyeceğimi anladım.'

'Polis karakoluna gitmen gerekecek, Clara,' dedim. Roz çoktan telsizinden bir polis aracı çağırıyordu.

Gözleri kocaman açılmıştı. 'Korkuyorum.'

'Bunu anlıyorum.' *Ama benden korkmalısın* . Yüzümde gördüğü her neyse, geriye doğru irkilmesine neden oldu.

'Hapishaneye mi gireceğim?'

Roz, konuşmaya geri dönerek ve kontrolü ele alarak, "Kendiniz için yapabileceğiniz en iyi şey, yaptığınız her şeyi itiraf etmek ve bizimle işbirliği yapmaktır," dedi. "Girişiniz ve çıkışınız kameralara kaydedildi. Adli deliller olacak."

Clara her zamanki gibi benden tavsiye istedi. 'Ne yapmalıyım?'

'Bunu sana söyleyemem.'

Roz'un telefonu çaldı ve cevaplamak için uzaklaştı. İçgüdüsel olarak Clara'ya doğru eğildim ve sesimi alçalttım.

'Melissa'yı sevdiğini biliyorum ve eminim o da seni önemsiyor, ama ne olduğunu kesinlikle açıkça belirtmeli ve buna bağlı kalmalısın. Eğer sana vurmanı istemediğini söylüyorsa, onu çürütecek herhangi bir kanıtın var mı?'

Şaşkınlıkla baktı. 'Bu aklıma gelmemişti.'

'Elbette ki öyle olmadı. Ona güvendin.'

'Bana bir sesli mesaj bıraktı, yanına gelmemi söyledi. Silmedim.'

'Bu iyi,' dedim. 'Bu yardımcı olacak.'

'Yani her şey yoluna girecek mi?'

Bir türlü "evet" diyemedim.

29

Clara Porter için bir minibüs geldikten sonra Roz'u Jena Yolu'nda bıraktım. Roz arabasını almak ve sanırım ben orada olmadan birkaç telefon görüşmesi yapmak istiyordu. Önce polis karakoluna gittim ve yaşlı bir adamın tezgahın önünde durması dışında bomboş olduğunu gördüm. Resepsiyonist beni görünce dışarı çıktı ve bir an sonra Henry Cowell ile geri döndü; Cowell elleri cebinde resepsiyon alanına girdi.

'Bir tutuklama yaptığınızı duydum. Clara Porter'ın bununla ne ilgisi var?'

'Epey fazla. Roz bunu biliyor.'

'Öyle mi?' Cowell şaşkın görünüyordu. Belli ki ona bilgi vermeye zahmet etmemişti.

Cowell'a delil torbasını uzattım. 'Buna da ihtiyacınız olacak. Bunu bulduğumda eldivensiz aldım ama beni suçsuz bulmanız gerekirse DNA'm kayıtlarda mevcut.'

'Portakal mı? Bu nereden çıktı?'

'Sana her şeyi anlatacağım Henry,' dedi Roz arkamdaki kapı aralığından. 'Clara Porter bize önceden hazırlanmış bir açıklama yapacak. Sadece bir avukatın bize katılmasını bekliyoruz.'

'Doğru,' dedi Cowell tereddütle, kafası karışmış bir şekilde.

Olduğum yerde, kaçırdığım her bir saatlik uykunun ağırlığını hissederek öylece durdum. Biraz dinlenmeseydim yerde yatıyor olurdum. Otursaydım da muhtemelen uyuyakalırdım.

Tezgahtaki yaşlı adam, sesi titreyerek, "Oğlum hakkında bilgi almak istiyordum," dedi.

'Elbette biliyorsunuz. Durun bir dakika.' Resepsiyonist tekrar sandalyesinden kalkıp uzaklaştı. Adam tezgâhın üzerinden eğilip arkasından seslendi.

'Lütfen. Bilmem gerekiyor.'

Ben de katılmak istedim. Bilme ihtiyacı. Emin olma ihtiyacı. Gerçekte ne olduğunu kanıtlama ihtiyacı. Dayanılmazdı.

Roz bana işaret etti. 'Seninle konuşmak istiyorum. Benimle gel.'

Beni güvenlikli kapıdan geçirip koridordan dört kişilik bir görüşme odasına götürdü. Ortam, birlikte gerçeği aradığımız zamandan beri bir şekilde değişmişti ve nedenini anlayamadım.

'Oturun lütfen.' Masanın bir tarafına geçti, ben de diğer tarafa geçtim ve parmak uçlarımla sandalyenin arkasına yaslandım.

'Ne?' Roz beni izliyordu.

'Josh'la röportaj yaptığınız yer burası mıydı?'

Başını salladı. 'Peki?'

'Hiçbir şey. Sadece... onun için tuhaf olmalı. Bir suçlu gibi muamele görmek.' Sandalyeye oturmak istemediğimi fark ettim. Masanın yanlış tarafında olmak istemiyordum. 'Onu görebilir miyim? Şimdi gitmesine izin veriyor musunuz?'

'Hayır. Ve hayır.'

'Neden?'

Roz gözlerini benden kaçırdı, kaçamak bir ifadeyle, "Onun başka zamanlarda da ona zarar vermediğini bilmiyoruz." dedi.

'Hâlâ bu işi yürütmeye çalışmıyorsun, değil mi? Melissa, şansın yaver giderse, adaletin seyrini bozmaktan hapse girecek. Onu tuzağa düşürdü. Savcılık bu işe yaklaşmayacak, bunu sen de biliyorsun. Bu asla mahkemeye intikal etmez. Ve zaten hiç olmadı.'

'Keşke bundan emin olabilseydim.'

'Daha ne istiyorsun?' Kalbim gümbür gümbür atıyordu. 'Sana ne gösterebilirim? Ne tür bir kanıt istiyorsun? Bana neye ihtiyacın olduğunu

söyle, bulayım, ama Tanrı aşkına, Josh'u kötü adam yapmaya çalışmaktan vazgeç.'

'Kendi delillerimi kendim bulabilirim, teşekkür ederim. Benim davamı soruşturmanıza gerek yok,' diye çıkıştı Roz, çenesi sinirden kasılmıştı.

'Eh, birinin yapması gerekiyordu! Bu işe başladığınız ilk andan itibaren Josh'un ötesine bakmadınız. Bir anlatı uydurdunuz ve ona uyan gerçekleri bulmaya çalıştınız, ki bu da işe başladığınız ilk gün öğrenmeniz gereken şeydir.' O kadar sinirlenmiştim ki, Roz Fuller'ın benden bir üst rütbede olması bile umurumda değildi. 'Çok açık şeyleri kaçırdınız, mesela Jena Road'daki koridorda bulduğum portakal gibi.'

Ağzından birden şu soru çıktı: "Bu portakalın önemini nereden bildin? Bilmiş olamazsın."

'Hemen değil. Ama salon portakal kokuyordu, fark etmedin mi?'

'Hayır, fark etmedim.'

'Bunun neden böyle olduğunu ve Melissa'nın yaralanmalarını düşünmeye başlayınca, her şeyi bir araya getirdim. Josh'ın Melissa'ya zarar veremeyeceğini ve Melissa'nın bu konuda yalan söylemeye hazır olduğunu bildiğim için bir avantajım olduğunu kabul ediyorum. Siz onun hakkında en kötü, onun hakkında ise en iyi şeylere inanmaya çok meyilliydiniz. Hiç yapmadığı bir şey için onu cezalandırmanın bir yolunu arayarak zamanınızı boşa harcıyorsunuz. O iyi bir polis memuru.'

'Kuralları çiğneyen, kibirli ve bencil biri.'

'Bütün bunlar doğru,' diye onayladım. 'Ve o, bugüne kadar birlikte çalıştığım en iyi müfettiş.'

Gözlerini devirdi. 'Aman Tanrım, ikinizde de ne var böyle?'

Midem alt üst oldu. 'Ne demek istiyorsun?'

'Onun hakkında konuşma şekliniz ve adınız geçtiğinde verdiği tepki...'

'Nasıl görünüyor?'

Yüzünde şimdi bir nebze şefkat ifadesi vardı. 'Gerçekten mi? Adını söylediğimde gözleri donuklaşıyor. Senin hakkında konuşmak istemiyor.'

Canım acıdı, yutkundum ama belli etmemeye çalıştım.

'Bak, boş ver. Söylediklerimi unut.' Duraksadı. 'Ama beni gerçekten sinirlendiren şey, son derece yetenekli ve çalışkan birinin, kendisi için parmağını bile kıpırdatmayacak biri için kariyerini feda etmesini izlemek.'

'Eğer benden bahsediyorsanız—'

'Tebrikler.'

"Onun benim için neler yapabileceğini, geçmişte neler yaptığını tahmin bile edemezsiniz," dedim. "Ona hayal edebileceğinizden çok daha fazla şey borçluyum."

'Bu doğru mu?'

'Ama öyle olmasa bile, yine de burada olurdum ve size hata yaptığınızı söylerdim, çünkü bu doğru.' Sesim sakindi. 'Josh Derwent'i hapse atmak istiyorsanız aramaya devam edin, çünkü şu anda onun hakkında hiçbir şeyiniz yok ve bir şey bulacağınızı sanmıyorum. Melissa'ya ne olduğunu öğrenmek istiyorsanız, size yardımcı olmak için elimden geleni yaptım, ama Josh'u serbest bırakmanız gerekiyor. Onu tutmak için hiçbir nedeniniz yok.'

30

'Josh Derwent'i göndermemiz gerekiyor. Onu tutmak için hiçbir nedenimiz yok.'

Roz, kollarını kavuşturmuş bir şekilde masanın kenarında oturan Henry Cowell'a kaşlarını çatarak baktı. Daha önce kendinden emin bir şekilde konuşmuştu ama şimdi yüz ifadesi değişmişti: uzun otların arasında dolaşırken üzerine basıp tırmık bulan birinin anlık pişmanlığı gibiydi.

'Maeve'in bulduğu güvenlik kamerası kayıtları oldukça kesin görünüyor...'

'Biliyorum.'

'Pekala,' dedi Cowell yavaşça. 'Yani dün Melissa'ya kesinlikle vurmadığı konusunda hemfikirsiniz. Onun bu hale gelmesinden o sorumlu değil.'

'Öyle görünmüyor.' Polis karakolunda ele geçirdikleri küçük odada bir o yana bir bu yana yürüyordu.

'Dolayısıyla, Clara Porter ile komplo kurmadığı sürece -ki bize anlattığı hikaye bu değil- olaya karışmış olamaz.'

'Ya daha önce de onu dövmüşse? Ya bu Melissa'nın yardım arama şekliyse? Kimsenin ona inanmayacağını düşündüğü için bir şeyler uydurmak zorunda olduğunu sandı.'

'Ve günlükteki tarihlerle onun etrafta olduğu zamanların uyuşmaması mı? Eğer dava mahkemeye intikal ederse (ki intikal etmeyecektir), yetkin herhangi bir savunma avukatı tarafından paramparça edileceğiz.'

'Bu zor,' diye kabul etti Roz.

'Clara'nın ifadesi olmasa bile iyi bir tanık olmazdı.'

'Hayır.' Roz ayağını yere vurdu. 'Maeve Kerrigan'ın hastanede Melissa ile yaptığı konuşmayı kaydettiğini biliyor muydun?'

Cowell kaşlarını kaldırdı. 'Onu kaydetti mi? Bu delil olarak kabul edilemez.'

'Maeve bunu biliyordu. Ben ona söylemeden önce bana söyledi. Melissa'nın gerçekte nasıl biri olduğunu duymamı istiyordu.'

'Ve?'

Roz iç çekti. 'Herkesin dünyaya gösterdiği farklı yüzleri vardır, Henry. Bir kısmını dinledim ve Maeve'den hoşlanmadığı bana çok açık geldi. Ama birinden hoşlanmamak suç değil ve Melissa'nın Maeve'e söyledikleri, bize anlattıklarıyla çelişmiyordu.'

'Hayır, ama gerçekler öyle. Tarihler. Önceki partneri hakkında söyledikleriyle örtüşme şekli.' Henry, kadının ifadesinin çıktısını kaldırdı. 'Bu bir tesadüften daha fazlası, değil mi? Aynı şeylerin, iki farklı adamla, iki kez, tamamen aynı şekilde yaşandığını söylüyor. Ve eski kocası da mahkemeye çıkmadı, çünkü bunun doğru olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.'

'Gerçekten de, eşinin kendini ifade etme konusunda iyi olmaması nedeniyle potansiyel olarak tacizci bir polis memurunun buradan gitmesine izin mi vereceğiz?'

'Bu mu yani? Bence Melissa onu tuzağa düşürdü, Roz. Bence onu baş belası etmek istedi ve Clara Porter'ı da kendisine yardım etmeye ikna etti. Clara kendisi de söyledi, oraya gitti ve bunu yapmak istemedi, bu yüzden Melissa saatlerce onu ikna etti, istediğini yapana kadar baskı uyguladı. Bu soğukkanlı ve hesaplı bir hareketti.'

'Melissa neden böyle bir şey yapsın ki?'

'Josh Derwent ile ilişkisi iyi gitmediği için mi? Yoksa ilgiden hoşlandığı için mi?'

'Kimse hastaneye düşmek istemez.'

"Kazara kafasını çarptı. Clara'ya göre bayılmaması gerekiyordu." Cowell özür dilercesine omuz silkti. "Bakın, tüm kanıtlar Melissa'nın iddialarını çürütüyor ve Josh Derwent'in anlattıklarını destekliyor. Ve açıkçası,

elimizdeki kanıtlar sayesinde şanslıyız, yoksa bunu hak etmeyen iyi bir polis memurunun peşine düşerdik."

'İyi bir polis memuru mu?' Hâlâ yürüyordu, hâlâ huzursuzdu. Oda havasızdı, kalorifer sonuna kadar açıktı ve tişörtünün çok dar olduğunu, kollarını ve sırtını sardığını hissediyordu. 'Maeve onun tarafında ama bence onun her şeyden masum olup olmadığına karar verecek en iyi kişi o değil. Onun lehine aşırı derecede taraflı.'

'Sen de diğer tarafa meyillisin, bu da dengeyi sağlıyor.'

'Bir şeyi kaçırmak istemiyorum,' dedi Roz sessizce. 'Geçmişte bazı şeylerden ödün verip vermediğini öğrenmek istiyorum. Özellikle de bu rütbede, polis memuru olmaya uygun bir insan olup olmadığından emin olmak istiyorum.'

Cowell kaşlarını çattı. 'Burada başka neler oluyor?'

'Sadece içimden bir his. Adı her geçtiğinde suskun kalıyor. Onun hakkında soru sormamı engellemek istiyor. Şu anda cezai soruşturma için yeterli kanıtım olmadığını kabul ediyorum ama davranışlarıyla ilgili endişelerim var. Sanırım sakladığı bir şey olabilir.'

'Ne tür bir şey?'

'Manipülatif davranmak. Uygunsuz. Maeve, onu aklayacak kanıt bulmak için bütün gece uğraştı.'

'Öyle de yaptı.'

'Evet. Biz de kendimizi orada bulurduk.'

'Komşunun güvenlik kamerası kayıtlarından bize bahsetmeseydi...' diye başladı.

'Sokakları didik didik arayacaktık. Ev ev dolaşıp soruşturma yapacak zamanımız yoktu çünkü onu zaten gözaltına almıştık. Ama bir şekilde halledecektik.'

'Kızgın olmanızın sebebi, sizin gözden kaçırdığınız kanıtı onun bulması değil.'

'Kızgın mısın?' Roz kaşlarını kaldırdı. 'Ben mi?'

"Kanıtlamanız gereken hiçbir şey yok," dedi Cowell sessizce. "Ne bana ne de başka birine."

'Konu bu değil. Josh Derwent tipiyle daha önce de tanıştım Henry. Onunla çalışmak senin için kolay olabilir, hatta onu sevebilirsin bile, ama sana şunu söyleyebilirim ki benim gibi biriyle çok farklı olurdu. Kibirli, cinsiyetçi ve kaba biri.'

"Kibirli görünüyor, ama onu en iyi halinde görmüyoruz. Kaba olmaya kesinlikle muktedir. Kadınlarla makul bir çalışma ilişkisi var gibi görünüyor – patronu onun hakkında oldukça övgü dolu sözler söyledi – bu yüzden doğrudan cinsiyetçi olduğundan da emin değilim. Bunların hiçbiri onu otomatik olarak işinde kötü yapmaz."

'Ya görevdeyken Maeve'e karşı uygunsuz davransaydı? O kıdemli bir subay. Maeve ise ondan daha genç ve astı olduğu için savunmasız. Onun için endişeleniyor.'

'Uzun zamandır onunla çalışıyor. Bu sadakat demektir.'

'Bu bir bağlılık. Yanlış yönlendirilmiş bir bağlılık.'

'Eğer profesyonel anlamda iyi bir ilişkileri varsa, onun onu başının belaya girmesinden korumak istemesi mantıklı değil mi? Bu, aralarında romantik bir ilişki olmasından kaynaklanmak zorunda değil.'

'Bunu araştırmamız gerekiyor.'

'Öyle mi?'

"Bana kendimi hatırlatıyor ," diye düşündü Roz, ama söylemek istemedi. *"Ben astsubaydım. Ben savunmasız olan kişiydim."*

'Bazen insanlar yardıma ihtiyaç duyduklarının farkında olmuyorlar, Henry. Maeve iyi bir polis memuru ve kendisini, ona hiç önem vermeyen biri için tehlikeye atıyor.' Roz kaşlarını çattı. 'Tamam, haklısın. Şimdilik onu serbest bırakmak zorundayız, ama bu ona olan ilgimin sonu değil. Onu yeterince dikkatli incelemediğimiz için önemli bir şeyi kaçırdığımızı öğrenmek istemiyorum. Şu anda aleyhinde bir suç davası olmasa bile, bu

dava açılacak bir şey olmadığı anlamına gelmez. Beni tanıyorsun. Emin olmalıyım.'

'Biliyorum.' Cowell ona şaşkınlıkla baktı. 'Bu, seni sinirlendirdiği için mi?'

'Bu hiç yardımcı olmadı.'

"Bana her zaman iyi tarafını tutmanı hatırlat," dedi içtenlikle ve Roz Fuller gülümsedi.

31

Porsche yavaşça yanımdan geçti, sürücü boş bir yer arıyordu. Beni görmedi – bir minibüsle büyük bir ağaç arasına park etmiştim – ama ben onu gördüm. Derwent'in onu aramasının her türlü mantığı vardı ve kendime bunun sorun olmadığını, orada olmasının zaten iyi bir işaret olduğunu ve arabadan inip motorunu kapatmasını beklerken daha birçok şey söyledim.

'Maeve, burada ne yapıyorsun?' Luke Porsche'den fırladı ve kapısını sertçe çarptı. Doğrudan yanıma geldi ve bana sarıldı. Gözlerinizi kısarsanız Derwent olduğunu anlardınız – o hızlı adımlar, boyu, geniş omuzları, kahverengi saçları ve mavi gözleri, başını benden uzaklaştırmak yerine bana doğru çevirerek sarılmaya yerleşme şekli, böylece başımın yanına bir öpücük kondurarak sarılmayı bitirebiliyordu. Bunda flörtöz hiçbir şey yoktu; beni teselli etmek için oradaydı, başka bir şey değil ve bir an için neredeyse işe yaradı. Sonra geri çekildim.

'Seni o aradı, öyle anladım.'

'Benden onu almamı istedi.'

'Bunu ben de yapabilirdim.'

Gözleri acıma duygusuyla yumuşadı, bu da onu anında Derwent'e hiç benzemez hale getirdi. 'Belki de burada olduğunu bilmiyordu.'

'Ah, kesinlikle bunu bilmiyordu. Bana mesafemi korumamı söyledi.' Titreyerek kendimi ısıtmak için kucakladım. 'Ama benden isteseydi gelip onu alacağımı bilirdi ve senden çok daha yakın olacağımı da bilmeliydi. İşten izin almak zorunda mıydın?'

'Evet, ama sorun olmadı. Owen bunu sorun etmedi.'

Owen. Onu tamamen unutmuştum, bu muhtemelen yüzümden de belli oluyordu. Luke irkildi.

'Sanırım randevuna gitmedin o zaman.'

'Yapmam gereken işler vardı.'

Kaşını kaldırdı. "Josh'u beladan kurtarmak gibi şeyler mi?"

'Bunu başarmak için birden fazla kadına ihtiyaç duyulurdu. Ama ona herhangi bir suçlama yöneltilmeden önce onu hapisten çıkarmayı başardığım için kendime pay biçiyorum.'

'Gerçekten mi? Bu harika.' Luke etkilenmiş görünüyordu. 'Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı.'

'Kendisi de size söylerdi, ben onun *yanında* değilim. Ve ben de takımdaki herkes için aynısını yapardım.' Bunu söylerken bile istisnaları düşünüyordum: En sevmediğim meslektaşım Pete Belcott için telefon edebilirdim belki, ama yarı işbirlikçi tanıklardan gerçeği çıkarmak için uykusuz kalmak mı? Pek olası değil. 'Ne zaman çıkacağını biliyor musun?'

Luke saatine baktı. 'Sanırım yaklaşık yarım saat sonra. İçeride bekleyebileceğimiz bir yer var mı?'

'Pek sayılmaz.' Küçük resepsiyon alanı, insanların vakit geçirmesi için teşvik edilen bir yer değildi. 'Arabamda oturmayı planlıyordum.'

'Gel, benimkine otur. Muhtemelen daha rahattır ve bununla hava atabilirim.'

'Ne zamandır bu hastalığa sahipsiniz?'

'Üç hafta.'

'Biraz gösterişli değil mi? Paraya karşı daha mantıklı davrandığını sanıyordum.'

Utanarak başını öne eğdi. "Evet, ama bir ikramiye aldım ve Owen bana biraz fazla param olmasının avantajını kullanmam gerektiğini söyledi. Çok mantıklı davrandığımı söyledi. Üstelik sekiz yaşında. Üçüncü, özenli sahibiyim."

'Diğerleri de arabayı dükkanlara götüren yaşlı teyzelerdi. Anladım. Josh ne dedi?'

Luke sırıttı. 'Ödünç alabilir miyim diye sordu.'

Derwent'ten mantıklı bir baba olmasını beklemek çok fazla... ama öte yandan Luke'un neden güzel bir arabası olmasın ki? Bunun için çok çalıştı. Ve gençti. Belki de Derwent'in hayatı farklı gelişseydi, Luke'un yaşında olsaydı isteyeceği şey buydu. Bir şekilde, çok şeyden mahrum kalmıştı.

'Sorun ne?' Luke endişeli bir şekilde bana bakıyordu.

'Hiçbir şey.' Gülümsemeye çalıştım. 'Bir anlığına dalıp gittim. Dün gece pek uyuyamadım.'

'Biz beklerken biraz uyuyabilirsiniz.'

'Öğle uykusu uyumam.' Titredim. 'Ama kahve istiyorum. Yarım saat beklememiz gerekiyorsa, köşeye gidip bir tane alabilirim. Sen bir şey ister misin?'

'Bir macchiato iyi olurdu.'

'Sanırım seçiminiz siyah ya da beyaz şeklinde olacak.'

'O halde beyaz olsun. Ben de sizinle gelirim.'

'Hayır, o erken çıkarsa diye burada kalın.'

Luke isteksizce kabul etti ve ben yola koyuldum. Kafein olmadan da yeterince gergindim, ama ona ihtiyacım olduğunu bilecek kadar yorgundum.

Kahveleri alıp geri döndüm, telefonuma bakmak için köşeyi dönerken onları dengesiz bir şekilde üst üste koydum; telefonum mesajlarla doluydu. Önemli bir şey yok diye düşündüm, mesajlara göz gezdirdim ve Derwent'in polis karakolundan merdivenlerden aşağı indiği anı kaçırdığımı fark ettim. Yolun yarısına gelmişti, Luke'a doğru ilerliyordu. Nasıl göründüğünü değerlendirmek için bir an durdum: Gece boyu uykusuz kalmış, dağınık bir haldeydi, bu onun karakterine hiç uymuyordu, ama omuzlarında korktuğum gibi çökmüş bir ifade yoktu. Gözaltı eşofmanı giymişti – kıyafetlerinin adli tıp için el konulduğunu varsaydım – ve üşümüş olmalıydı, ama belli

etmiyordu. Luke'tan birkaç adım ötede durdu, Luke bıkkınlıkla başını salladı ve kollarını ona doladı. Luke sırtına sevgiyle vururken Derwent bir an ona yaslandı. Boğazım düğümlendi. Bunu hak etmişti.

Derwent kendini kurtardı ve Luke'un kolunu kısa bir süre tutarak oğlunu güldüren bir şeyler söyledi. Sonra arabaya doğru ilerledi ve Luke onu durdurdu. Söylediği şey Derwent'in dönüp doğrudan bana bakmasına neden oldu. İyi ruh hali anında buharlaştı. Kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü. Telefonumu saklamaya çalışırken kahveleri düşürmemeye çalışarak ürperdim. Dizlerim titriyordu: sanki bağlarım kopmuş gibiydi.

'Burada ne yapıyorsun?'

'Günaydın, nasılsın Maeve?'

'Bana öyle davranma. Özellikle uzak durmanı söylemiştim.' Dirseğimden tuttu, etrafı taramak için arkasını döndü, gergin bir halde. 'Senin araban hangisi?'

'Mavi olan o.'

'Hadi gel.' Ona doğru yürümeye başladı. Ben de ondan uzaklaşarak direndim.

'Neden?'

'Seni burada, karakolun ve pencereden bakan herkesin gözü önünde istemiyorum.' Hala etrafına bakınıyor, umursamaz gibi davranıyordu ama dudakları bir çizgi halindeydi. 'Seni burada hiç istemiyorum. Ve babandan da bunu sana söylemesini rica ettiğimden oldukça eminim.'

'Evet, o iletti. Tabii ki seni görmezden geldim.'

'Bu bir oyun değil, Maeve. Buna bulaşmak istemezsin.'

'Ama seni serbest bıraktılar.'

'Bu her şeyin bittiği anlamına gelmiyor.' Dikkatini benden başka her şeye vermişti ve kaşlarını çatmıştı. 'Şu Fuller kadını kolay kolay pes eden biri değil. Benim hakkımda bir şey bulmayı ne kadar çok istediğini bilemezsin. Gözlerinden anladım.'

Bu şartlar altında, onunla birden fazla kez konuştuğumu belirtmenin doğru olmadığını düşündüm.

"Şunu da belirtmek gerekir ki, işinde çok başarılı," dedi Derwent. "Onu sevmezdim ama iyi iş çıkardı. Melissa'yı kimin dövdüğünü buldu."

Büyük bir öfkeyle ufak bir ünlem işareti yaptım ve o bunu soru olarak algıladı.

'Okuldaki asistanlardan biri. Bir kadın. Mel ondan bunu yapmasını, beni suçlamasını istemiş. Anlaşılan arkadaşlarmış.' Başını salladı. 'Onu hiç düşünmemiştim bile. Yüz yıl geçse aklıma bile gelmezdi.'

Clara'yı benim bulduğumu söyleseydim, minnettar olmazdı. Hatta daha da büyük belaya girerdim. Ağzımı kapalı tuttum, ama zorlukla.

Derwent, hâlâ kaçırdığı şeyleri düşünerek, "Kariyerime geri dönüp bakıyordum," dedi. "Bana kin besleyen insanları düşünmeye çalışıyordum."

'Liste çok uzun olmalıydı.'

Bana dik dik baktı. 'Ciddi misin?'

'Ve bir de eski kız arkadaşları eklerseniz...'

Kendini toparladı, incinmişti. 'Eski sevgililerimin hiçbirinin şikayet etmek için bir sebebi yok.'

'Eminim hepsi seni çok sevgiyle anıyorlardır.' Arabaya vardığımızda kahve fincanlarını arabanın tavanına koydum.

'Tekrar gösterimini isteyenlerin sayısına bakılırsa, sanırım istiyorlar.'

'İsa Mesih.'

'Bu bir gerçek.' Omuz silkti. 'Beğenmediğiniz için üzgünüm.'

Umursamazca, kibirli bir şekilde – neden onu kaçırmıştım ki? Hatırlayamıyordum. Son kırıntılarımı toparladım. 'Şimdi nereye gidiyorsun? Jena Yolu'na geri dönemezsin.'

'Hayır. Oraya birkaç şey almaya gidiyorum. Luke beni ondan sonra Thomas'ı görmeye götürecek – sanırım hala anne babanızın evinde kalıyor?'

Başımı salladım. 'Melissa'nın annesiyle birlikte. Misafir odasında kalıyor. Thomas benim odamda uyuyor. Sanırım ailem onun gitmesine asla izin

vermeyecek ve onun da gitmek isteyeceğinden emin değilim. Üçü birlikte onu şımartacaklar.' Sonra, içimde kötü bir hisle ekledim: 'Ve şunu da bilmelisin ki Mark Pell de oradaydı. Melissa hastaneden çıkana kadar yerel otellerden birinde kalıyor.'

Derwent'in yüzü karardı. 'O herif mi?'

'Bırak onu,' diye tersledim. 'Onunla kavga edersen yine buraya dönersin. Hem zaten yardımına ihtiyacın olabilir.'

'Ondan hiçbir şeye ihtiyacım yok.' Gözleri buz parçaları gibiydi. 'Bana güç ver.'

'O da aynı şeyi yaşadığını söyledi. Yanlış bir suçlama.'

Derwent, hiç de espri anlayışı olmayan bir kahkaha attı. 'Bahse girerim öyle yapmıştır.'

'Belki de haklıydı.'

'Belki de bu işe karışmamalı.'

Bir an ona baktım, tartışmak istedim ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Bunun yerine iç çektim. 'Bak, inan ya da inanma, sana zaten yardım etti. Suçlanmamanın en büyük sebeplerinden biri o.'

"Onu gördüğümde teşekkür edeceğim," dedi Derwent, sanki *teşekkür etmekten* hiç de bahsetmiyor, tamamen farklı bir şey kastediyormuş gibi.

'Anne babamın evinden sonra nereye gidiyorsun? Kalacak bir yerin var mı?'

'Luke beni bir süreliğine misafir ediyor.'

'Daireyi isteyebileceğini düşündüm.' Sonuçta dairem Derwent'in dairesiydi, şu anda kirada olsam bile.

'Daire dolu.'

'Sana yer açabilirim,' diye teklif ettim ve o yüzünü buruşturdu.

'Çünkü bu yöntem geçen sefer çok işe yaramıştı.'

Ama bu sefer sen ve Melissa ayrıldınız , diye düşündüm ve söylemedim.

'Bu seni hiç rahatsız etmedi, değil mi?' Polis karakolunu işaret ettim. 'Senin için bütün gece neden endişelendiğimi anlamıyorum.'

"Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi," diye çıkıştı Derwent. "Tutuklanmanın ve işlemlerin yapılmasının, kıyafetlerinizin alınmasının, sorguya çekilmenin, doğruyu söylediğiniz halde size inanılmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

'Kulağa korkunç geliyor—'

'Tanrım, Maeve, neredeyse beni mahvetti.' Destek almak için dirseğini arabanın tavanına dayadı, bana daha da yaklaştı. 'Ve beni ayakta tutan tek şey, en azından senin bu işe karışmadığını bilmekti. Benim sorunum, benim kabusum. Benim hatalarım. Senin değil. Bu yüzden lütfen, karışma. Roz Fuller'dan uzak dur ve benden de uzak dur.' Saatine baktı. 'Peki neden işte değilsin?'

'Ben düşündüm ki—'

'Burada bulunmanızın hiçbir sebebi yok. Size ihtiyacım yok. Ama Ilaria Cavendish'in onu kimin öldürdüğünü araştıracak birine ihtiyacı var.'

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. 'Ama—'

'Yetişmeniz gereken çok şey var.' Sürücü kapısını açtı ve beni koltuğa oturttu. 'Bir iki gün içinde işe döneceğim. O zaman görüşürüz.'

Çarpma sesi. Kapı kapandı. Camı açabilmek için motoru çalıştırdım.

' *Josh* .'

Arabanın tavanından kahveleri aldı. 'Bunları alayım.'

"Biri benim içindi," dedim, boşuna, o son bir selamla onu kaldırırken.

'Hadi işe koyul, Kerrigan.'

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Final

'Bazen şöyle derdim: Bu şey artık olmayacak;

Beklentim tükeniyor ve yakında sona erecek;

Şimdi istifa edeceğim ve huzura kavuşacağım.

Harry Houdini

Başarılı Suçluların (1906)

32

Governor Hotel'de bulunduğumdan beri sanki bir asır, uyuduğumdan beri ise bin yıl geçmiş gibiydi. O kadar yorgundum ki, yerin yana kaydığını hissediyordum; dikkatlice koridordan 412 numaralı odaya doğru yürüdüm. Oda kapısı açıktı ve sesler beni içeri çekti: Liv ve Georgia, kısık sesle konuşuyorlardı. Benim hakkımda konuşuyorlardı, sonradan anladım. Sırtları bana dönük, manzaraya bakıyorlardı. Georgia perde bağcığıyla oynuyordu.

'Bunun onun kalbini kıracağını biliyorsun.'

'Bu durum, Una'nın onu yanında tutmak istemesini sağlamayacak, bu işten sıyrılsa bile.' Liv, aklıselim sesi.

'Tutuklandığını duyduktan sonraki yüz ifadesini görmedin. Yani, birinin öldüğünü sandım. Sonra olanları öğrendim ve her şey anlam kazandı.' Georgia başını salladı ve şaşkın bir tonla ekledi, 'Maeve'i hiç böyle görmemiştim. O her zaman çok sakin ve kontrol altında.'

'Her zaman değil,' dedim çantamı yatağın üzerine bırakırken. 'Kontrol altında olduğumdan emin değilim ama şu anda kendimi kesinlikle sakin olarak tanımlayamam.'

Liv, Georgia'dan daha hızlı kendine geldi. 'Burada ne yapıyorsun?' Yanıma geldi ve bana sarıldı. 'İyi misin?'

Georgia da aynı şekilde, "Eve gitmedin," dedi. "Dün de bunu giyiyordun."

'Doğru.' Fark ettiğine şaşırmış bir şekilde gülümsedim. 'Ama soruşturmamız gereken bir cinayet var. Ve bu, beklediğinizden daha fazla bilgi olabilir, ama iç çamaşırımı değiştirdim.'

'Bunu bilmek güzel.' Liv neşeli görünüyordu ama gözlerinde endişe vardı. 'Sadece bir küpe taktığını biliyor muydun?'

'Öyle miyim?' Elimle kontrol ettim. 'Kahretsin. Gevşemiş. Nerede kaybettiğimi bilmiyorum. Bu küpeleri *çok severdim* .' Liv'in bir sonraki sorusuyla hatırlattığı gibi, uğraştığım onca sorun göz önüne alındığında, bu küçük bir trajediydi.

'Josh'la ilgili son durum nedir?'

'Soruşturma kapsamında serbest bırakıldı.'

'Elbette bu sadece bir formalite.' Georgia sevinçten küçük bir sıçrama yaptı. 'Bitti.'

'Bence öyle değil. Kendisini soruşturan kadın üzerinde pek iyi bir izlenim bırakmadı.'

'Josh mu? Gerçekten mi?' Liv gözlerini devirdi. 'Tipik. Peki ya Melissa?'

'Hâlâ hastanede ama iyileşiyor.' Onun bu hale nasıl geldiği hakkında hiçbir şey söylememeye zaten karar vermiştim.

Liv kaşlarını çattı. 'Ona ne olduğunu biliyorlar mı? Yani, Josh'un suçu olmadığı açık, onu tanıyan herkes bunu söyleyebilir, ama belli ki birileri ona kin besliyordu.'

'Kesinlikle izleyecekleri bazı soruşturma hatları var.'

Ses tonumda ve yüz ifademde "Bu konuda konuşmak istemiyorum" mesajı yeterince vardı, bu yüzden hemen geri çekildi, ki bunu takdir ettim.

'Josh'u gördün mü?' diye sordu Georgia, soruşturmayla pek ilgilenmese de, her zamanki gibi en ufak bir romantizm belirtisinin peşindeydi.

'Yaklaşık otuz saniye. İşte burada yaptığım şey bu. Beni işe gönderdi.'

Georgia ve Liv fiziksel ve mizaç olarak çok farklıydılar ama bir an için ikisi de şok ve acıma karışımı bir ifade takındılar. Ben de arkamı döndüm.

'Araştırılması gereken bir cinayet vakası var. Bunu göz önünde bulundurarak, neler oluyor?'

Liv beni yeterince iyi tanıyordu ve başka bir yerde olmak istesem bile işin verdiği dikkat dağıtıcı etkiye ihtiyacım olduğunu anlıyordu. 'Faydalı bir şey

görmüş veya duymuş olabilecek personel üyeleriyle bazı ek görüşmeler yapıyoruz.'

'Kim gibi?'

'Cinayetin işlendiği gün bu odanın yanındaki 411 numaralı odada çalışan tesisatçı, terfi edecek.'

Başımı salladım. 'Georgia, o buraya gelmeden önce Sam Blundell'ın kız arkadaşı hakkında başka bir şey duydun mu? Lora iyi mi?'

'Bu sabah ona mesaj attım ve daha iyi hissettiğini söyledi.' Georgia telefonundan bana mesajı gösterdi.

' *Sam'in bu işe karışmadığını lütfen bana inanın* ,' diye okudum ekrandan. 'Pekala, bu ikna edici.'

'Hâlâ en güçlü şüphelimiz o,' dedi Liv. 'Tek şüphelimiz o.'

'İşte kocası,' diye önerdi Georgia.

'Nasıl? Ne zaman?' Odaya şöyle bir baktım. 'Burada sadece Sam vardı.'

Koridorda bir gürültü duyuldu, ardından kapı çalındı ve bir adam başını odaya uzattı.

'Beni mi arıyordunuz?'

'İçeri buyurun,' dedi Liv ve tanışmaları hızla tamamladı. Tesisatçının adı Jason'dı. Uzun boylu, Jamaikalı ve altmış yaşlarında, saçları grileşmeye başlamıştı. Temiz, ütülü tulum giymişti ve tavrı kibar, ancak mesafeliydi. Liv'in işaret ettiği sandalyeye oturmak yerine ayakta duruyordu, belli ki ayakta daha rahat hissediyordu.

Pencere pervazına yaslanıp sorgulamaya katılmak yerine izledim. Liv öne geçerek ona iki gün öncesinin olaylarını anlattı ve adam, temizlik görevlileri tarafından tespit edilen tuvaletteki bir sorunu araştırmak için dördüncü kata çağrıldığını açıkladı.

'Yaklaşık doksan dakika boyunca buradaydım.'

'Sorun neydi?' diye sordu Liv.

'Tıkanmıştı. Tamamen tıkanmıştı. Her şeyi sökmek zorunda kaldım.'

'İşe ne zaman başladınız ve ne zaman bitirdiniz? Çalışmanızın kaydı var mı?'

Tesisatçı omuz silkti. "Benden nereye gitmem istenirse oraya giderim ve benden ne istenirse onu yaparım. Bana hiçbir şey imzalatmıyorlar. Bana güveniyorlar. On yıldır burada çalışıyorum."

Liv özür diler gibi baktı. 'Sormak zorundayız.'

'Biliyorum, biliyorum. Sorularınızı sorun. Buraya sabah saat 11:30 civarında geldim ve 13:00'te işimi bitirdim.'

'Peki, birini gördün mü?'

Jason kaşlarını çatarak çenesini ovuşturdu. "Buraya geldiğimde temizlik ekibinden bir kişi koridorda temizlik yapıyordu."

Başımı salladım; onu güvenlik kameralarında görmüştük.

'Onunla konuştun mu?' diye sordu Liv.

'Odaya girdi ama ben çalışıyordum ve benimle konuştuysa duymadım.' 'Epey gürültü yapıyordum. Genellikle temizlik görevlileri ne zaman işimizin biteceğini bilmek isterler çünkü bizden sonra temizlik yapmaları gerekiyor ve yatak odalarında bulunmalarına izin verilen sadece birkaç saatleri var. Ama patronuma biraz zaman alacağını söylemiştim. Bu tür bir işi aceleye getiremezsiniz. Odayı o gün için kullanıma kapatmışlardı, bu yüzden acele etmeme gerek kalmadı, ama düşündüğüm kadar kötü değildi.'

'Vakit ayırıp bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederim,' dedi Liv not defterini kapatırken. 'Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bizi arayın.'

Georgia, Jason'a bir kartvizit uzattı ve Jason da onu cebine koyup gitmeye hazırlandı.

'Tuvaleti ne tıkamıştı?' diye sordum.

'Sıva.'

'Sıva,' diye tekrarladım, doğru anladığımdan emin olmak için. 'Sıradan inşaat sıvası mı?'

'Sıradan bir şey olduğunu bilmiyorum. Çabuk kuruyan bir tür sıva idi. Çok fazla değildi ama atık su borusunu tıkamaya yetti. Elle kazıyarak

çıkarmak zorunda kaldım.'

'Odada herhangi bir inşaat çalışması veya onarım çalışması var mıydı?'

'Bakım kayıtlarında hiçbir şey yoktu,' dedi Jason yavaşça. 'Ama isterseniz kontrol edebilirsiniz.'

'Tıkalı olduğunu söylediğinde, içine düşmüş ve sifonla atılmış bir kağıt parçası ya da benzeri bir şey olduğunu sandım.' Georgia kaşlarını çattı. 'Ama bu kasıtlı yapılmış gibi görünüyor.'

Omuz silkti. "Neden orada olduğunu bilmiyorum. Onu düzeltmek benim görevimdi."

'Tıkanma ne zaman bildirildi?' diye sordum.

'Bilmiyorum. Kat hizmetleriyle görüşmeniz gerekecek.'

O gittikten sonra, üçümüz de birbirimize şaşkınlıkla baktık.

'Alçı,' dedi Liv. 'Bu nasıl kaza olabilir ki?'

'Jeanette Lee ile konuşmamız gerekiyor, o otel müdürü,' diye açıkladım Georgia'ya. 'Temizlikten sorumlu kişinin kim olduğunu ve bu katta çalışan oda hizmetçisinin adını bilmem gerekiyor, ayrıca güvenlik şefi Mo Ramzan ile de konuşmam lazım.' İlk defa tamamen uyanık hissettim, enerjim geri geldi. 'Cinayetten önceki gece 411 numaralı odada kimin kaldığını ve misafirler dışında odaya kimlerin erişimi olduğunu bilmek istiyorum. Tesisatla ilgili bir şikayetleri oldu mu yoksa oda hizmetçisi kontrol etmeye gittiğinde banyoda bir sorun mu vardı? Tıkanıklık ne zaman oldu?'

'Peki bunun cinayetle ne ilgisi var?' diye sordu Georgia içtenlikle. 'Ben burada neyi kaçırıyorum?'

'Bilmiyorum, ama bunun alışılmadık ve kasıtlı bir şey olduğunu ve 412 numaralı odanın yakınlarında gerçekleştiğini biliyorum. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum, siz de istemiyor musunuz? Burada ne olduğunu öğrenirsek, nedenini anlama şansımız daha yüksek olur diye düşünüyorum.' Sonunda çabalarımızı böldük çünkü bu daha etkili oldu. Liv ve Jeanette Lee birbirlerini hızla ve karşılıklı verimlilik takdiriyle değerlendirdiler. Jeanette, 411 numaralı odanın son sakinlerini belirlemek için konuk kayıtlarını

incelemeye giderken, Georgia da Kat Hizmetleri ile ilgilendi. Ben de eskisi kadar cana yakın ve yardımsever olan Mo Ramzan ile yeniden tanıştım.

'Yani o gün 411'de bulunan herkesin kaydını istiyorsunuz.' Kaşlarını kaldırarak bana yan gözle baktı. 'Özel bir sebebi var mı?'

'Muhtemelen boşuna bir çaba, ama ilgimi çekiyor.' Omuz silktim. 'Önsezi diyebiliriz.'

'Ha, bir sezgim vardı. Ben hiç anlamamıştım.' İç çekti. 'İşte bu yüzden sen Metropolitan Polis dedektifisin, ben de otel güvenlik görevlisiyim.'

Burun kıvırdım. 'İkimiz de biliyoruz ki benim işimi sen de yapabilirsin Mo, üstelik Met dedektifinden çok daha fazla maaş alıyorsun, o yüzden kendine acımayı bırak.'

Sırıtarak bilgisayarındaki dosyaları inceliyordu. "İşte başlıyoruz. 411 numaralı oda. Ne zaman başlamak istersiniz?"

'Cinayetin işlendiği sabah,' dedim. 'Sanırım içeride insanlar vardı.'

'Elimizde ne var... Tamam, kapının 7.51'de açılıp hemen tekrar kilitlendiğini görüyoruz, bu da konukların kahvaltıya gittiğini gösteriyor, çünkü 8.37'de misafir kartıyla açılmış. Her odaya iki kart veriliyor, her konuk için bir tane ve hangi kartın kullanıldığını söyleyemiyorum, ama ikisinden biri kullanılmış. Sonra 9.12'de açılıp tekrar kilitlenmiş. Çıkış saatlerini kontrol etmemi ister misiniz?'

'Liv ilgileniyor,' dedim. 'Sen kapıyla ilgilen.'

'Tamam, otel politikamız gereği, misafirlerin televizyonu ve yastıkları alıp almadığını kontrol etmek için çıkış sırasında oda temizliğinden bir kişi odaya bakıyor.'

'Böyle bir yerde böyle bir şey olmaz herhalde.'

'Zenginler her şeyi alırlar,' dedi Mo. 'Her şeyi.' Ama dikkati ekrandaydı ve kaşlarını çatmıştı. 'Bu, saat 9.23'teki personel kartı olacak. Kimin kimliği olduğunu bulabilirim.'

Güvenlik şefi çok meşgul bir adamdı ve kimlikleri kontrol etmesini bekleyecek sabrım yoktu. 'Aslında, bana tüm personel kimliklerinin ve

isimlerinin çıktısını verebilir misiniz? Kendim kontrol edebilirim.'

'Sorun yok.' Bir an durakladı ve arkasındaki yazıcı çalışmaya başladı. 'O halde... anlaşılan iki personel kartı daha kullanılmış. Biri 9.48'de, diğeri 10.44'te.'

'Bu neydi?'

'Oda temizliği mi?' Sesi biraz tereddütlüydü ve kimlik numaralarını sarı bir Post-it kağıdına yazıp masaya yapıştırdı. Klavyesinin yanındaki ahşap yüzeyde kıvrılmış bir sürü not vardı, belli ki yapılacaklar listesiydi. 'Ve sonra... 11.32'de başka bir personel kartı kapıyı açtı ama yine kilitlenmedi.'

'İşte o zaman tesisatçı Jason'ın oraya vardığını söyledi.'

'Şimdilik bunun Jason'ın kartı olduğunu varsayalım. Kapıyı açık tutmak için sıkıştırmış olmalı.' Mo başını salladı. 'Personel bunu sürekli yapıyor, özellikle giriş çıkışlarda, ama Jeanette bundan hoşlanmıyor. Kapı 13.03'te tekrar kilitleniyor. Tüm katın boş olduğundan emin olmak için 18.15'te açtım - bu benim kimlik numaram.' Ekrana dokunarak bana gösterdi. 'Ve hepsi bu.'

'Bu kaydı personel kimlikleriyle birlikte yazdırabilir misiniz?'

'Elbette,' dedi Mo centilmence. 'Senin için her şey.'

Elimde çıktılarla ofisinden çıktım ve doğruca Liv ve Georgia'nın yanına koştum.

'Ne var ne yok?'

'411 numaralı odanın sakinleri Kanadalı balayı çiftiydi,' dedi Liv. 'Jeanette, örnek misafirler olduklarını söyledi – sessiz, şikayet etmeyen, dört gece kalan ve hiçbir sorun çıkarmadan ayrılan kişilerdi. Oda, bana seyahat programlarını verebilen bir seyahat acentesi aracılığıyla rezerve edilmişti ve ben de onları Edinburgh'da buldum. Karısıyla konuştum ve orada kaldıkları süre boyunca tesisatta hiçbir sorun olmadığını, en azından kendisinin fark ettiğini ve tuvaleti tıkayabilecek hızlı kuruyan sıva gibi bir şey de yanlarında getirmediklerini söyledi.' Liv sırıttı. 'Sanırım deli olduğumu düşündü, ne kadar önemliyse o kadar.'

'Makul. Georgia mı?'

'Temizlik departmanıyla konuştum. Oda sorumlusu önce odaya girdi ve odanın temiz ve düzenli olduğunu, hiçbir şeyin eksik veya yanlış olmadığını söyledi. O kişi Annette Pollock'tu.'

"Saat dokuzu yirmi üç geçiyor," diye teyit ettim çıktıyı kontrol ederek.

'Doğru. Sonra Veronique Baptiste sabahın ortasında odayı temizlemeye gitti ve tuvalet taşmıştı. Bunu bildiren de oydu. Çok fazla oda olduğunu ve yeterli zamanları olmadığını, bu yüzden bir odayı temizleyebilmekten memnun olduğunu, ancak vardiyası bitmeden önce odayı düzeltmek ve çarşafları değiştirmek için içeri girdiğini söyledi.'

'Bu, Jason'ın bize söyledikleriyle örtüşüyor,' dedim ve çıktının üzerine bu yönde bir not karaladım. 'Ve işte Veronique'in kimliği, saat 11:45'te. Yani Annette tuvalete tuzak kurmadıysa, ortadaki ziyaretçiye bakıyoruz ki... personel kayıt defterine göre kontrol edeyim...' Durdum ve ona bakakaldım.

'Bu nedir?' diye sordu Liv.

'Bu ismi biliyorum.'

'Bu iyi, değil mi?' dedi Georgia. 'Kim olduğunu biliyorsanız, bu yardımcı olacaktır.'

'Öyle olması gerekirdi, ama değil. Hiç de değil.' Mo Ramzan'ın ofisine doğru yol gösterdim. Şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı.

'Abileo Braga hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?'

'Abilo mu?' Masasına baktı ve üzerindeki yapışkan notu söküp, üzerinde yazılı ismi görebilmem için yukarı kaldırdı. 'Bugün onun hakkında soru soran ikinci kişisiniz.'

'Neden?'

"Vardiyasına gelmedi. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama telefonuna cevap vermiyor. Bunlar olur ama Abilo'dan bunu beklemezdim."

'HAYIR?'

'Abileo, iyi bir çocuk. Yemin ederim.' Başını kaldırıp yüzümdeki ifadeyi gördü. 'Ve... yanılıyor muyum?'

33

Herkesin hemfikir olduğu tek şey, Abilo Braga'nın boş bir yatak odasına girmesi için hiçbir sebep olmadığıydı. Güvenlik kamerası kayıtlarını birlikte izledik ve kayıtlar son derece bilgilendirici değildi. Garson koridorda acele etmeden, makul bir hızda yürüyordu ve orada bulunmaya hakkı varmış gibi görünüyordu. Elinde hiçbir şey taşımıyordu ve dar üniformasının ceplerinde bir şey olup olmadığını anlayamadım, ama tuvaleti tıkamak için ne kadar alçı kullanıldığını da bilmiyordum. Bu konuda tesisatçı Jason'a sormayı not ettim. 411'e girdi ve yüzünün ruh halini çok az yansıtan bir anlık görüntüsünü gördük: odaklanmış görünüyordu ama heyecanlı değildi. Bir dakika sonra tekrar çıktı ve koridorda, kameraya doğru yürüdü. Aklından ne geçtiğini bilmek imkansızdı. Bir katil böyle mi yürüyordu?

Eğer öyleyse, Ilaria'yı onunla aynı odada geçirdiği o birkaç dakika içinde nasıl öldürmüştü?

'Bunu neden daha önce görmedik?' diye sordu Liv.

'Colin'i aradım. Anlaşılan cinayet günü koridordaki hareket kayıtlarında varmış, ama 412 numaralı odanın yanındaki oda olduğu için bunun bir önemi olduğunu anlamamış. Ayrıca Abilo olduğunu da bilmiyormuş ve orada bulunmasının hiçbir sebebi olmadığını da bilmiyormuş.' Yüzümü buruşturdum. 'Belki kayıtlara baksaydım görürdüm.'

'Bunun önemli olduğunu düşünmezdin herhalde,' dedi Liv, anında destekleyici bir tavırla. 'Bunun önemli olduğunu düşünmek için hiçbir nedenin yoktu.'

'Peki bunun önemi ne?' Georgia şaşkın görünüyordu, bu da muhtemelen benim ifademe benziyordu.

'Bilmiyorum. 412 numaralı odada suç işlemeyi planlıyorsanız, 411 numaralı odayı tahrip etmenin ne önemi olabilir ki? Oldukça büyük bir risk gibi görünen bu davranışın sonucu ne oldu?'

'Tuvalet tıkalıyken kimse orada kalamazdı,' dedi Liv. 'Belki de çığlık atması ihtimaline karşı kimsenin cinayeti duymasını istemediler.'

'Ama diğer taraftaki 410'a müdahale etmediler,' diye belirttim, 'hem de, duyulmamak uğruna bu riske değeceğinden emin değilim. Öte yandan, ben bir katil değilim ve hiç cinayet planlamadım. Belki de bu tür şeyler, halledene kadar insanı uykusuz bırakır.'

Liv, "Abileo Braga'yı bulursak, ona sorabiliriz," dedi.
Cinayetten sonra Braga ile görüştüğümde adresini zaten almıştım. Kuzey Londra'da, Hendon Central metro istasyonuna on dakikalık yürüme mesafesinde, şimdiye kadar soylulaştırmaya direnmiş, sıralı tuğla evlerden oluşan küçük bir sokakta yaşıyordu. 18 numaralı ev, komşuları gibi bakımsız ve kirliydi, tek penceresinin önünde boş bir çiçek kutusu vardı. Kapıyı çaldığımızda genç bir kadın açtı, tavrı sebepsiz yere düşmancaydı, sadece ön kapıyı açmak için aşağıya sürüklenmekten rahatsız olmuştu. Şeftali rengi bir eşofman giymişti. Sarı saçları yüzünün üzerine dökülüyordu, bir kısmı kıvırcık, bir kısmı düzdü, sanki şekillendirme sürecinin yarısında vazgeçmiş gibiydi. Zofia Doğu Avrupa'nın bir yerindendi ama göçmenlik bürosuna ihbar edeceğimi düşünmesin diye kökeni hakkında fazla soru sormadım. Zaten Braga ile sadece sekiz aydır aynı evi paylaşıyordu. Onu çok iyi tanımadığını da söyledi. Evin ortak alanlarında karşılaştıklarında sohbet edecek kadar yakınlardı. Birlikte bara gidecek kadar değil. Ama kız ondan hoşlanmıştı.

'Ve o burada değil,' diye bitirdi Zofia zafer kazanmış bir şekilde. 'Onu kaçırdınız.'

'Ne zaman buradaydı?' diye sordum.

'Dün gece gitti ve geri döndüğünü duymadım. Benim odamdan onun yatak odasının penceresini görebiliyorum ve dün gece ya da bu sabah ışık

yanmıyordu.'

'Saat kaçta ayrıldı?'

Düşündü. 'Yaklaşık... sekiz.'

'Sekiz. Bundan emin misin?'

'Elbette.'

'Giden ayrılırken gördüğünüz kişinin o olduğundan emin misiniz?'

'Elbette.' Kadın gücenmiş gibi görünüyordu. 'Selam verdim.'

'Nasıl biri gibi görünüyordu?'

'Keyfi yerindeydi. Pişirdiğim yemeğe dair bir yorum yaptı. Çok lezzetli koktuğunu söyledi.' Hafifçe kızardı. 'Ona da biraz ayırmamı isteyip istemediğini sordum, o da hayır, dışarıdayken bir şeyler alacağını söyledi.'

'Nereye gidiyordu?' diye sordu Liv.

'Bilmiyorum. Sormadım.'

'Hangi yöne gitti?'

'Görmedim.' Doğrudan cevaplar, hiç garip bir durum yoktu; ona inandım.

'Arabası var mıydı yoksa toplu taşıma mı kullandı?' Onu Oyster kartı veya banka kartı üzerinden takip etmeyi düşünüyordum. Otobüslerde ve metro istasyonlarında güvenlik kameraları vardı. Colin ve ekibi için büyük bir iş olurdu ama—

'Onun bir arabası var. Bir ay önce aldı.'

'Ne tür?'

'Bilmiyorum. Küçük. Gümüş. Yeni değil.'

'İki kapılı mı? Dört kapılı mı? Hatchback mi?'

Bilmiyordu; arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiç binmemişti. Cevabında hüzünlü bir ton vardı, sanki Brezilyalı adamla bir araba yolculuğuna çıkmaktan hiç de rahatsız olmazmış gibi. Belki de onu en iyi halinde görmemiştim, diye düşündüm.

'Evden ayrılırken yanında bir şey taşıyor muydu?'

'Omuzunda bir çanta vardı. Sırt çantası.' Şeklini havada çizdi. Küçük bir çanta, içine kıyafet ya da önemli bir şey sığmayacak kadar küçüktü, bu da

kaçmadığını gösteriyordu. Öte yandan, araba zaten eşyalarıyla dolu olabilirdi.

'Sık sık bütün gece dışarıda mı kalıyor?'

'Hayır. Asla.'

'Odası nerede?'

'Arka tarafta.' Pratik olamayacak kadar uzun görünen kare uçlu akrilik tırnaklarıyla işaret etti. 'Mutfak içinden.'

Ev, ortak bir mutfağa sahip ancak ayrı banyoları olan ünitelere bölünmüştü. Küçük, dar bir mutfaktı ve sakinlerin yemek pişirip gitmeleri bekleniyordu: masa yoktu, sosyalleşme çabası da yoktu. Gri zeminden her yüzeyi kaplayan beyaz boyaya kadar her şey ucuz ve kasvetliydi, ama tertemizdi. Arkasındaki kapı Braga'nındı ve o ya da bir başkası kapıya Brezilya bayrağının bir çıkartmasını yapıştırmıştı. Kapıyı çaldım, sonra da kolu denedim.

'Kilitli.'

'İçeri girebilir miyiz?' dedi Georgia.

Düşünerek tereddüt ettim. Kapı, darbe aldığında esneyen ve çok fazla enerji emen türden bir PVC'ydi. Koçbaşıyla donanmış iri yarı adamların bile PVC kapılar karşısında yenik düştüğünü görmüştüm ve üçümüzden de hiçbiri özellikle iri yapılı değildi. Ayrıca, içeri girmek için yeterli gerekçemiz de yoktu.

"Ev sahibinden izin alsak çok daha faydalı olurdu. O zaman yasal olarak mülkte bulunabilir ve arama emri beklemeden arama yapıp işimize yarayacak her şeyi alabilirdik."

Liv, Polis ve Ceza Kanunu'ndaki ilgili maddeye atıfta bulunarak, "İşte o eski güzel 19. Madde," dedi sırıtarak.

'Kesinlikle.'

'Peki biz ne arıyoruz?' diye sordu Georgia.

'Henüz bilmiyorum,' dedim sabırla. Arkama yaslanıp genç kadının kapı aralığında durduğunu gördüm. Yüz ifadesi endişeliydi.

'Ev sahibi burada mı yaşıyor, Zofia?'

'HAYIR.'

Bu çok kolay olurdu. 'Onu nerede bulabiliriz?'

"Yan komşuda," dedi, sanki bunu bilmemiz gerekiyormuş gibi; ben de içimden sessizce şükran duası ettim ki, kilometrelerce uzakta değildi, bir şey yolunda gitmişti, sonunda bir ilerleme kaydediyorduk.

Çok erken rahatlamıştım, ev sahibi uyandırılıp kapıyı açmak için içeri girdiğinde ve önümüzdeki odaya doğru eğildiğinde bu durum anlaşıldı; kapıyı görebilmek için onu yolumdan çekmek zorunda kaldım.

"İçeride değil," diye duyurdu, televizyon izlemesini böldüğümüz için bir nebze memnuniyetle (sıcak bir yerde düzenlenen tenis turnuvası, kadın oyuncular kortta kendilerini yere atarken terden parıldıyordu). Georgia'nın cazibesi bile onda fazla etkili olmamıştı. "Evde kimse yok."

Oda, muhtemelen ev sahibi tarafından evin arkasına eklenmiş olan bir uzantının büyük bir bölümünü kaplıyordu; pencereden bahçe çitinin mükemmel bir manzarası görünüyordu, başka da pek bir şey yoktu. Yine de temiz ve düzenliydi, havası da temizdi: Temel olsa bile orada yaşamak düşünülemez değildi. Bir duvarda elektrikli bir ısıtıcı asılıydı ve hava sıcaklığı, son yirmi dört saat içinde çalıştırıldığını, ancak yakın zamanda çalıştırılmadığını gösteriyordu. Bunun ötesinde, duşu ve lavabosu kuru olan küçük bir banyo vardı. Zofia'nın onun ne zaman ayrıldığı konusunda haklı olduğu ve geri dönmediği anlaşılıyordu.

'Bunun için imar izniniz var mıydı?' diye sordu Liv, şüpheli bakışlarla ev sahibine.

'İzin verilen imar.'

'Öyle mi? Bundan emin misiniz?'

'Güzel bir bina.' Duvara vurdu. 'Yalıtımlı. Çok rahat, değil mi?'

'Bu küçük demek mi?' Odayı inceliyordum: Çift kişilik bir yatak, gündüzleri bir çeşit kanepeye dönüştürmek için yastıklarla donatılmış. Bir masa ve sandalye. Düzgünce katlanmış kıyafetlerle dolu ucuz ve dayanıksız

bir çekmeceli dolap. IKEA'dan kağıt abajurlu lambalar, muhtemelen geceleyin odayı gündüzden daha az kasvetli gösteriyordu, çünkü acımasız gün ışığı beyaz duvarları griye boyuyordu. Birisi –tahminen Braga– ucuz laminatın çoğunu gizleyen bir halı almıştı. Bir duvarda, sıcaklık ve ışıkla parıldayan fotoğraflarla dolu bir mantar pano asılıydı: mavi gökyüzü, plajlar, gülen yüzler. Geride bıraktığı hayatı düşündüm ve gri Hendon'un, küçük gümüş bir arabanın ve oteldeki işinin buna değip değmediğini merak ettim.

'Ne düşünüyorsun?' diye sordu Liv.

'Dolapta ve çekmecelerde kıyafetler var, bavulu da yatağın altında.' Etrafta ne olmadığını görmek için etrafa bakındım. 'Eğer bilgisayarı varsa onu da yanına almış. Masanın yanında prize takılı bir telefon şarj aleti var ama telefon yok, bu yüzden çantasında veya üzerinde olduğunu varsayabiliriz. Kaçmış gibi görünmüyor ama dün gece ayrıldı ve geri dönmedi, işe de gitmedi, bu yüzden bu aşamada hiçbir şey varsaymıyorum. Belki bir kız arkadaşı vardır ve bugün çalışması gerektiğini unutmuştur. Belki de kaçmıştır ve yanına en az eşyasını almıştır.'

'Aramak?'

Başımı salladım. 'Ara.'

34

İş yerinde nadiren gergin olurdum – ağzım kuruyup ellerim terleyecek türden bir gerginlik değildi en azından – ama kalbim gümbür gümbür atıyordu ve kapıyı çalmadan önce kendimi toparlamak için bir an durmam gerekti. Sosyal anlamda yazı tura atıyordum. Yazı gelirse güneşli, tura gelirse fırtınalı. Kapı açıldı: yazı geldi.

'Maeve!' Luke önce şaşırdı, sonra sevindi. 'Geleceğini bilmiyordum.'

'Josh'a davayla ilgili son gelişmeleri anlatmak istedim.' Çünkü cuma akşamımı başka neyle geçirmek isteyebilirdim ki? Braga'nın evine gittiğimden beri tam bir hafta geçmişti, bu da Derwent'i gördüğümden beri de tam bir hafta geçtiği anlamına geliyordu. 'Burada mı?'

'Koşuya çıktı ama yakında dönecek. İçeri gelin ve bekleyin. Bir şeyler içmek ister misiniz?'

'Hayır, teşekkürler.'

Dar koridorda önden yürüyordu, uzun boylu ve zayıf, gömlek ve takım elbise pantolonuyla, iş çıkışı yarı resmi bir haldeydi; kravat, ceket veya ayakkabı giymemişti. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp, ön kapının yanındaki duvarda asılı duran pahalı bisikletin yanından geçtim – zengin bir çocuğun oyuncağı, birkaç bin sterlin değerinde karbon çerçeveli aerodinamik mükemmellik – ve açık planlı oturma alanına doğru ilerledim. İki alçak kanepe birbirine dik açıyla duruyordu ve duvara büyük bir televizyon monte edilmişti. İçeri girdiğimde Luke, mutfakta solda, mutfak adasına koyduğu temiz çamaşırlarla dolu bir sepetin içinde eşyaları karıştırıyordu.

'Özür dilerim, sakıncası yok, değil mi? Birazdan spor salonuna gidiyorum.'

"İşinize devam edin," dedim, bir kanepeye oturup Londra'nın ışıklarına bakarken. "Nehir manzarası için ekstra ücret ödüyor musunuz?"

'Muhtemelen.' Ama etrafa bakındığımda sırıtıyordu. 'Akıllıca, değil mi?'

'Çok.' Daire, Nine Elms'deki yeni yapılmış yüksek katlı bir kompleksteydi; nehir kenarında, eskiden hep boş bir alan olan yerde birdenbire ortaya çıkan sayısız yapıdan biriydi. Yeni dükkanları, daireleri ve pırıl pırıl bir metro istasyonuyla Battersea Enerji Santrali çok uzakta değildi. Benim tüm hayatım boyunca harabe haldeydi ve şimdi Luke'un mahallesinin kalbiydi.

'Burası, seninle ilk tanıştığım zamanki evime göre daha iyi.'

'Paylaşımlı bir evdeki küçük bir oda mı? Evet, bundan çok daha akıllıca bir şey. Eskiden paraya çok dikkat ederdin. Ne değişti?'

'Daha iyi bir iş buldum. Annemin kalan ev kredisi borcunu da ödedim. Sonra hayatın tadını biraz daha çıkarabileceğime karar verdim.'

'İşte bu yüzden Porsche.'

'Evet, ama düşündüğünüz kadar pahalı değildi.'

Ona keyifle baktım. Başarılı olduğunu görmek içimi rahatlattı. 'Şehirde büyük başarı elde ettin diye ömür boyu edindiğin alışkanlıklardan kurtulamazsın elbette, ama keyif aldığını görmek güzel.'

'Buraya taşınmak demek, Josh için de kullanışlı olan fazladan bir odam olması demekti.'

'Nasıl geçti?'

'Onun burada olması harika.' Bunu hiçbir şüphe belirtisi göstermeden, olumlu bir şekilde söyledi. 'Mükemmel bir arkadaş.'

Eğer öyleyse, çaba gösteriyordu ve Luke'un bunun farkında olup olmadığını merak ettim. 'Bu hafta ona mesaj attığımda biraz soğuk davrandı.'

'Gerçekten mi?'

Omuz silktim. 'Sanırım hayal kırıklığına uğramış.'

'Hâlâ işe geri dönmesine izin verilmiyor, değil mi?'

'Bu hafta değil, gelecek hafta da değil.' Una, hem ona hem de ekibe açıkça belirtmişti. Resmi olarak izin alıyordu, bu da soruşturma altındayken ofis işleriyle sınırlı kalmayacağı ve onun sürekli etrafta olmasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. 'Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum.'

Luke kaşlarını kaldırdı. 'Evet, öyle.'

'Eğer izin verilseydi, sorunlarından uzaklaşmak için ölene kadar çalışırdı, ama bu her zaman en iyi yöntem değil.'

'Bunu sen de bilirsin.'

'Ah, canım acıdı.' Tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım.

'Özür dilerim. Sizi üzmek istemedim.'

'Biliyorum.' Derwent'in benden kaç kez özür dilediğini sayabilirdim; oğlu ise çok daha açık sözlüydü.

'Owen'la işler nasıl gidiyor? O randevu tarihini yeniden ayarlayabildiniz mi?'

Yüzümü buruşturdum. 'Hayır. Ona mesaj atmalıyım.'

'Bunu şimdi, beklerken yapabilirsiniz.'

Telefonumu çıkardım ve özür mesajı gönderdim. Cevap anında geldi.

Yarın içki içelim mi?

Evet demek istiyor muydum? Ekrana kaşlarımı çattım, sonra düşünmemek için telefonu kenara koydum ve Luke'un beni izlediğini fark ettim.

'Hmm.'

'Bu ne anlama gelir?'

'Hiçbir şey. Sadece düşünüyorum, hepsi bu.' Çamaşırları hızla katlıyordu. 'Owen iyi bir insan. Dürüst biri.'

'Biliyorum.'

'Kimsenin, hatta senin bile, onunla uğraşmasına izin vermek istemiyorum.'

"Yapmazdım," dedim, içim burkulmuştu.

'Belki de bunu kasten yapmıyorsundur.' Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. 'Ama yine de yapıyor olabilirsin.'

'Henüz ilk randevumuzu bile yapmadık,' diye belirttim.

'Ama senden hoşlanıyor.'

'Onu seviyorum. En azından tanıdığım kadarıyla.' Luke'un gömleğini çıkarıp kemerini çözmeye başlamasını izlerken duraksadım. 'Ne yapıyorsun?'

'Üzerimi değiştiriyorum.'

Mutfak adasının diğer tarafındaydı, bu yüzden görüş açım bel hizasından kesilmişti. Derwent'in daha genç, daha ince bir versiyonuydu, ama omuz genişliği ve bacak uzunluğu bakımından aynı olduğu anlaşılıyordu. Pantolonunu ve ardından iç çamaşırını umursamaz bir şekilde çıkardı. Bir asır geçti; tekrar giyinmek için acele etmiyordu. Luke hakkındaki fikrimi yeniden gözden geçiriyordum. Düşündüğümden daha çok babasına benziyordu. Luke yirmi beş yaşına gelene kadar tanışmamış olmaları göz önüne alındığında, doğanın yetiştirmeden daha önemli olduğunun canlı kanıtıydı. Tamamen çıplak bir şekilde, elinde spor şortuyla, mahremiyetini koruyan tek şey mutfak adasıyla bana sırıttı.

'Bu tam olarak nedir?'

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece bir deney."

'Şey, bir dahaki sefere bir deney yaparken, yansıtıcı yüzeylerle dolu bir odada yapmamaya çalışın. Fırın kapağı aslında bir ayna, farkında mısınız?'

Dudaklarını ısırdı ve kızardı, daha fazla vakit kaybetmeden şortunu giydi. 'Bunu düşünmemiştim.'

'Görünüşe göre değil.'

Dengesini korumaya çalışarak çoraplarını giyiyordu. 'Ama değdi.'

'Uzun bir haftanın sonunda bunu takdir etmediğimi söylemiyorum ama tam bir Magic Mike gösterisi beklemiyordum. Nedenini açıklayabilir misiniz?'

Güldü ve tam cevap verecekken ön kapıda bir anahtarın çevrilme sesi ikimizi de irkiltti.

'Hey, burada mısınız?' diye seslendi Luke ve salondan bir homurtu geldi, ardından Derwent belirdi ve etrafına bakındı. Meğerse benim içinmiş.

'Ayakkabılarınızı koridorda gördüm. Burada ne yapıyorsunuz?'

Cevap vermeden önce bir an duraksadım. Koşu şortu ve tişört giymişti ve ikisi de terden sırılsıklamdı. Bitkin görünüyordu ve beni gördüğüne de pek memnun değildi. Koşusunda ne kadar yol kat ettiğini ve kendini ne kadar zorladığını merak ettim. Bu durum onu daha iyi hissettirmiş gibi görünmüyordu.

'Ilaria Cavendish hakkındaki gelişmeleri size bildirmek istedim.'

'Hâlâ ölü, diye tahmin ediyorum.' Luke'a ters ters baktı ve yanından geçip lavaboda bir bardak doldurmaya gitti. Luke üstünü hızla giydi, hareketleri ani ve aceleciydi. Muhtemelen Derwent'in o meşhur somurtkan bakışına ilk kez maruz kalıyordu.

Kanepede kıvrılmıştım. Şimdi ayağa kalktım, kollarımı kavuşturdum, vücut dilimin ona savunmacı olduğumu göstereceğini bilmeme rağmen. 'Soruşturmadaki gelişmeler hakkında bilgi edinmek isteyeceğinizi düşündüm.'

'E-posta diye inanılmaz bir icat var.'

'Tamam. Bir dahaki sefere uğraşmayacağım. Gidiyorum.'

'Hayır, madem buradasınız, kalabilirsiniz. Ben de üzerimi değiştireyim.' Suyu tek bir yudumda bitirdi. 'İkinizi de rahatsız ettiysem özür dilerim.'

"Yapmadın," dedim arkasından, o dışarı çıkarken ve birkaç saniye sonra bir duş sesi duydum.

'İlginç.' Luke, kendine gelip diğer kanepeye otururken, elinde spor ayakkabılarıyla hafifçe sırıttı.

'İlginç olan ne?' Derwent duşa girince suyun sesinin değişmesini dinlerken dikkatim dağılmıştı. Onu saçını yıkarken, şampuanı sinirli bir şekilde

köpürtürken hayal ettim. 'Suyu nasıl bu kadar sinirli gösterebilir ki? Tanıdığım en huysuz adam o.'

Luke, ayakkabı bağcıklarını bağlarken, "İlginç olan şu ki," dedi, "Owen sana mesaj attığında heyecanlanmadın ve ben bütün kıyafetlerimi çıkardığımda gözünü bile kırpmadın."

Kaşlarımı kaldırdım. 'Bunu yapmam mı gerekiyordu?'

'Alışık olduğum bir tepki değil, öyle söyleyeyim.'

'Bunun bir test olduğunu biliyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Çığlık mı atmalıydım? Ağlamalı mıydım? Hayretler içinde dizlerimin üzerine mi çökmeliydim?'

Sırıttı ve ikinci ayakkabıya geçti. "Yukarıdakilerin hepsi kabul edilebilirdi, ama hayır. Kusursuz bir soğukkanlılık. Ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama egom için çok kötü. Sonra *o* içeri giriyor ve sadece sana bakması yeterli, sen de paramparça oluyorsun."

'Yapmadım.'

'Bağımsız bir gözlemci olarak söyleyebilirim ki, kesinlikle öyle yaptın. Kızardın, kekeledin, her şey oldu. Sana gülümsemedi bile.' Ayağa kalktı ve bir ayağını arkasında tutarak, dizini bükerek bacak kaslarını germeye başladı. 'Bu sorun değil. Ama bence ona nasıl hissettiğini söylemelisin.'

'Şu anda zaten yeterince işi var. Hem de bence o aynı şekilde düşünmüyor.'

'Gerçekten mi?'

'Artık değil.' Bunu, bana bile umutsuz gelen kısık bir sesle söyledim.

Luke ayağını indirdi, birden ciddileşti ve yanıma gelip kollarını bana doladı. 'Her şey yoluna girecek.'

'Sanmıyorum.' Bunu ilk kez sesli söylüyordum ama geçen cuma polis karakolundan çıktığından beri bunu düşünüyordum. 'Eğer her şey yoluna girecek olsaydı, şimdiye kadar bilirdim. Daha önce birbirimizden uzak durmamız için her zaman geçerli bir sebep vardı. Şimdi sebeplerimiz tükendi ve onun nasıl biri olduğunu gördün. Ne yaptığımı ya da

yapmadığımı bilmiyorum. Belki de sadece bir ilişki içinde olmaktan yoruldu ve benimle yeni bir ilişkiye başlamak istemiyor. Belki de benimle birlikte olma düşüncesi, gerçekleşme ihtimali olmadığında her zaman daha heyecan vericiydi.'

'Belki de şu an, olup biten onca şeyden sonra, bunu düşünecek durumda değil. İstersen onunla konuşayım.'

'Tanrım, hayır. Zaten olduğundan daha fazla karışma.' Bir an daha ona yaslandım, sonra bir iç çekerek kendimi ondan kurtardım ve Derwent'in kot pantolon ve tişörtle, ıslak saçlarla ve odadaki tüm ışığı emebilecek kadar güçlü bir kara delik gibi somurtkan bir ifadeyle geri döndüğünü biraz geç fark ettim.

'Bu arada, sanırım artık yola koyulma zamanım geldi.' Luke spor çantasını aldı. 'Bir saat, bir buçuk saat kadar sürer. Köri yemeye ne dersin?'

"İsterseniz," dedi Derwent, belirgin bir coşku göstermeden.

'İçeride mi yiyelim, dışarıda mı?'

'Umurumda değil.'

'Harika,' dedi Luke hafifçe. 'Sanırım dışarıdan yemek sipariş edeceğim. Maeve? Sen kalıyor musun?'

'Hayır. Teşekkürler. Ama hayır.' Luke'un gözlerine baktım ve kızardım çünkü haklıydı. Derwent'le aynı odada bile bulunamıyordum, dağılıp gidiyordum.

Bana anlayışlı bir gülümseme verdi, babasına ironik bir selam verircesine parmağını alnına dokundurdu ve ıslık çalarak koridordan ön kapıya doğru gitti.

Bu durum beni ve Derwent'i yalnız bıraktı.

35

'Bu sadece bir sarılmaydı,' dedim. 'Az önce ben ve Luke. Sadece bana sarıldı.'

'Sormadın.'

'Hayır, ama merak ediyordunuz.'

Başını salladı. 'Ben değil. Siz içki ister misiniz?'

Daha önce hiç olmamıştı ama bir tane edinmem gerektiğini hissetmeye başlamıştım. 'Ne var sende?'

Mutfağa gitti ve çamaşır sepetine onaylamayan bir bakışla baktı, çamaşırları tekrar sepete doldurdu ve sanki bu dağınıklığa dayanamıyormuş gibi koridordan Luke'un odasına götürdü. Geri döndüğünde, 'Şarap, bira, çay, kahve, su, cin, şampanya, viski, votka, Aperol...' diye sıraladı.

'Burada koca bir barı mı var?'

'Aşağı yukarı.'

'Bir cin tonik lütfen.'

Derwent başını salladı ve iki tane yapmaya koyuldu. Limonu dilimlemesini izledim, hiçbir şey söylememeyi düşündüm ama ağzımı kapalı tutacak aklım yoktu.

'Bu bir barış teklifi mi?'

Elinde bir kutu tonik suyuyla duraksadı. "Bu bir içecek."

'Ah.'

'Ne için barış teklifi?'

'Huysuz olmak.'

Adam tenekeyi mutfak adasına bırakırken keskin bir ses çıkardı, böylece bana daha iyi kaşlarını çatarak bakabilecekti.

'Boş ver.' Bunun yerine arkamı dönüp manzaraya baktım, kıpırdanmamaya ve kendimi daha fazla ele vermemeye çalışarak.

Bir dakika sonra bir bardağı mutfak adasının üzerinden kaydırdı.

'Senin.'

Odanın diğer ucuna geçtim ve kafamı açacakmış gibi, güvenilir ardıç kokusunu içime çekmek için burnumu bardağa gömdüm. 'Ben buraya sadece hizmet için geliyorum.'

'Bahşiş vermeyi düşünmüyordunuz, değil mi?' Yanımdan geçip ortadaki kanepelerden birine oturdu ve benimle paylaşmayı beklemediğini çok açık bir şekilde belli etti. Ben de olduğum yerde, mutfak adasına yaslanarak oturdum.

'Kuyu?'

'Abileo Braga'yı bulamadık.'

Derwent boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkardı. 'Neden olmasın?'

'Evden çıkarken telefonunu kapatmış. Çekiş alanı yok.' Sert içkimden bir yudum aldım; soğuk sıvı boğazımdan aşağı inerken yaktı, sonra da mideme sıcaklık yaydı. Harika bir numara. 'Odasında ikinci bir telefon şarj cihazı buldum.'

'İki telefonu mu vardı?'

'Öyle görünüyor. İkinci telefonun numarasını bilmiyoruz ve ikisi için de sözleşmesi yokmuş. Ana telefon için ön ödemeli, ikinci telefon için de öyle olduğunu tahmin ediyorum. İş yerinde kimse onu Samsung Galaxy dışında bir şey kullanırken görmedi, ancak şarj cihazı Motorola için.'

'Tek kullanımlık telefon. Kahretsin.' Bardağını sehpaya koydu ve sehpayı kendinden uzaklaştırarak ellerini başının arkasına koyup arkaya yaslandı. 'Peki ya araba?'

"Bunu bugün bulduk. Wembley'deki küçük bir sanayi sitesinde park halindeydi. Altı birimden ikisi boştu. Müşteri otoparkının köşesindeydi. Biz gelene kadar birimlerdeki hiç kimse oraya bırakıldığını fark etmemişti."

'Güvenlik kamerası kayıtları mı?'

'Durum pek iyi değil. Arabadan uzaklaştığını görüyoruz ama nereye gittiğini göremiyoruz. Görüşümüzün kapalı olduğu bir noktaya girdi ve onu tekrar tespit edemedik.'

'Belki de başka biri onu aldı.'

'Olabilir. Park ettiği sırada yakın çevrede bulunan tüm araçlara bakıyoruz. Özellikle kimi aradığımızı bilmediğimizde zaman alıyor.'

Derwent kaşlarını çattı. 'Yanında bir şey mi taşıyordu?'

'Omuzunda küçük bir çanta vardı. Sırt çantası ya da valiz değildi. Giysilerini, kişisel eşyalarını, mektuplarını, banka hesap özetlerini bırakmıştı.'

'Ne aldı?'

'Pasaportunu ya da parasını bulamadım.'

'Banka kartlarını kullandı mı? Kredi kartını?'

'Hayır, bilmediğimiz bir hesabı yoksa tabii.' İç çektim. 'Olayların bir versiyonuna göre, ayrılmayı planlıyordu ve paraya erişebileceği anlamına gelen bazı mali düzenlemeler yapmıştı. Diğerine göre ise başına kötü bir şey geldi. Ailesi onunla iletişime geçmediğini söylüyor. İşe gitmemiş. Eve gitmemiş. İzini sürdüğümüz arkadaşlarından hiçbiri onu görmemiş ya da görmüşlerse de bize söylemiyorlar. Bir arkadaşı daha fazla parası olup seyahate çıkmaktan bahsettiğini söyledi ama bir şey için para almayı mı beklediğini yoksa sadece hayal mi kurduğunu bilmiyor.'

'Onun hakkında kamuoyuna açıklama yapmamız gerekiyor mu?'

'Sanırım öyle. Şansımız yaver gitmedikçe ve bir yerlerde ortaya çıkmadıkça onu bulmanın başka bir yolunu göremiyorum. Pasaportu almasaydı sağlığı konusunda çok daha endişelenirdim, ama durum böyle değil...'

'Limanlarda onun için bir uyarı sistemi kurduk mu?'

'Sınır Güvenlik güçleri olayla ilgileniyor. Onun yerinde olsam ortalıkta görünmezdim, biliyorsunuz. Bir arkadaşımın yanında kalır ve bizi beklerdim. Gözetleme yapacak kaynaklarımız yok.'

'Cinayet soruşturmasında şüpheli konumunda.'

'Bunu biliyorum,' dedim sabırla. 'Ama onu suçlamak için yeterli kanıtımız yok. Yakından bile değil. Onu o sabah görünürde hiçbir sebep yokken kısa bir süreliğine yan odada tutabiliriz ve kurbanla birkaç dakika aynı odada olduğunu söyleyebiliriz. Bu, onu öldürüp küvete koyup küveti doldurup kupkuru çıkmak için yeterli süre değil.'

Başını geriye doğru eğdi ve tavana baktı. 'Bu dava.'

'Hım. İşten izinli olduğun için canının sıkıldığını biliyorum ama sürekli çıkmaz sokaklara girmek en tatmin edici deneyim değil.' Ona ve orada öylece uzanmış, gevşek ve rahat haline bakmaktan kendimi alıkoymak için içeceğime baktım. Neyse, son kısım için bir şeyler yapabilirdim. 'Seninle konuşmam gerek, Josh.'

Başını kaldırdı, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. 'Devam et.'

'Melissa Hakkında.'

Adını duyduğunda vücudundaki her kas gerildi. Yavaşça doğruldu, tıpkı saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı hayvanın kademeli fiziksel hazırlığı gibi. 'Peki ya o?'

'Mark'la konuşuyordum.'

'Pell.'

Gözlerimi devirdim. 'Evet. Mark Pell. Tam adını vermediğim için özür dilerim. Mark Pell, kız arkadaşının eski kocası.'

'Allah kahretsin, Kerrigan—'

'Bitirmeme izin ver.'

Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı, kaşlarını çattı. Ben de midem bulanarak bardağımı yere bıraktım.

'Mark'la konuştum. Suçsuz yere serbest bırakıldığınızı duyduğuna sevindi. Thomas'a bakıyor.'

Derwent çenesini gevşeterek, "Biliyorum," dedi.

'Melissa hastaneden taburcu edildi.' Bu, kaşının hafifçe kalkmasına neden oldu; sanırım onun nerede olduğunu bilmiyordu. 'Annesiyle birlikte eve

gitti. Jena Yolu'ndaki ev boş.'

Başını hafifçe eğdi. 'Anladım. Hepsi bu kadar mı?'

'Melissa'nın size yönelttiği iddialar, Mark'a yönelttiği iddialarla aynı. Benzerlikler o kadar belirgindi ki, Roz Fuller bile bunları görmezden gelemedi.'

'Onunla konuştun mu?'

Başımı salladım, bu da *şu an bu konuda konuşmak istemediğim* anlamına geliyordu ama muhtemelen yanlış anlayacağını biliyordum ve genel olarak bu konuda kendimi iyi hissediyordum. O akşam bana bağırılması kotasını doldurmuştum.

'Bağımsız ve tarafsız bir gözlemci olarak bana çok açık görünüyor ki, Melissa size karşı yanlış iddialarda bulundu ve Mark her zaman onun suçladığı şeylerin hiçbirini yapmadığını söyledi.' Derwent konuşmaya başladı ve ben elimi kaldırdım. 'Bekleyin. Melissa'nın annesiyle de konuştum. Ellen, Mark'ın Melissa'ya asla zarar verdiğine inanmadığını söyledi. Melissa'nın kurban olma fikrine aşık olduğu ve Ellen'dan hiçbir sempati görmediği için kaçtığını düşünüyordu. O kuruluş Melissa'ya yeni bir hayat kurmasına yardım etmek için devreye girdi ve Melissa kendini kaptırıp Thomas'la birlikte Londra'ya gitti. Ellen, yangın olmasaydı sıkılıp eve döneceğini düşünüyordu.'

Kaşlarını çattı, durumu düşündü ve gözlerini benden kaçırdı. 'Belki.'

'Bu arada, Ellen da Melissa'ya kesinlikle saldırdığınızı düşünüyordu.'

'Teşekkürler, Ellen.' Yüzü bembeyaz olmuştu.

'Onun senden hoşlanmasını istiyorsan, onu etkilemek için daha çok zaman harcamalıydın.'

'Hoşlanmak başka, kızına vuracağımı düşünmek başka.'

'Bu sefer Melissa'ya inandı.' Ona acıdım ve biraz teselli bulmaya çalıştım. 'Ama biliyor musun, bence bunun büyük bir kısmı suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu çünkü Melissa, Mark'ın onu incittiğini söylediğinde ona inanmamıştı.'

'Ellen'ın iki kez aynı hatayı yapması tam da ona göre bir şey.'

Kendimi hazırladım. 'Melissa'nın Mark'ın ona zarar verdiğine dair anlattığı hikayeye hep inandın. Şimdi bu konuda ne düşünüyorsun?'

Öfkesinden göz bebekleri küçücükleşmiş mavi gözleri benimkine kilitlendi. 'Bu, bana olanlarla aynı şey değil.'

'Aynı şey, Josh. O da aynı fanteziye, kendisini cesur bir kurban olarak görme vizyonuna sahipti ve diğer insanları sempati ve yardımı hak ettiğine ikna etmekten aynı heyecanı duyuyordu. Londra'daki dairesini bulan yardım kuruluşunu manipüle ettiği gibi Clara Porter'ı da aynı şekilde kullandı. Seni Mark'ın yerine hikayeye yerleştirdi, tıpkı hayatında seni ve Mark'ı değiştirdiği gibi. Onunla tanıştın, ona aşık oldun ve farkına bile varmadan birlikte yaşamaya, Thomas'ın babası olmaya başladınız ve eminim bir sabah uyandığında nasıl bu duruma düştüğünü hiç anlamadın. Seni manipüle etti.'

"Bırak onu," diye tersledi.

'Bak, seni üzmeye ya da *yargılamaya* çalışmıyorum. Ona baktın, Thomas'ı sevdin ve o da bundan çok fayda gördü – bence sen de.' Çaresizce tek omuz silktim. 'Bazen iyi bir şeydi. Mark için de aynı şey geçerli. Hala Melissa'yı seviyor, biliyorsun. Oğlunun annesi. Hem mutlu anıları hem de kötü anıları paylaşıyorlar. Ve bu yüzden Mark, dava açılmasını desteklemeyecek.'

'Bir dava mı?'

'Melissa, adaletin seyrini değiştirmekle suçlanabilir.'

Tepkisi anında oldu. 'Kesinlikle hayır.'

'Eğer siz ve Mark bir şikayette bulunursanız—'

'HAYIR.'

'—hayatlarınızı nasıl etkilediğini anlatarak—'

'Hayır dedim.'

"Çünkü bunun bir sonucu olmalı, Josh. Senin hakkında yalanlar söyleyip itibarını zedeleyemez, iş yerinde başını belaya sokamaz ve sırf insanların onu mağdur sanmasından aldığı ilgiden zevk aldığı için *işten atılmana* neden olamaz. Bu adil değil ve doğru değil."

Başını salladı. 'Bunu yapmayacağım.'

'Siz istemedikçe daha ileri gitmeyecekler.'

'Bizim aracılığımız olmadan da onu yargılayabilirlerdi. Benim veya Mark'ın yeni bir ifadesine gerek kalmadan yalan söylediğini kanıtlayacak yeterli delil var.'

'Evet, ama yapmayacaklar. Ve yapmayacaklarını biliyorsun. Ama sorarsan, konuyu araştırmak zorunda kalacaklar.'

'Sana öyle mi söylediler?' Yüzümdeki ifade ona öyle olduğunu gösterdi. 'Onu bu duruma sokamam. Tutuklanmak, sorgulanmak... Bunu düşünmeden edemiyorum.' Tereddüt etti, sonra devam etti, 'Bunu rüyalarımda görüyorum, biliyor musun? Gözetleniyor olma hissi. Yargılanıyor olma hissi. Tuzağa düşürülmüş olma hissi.'

Her şeyden çok odanın öbür ucuna geçip dizlerinin arasına girip onu kucaklamak, kollarının beni sarmasını hissetmek ve ikimizin de teselli bulmasını istiyordum – ama adalete inanan o inatçı yanım susmuyordu. 'Fark şu ki, sen hiçbir yanlış yapmamıştın. O yapmıştı.'

'Tek sebep bana yaptıklarının cezasını çekmekse, buna değmez.'

'Aynı şeyi Mark'a da yaptı.'

Bu onu kaşlarını çatmasına neden oldu. Ayağa kalktı. 'Mark onun başının belaya girmesini istemiyor ve o benden daha kötü zamanlar geçirdi. Ben kesinlikle bunu daha ileri götürmek istemiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, tatlı Maeve'im.'

"Hayal kırıklığına uğramadım," dedim, hem şaşkın hem de sinirli bir şekilde. "Bu adalet meselesi. Seni mahvetmeye çalıştı Josh. Seni her türlü şekilde manipüle etti. Bir dakikalığına onun beyaz atlı prensi olmaya çalışmayı bırakıp, sana zarar vermek istediğini kabul edebilir misin?"

Adanın kenarına yaslandı, elleriyle kenarları sıkıca kavradı, kollarındaki kaslar seğirdi. 'Beni dinlemen için seni ikna etmek için ne gerekecek?'

'Ona hiçbir şey borçlu değilsin.' Uyarı işaretlerini görmezden geliyordum. 'Onun güvenilir bir tanık olmadığını kanıtlamak için sahip olduğun her

avantajı kullanmalısın.'

Sanki aynı fikirde değilmiş gibi ağzı sıkılaştı. 'Bu, Roz Fuller'ın beni soruşturmasını engelleyemez.'

'Olabilir.'

Yanıma geldi, çantamı aldı ve bana uzattı, sonra kolumdan tutarak koridordan aşağıya doğru yol gösterdi. 'Bir daha buraya gelmeni istemiyorum.'

'Neden olmasın?' diye kıvrandım, kendimi kurtarmaya çalışarak.

'Bu uygun değil. Ben senin patronunum ve şu anda işten çıktım. Benimle iletişime geçmen gerekiyorsa, iş e-postanı kullan ve profesyonel bir üslup kullan.' Ön kapıya ulaşmıştık. Eğilip ayakkabılarımı aldı ve çantanın yanına, kollarımın arasına koydu. 'Geç oldu. Gitme vaktin geldi.'

Tavrımı bozmadım. 'Bunu Roz Fuller tarafından soruşturulmaktan korktuğunuz için mi yapıyorsunuz?'

İşini çok kolaylaştırmıştım. Dişlerinin uçlarını gösteren, mizahsız bir gülümsemeyle bana baktı. 'Hayır, öyle değil.'

Kapıyı açmasını bekledim, içeri girdim ve asansörle lobiye indim, ayakkabılarımı da yolda giydim. Döner kapıdan geçip sokağa çıktım ve uzaklaştım; ancak Vauxhall Köprüsü'nün diğer tarafına, Pimlico'nun nezih ortamına vardığımda ağlamama izin verdim.

36

Haftasonumu çoğunlukla, düşünmeden, olabildiğince iyi bir hayat sürmeye çalışarak geçirdim – temizlik yaptım, spor salonuna gittim, haftalık sağlıklı yemekleri toplu olarak pişirdim ve Owen'a o içki için bir zaman ayarlamak üzere sıcak mesajlar attım – ve yoğun bir rahatlama hissiyle işe döndüm. Derwent'i düşünmemek, zihnimin arka planında sürekli çalışan, beni enerji tüketen tam zamanlı bir çabaydı. Şu anda, onun orada olmadığını bildiğim tek yer iş yeriydi.

Bu sefer Liv'i de yanıma alarak Cavendish Hickey'nin Soho'daki ofislerine gittim. Dally Field masasında dimdik oturmuş, telefonda yetkin bir şekilde bir şeyler mırıldanıyordu.

'Elbette, bunu sizin için halledebiliriz. Hizmetimizin bir parçası. Hayır, gerçekten sorun değil. Biliyorum, tam bir kabus. Ama projenizi kesinlikle askıya almak istemeyiz.' Gülümsedi ve dinledi. 'Kesinlikle halledeceğim. Teşekkür ederim.'

Telefonu kapattığı anda o yumuşak ses ve çekingen tavır bir anda yok oldu. 'Geri döndün.'

'Doğru. Jennifer ile röportaj yapmak için buradayım. Bizi bekliyor olmalı.'

'Oturun lütfen.' Dally, su sebili yanındaki sandalyeleri işaret etti. Oturmak için bir hareket yapmadım ve Liv beni yeterince tanıdığı için yanımda, olduğu yerde kaldı.

'Meşgul görünüyorsunuz.'

'Her şey çok çılgıncaydı. Tüm o telefon görüşmeleri ve randevu talepleriyle uğraşmak tam bir travmaydı.' Dally, alnındaki perçemini üfleyerek düzeltti. 'Ortaklardan birinin sürekli olarak iş yapamaz durumda

olduğu bir işletmeyle çalışmak isteyeceğinizi düşünmezsiniz, ama sanırım "kötü reklam diye bir şey yoktur" sözü boşuna bir klişe değil.'

'İnsanlar tuhaf,' dedi Liv ve Dally ona gülümsedi.

"Görünüşe göre sana daha fazla sorumluluk veriyorlar," dedim. Dally'nin önündeki masa kumaş örnekleri, Pantone renk kartları ve ilham panolarıyla doluydu.

"Jennifer'ın çoğu zaman akşamdan kalma olması işe yarıyor," dedi Dally sahne fısıltısıyla, bir eliyle ağzını kapatarak. Rol yapmayı bıraktı. "Ama evet. Sonunda yapacak daha çok şey var. Her zaman bir umut ışığı vardır, değil mi?"

'Her zaman değil.' Kapı açıldığında, gri-sarı saçlı, zayıf, yorgun görünümlü orta yaşlı bir kadın belirdi. Bize neredeyse hiç bakmadan, büyük bir şişeyi doldurmak için su sebiliine doğru yöneldi.

'Bütün gün,' diye fısıldadı Dally ve öne eğildi. 'Anne, bunlar Ilaria'nın ölümünü araştıran dedektifler.'

'Ah.' İki eliyle su şişesini sıkıca tutarak kekeledi. Yuvarlak ela gözleri, açık ağzı. Çalışan bir annenin hesaplamalarını yapıyordu sanki: *Bu beni nasıl geciktirecek ve eve zamanında yetişemeyeceğim anlamına mı geliyor...* Elleri sıkılaştı ve kararlılıkla konuştu: 'Korkarım hiçbir şey bilmiyorum ve gerçekten zamanım yok.'

'Sadece birkaç sorum var,' dedim tatlı bir sesle ve Liv'i onunla birlikte gönderdim.

'Anne hayatını su sebili ile banyo arasında mekik dokuyarak geçiriyor,' diye mırıldandı Dally. 'Birileri ona su içmenin iyi olduğunu söylemiş olmalı, ama Tanrım, bunun da bir sınırı var. Su hemen içinden geçiyor.'

Aşağıdan bir gürültü geldi: ön kapı kapanıyordu. Dally başını yana eğdi.

'Gelen.'

'Jennifer?'

Başını salladı ve yenilenmiş bir enerjiyle masasındaki kağıtları karıştırdı. Kapı aniden açıldı ve bronzlaşmış, ince yapılı bir kadın içeri koşarak

Dally'nin masasına bir kahve fincanı bıraktı. Kat kat giyinmişti ve hemen kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

'Tanrım, geç kaldım. Biliyorum. Özür dilerim. Ve aman Tanrım, geçen hafta seni göremediğim için de özür dilemeliyim. Uçak yolculuğunun *yorgunluğundan* perişandım.' Sıcak, vurgulu bir Dublin aksanı vardı, sesli harfleri uzatarak, İngiliz aksanının düz ve istikrarlı ritminden çok farklı, hızlı-hızlı-yavaş bir tempoyla konuşuyordu. Jennifer hızla iki paltosunu ve atkı olarak taktığı kazağını çıkardı. Örgü bilekliklerini de çıkarıp yığına ekledi, uzun parmakları becerikliydi. Bir çift Chanel güneş gözlüğü, sarımsı kahverengi saçlarını geriye doğru tutuyordu. Sağ elinde çarpıcı bir yüzük vardı: sert şekerlemeler gibi güzel renklerde değerli taşlar. 'Biliyorum, saçma. Üşüyorum. Sıcak bir yerde uzakta olduğumda daha da kötü oluyor. Tatildeyken Londra havasıyla başa çıkma yeteneğim yok. Son on gün cehennem gibiydi.'

"Bunun bir iş gezisi olduğunu sanıyordum," dedi Dally ve patronu ona doğru hamle yapıyormuş gibi yaparken eğildi.

Bana kalırsa, kimse benim orada olmamın nedenini ya da orada olmayan, bir daha asla orada olmayacak olan kişiyi pek umursamıyordu.

Jennifer, bronzlaşmış göğsünün birkaç santimini gösteren siyah kadife bir tulum giymişti. Derisi kemiklerinin üzerinde gerilmişti ve sanırım kahve ve stresle yaşıyordu. Kollarını başının üzerine uzattı, sanki yoga öncesi ısınma hareketleri yapıyormuş gibi sağa sola eğildi.

'Sanırım ofisime gelmelisiniz. Ama size ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.' Kahve fincanını dürttü. 'Bu iş bitti.'

'Çöp kutusuna atayım mı?' Dally gözlerini devirdi ve onu yerden aldı, ama gülümsüyordu. İkisinin birlikte iyi çalışacaklarını düşünmüştüm. Belki de Ilaria'nın ölümü işin sonu değildi. Hickey Field'ın kendine has bir havası vardı.

Jennifer Hickey'nin ofisine daha önce hiç girmemiştim ve açık gri duvarları ve art deco tarzı masasıyla resepsiyon alanından daha şık bir

yerdi. Masanın arkasında, bahçedeki hatmi çiçeklerini andıran pembe ve mavi tonlarında büyük bir tablo asılıydı. Tablonun altındaki konsol masasının üzerinde, aydınlatmadan çok heykelsi bir etki yaratmak için yerleştirilmiş iki lamba vardı.

'Bu zekice.'

"Zoom," diye kısaca açıkladı. "Müşteriler kendilerini bu tür bir ortamda hayal etmeyi seviyorlar. Tüm görüşmelerimi çevrimiçi veya evlerinde yüz yüze yapıyorum ya da bir şeyler içebileceğimiz bir yerde buluşuyoruz. Herkes biraz rahatlıyor ve gerçekten ne düşündüğünü söylüyor, anlıyor musunuz?"

Kapı kapandıktan sonra Jennifer Hickey, hafifçe neşeli pozitif enerjisini bir kenara bırakıp masasının arkasına çöktü. Ellerini yüzüne götürerek gözlerini kapatıp cildine masaj yapmaya başladı.

'Ah, mahvoldum. Bugün bütün gün toplantılarım var ve sonuncusuna geldiğimde zombi gibi olacağım. Yani, şu an zombi gibiyim. Daha iyi olmayacak, anlıyor musun?'

Evet, öyle yaptım ve bunu da söyledim.

Gözlerinden birini araladı. 'Kesin İrlandalısın.'

'Annem ve babam Londralı ama ben Londra'da doğdum.' Tam olarak ne o ne de bu olmanın verdiği o tanıdık huzursuzluğu hissediyordum.

'Nasıl bir deneyimdi?' Merakla öne eğildi.

'Sanki iki farklı hayat yaşıyordum. Okulda da evde de farklıydım.'

'Herkes öyle değil mi?'

'Sanırım öyle. Ne zamandır Londra'da yaşıyorsunuz?'

Gözlerini devirdi. ' *Çok* uzun. Dokuz yıl. Yedi yıl önce evlendim. Dublin'e asla taşınmayacak, bu yüzden buradayız sanırım. Onu terk etmediğim sürece. Ama bunu yapmak istemiyorum. Zaten Londra bana iyi geldi. Güzel bir evim ve iyi bir işim var.' Botoksla mükemmel hale getirilmiş alnında bir kırışıklık belirdi. 'Şimdilik.'

'Dally, Ilaria'nın sizin mali güvenliğinizin büyük bir kaynağı olduğunu söylüyordu.'

'Angus öyle.' Bunu sert bir şekilde söyledi. 'Angus her zaman çok yardımcı oldu. Dally'nin neden Ilaria'nın yardımcı olduğunu söylediğini anlamıyorum. Hiçbir katkısı olmadı.'

'Muhtemelen bu yatırımı onun iyiliği için yapmıştı.'

'Hayır.' Jennifer kesin bir dille başını salladı. 'Ilaria ile tanışmadan önce beni tanıyordu. Aslında onunla benim aracılığımla tanıştı. Daha önce evliyken evinde çalışmıştım.'

'Daha önce evli miydi?'

'Bunu bilmiyor muydun? Angus seri bir koca. En fazla beş yıllık evlilik sözü veriyor. Ya da eskiden veriyordu. Ilaria onun üçüncü karısıydı.'

Şaşırdım ve bunu belli etmemeye çalıştım. 'Bana öyle bir izlenim vermedi.'

'Hayır, yani, muhtemelen dikkat çekmek istemedi.' Sesi sertti. 'Bence bir kadında temelde iki şey istediğinin farkında olmalı: bacak arası boşluğu ve yaş farkı.'

'Diğer eşlerini tanıyor musunuz?'

'Marika onun ilk karısıydı ve ben onu hiç tanımadım. İsveç'te yaşıyor. Sanırım tekrar evlendi. Devon'ı tanıyordum – Amerikalıydı. Teksaslı, muhteşem bir kadındı. Kırmızı şarap ya da kahvenin ne olduğunu bile bilmezmiş gibi bembeyaz dişleri vardı. Kusursuz bir cildi, kabarık saçları vardı. Ona kusur bulamazdınız – her zaman mükemmel bir eş ve ev sahibiydi. Ama yaşlanınca bu işe uygun olmaktan çıktı. Otuz beş yaşına gelince ondan kurtuldu.'

'Yaşı yetmedi derken, çocukları olmadığı için mi böyle diyordunuz?'

'Hayır, tam tersi. Hiç çocuk istemedi.' Jen ilk defa göz temasını kesti, belli ki huzursuzdu. 'Çocuk isteyen kendisiydi, bu yüzden o da çocuk sahibi olabilmesi için onu "bıraktı".' Tırnak işaretlerini parmaklarıyla ekledi. 'Ama onun yerine Ilaria'yı çoktan ayarlamıştı bile.'

'Vay.'

'Angus, işlerin belli bir şekilde olmasını seven ve bir şey istediği gibi değilse değiştiren adamlardan biri. Onun ve Ilaria'nın o evde yaşamalarının sebebi, boşanma sırasında Devon'a o evi vermesiydi. Hampstead'de muhteşem bir yerdi. Rüya gibi bir evdi. Ilaria, onun benzer bir şey almasını umuyordu ama o daha az şeye sahip olmak ve daha çok seyahat etmek istediğine karar verdi. Geçici bir konaklama yeri havası istiyordu, bu yüzden Ilaria da elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda kaldı.'

'Bu şirketi o mu finanse ediyor?'

Jennifer başını salladı.

'Peki bunu Ilaria ile evlenmeden önce mi yaptı?'

'Dolaylı olarak. Dediğim gibi, onunla çalışmıştım. Ama sonra onu Ilaria ile tanıştırdım ve işler bambaşka bir boyuta taşındı. Anne ve Dally'yi işe alabildik. Bunun batan bir gemi değil, bir işletme olduğunu hissetmeye başladım, biliyor musunuz? İşletme hesabımızda yeterli paramız olmasa bile, onu arayıp kredi veya yatırım ya da ne derse desin, bir şey alabileceğimiz güvencesine sahiptik.'

'Ilaria'nın Sam Blundell ile olan ilişkisinden haberin var mıydı?'

Jennifer yüzünü buruşturdu. 'Ugh. Evet.'

'Bu konuda endişeli miydiniz?'

Kollarını kavuşturup arkaya yaslandı. 'Neden endişeleneyim ki?'

'Eğer Angus'tan ayrılırsa, fonlarınız kesilir.'

'Angus onu terk etseydi -ki bu çok daha olasıydı- biz de mahvolurduk.' Jennifer başını salladı. 'Hayatında onu mutlu eden birinin olması beni çok sevindirdi.'

'Ama her zaman mutlu değildi. Dally, iniş çıkışlar yaşadığını söyledi.'

'Ah evet, her zaman bir drama vardı. Ve uyuşturucu kullanıyordu, ama bunu zaten biliyorsunuzdur herhalde. Biraz kokain. Çoğunlukla keyif amaçlı. Tam bir cadı gibi görünen biri için aslında çok utangaçtı ve onu korkutan bir şey yapmadan önce bolca alırdı.'

'Öldüğünde temizdi,' dedim.

'Gerçekten mi?' Jennifer şaşırmış görünüyordu. 'O zaman değişmişti. Gerçi—'

Bekledim ama diğer kadın sustu. Yine içine kapandığını, bir nedenden dolayı bu alana girmek istemediğini hissettim. Öne eğildim.

'Bunun zor olduğunu biliyorum ama Ilaria'yı kimin öldürdüğünü gerçekten bulmak istiyorum. Bana söyleyebileceğiniz her şey – özellikle de çok az kişinin bildiği bir şeyse – gerçekten çok önemli.'

'Ah.' Gözlerini ovuşturdu, burnunu çekti. 'Şey, kürtaj yaptırdı.'

'Ne zaman?'

'Ağustos. Onunla birlikte doktora gittim.' Masanın çekmecelerini açıp mendil arıyordu ve sonunda buldu. 'Sadece birkaç hap alması gerekti, hepsi bu. Çok karmaşık bir şey değildi. Birkaç gün yatakta geçirdi.'

'Üzgün müydü?'

'Hayır, öyleydim.' Jennifer bana zoraki bir gülümsemeyle baktı. 'Çocuk sahibi olamıyorum. Tüp bebek tedavisi gördüm. Her şeyi denedim. Sonuç yok. Vazgeçmeye ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya karar verdik.'

'Üzgünüm.'

'Evet, olan oldu işte. Yanlış anlamayın, iyi yanları da var. Bir çocuk hayatımızı tamamen altüst ederdi. Bunu istemek bir tür delilik gibi ama çok yoğun. Yine de, Illy'nin bebek sahibi olabilmesine rağmen istememesinin ironik olduğunu düşündüm.'

'Angus çocuk istemiyordu.'

'Kesinlikle hayır.'

'Onun bebeği miydi?'

Jennifer iç çekti. 'Evet, öyleydi. Bundan emindi. Ve aslında bu beni sinirlendiriyordu çünkü evlilik sözleşmelerinde bile çocuk sahibi olmanın kötü bir fikir olduğuna o kadar inanmıştı ki, vazektomi yaptırmayı reddediyordu. Eğer onun çocuğunu doğursaydı, evlilik bitecekti. O çocuk bazı haklardan yararlanacaktı ama Ilaria hiçbir şey alamayacaktı. Anlaşma

buydu. Ama acaba kürtajdan sonra pişman oldu mu diye merak ediyorum. Ve hatırlıyorum, eğer Angus'un bebeği olmasaydı, evlilik sözleşmesindeki madde geçerli olmazdı demişti.'

'Ama o seninle bebek sahibi olmak hakkında konuşmadı.'

'Durumumu biliyordu. Bir kez olsun incelikli davrandı ve beni işin içine karıştırmadı.' Jennifer sandalyesinde dönerek düşündü. 'Belki de Angus'un ondan kurtulmasını bekliyordu ve inisiyatifi ele almaya karar vermişti. Davranışlarından anladığım kadarıyla, tekrar deneyecek miydi acaba?'

37

'Tekrar hoşgeldiniz.'

Derwent, 412 numaralı odadaki küvetin yanında çömeldiği yerden doğruldu ve el fenerini kapattı. 'Teşekkürler.'

Bu da benim açımdan nezaket gösterilerinin sonu olmuştu. Boş zamanının çoğunu spor salonunda geçirmiş gibi görünüyordu: zayıf, fit ve tehlikeli. Ama bunun bir önemi yoktu. Hiç etkilenmedim. Aklımda sadece iş vardı.

'Neden burada buluşmak istediniz?'

'Olanları hatırlamak için.' Kaşlarını çatarak odaya baktı; oda boştu ama misafirler için hazırdı, yatak yapılmıştı, halı elektrik süpürgesinden kalma çiziklerle doluydu, hava cila kokuyordu ve banyoda güven verici bir çamaşır suyu kokusu vardı. 'Buraya en son ne zaman girdiğimi hatırlamak çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.'

'İki hafta,' dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. 'Bensiz pek ilerleme kaydedemedin.'

'Tabii ki şimdi geri döndüğünüze göre tüm olay mükemmel bir şekilde anlam kazanacak. Sadece sizin katkınız eksikti.'

Kaşlarını kaldırdı. 'Sorun ne?'

'Hiçbir şey.' Pencereye gittim ve karşıdaki binaya baktım; tesadüfen o da bir oteldi. Duvarlarında aynı aynalar, pencerelerinde aynı lambalar, aynı perdeler olan yüz oda. Ruhsuz ve iç karartıcıydı, Governor Hotel'den kesinlikle bir adım aşağıdaydı. 'Önemli bir şeyi kaçırdığımı düşünüyorum. Birinin bana söylediği bir şeyi.'

'Eğer “Zamanı bükemediğiniz sürece tamamen imkansız görünen bir cinayeti nasıl işlediğimi anlatıyorsam” gibi bir şey değilse, o kadar önemli

olduğunu sanmıyorum.' Yanıma geldi, omuz omuza durdu, o da dışarı bakıyordu. 'Belki bana kızgınsın diye düşündüm.'

'Kızgın mı? Neden kızgın olayım ki?' Kollarımı kavuşturdum. 'Seni en son gördüğümde beni çok üzdüğünü biliyorsun.'

'Belki de yanlış anlaşılmaları gidermek istiyorum.'

'Öyle mi?' Bekledim, ama hiçbir şey söylemedi. 'Öyle tahmin ediyordum. Bugün tartışmayla başlamayalım.'

'Owen nasıl?'

Bu beni ona daha dikkatli bakmaya itti. 'Neden soruyorsun? Ha, herhalde Luke sana söylemiştir.'

'Belki bahsetmiştir. Ne yani, bir haftada iki randevu mu? İkinizden biri çok istekli.' Omuz silkme. 'Belki ikiniz de öylesinizdir.'

'Owen...' diye sözümü tamamlayamadım, kelimelere dökmekte zorlanıyordum. *Owen dürüst, nazik, düşünceli, eğlenceli, neşeli biri. Görünürde hiçbir takıntısı yok. Beni görünce gülümsüyor. Beni güldürüyor.*

Owen'ın varlığını biri hatırlatmadıkça onu hiç düşünmem.

"İyi biri," dedim sonunda. "Nazik biri."

Derwent başını salladı. 'Ben de öyle düşünmüştüm.' Sonra, ben arkamı döndüğümde, 'Onunla yattın mı?' diye sordu.

Bir an durakladım, içimde yükselen öfkeye izin verdim. 'Neden Luke'a sormuyorsun?'

'Kahretsin.' Bunu kendi kendine kızmış gibi, kısık bir sesle söyledi.

Cevap hayırdı, olmamıştı. İki buluşma da yetişkinlere uygun, hatta sakin geçmişti: akşam yemeği ve nehir kenarında bir hafta sonu yürüyüşü, Owen'ın bize tenha bir köşe bulup beni öptüğü bir barda sona ermişti. Dünyamı değiştirmemişti ama ondan da soğutmamıştı. Belki de ihtiyacım olan şey, yavaş yavaş gelişen bir sevgi ve karşılıklı takdir duygusuydu. Belki de bu, Josh Derwent'ten bekleyebileceğim inişli çıkışlı dramadan ziyade, daha sağlam bir ilişkiye dönüşme olasılığını artırırdı. Ve şu anda

Josh Derwent'ten hiçbir şey bekleyemeyecekmişim gibi göründüğünden, bu aslında bir seçim değildi ve endişelenmeme gerek yoktu.

Derwent'ten uzaklaşırken banyo kapısının önünden geçtim. Tertemiz olan banyo, olay yeri fotoğraflarına defalarca bakmış olmama rağmen, neredeyse tanınmaz haldeydi. Ilaria Cavendish'in orada nasıl korkunç bir şekilde son bulduğunu kimse asla bilemeyecekti. Bunu ona kimin yaptığını da kimsenin, hatta benim bile, asla bilemeyeceği giderek daha olası hale geliyordu. Aklıma gelen herkesle birden fazla kez konuşmuştum. Sam Blundell başka bir görüşme için gelmiş ve görüşme boyunca titremiş, gözleri dehşet içinde açılmıştı ve ben hala onu bir katil olarak göremiyordum ya da zamanlamaları uyduramıyordum. Abilo Braga'yı işe gelmediği günden beri kimse görmemişti ve ben hala onun nasıl bir yere oturduğunu ya da neden ortadan kaybolduğunu bilmiyordum.

Derwent'e yaklaşmak istemedim. Daha önce yüzlerce kez incelenmiş, içinde görülecek bir şey olmadığını bildiğim rafları kontrol etmek için gömme dolap bölümünün etrafında bir tur attım. Çıktığımda, oda kapısı tam önümdeydi ve durdum.

'Nedir?'

"Sadece bakıyorum," dedim belirsiz bir şekilde. Daha önce 412 numaralı odada kaldığımda kapının hep açık bırakıldığını fark ettim ve otellerin yangın güvenliği için yasal olarak asmak zorunda oldukları olağan uyarı levhalarını görmemiştim. Gözetleme deliğinin altında, dördüncü kattaki her odanın, asansörlerin ve merdivenlerin açıkça işaretlendiği çerçeveli bir kat planı vardı. Koridorun sonundaki 411 ve 412 numaralı odalar, ekstra gardırop alanı ve daha büyük bir banyo ile en büyük odalardı ve sanırım Ilaria'nın bu yüzden ısrar ettiğini düşündüm.

Israr etti.

Öyle ki, 412 numaralı odada başka biri kalırken kendisinin kalamaması onu çok sinirlendirmişti.

412 numaralı odada kalmak için kendisine sunulan üst sınıf oda teklifini reddetmişti. Bu hiç mantıklı değildi.

Kat planına doğru bir adım daha yaklaştım ve kaşlarımı çatarak inceledim.

'Maeve.'

'Bekleyin.' Plana baktım, odaya baktım, sonra tekrar plana baktım. 'Bu ne?'

Derwent yanıma gelip durdu. 'Nereye bakıyorum ben?'

'Burada. 411 ile 412 arasında.'

'Bir boşluk. Bir çeşit dolap, ya da bir hiçlik ya da benzeri bir şey.' Pek de ilgili görünmüyordu. 'Bak, Maeve—'

'Hayır, bir saniye sus.' Yanından geçtim, yanlışlıkla ona hafifçe dokundum ama umursamadım. Başka bir şeye odaklanmıştım. 'Şu kitaplığa.'

Yatağa dönüktü. Cam önlü kapılar temiz ve lekesizdi, böylece raflardaki kitaplar ve biblolar daha iyi sergileniyordu. Odaya ilk girdiğimde fark etmiştim, sonra tamamen unutmuştum. Şimdi kapıları kapalı tutan mandalı açtım ve kapıları sonuna kadar açtım; kitaplık açılmak yerine mobilya ikiye ayrıldı. Yağlanmış menteşeler üzerinde sessizce açılan kapılar, arkalarında küçük bir boşluk ortaya çıkardı.

'Bu da ne?'

'Bir koridor.' Karşı taraftan ışık geldiğini görebiliyordum. 'Bu iki odanın birbirine bağlanan kapıları var.'

'Bunu neden bilmiyorduk?' Derwent öfkeyle sordu.

'Sormadık ve kimse de bize söylemeyi düşünmedi. Belki de bildiğimizi varsaydılar.' Kapıları açıp kapatarak denemeler yapıyordum. 'Kapalıyken zaten görünmüyor bile.'

'Yani birileri buraya saklanıp Ilaria'ya dilediği zaman saldırabilirdi.'

'Sanırım öyle.' Ona doğru döndüm. '411'in meşgul olma riskini almak istemeyen biri, kullanım dışı olduğundan emin olmuş.'

'Bu oda servisi garsonu,' dedi Derwent. 'Adı neydi?'

'Abilo Braga.'

'Olay yerini o ayarladı ve kadının öldüğü sıralarda odadaydı. Yani ya katil ya da komplonun bir parçası.'

'Cinayetin işlendiği gün onunla röportaj yaptım. O zamanki haline bakarak, ikisi de demezdim.'

'Ama sonra ortadan kayboldu,' dedi Derwent usulca. 'Belki de masum rolü yapmada gerçekten çok iyiydi.'

'Buraya adli tıp uzmanlarını çağırmamız gerekecek ama temiz görünüyor. Bu koridorun, sonraki misafirler için hazırlık olarak süpürülmüş olma ihtimali nedir?'

'İyi, diye düşünüyorum – ve yan odada misafirleri olmuş olmalı, bu da bizim için kötü haber.' Derwent fenerini yere tuttu ve ikimiz de kalın halının üzerindeki, birinin her santimini özenle temizlediğini gösteren izlere kaşlarımızı çattık.

'İçeri girebilir miyim?'

'Evet, büyük ihtimalle hurdaya çıkacak.'

Kitaplığın arkasındaki küçük koridora girdim ve eldivenli elimle diğer taraftaki kapıları ittim. 'Buradan diğer kapıyı açamazsınız. Açmak için 411 numaralı odada olmanız gerekiyor.'

'Ya Braga tuvaleti tıkarken kilidi açsaydı?'

'Mümkün,' diye kabul ettim. 'Ama bunun nasıl bir faydası olacağını gerçekten bilmiyorum. Burada kim varsa, eninde sonunda 411 veya 412'yi arayarak çıkmak zorunda kalacaktı ve biz onları görürdük. Biri burada saklanıp, adli incelememizi bitirmemizi bekleyip, biz eşyalarımızı toplayıp gittikten sonra, artık kimse güvenlik kameralarına bakmıyorken dışarı çıkmadığı sürece.'

'Riskli.'

'Bu cinayetin tamamı riskli. Neden onu kameraların ve güvenlik görevlilerinin olduğu yarı kamusal bir yerde öldürdüler? Bunu hesaplı biri yaptı. Ilaria'dan nefret eden ve itibarının zedelenmesi için onu aşağılayıcı

koşullarda öldürmek isteyen biri.' Yatağa doğru yürüdüm ve üzerine oturdum, bağlantı kapısına bakarak.

'Bu nedir?' Beni dikkatle izliyordu. 'Ne düşünüyorsun?'

'Bu odanın düzeni, bağlantı kapısının yatağın karşısında olması ve Ilaria'nın her seferinde bu odayı istemesi... Haftalık rezervasyonu vardı, değil mi? Hep aynı saatte.' Bacaklarımı çaprazlayıp üstteki ayağımı sallayarak düşündüm. 'Ya yan odada da aynı rezervasyon varsa?'

Jeanette Lee'nin kontrol etmesi uzun sürmedi. 'Hımm. Evet, o oda sık sık 412 numaralı odayla aynı anda rezerve ediliyordu, ama her seferinde aynı kişi değildi ve 412 numaralı oda gibi her hafta rezerve edilmiyordu. Burada farklı isimler var.'

'İsimlerin çıktısını alabilir miyim?' Resepsiyon masasına eğilmiş, ekrana bakmaya çalışıyordum.

'Elbette.'

'Otele giriş yaparken sahte isimler kullandılar, değil mi?' dedi Derwent bana. 'Ilaria ve sevgilisi. Yan odadakiler için de aynı şey geçerli olmayabilir mi?'

Zarif, uzun boylu resepsiyonistlerden biri Jeanette'in bir yanında durmuş, bir misafirle ilgileniyor ve sesi yetkin bir mırıltıdan ibaretti. Şimdi patronunun omzunun üzerinden bakıyor, bunu belli etmemeye çalışıyordu ve Derwent'in söyledikleri onu irkiltti.

'Bu nedir?' diye sordum ona ve o da parmaklarını birbirine kenetledi.

'Özür dilerim, dinlemeye çalışmıyordum ama 411 numaralı odadan bahsediyorsanız, onunla aramızda sürekli bir şaka vardı. Yani, onunla. Sekreterlerinden birine rezervasyon yaptırırdı. Oda asla onun adına değildi; üç dört farklı kişi rezervasyon yaptırırdı. Sonra o da gelir ve *onların adına* giriş yapardı. Her şey onların kredi kartından önceden ödenmişti. Bize karşı çok nazikti.'

'Gerçek adını biliyor musun?' diye sordum ve o da dudağını ısırdı.

'Hayır. Ama onu tarif edebilirim.'

Başımı salladım ve o da adamın görünüşünün en dikkat çekici ayrıntılarını tek tek anlattı; kimden bahsettiğini hemen anladım.

'Onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun?'

"Tek yaptığı, her zaman 411 numaralı oda olduğundan emin olmaktı." Hatırlayarak gülümsedi. "Manzarasından dolayı o odayı sevdiğini söylerdi."

38

Ofisinde bizi karşılayan Angus Cavendish, üç hafta önce evinde görüştüğüm kederli halinden çok farklıydı. Ofis – Mayfair'deki Gürcü tarzı bir evin cephesinin arkasında yer alan modern bir bina – para kazanmaya yönelik yüksek teknolojili bir tapınaktı ve personelin ona karşı davranış biçiminden, Angus baş rahip gibiydi. Ofisi binanın ön tarafında, sokağa bakıyordu ve Jennifer Hickey'nin tarzını hemen tanıdım: ofisindekiyle aynı gri duvarlar, aynı konsol masa ve ona uygun lambalar. Odanın ortasında büyük, modern bir masa vardı, ancak Angus arkasına oturmak yerine bizi küçük bir masanın etrafında üç alçak koltuğun bulunduğu bir oturma alanına yönlendirdi. Asistanlarından biri – onu açıkça çok seven orta yaşlı, anaç bir kadın – sormadan bir tepsi getirdi: üç su bardağı ve biri durgun, biri gazlı olmak üzere iki soğuk maden suyu şişesi. Angus, o kadar güzel kesilmiş bir takım elbise giymişti ki, ben bile fark ettim: terziliğin bir mucizesi. Onu son gördüğüm zamana göre daha iyi görünüyordu ama boyuna göre hâlâ çok zayıf ve yorgundu.

'Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?' diye sordu Derwent.

'Bir hedge fonu yönetiyorum.' Angus'un ağzı seğirdi. 'Bunun ne anlama geldiğini, can sıkıntısından bayılana kadar anlatabilirim ya da sadece başınızı sallayıp soruşturmayla ilgili beni bilgilendirmeye devam edebilirsiniz. Sanırım buraya gelme sebebiniz bu.'

'Tam olarak öyle değil,' dedim. 'Burada olmamızın sebebi, daha önce sizinle yaptığım röportajda bana yalan söylemiş olmanız.'

Kaşlarını kaldırdı, belli ki üzgün değildi. "Eminim ki bu sizi kasten yanıltma girişimi değil, benim hatamdı."

'Governor Hotel'de hiç bulunmadığınızı söylediğinizde bir hata yaptığınızı düşünmüyorum.'

Sessizlik. Angus bir an kıpırdamadı. Sonra gülümsedi.

'Daha akıllı davranmalıydım. Cezadan kurtulacağımı sandım ama gerçeği söylemeliydim.'

'Gerçek nedir?'

'Çoğu Çarşamba oraya giderdim ve karım sevgilisiyle sevişirken 411 numaralı odayı işgal ederdim.' Sigarasını ve çakmağını çıkardı ve kül tablasını kendine doğru çekti. 'Burada sigara içmeme izin veriyorlar çünkü burası benim şirketim ve ofisin bu bölümü için ayrı bir klima sistemi var. Yasal olup olmadığından emin değilim, bu yüzden lütfen beni tutuklamayın. İnsan Kaynakları departmanını göz yumması için eğittim.'

'Büyleyici,' dedi Derwent. 'Bize eşinizin yanındaki odada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatın.'

'Sevgilisi ile sevişirken.' Angus ona ağır ağır bakarak, 'Bu kısmı atlama.' dedi.

'İki oda arasındaki kapıları açtın mı?' diye sordum ve o kaşlarını çatarak başını salladı, sigarasının ucundaki alevi yakıp söndürmeye odaklanmıştı.

"Onu izlemekten hoşlanıyordum, anlıyorsunuz, ama o izlenmekten pek hoşlanmıyordu ve erkek arkadaşı da ben odadayken rahatsız oluyordu. Başlangıçta durum böyleydi. Mümkün olduğunca gözden uzak durmaya karar verdik. Ben görmek istediklerimi görebiliyordum ve onlar da beni unutabiliyorlardı. Herkes mutluydu."

'Bundan memnun oldular mı?' diye sordum. 'Gerçekten mi?'

'Karım beni memnun etmekten hoşlanırdı ve bu onun için hiç de zor değildi. Bundan zevk alırdı. Sam de oldukça iyi bir adam.'

'Bana tanıştıkları anda birbirlerine aşık olduklarını söylemiştin. "Bir *anda* aşık olmuşlar" diye tanımlamıştın.' Kollarımı kavuşturdum. 'Bana anlattıklarından herhangi biri doğru muydu?'

'Ne demek istiyorsunuz?' Hafifçe huzursuz görünüyordu.

'Geçen Aralık ayında tanıştılar. Sonra... hiçbir şey olmadı. Ilaria mutsuzdu. Ofisinde uyuyordu. Senden kaçınıyordu. Sen ona hediyeler gönderdin.'

'Kim konuşuyordu? O küçük velet Dally mi?' Sigarasından bir nefes çekti ve köz alevlendi. 'Zor bir dönemden geçtik. Olur böyle şeyler.'

'Onun senin önünde başka bir adamla birlikte olması senin fikrindi. Bunu yapmak istemedi, değil mi? Tartıştın, ikna etmeye çalıştın ve sonunda pes ettirdin.'

'Onun seçmesine izin verdim. İnanın bana, tamamen kontrol ondaydı. Eğer bunu yapmak istemeseydi, yapmazdı.'

'Arkadaşlarından duyduğuma göre utangaçmış. Bunu yapabilmek için kendini hazırlaması gerekmiş. Bunun üstesinden gelmek için uyuşturucu kullanmış.'

Sırıttı. "Şey, bu olayların bir versiyonu. Ben pek iyi durumda değilim, değil mi? Ama sevgili Ilaria, bir şekilde ilaçlara başvurmak için bir bahane bulmakta fazlasıyla yetenekliydi. Her şey utangaçlıktan kaynaklanmıyordu."

'Governor Hotel ile görüştüm. Ocak ayından itibaren orada geçerli bir rezervasyonu varmış, ancak o ve Sam odayı Şubat ayına kadar kullanmamışlar.'

'Doğru. Plan daha erken başlamaktı ama onu ikna etmesi düşündüğünden daha uzun sürdü. İkimiz için de çok sinir bozucu oldu. Dürüst olmak gerekirse, yanlış adamı seçtiğini düşündüm. Çok pısırık olduğunu düşündüm. Aklımda daha yaşlı, daha iri, daha erkeksi biri vardı.' Sigarasını söndürmek için öne eğilirken Derwent'e baktı, gözleri vücudunda gezindi. Derwent, taştan oyulmuş gibi hareketsizdi, ifadesi yasaklayıcıydı. Angus Cavendish'in dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım ve bunun yerine bir soru sormayı tercih ettim.

'Ilaria'ya ültimatom verdiniz mi, Bay Cavendish?'

'Ne tür bir ültimatom?'

'Eğer Sam'le birlikte olmazsa, evliliği bitirmekle tehdit ediyordun.'

Güldü. "Onun isteği dışında evliliğimizi bu şekilde açmakta ısrar edecek olsaydım, bir tür canavar olurdum herhalde."

Bunu çok iyi biliyordum ve zengin, başarılı erkekler en kötü canavarlardan bazıları olabiliyordu.

'Bak,' diye mırıldandı, ikimiz de *onu* kastetmediğimiz konusunda onu rahatlatmak için acele etmeyince, 'Ilaria'yı seviyordum. Onunla kalmak istiyordum. Tercihlerim vardı ve o da bunu biliyordu. Çoğundan oldukça memnundu. Bazıları onu korkutuyordu ve alışması zaman aldı. Bu bir güven meselesiydi, zorlama değil. Sam'i bulduğu anda her şeye razı oldu. Sam kolay birisiydi. Onun istediği her şeye uyuyordu.'

'Sence Sam'in bu konuda pek bir seçeneği vardı mı, çünkü ona iş veriyordun?'

Angus omuz silkti. 'Ona sorabilirsin, değil mi? Ölmedi. Kendini savunabilir.'

"Kendini savunacak tipe benzemiyor," dedim soğukkanlılıkla. "Ve bana onu akşam yemeğine davet ettiğinizi, sizin için çalıştığı için davet ettiğinizi söylediniz, ama aslında ona ilk sözleşmesini Şubat ayında verdiniz. İlginç bir zamanlama."

'Bu küçük olayda üçümüz de yer aldık. Her iki tarafın da rızası vardı.' Paketten bir sigara çıkardı ama yakmadan parmaklarının arasında tuttu ve zarif bir şekilde işaret etti. 'Hepimiz yetişkindik ve kuralları biliyorduk. Ben izledim, onlar seviştiler. Son.'

'Ya Ilaria hamile kalsaydı?'

Gözleri kocaman açıldı: gerçek, yapmacıksız bir şoktu. 'Hamile miydi?'

'HAYIR.'

'Şey. Beni korkuttun orada.' Elinin topuğuyla alnını ovuşturdu. 'Eğer hamile olsaydı, ya benim çocuğum olmazdı ya da hamileliği uzun sürmezdi. Eğer çocuğu olursa destekleyeceğimi ama isteyerek değil, ve bunu onun açısından affedilemez bulacağımı açıkça belirtmiştim. Ve o da evliliğimiz

içinde başka bir adamın çocuğunu büyütmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden her iki durumda da mesele çözülmüş olurdu. O çocuk sahibi olabilirdi ama ben değil.'

Jennifer'ın bana evlilik sözleşmesiyle ilgili anlattığı hikaye buydu. Ilaria'nın bu seçimi yaptığını düşünmüştüm.

Derwent, "Birileri o öğleden sonra 411 numaralı odada kalmanızı imkansız hale getirdi," dedi. "Birileri banyonun kullanılmaz durumda olduğundan emin oldu."

'Biliyorum. Çok sinir bozucuydu. Otel standartlarını gevşetip odayı düzgün temizlenmemişken bana vermeyi reddettiler. Saat beşte alabileceğimi söylediler, ki bu çok geç olurdu. Yatağın hazırlanmış olması veya banyonun kullanılabilir olması umurumda olmadığını açıklamak istedim ama resepsiyonda çalışan başarısız Miss World yarışmacılarıyla birlikte neden o odayı istediğimi bir türlü anlatamadım.'

O kadar güzel bir betimlemeydi ki gülmemek için çok çaba sarf etmem gerekti. Bunu fark etti, ince yüzünde bir çekicilik parıltısı belirdi.

'Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bu, kuantum fiziğini küçük bir patatese anlatmaya çalışmak gibi olurdu.'

Yüz ifademi kontrol altına aldım. 'Sizin düzenli olarak orada bulunduğunuzu kim bilebilirdi ki, Bay Cavendish? Ilaria'ya zarar verebilmeleri için sizin ortadan kaybolmanız gerektiğini kim bilebilirdi?'

'Hiç kimse.'

'Bu doğru değil.' Kollarımı kavuşturdum. 'Şu anda hiç çaba bile göstermiyorsunuz.'

'Lanet olsun, bu senin işin değil mi?' Çok isteksizce parmaklarını saydı. 'Ilaria. Sam. Hepsi bu kadardı.'

'Birisi sizin için o odayı ayırtmış.'

'Ah, asistanlarım. Patricia ya da diğer sekreterlerden biri.' Sanki insan değillermiş gibi ima etti. 'Patricia'nın içinde öldürücü bir kemik bile yok –

gerçi, şunu da söylemeliyim ki, telefonda restoran rezervasyonu yaparken duydum ve onunla uğraşmak istemezdim. Diğerleri de çok tatlı.'

'Acaba içlerinden herhangi biri birine söylemiş olabilir mi?'

Başını salladı. "Çok dikkatliler. Bu işin kilit noktalarından biri."

'Başka kim biliyordu?'

'Hiç kimse.'

'Bundan emin misiniz?'

'Ilaria kime söylediyse, sanırım, eğer birine söylediyse. Ilaria pek kız arkadaş canlısı biri değildi. Jen Hickey dışında yakın arkadaşı yoktu. Sam kime sırlarını anlattıysa ona. Ben kimseye söylemedim.'

'Giriş yapamadığınızda nereye gittiniz?' diye sordum.

'Eve döndüm. İşe geri dönmek istemedim.'

Derwent ona çok sert bir bakış attı. "Biliyor musun, bize yalan söylemeyi bırakmalısın. Maeve bundan hoşlanmıyor ve ben de onun üzülmesinden hoşlanmıyorum."

'Yalan söylemiyorum.'

'Karşıdaki otele giriş yaptığınızı biliyoruz,' dedim sessizce. 'Vali Oteli'ne bakan dördüncü katta bir oda istediniz. Kredi kartınızın kaydı vardı – sanırım acil bir durumdu ve Patricia'nın sizin için rezervasyon yapması için zaman yoktu. Onlara fotoğrafınızı gösterdiğimde sizi hemen hatırladılar, çünkü alışılmadık bir istekti. Konukları genellikle otelde nerede kalacakları konusunda bu kadar seçici olmazlar.' Durakladım. 'Sizi güvenlik kameralarından bulabiliriz ve şu anda kontrol ediyoruz, bu yüzden şimdi itiraf etseniz iyi olur.'

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten de çok titizsin, değil mi? Oraya bakmayı nasıl düşündün?"

'Ilaria soyundu ama perdeleri açık bıraktı. Bu beni hep rahatsız ederdi. Gri bir gündü ve gün ışığı solmaya başlıyordu. Işıklar açık olurdu. Bakmak isteyen herkes için oldukça gösterişli bir şov yapardı.'

'Bazı kadınlar bundan hoşlanır. Biliyorsun, değil mi?' diye sordu Derwent'e, ancak Derwent hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

'Ne olursa olsun,' dedim hızla, 'sizin onu izlediğinizi biliyordu. Telefon kayıtlarında sizinle yaptığı iki dakikalık bir telefon görüşmesi var. Otelin içine girerken olmuş olmalı. Bu yüzden perdeleri açık bırakmış.'

'Orada olduğumu biliyordu.'

'Yani siz bir görgü tanığısınız. Ne gördünüz?'

'Hiçbir şey. Yeterince iyi bir görüş açım yoktu. O odada neler olup bittiğini görmeye çalıştım ama pencerenin hemen yanında olmadıkları sürece onları ayrıntılı olarak göremedim.'

İlk defa doğruyu söylediğini düşündüm. Kaldığı odada durup karşıya baktım ve 412 numaralı odanın cumbalı penceresi oldukça derindi. Derwent'i pencerenin yanında dururken görebiliyordum, ama odanın daha gerisinde durduğunda, ışıklar açık olsa bile, hareket eden bir figürden başka bir şey görmek zordu. Dürbüne ihtiyacı olacaktı ve bunu bilmiyordu.

'Bu adamı tanıyor musunuz?' Ona, personel kimliğinde bulunan Abilo Braga'nın fotoğrafını gösterdim. Yüzü ifadesizdi, vücudu omuzlarından kesilmişti. Gerçek hayattaki haline pek benzemiyordu, diye düşündüm.

'Bilmiyorum.' Angus'un sesi tereddütlüydü. 'Onu tanımalı mıyım? Tanıdık geliyor.'

'Governor Hotel'de çalışıyor.'

'Belki. Onu görmüş olabilirim.'

"Ama bize 412 numaralı odada ne olduğunu ve karınızın öldürülmesiyle sonuçlanan olayı anlatamıyorsunuz," dedi Derwent.

'Keşke farklı bir cevabım olsaydı. Onun ölümüne şahit olduğumu fark etmek hiç iyi bir duygu değildi.' Bana yalvardı. 'Beni gördün. Bu yüzden neredeyse sinir krizi geçirecektim.'

'Karşıdaki otelde mi kaldınız?'

'Bir süre için.'

'Hiçbir şey göremiyor olsanız bile mi?'

'Bir şeylerin ters gittiğini anlayana kadar orada kaldım. İnsanlar girip çıkıyordu, ışıklar yanıyordu, falan filan. Endişelendim. Eve gittim ve bekledim. Eğer bir sorun yaşarsa beni arayacağını düşündüm ve hazır olmak istedim. Hemen müdahale edip sorunu çözecektim.' Düşünceli görünüyordu. 'Onun sorunlarını her zaman çözebilirdim.'

"Manzaranın bu kadar kötü olduğunu fark ettiğiniz halde neden bu kadar uzun süre burada kaldığınızı anlamıyorum," dedim.

'Onların yalnız kalmasını istemedim. Bunu anlayamazsınız, değil mi? Ama o hâlâ benim sevgilimdi. Onunla birlikte olmasının sebebi benim izin vermemdi. Dur desem dururlardı.'

'Ya dur deseydi?' Derwent'in sesi yumuşaktı, ancak bu, sesinde ölümcül bir öfkenin gizli olduğu gerçeğini gizliyordu.

Angus omuz silkti. 'Ama o yapmadı.'

39

Sam Blundell'e bakarken Angus Cavendish'in sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu. *Doğrusunu söylemek gerekirse, yanlış adamı seçtiğini düşündüm... Çok korkak olduğunu düşündüm.*

Angus'un onun hakkındaki görüşünü değiştirmek için pek bir şey yapmıyordu. Sam, Ilaria'nın ölümünden beri kilo vermişti ve sürekli kıpır kıpırdı, konuşurken gözleri odanın içinde sağa sola geziniyordu. Daire, eskisine kıyasla dağınıktı. Duvara yaslanmış bir ütü masasının üzerine buruşuk bir gömlek serilmişti ve meyve tabağında buruşuk bir elma dışında hiçbir şey yoktu. Masanın üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar duruyordu, yanında bir sürü kirli kupa vardı: birden fazla günün işi.

'Evet, yani, açıkçası bir numaralı şüpheli olduğumu biliyorum.'

'Bunu neden söylüyorsun?' diye sordu Derwent.

'Açıkça belli. Oradaydım.' Ellerini esneterek hareket kabiliyetini test ediyordu. Cilt yeni ve acı verici görünüyordu. 'Kendi kız arkadaşım bile bunu benim yaptığımı sandı.'

'Lora nasıl?' diye sordum.

'Evet. İyi durumda. Hamilelik ve her şeyle birlikte ideal bir süreç değildi ama sakinleşti. Aldatma olayından haberi yoktu,' diye açıkladı Derwent'e. 'Sonradan öğrendi.'

'Ve hamile mi?'

'Tekrar söylüyorum, ideal bir durum olmadığını biliyorum.' Çaresizce omuz silkti. 'Bebeği öğrendikten sonra Ilaria ile görüşmeyi bırakmak istedim. Lora'ya karşı bir bağlılık sözü vermek istedim. Bir şeyleri değiştirmek istedim. Ama bırakmak zordu.'

Derwent, "Çarşamba günleri gelmeyi bırakabilirdin," diye belirtti.

'İşimi kaybederdim. Paraya ihtiyacım vardı.' Titredi. 'Ve Ilaria'ya bebekten bahsedemezdim. Çıldırırdı çünkü o gerçekten bebek istiyordu ve sürekli bu konuda bana baskı yapıyordu.'

'Anlamayacağını mı düşünüyorsun?' dedim.

'Çok sinirlenirdi.' Yüzünü buruşturdu. 'Ama o zaman nasıl bitirecektin? Çok kırılgandı. Onu çıldırtmadan, yeter dediğimi söylemenin bir yolunu bulamadım.'

'Sana ne yapabilirdi ki, gerçekten? Başka bir iş bulabilirdin,' dedi Derwent alaycı bir tonla. Sam ise sinirlenmek yerine başını göğsüne yaslayıp boyun eğdi.

'Biliyorum. Ama bebek meselesi... Sonra da eğer onu hayal kırıklığına uğratırsam Lora'ya her şeyi anlatacağını söyledi. Sanırım beni bir nevi tehdit etti. Ondan korktum.'

"Bize onu öldürmek için iyi bir sebep veriyordu," diye düşündüm ve kendisinin bunu fark etmemesine şaşırdım.

'Angus'un seni izlediğinden bahsetmedin,' dedim. 'Bu, atlanmaması gereken oldukça önemli bir ayrıntıydı.'

Dudaklarını ısırdı. 'Kahretsin. Evet. Bundan hiç memnun değildim ama benim elimde değildi. Orada olduğunu unutmaya çalıştım.' Sonra birden farkına vardı. 'Aslında, ben geldiğimde o gün orada değildi. Kapı kapalıydı. Bunu biliyor muydun?'

'Öyle yaptık.'

'Ah.'

'Başka ne konuda yalan söyledin Sam? Ya da neyi gizledin?' diye ekledim, yapacağı itirazı engellemek için.

'Hiç bir şey.'

'Onu boğmadığını söyledin.'

Ellerini başına götürdü, oturduğu yerde mutsuz bir şekilde kıpırdandı. '*Kahretsin* . Bunun geri döneceğini biliyordum. Kötü duyulacağını

biliyordum. Nasıl bildin?'

'Angus bize onunla yaptığınız şeylerden birkaçını anlattı. Hoşuna giden şeyleri.'

'Bunu yapmak *istemedim* .'

'Biliyorsun, boğularak öldürüldü, değil mi? İşte böyle öldü,' dedim, sohbet havasında.

'Ona zarar vermedim, dikkatli davrandık. Güvenliğinden emin oldum.'

"Birini boğmanın güvenli bir yolu yok," diye çıkıştı Derwent.

'Hayır diyemedim. Ben sadece onların istediklerini yaptım. Anlamıyorsunuz.'

'Hayır, değilim.' Sesi soğuktu. 'Kendini bu duruma sen soktun ve ne kendine ne de ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadın.'

'Bunu farklı şekilde ele almalıydım.' Sam neredeyse ağlayacaktı. 'Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.'

Sam Blundell'ın binasından çıktık ve Derwent durdu.

'Eğer aklımı tamamen kaybetmediysem, katilin o olduğunu düşünmüyorum. Acınası biri, ama katil değil. Böyle bir şeye asla cüret edemezdi.'

'Ona acıyorum,' dedim.

'Neden?'

'Durumdan acizdi. Ve sen de ona kötü davrandın.'

'Ona Angus Cavendish'in davranacağı gibi davrandım. Sert bir ele karşılık vereceğini biliyordum. Ona çok fazla nazik davrandınız, sanırım yakışıklı olduğu için.'

Pekala, madem böyle oynamak istiyorsun... 'Angus'un numaranı bir sonraki eşi için isteyeceğini sanıyordum.'

Derwent bana baktı. 'Eğer orada olmasaydın...'

'Aman lütfen. Hayır derdiniz zaten.'

'Kesinlikle karısını *boğmaya* çalışmasına hayır derdim. Ne kadar aptalca bir oyun.'

'Sanırım öyle. Acaba bundan hoşlandı mı yoksa Angus mu onun aşağılanmasını istedi?'

'Dünyadaki en sevdiği şey olsa bile, Sam yine de hayır demeliydi. Luke'a da bunu yapmamasını söyledim.'

Gözlerimi kırpıştırdım. 'Babadan gelen öğütler eskiden beri değişti.'

'Tüm futbol takımı benden tavsiye almak için geliyor.' Derwent yavaşça gülümsedi. 'Ne dediğimi bildiğim konusunda bir üne sahibim.'

'Eminim bunu uzun yıllara dayanan tecrübenizle hak etmişsinizdir,' dedim sert bir şekilde.

'Evet, tamam. Onlara nasıl davranmaları gerektiğini söyleyecek birine ihtiyaçları var, bu beni yaşlı hissettirse bile. İnternette çok fazla yanlış bilgi dolaşıyor. Neyse, Luke'un riskli bir şeyle uğraşmasını istemiyorum. Tek istediğim, adam öldürme suçundan yargılanması. Kahve? Şurada bir kafe var.'

'Evet, kesinlikle.' Zaten kızarmışken onunla arabaya binmeyi ertelemek için her şey mübahtı. Ellili yılların tarzında dekore edilmiş ve vitrini bitkilerle dolu şirin retro kafeye doğru onu takip ederken, *"Bu davanın tamamen sapıkça seksle ilgili olduğu ortaya çıktığına çok sevindim* ," diye düşündüm. 'Ilaria ile olan ilişki aslında Angus'un yararınaydı, değil mi? Ve Sam ona hava atmak istedi. Harika bir sevgili olduğunu kanıtlamak istedi. Asla hayır demeyecekti.'

'Oysa aslında bu, yatakta ne kadar berbat olduğunu kanıtladı.' Derwent kafenin kapısını benim için açık tuttu.

'Çünkü onun istediğini yaptı mı?'

'Çünkü o— ne istiyorsun?'

Mor saçlı baristaya odaklanmaya çalıştım, sabırla sipariş vermemizi bekliyordu ve Derwent'in bundan sonra ne diyeceğini merak ediyordum. Kahvesini sipariş etti, ikimizin de hesabını ödedi ve barın ucundaki yerine oturdu, ona yaslandı. Her zamanki, tercih ettiğimden daha yüksek sesle,

"Çünkü hayal gücü göstermedi. Eğer ona inanılacaksa, istediğini söyledi ve o da yaptı." dedi.

'Ama onu dinledi,' diye itiraz ettim. 'Kadınlar dinlenmek ister.'

'Ona söylediği şey, heyecan verici olmasını istediğiydi. Eğer birini sizinle sıradan, günlük seks yapmaya heyecanlandıramıyorsanız, seks yapmanıza izin verilmemeli. Ve *size* vereceğim tek tavsiye, sizi her seferinde özel hissettirmeyen biriyle yetinmemeniz gerektiğidir.'

'Bana tavsiye vermene gerek yok,' diye tersledim.

'Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Bana sorarsan, standartların her zaman çok düşük oldu.'

'Ben sormadım ve bunun ne kadar uygunsuz olduğunu saymaya bile başlayamam.'

'Yine de aklınızda bulundurmanızda fayda var, eğer bunu seviyorsanız Owen.' Ben cevap veremeden konuyu değiştirdi. 'Neyse, biri sizden kendisini boğmanızı istiyorsa, aslında bayılana kadar boğulmayı istemiyor demektir. Bu kimsenin hoşuna gidecek bir şey değil.' Bir paket şeker aldı ve gelişigüzel salladı. 'Onların gerçekten ne istediğini düşünmelisiniz, ne istediklerini söylediklerini değil. Onların istedikleri gibi hissetmelerini sağlayacak bir şey bulmak sizin göreviniz, ama biraz hayal gücünüzü de kullanmalısınız. Birine tam olarak istediğini *söylerse* , sıkıcı olur.'

" *Konuyu davaya odakla* ," dedim kendi kendime. "Peki, aslında ne istiyordu?"

'Kontrolü bırakmak. Ama ne yaptığınızı biliyorsanız, birine dokunmadan bile onu tamamen çaresiz bırakabilirsiniz.' Şeker paketini kaseye kaydırdı ve bana baktı; ben de hipnotize olmuş bir şekilde ona baktım, ta ki barista iki bardağı bara koyana kadar.

'Hadi bakalım.'

'Teşekkürler.' Bana, 'Şimdi ne yapacağız?' dedi.

Zorlanarak beynimi çalıştırdım. 'Angus'un bir sonraki karısından bahsediyorduk, biliyorum. Sanırım son karısıyla da konuşmalıyız.'

40

Jennifer Hickey, Devon Cavendish'in iletişim bilgilerini bana vermekten son derece memnun oldu.

'Onunla ne istiyorsun? Sanırım söyleyemezsin. Angus'tan şüphelenmiyorsun, değil mi? Ya da hayır, sormamalıyım. Ama, hani, bu gibi durumlarda hep koca suçlu değil mi? Ama Angus'un elini kirleteceğini sanmıyorum, anlıyor musun?'

Arabanın sürücü koltuğunda oturan Derwent, Jennifer'ın hoparlörden konuşmasının hiç de rahatsız edici olmadığını, kayıtsızca gevezelik etmesini izlerken gözlerini kırpıştırdı. Ona cevap vermeden önce sırıttım.

'Haklıydınız, bir şey söyleyemem. Ama bu aşamada Devon ile konuşmak çok faydalı olurdu.'

'Ah, tabii. Dediğim gibi, çok güzel – onu seveceksin. Bekle bir dakika...' Hızlıca tuşlara basma ve ardından küfürler. 'Bu bilgisayarda hiçbir şey bulamıyorum. Dally'ye soracağım.'

Telefonu masaya düşerken bir ses duyuldu ve odadan çıkarken çıkardığı gürültüyü dinledim.

'Hep böyle mi?' diye sordu Derwent ve ben onu susturdum. Karşı taraftan boğuk bir konuşma zar zor duyuluyordu. Sonra da bir arbede sesi geldi.

'Pekala, geri döndüm.' Adresi bir çırpıda söyledi. 'Tanrıya şükür Dally'nin telefonunda kayıtlıydı, yoksa bütün gün burada kalırdık. İstersen Devon'a yolda olduğunu haber vereyim.'

'Hayır, teşekkür ederim. Ben hallederim.' Tereddüt ettim. 'Aslında, onunla konuşana kadar onunla iletişime geçmemenizi rica edebilir miyim?'

'Aman Tanrım, tabii *ki* . Ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorsunuz, değil mi?' Bir kahkaha. 'Sizden onay alır almaz onu kesinlikle arayacağım. Meraktan *ölüyorum* .'

'Sana haber vereceğim,' diye söz verdim ve telefonu kapattım.

Derwent, "Bu soruşturmanın daha fazla aşamasında yer almadığım için gerçekten çok şey kaçırdığımı hissediyorum," diye düşündü.

'Şüphesiz ki asıl kaybeden Jennifer.'

'Söylemeye gerek bile yok.'

Meğerse Devon Cavendish bizimle konuşmaktan çok mutluymuş ve bu sadece Derwent'in ona çoğu kadını utandıracak türden takdir dolu bir gülümseme vermesinden kaynaklanmıyordu. Devon bunu hakkı olarak görüyordu. Uzun boylu ve inceydi, çoğu Londralı için var olmayan türden bir bakıma sahipti: kusursuz dişler, pahalı kirpikler, hacimli fönlü saçlar, mükemmel bir bronzluk. Ev de benzer şekilde mükemmeldi: sakin bir Hampstead sokağından uzakta, büyük odalar, yüksek tavanlar, pahalı mobilyalar, yaşlı bir hizmetçi, her şey lüks ve iyi zevk kokuyordu. Ama hem ev hem de sahibi bir şekilde cansız görünüyordu. Devon yalnız yaşıyordu, dedi bize. Bir kadının yaşayabileceği kadar büyük bir evdi ve dünyadaki tüm devasa çiçek aranjmanları bile onu dolduramazdı.

'Beni antrenörümle randevudan kurtardın. O adam sanki popomun sahibiymiş gibi davranıyor. Yani, popomun iyi görünmesini istemesini takdir ediyorum...' Devon eğildi ve porselen bir çaydanlıktan, incecik tabakların üzerinde duran aynı fincanlara çay doldurdu. Daha önce hiç destekli bir spor sütyeni görmemiştim, diye düşündüm, iki mükemmel ay şeklindeki göğüsleri Derwent'in yüzünden birkaç santim ötede üstünden kabarıyordu.

'Bayan Cavendish, Angus ile evliliğiniz hakkında bilgi almak istedik. Bunun zor bir durum olabileceğini anlıyorum.'

'Zor.' Otururken Derwent'e göz kırptı. 'Evet, çünkü Angus boşanmanın bir parçası olarak bana bir gizlilik sözleşmesi imzalattı, böylece tüm

arkadaşlarımıza onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlatamazdım.'

'Bu bir cinayet soruşturması, bu yüzden gizlilik anlaşmasını unutabilirsiniz,' dedim.

'Sence Angus onu öldürdü mü?'

'Açık fikirli olmaya çalışıyoruz.'

'Sanırım bu, İngilizcede 'evet' anlamına geliyor.' Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve fincanını tabağıyla birlikte aldı. 'Çay soğumasın.'

'Sence cinayet işleyebilecek kapasitede mi?' diye sordu Derwent.

'Muhtemelen.' Çayından bir yudum aldı, sakin bir şekilde. 'Eğer bunu onun yerine yapacak birini bulmadıysa. Angus iş devretmede iyidir. Evli olduğumuz zamanlarda onunla konuştuğumdan daha çok asistanlarıyla konuştum.'

'Evliliğiniz ne zaman sona erdi?'

'Resmi olarak mı? Dört yıl önce. Ilaria ile hemen evlendi.' Bana gülümsedi. 'Ona hata yaptığını söyleyebilirdim ama dinlemezdi. Marika beni uyarmaya çalıştığında ben de dinlemedim.'

'Özellikle ne konuda sizi uyarmak istiyorsunuz?'

'Angus çok çabuk sıkılıyor. Sürekli heyecan ve dikkat dağıtıcı şeyler arıyor. İnsanları sınırlarının ötesine itmeyi seviyor. İlk karısı Marika onun fantezilerini gerçekleştiremedi ya da gerçekleştirmek istemedi, birlikte olduğumuzda bana söyledi ve ben de her istediğini yaparsam benimle kalacağını düşündüm.' Güldü. 'Yanılmışım, belli ki. Hiç kimseyle uzun vadeli bir ilişki istemiyor.'

'Ve -affedersiniz- onun istediğini yaptığınızı söylediğinizde, bu ne anlama geliyordu?'

'Aman Tanrım, aklınıza gelebilecek her şey. Beni diğer erkeklere göstermek istedi. Biraz açık saçık olan kıyafetlerimi o seçti. New York'ta sapıklar kulübüne üye oldu ve benimle herkesin önünde seks yapabilmek için beni oraya sürükledi.' Sandalyesinin kenarına tünemiş, ayak bileklerini en edepli ve hanımefendi pozisyonda bir yana doğru çaprazlamış, dimdik

oturuyordu. Kış güneşinde, sürekli profesyonel bakım ve güneş kremi bağımlılığından kaynaklanan o inanılmaz pürüzsüzlüğe sahipti cildi.

Yanımda Derwent hareketsiz duruyordu, ama onu ve aramızdaki boşluğu dolduran enerjiyi son derece hissediyordum. *Ne yaptığınızı biliyorsanız, birine dokunmadan bile onu tamamen çaresiz bırakabilirsiniz...* Kendimi toparladım.

'Herkese açık alanda seks yapmak ilginizi çeken bir şey miydi?'

'Hayır, kesinlikle değil!' Gözlerini kocaman açtı bana. 'Bunu sadece bana ültimatom verdiği için yaptım. Onun çalışma şekli bu. Beni herkesin önünde becermesi heyecan verici değildi, ama beni rahatsız ettiğini bildiği halde bunu yapmaya zorlamasıydı. Bu, benim üzerimde tam bir güce sahip olduğunu kanıtlamanın bir yoluydu.'

'Ilaria'yı tanıyor muydunuz?'

'Elbette. Bu evin dekorasyonuna yardım etti. Bu sayede tanıştılar.' Güzel yüzü sakin ve huzurluydu.

'Onu beğendin mi?' diye sordu Derwent.

'Hayır. Tabii ki yapmadım. Kocamı elimden aldı! Ve bundan memnun olmam gerektiğini düşünürdünüz ama biliyorsunuz, bu aptal kalbimi paramparça etti.' Bir eli kusursuz göğsünde, iki parmağında pırlantalar parıldıyordu. 'Sanırım onu mutlu etmedi ve bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Kahrolası, değil mi?'

'Bana mantıklı geliyor,' dedi Derwent ve gözlerimi devirme isteğime karşı koydum.

'Dört yıldır birlikteydiler,' demiştiniz.

'Hı hı. Son kullanma tarihi yaklaşıyordu. Şimdi çekip gidebilir, eminim bu onu memnun edecektir. Zamanla öğreniyor. Marika'nın evlilik sözleşmesi yoktu. Hepimizden daha iyi bir anlaşma yaptı. Ben bu evi ve tekrar evlenmediğim sürece her yıl güzel bir banka havalesi aldım. Ilaria benden daha azını alırdı. Şimdi hiçbir şey alamıyor.'

'Ona para verip borcunu ödeyebilirdi aslında.'

'Eğer o onu terk etmek isteseydi, elbette. Peki ya o onu terk etmek isteseydi?' Devon arkasına yaslandı. 'Bence bundan hiç memnun olmazdı. Hiç de değil. Hatta bence bunu kişisel olarak algılardı.'

'Onun onu terk etmeyi planladığından emin misin?' diye merakla sordum.

'Eğer biraz aklı olsaydı, bunu isterdi.'

'Ama her şeye rağmen evliliğinizi bitirmek istemediniz.'

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Onunla ilgili hiçbir zaman hiçbir şey anlamadım."

41

Cuma günü, Derwent'in gözaltından serbest bırakılmasının üzerinden iki hafta geçtikten sonra ve bunun berbat bir fikir olduğunu bilerek, gidip Una Burt'ün kapısını çaldım.

'Josh hakkındaki soruşturmada neler oluyor? Hâlâ onu inceliyorlar mı?'

'Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.' Masasını toplamaya başladı, bu da gergin olduğunun açık bir göstergesiydi. 'Ve bunun iyi bir sebebi var. Tamamen benden bağımsız olmaları gerekiyor. DPS soruşturmasını herhangi bir şekilde etkilediğim görülemez – ve sormadan önce söyleyeyim, denemeyeceğim de.'

'Ancak gecikmenin nedenini öğrenmek faydalı olurdu. Onların neyden endişe duyduklarını bilmek istemez misiniz?'

'Faydalı mı?' Bana sempatiyle baktı, bu onun için oldukça alışılmadık bir durumdu ve bu yüzden irkildim.

'Josh'un ne kadar endişelenmesi gerektiğini bilmesi yardımcı olurdu. Kendisi gibi değil...'

'Bana gayet iyi görünüyor.'

'Bu bir oyun,' dedim. 'Unuttuğunda endişeli olduğunu anlayabiliyorsun.' Onu daha önce birkaç kez boşluğa bakarken fark etmiştim.

'Belki *anlayabilirsin* ,' dedi Una nazikçe. 'Ama onun için endişelenmeyi bırakmalısın. Zaten olduğundan daha fazla dikkat çekmek istemezsin. Sana karışmamanı söylememe rağmen Melissa'ya ne olduğunu öğrenmek için çok uğraştığını biliyorum.'

'Kendi zamanımda yaptım,' diye başladım ve o da beni durdurmak için elini kaldırdı.

'İyi niyetli olduğunu bildiğim için göz yumdum.' Kaşlarını çattı, bana bakmadı. 'Josh'un senin bu işte herhangi bir rolün olduğundan haberi yok gibi geliyor bana.'

'Ona söylemedim. Sanırım memnun olmazdı. O kurtarma işini yapmayı seviyor.'

'Seni korumak istiyor, Maeve.'

'Neyden?'

'Onunla birlikte dibe sürükleniyorum. Bunu sana söylememeliydim belki ama Roz Fuller, senin ve Josh'un birlikte çalıştığı her davayla ilgili dosyaları istedi.'

Her dava mı? Bunun olası sonuçlarını hızla değerlendiriyordum. 'Özellikle benimle birlikte çalıştığı davalar mı? Yoksa genel olarak onun davaları mı?'

'Onunla birlikte üzerinde çalıştığınız projeler.'

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. 'Neden?'

'Sadece tahmin edebilirim ama sanırım onun tarafında bir usulsüzlük arıyor.'

'Ama bu... bu adil değil. Şikayet etmedim.' Roz Fuller'ı *sevmiştim* , diye düşündüm öfkeyle.

'Biliyorum.' Una, her zamanki gibi makyajsız olan yüzünü ovuşturdu. 'Monet'nin resmettiği biri gibi görünürdüm, hele de gözleri bozulmaya başlayınca.' 'Bazen onun davranışlarından şikayet etmen *gerektiğini* düşündüm. Seni sınırın eşiğine getirdi.'

'En iyi çalışma şekli bu.'

'Ne gerekiyorsa, şimdi onun eski formuna kavuşması için çok iyi bir zaman olurdu. Ilaria Cavendish'e ne olduğunu çözmek büyük bir yardım olurdu.' Una önündeki dosyayı açıp okumaya başladı; bu, konuya olan ilgisinin sona erdiğini gösteren geleneksel bir işaretti. 'Yani Josh'a gerçekten yardım etmek istiyorsan, neden onu kimin öldürdüğünü bulmuyorsun?'

Ilaria'nın imkansız cinayetini çözmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ama gizem öğle yemeğinden önce bir türlü çözülmedi. Hayal kırıklığına uğrayarak bir sandviç almak ve biraz temiz hava almak için dışarı çıktım. Ofisten çıkarken derin düşüncelere dalmıştım ve yolun karşısına geçmek için beklerken birinin dirseğimin dibinde beklediğini fark etmem bir dakika sürdü.

'Bir dakikan var mı?' İnkar edilemeyecek kadar sessiz bir mırıltıydı. Başımı salladım, ışık yeşile döndü ve Henry Cowell benden birkaç adım önde karşıya geçti. Sokağı aşağı doğru, yüksek binalarla çevrili, beton ve camın arasında yeşil bir nokta gibi duran küçük, eski bir kilise avlusuna doğru yürüdü. Parlak ve soğuk bir günde öğle yemeği için popüler bir yerdi ve Henry, mezarların arasında sıralarda oturan, büyük paltolarına sarılmış ofis çalışanları ve yalnız okuyuculardan oluşan grupları incelemek için bir dakika ayırdı. Memnun kalınca, büyük bir çam ağacının arkasına sıkışmış kırık bir duvar parçasına oturdu.

Yanına otururken, "Bu bir sürpriz," diye yorum yaptım. "Görülmekten endişelendiğine göre, bunun resmi bir ilişki olmadığını anlıyorum."

Hâlâ etrafına bakınıyordu. 'Burada olmamalıydım.'

'Öyleyse neden buradasın? Eğer bana başımın belaya gireceği konusunda uyarıda bulunmak içinse, patronumdan bu sabah zaten böyle bir uyarı aldım.'

Yüzünü buruşturdu. "Bak, umarım o noktaya gelmez. Roz'un senin *için* endişeleri var, seninle ilgili değil. Josh Derwent'in kıdemli bir subay olarak konumunu kötüye kullanıp kullanmadığını araştırıyor."

'Ama o bana bu konuda henüz bir şey sormadı bile.'

'Yapacak ama onu korumak için yalan söyleyeceğini düşünüyor.'

'Yani, duymak istediği hikayeyi anlatmazsam bana inanmayacak mı?' Ürperdim. Daha önce hiç bir soruşturmanın yanlış tarafında olmamıştım. 'Bu bir kabus.'

İçini çekti. 'İşinde iyidir, biliyorsun. Titizdir. Hiçbir şeyi kaçırmak istemez.'

' *Başka* bir şey var mı?' dedim sertçe. 'Melissa söz konusu olduğunda birçok şeyi kaçırdı.'

'Bence bunun bir parçası da bu. Sen onun görmediğini gördün.'

Haklı bir noktaydı. Hata yapmaktan daha kötü tek şey, bir başkasının sizin hata yaptığınızı bilmesiydi.

Cowell, "Derwent röportajda onun sinirlerini bozdu," diye ekledi.

'Bunu yapardı. Ama bu, Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan atılmayı hak ettiği anlamına gelmez.'

'İşte bu yüzden buradayım.' Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. 'Dosyaları okudum. Josh Derwent ile birlikte çalıştığınız davaları inceledim. Siz de o da çok iyi birer polis memurusunuz ve ikinizden de kurtulmanın kimseye ne faydası olacağını anlamıyorum.'

'Bu mümkün mü?' Sanki önümde aniden açılmış bir uçuruma bakıyormuş gibi hissettim. 'İkimiz için de mi?'

'Belki de Metropolitan Polis Teşkilatı'nın farklı bir bölümüne tayin edilirsiniz, ama bunun sonuçları olur.' Bana huzursuz bir bakış attı. 'Birçok polis memuru soruşturma konusu olmanın stresini o kadar çok yaşıyor ki, beklemeye çalışmak yerine istifa ediyorlar. Ve bu kariyeriniz için de iyi değil. İnsanlar dedikodu yapıyor. İtibarınızı etkiliyor. Metropolitan Polis Teşkilatı büyük bir kuruluş ama bazen yeterince büyük değil.'

'Ben bunların hiçbirini istemiyorum.' Ve Derwent'in kötü bir şekilde ayrılmasını da istemiyordum. Bunu büyük, acımasız bir netlikle hayal edebiliyordum: arkasına bakmayacaktı. Polis memuru olduğunu hatırlatan herkesten ve her şeyden, ben de dahil, kendini soyutlayacaktı. 'Ne yapabilirim?'

'Melissa'nın güvenilir bir tanık olmadığını kesinlikle açıkça belirtmeniz gerekiyor. Roz, bazı unsurları uydurma olsa bile, aile içi şiddet suçlamalarının yanlış olduğuna hala ikna olmuş değil. Melissa, henüz

çürütmediğimiz kısımlara bağlı kalmaya çalışıyor. Savcılıktan bunu geçirmek zor olurdu ama biliyorsunuz ki bu günlerde şanslar onun lehine.'

Biliyordum. Derwent'in polis memuru olması gerçeği, olaya karışan herkesin örtbas etme girişiminde bulunmakla suçlanma endişesi taşıyacağı anlamına geliyordu. Polis memurları hakkındaki soruşturmaların, güçlü kanıtlara rağmen gizemli bir şekilde sonuçsuz kaldığı çok fazla adalet hatası vakası yaşanmıştı. Metropolitan Polis Teşkilatı'nın ihtiyacı olan son şey bir başka skandaldı.

'Josh'a sordum ve o da eğer kadın adaletin seyrini bozmaktan yargılanırsa işbirliği yapmayacağını söyledi, ama bu da yardımcı olurdu, değil mi?'

'Kesinlikle öyle. Onun Melissa'ya bu konuda hesap sormamış olması, Roz'un Melissa'nın doğruyu söylediğini düşünmesine neden oluyor.'

'Gitmek istiyor.' Boğazımda bir düğüm vardı, konuşmakta zorlanıyordum. 'Tutuklanmak onun için korkunçtu. Kinci değil. Sırf kendisine fayda sağlayacak diye Melissa'nın acı çekmesini istemiyor.'

"Ne yazık ki, bu onun için bir sorun. Ve sizin için de," diye ekledi Cowell. "Ama elinizdeki en iyi koz bu. Eğer sizinle onun arasında seçim yapmak zorunda kalsaydı, sizi seçerdi, değil mi?"

İyi bir soruydu. Ne yazık ki cevabını bilmiyordum.

42

Okul kapısındaki veliler ve bakıcılar kalabalığının içinde Mark Pell'i hemen fark ettim. Tek başına, telefonuna odaklanmış bir şekilde duruyordu. Ben onu izlerken, güzel sarışın bir kız ona yaklaştı. Kalabalığın arasından sıyrılıp yanına gittim ve kızın Thomas'ın ertesi hafta oyun oynamak için evine gelmesi için düzenlemeler yaptığını duydum.

'Peki, pizza ve dondurma sorun olur mu?'

'Bunu sormak zorunda mısınız?'

'Harika. Salı günü olsun. Onu saat altı civarında alalım.'

Kabul etti ve telefonuna geri döndü. Adını söylediğimde başını kaldırdı ve cuma öğleden sonra orada olmamın nedenini anlamak için bir an düşündü.

'Sen.' Sonra da endişeyle, 'Sorun ne?'

'Hiçbir şey.' Gülümsedim. Yüzüm kaskatı kesilmiş gibiydi. 'Sadece seninle konuşmak istedim, hepsi bu.'

'Ne hakkında?' Şüpheyle baktı.

'Burada bu konuda konuşmamak daha iyi olur herhalde.' Bildiğim kadarıyla Melissa'nın arkadaşlarıyla çevrili olabilirdik.

'Eve gelmek ister misin? Henüz doğru dürüst eşyalarını yerleştirmedim.' Dağınık görünen saçlarını eliyle düzeltti. 'Bunu bu hafta sonu yapacaktım.'

'Yürüyerek geliyorsanız, ben de sizinle birlikte yürüyebilirim.'

'Beş dakika uzaklıkta. Bu Mel'in şartlarından biriydi. Thomas'ın velayetini üstleneceksem, Mel tamamen iyileşene kadar bile olsa, okula yakın bir yerde ev kiralamam gerekiyordu.'

'Bu senin için büyük bir altüst oluş.'

'Benim için sorun değil. Thomas için daha iyi. Onu benim evimde benimle birlikte yaşamaya zorlamak sorun yaratırdı. En azından bu şekilde normal şekilde okula gidebilir ve arkadaşlarıyla vakit geçirebilir. Ben de onunla birlikte olabiliyorum, yani benim için de uygun.'

'Sanırım anne babam senin onlarla kalmanı umuyorlardı.'

Yüzü aydınlandı. "Harika iş çıkardılar."

"Onların hep istediği torun o, ben ise ona bunu sağlayamadım," dedim kuru bir sesle. "Torunlar için resmi bir evlat edinme prosedürü olup olmadığından emin değilim ama olsaydı kesinlikle imzalarlardı."

Kalabalıkta bir değişiklik oldu: kapı açılmıştı.

'Thomas'ı çağırma zamanı geldi. Geliyor musun?'

Rahatsızlık vermek istemedim. 'Seni burada bekleyeceğim.'

Birkaç dakika sonra geri döndü, yanında Thomas vardı ve ikisi de derin bir sohbete dalmıştı. Thomas, sekiz yaşındaki bir çocuğun ancak başarabileceği o ciddi saygıyla kilden yapılmış bir şeyi tutuyordu.

'Maeve! Bak.' Onayımı almak için onu yukarı kaldırdı.

'Bilim?'

'Sanat.'

'Elbette öyle.'

'Bunun ne olduğunu biliyor musun?'

'Ay mı?'

'Hayır-ıı.' Bana gülümsedi ve kalbimin sızladığını hissettim. Burnunun üzerindeki çillerin, yanaklarındaki kızarıklığın, bir bebeğin gözleri gibi hâlâ yuvarlak olan uzun kirpikli gözlerinin dayanılmaz bir hassasiyeti vardı.

'Eve götürmemi ister misin?' diye sordu Mark ve Thomas, isteksizce ve yavaşça, onu uzattı, 'çünkü bu kısım sallanıyor ve yakında düşebilir' diye de birçok talimat verdi. Scooter'ını çıkarmak için bisiklet kulübesine girdi, günün sonunda bile gözleri saç çizgisine doğru çekilmiş, çok sıkı örgülü saçları olan bir kızla konuşmak için durdu. Ben de zamanında benzer örgülere katlanmıştım ve kafa derim acıdı.

Mark geri döndüğünde, "O kimdi?" diye sordu.

'Bella.'

'Matematikte iyi olan Bella?'

'Baba.' Thomas scooter'ı döndürdü ve diğer insanlar, kaldırımın eğimi ve yerçekimi gibi önemsiz faktörleri umursamadan kapıdan hızla çıktı.

Mark, onun peşinden aceleyle giderken, "Aman Tanrım," dedi. "Roket gibi gidiyor."

'Ve eminim ki asla zarar görmez.'

'Çok uzak değil.' Thomas'ın scooter'ının tekerlekleriyle kurumuş yaprakları savurarak hızla ilerlediğini görünce rahatladı. 'Çok hızlı gitme Tom. Yolu geçme.'

Çocuk bunun üzerine durdu ve omzunun üzerinden ona acımasız bir bakış attı. Ne düşündüğünü okuyabiliyordum. *Sanki okuyabilirmişim gibi. Ben bebek değilim. Kuralları biliyorum.*

'İyi görünüyor,' diye belirttim.

'Mutlu.' Mark bunu basitçe, bir gerçeğin ifadesi olarak söyledi.

'Josh'a işlerinin yolunda gittiğini söyleyeceğim. Bence güzel haberler onu mutlu edecektir.'

Mark kaşlarını çattı. 'Zor zamanlar mı geçiriyor?'

'Daha iyiydi ama Thomas'ın iyi olduğunu duymak onu neşelendirecektir.' Duraksadım. 'Thomas'ın sağlığıyla ilgili herhangi bir sorun yaşadınız mı?'

'Hiçbir şey.'

'Gerçekten mi?'

'Ben de sizin kadar şaşırdım. Belki de strestendi. Anladığım kadarıyla son birkaç aydır evde pek mutlu bir ortam yoktu.'

Derwent'in bu bağlantıyı kendisinin kurup kurmadığını merak ettim. Geçen yıl Melissa'nın onunla birkaç kez konuştuğunu duymuştum ve bu, özellikle de bu saldırının hedefi olan kişiyi önemsiyorsanız, dinlemesi zor olan, acımasız ve sürekli bir saldırıydı. Thomas'ın Derwent'e hayran olduğunu biliyordum. Bu, çocuğun fiziksel olarak hastalanmasına yetecek

kadar şiddetli olabilirdi. Geçirdiği her şeyden sonra – kan testleri, rahatsız edici işlemler, hastane yatışları – Derwent, yanlışlıkla sorunun bir parçası olmuş olsaydı ne kadar suçlu hissederdi?

'İstediğin bu muydu? Thomas'ı görmek ve bana rapor vermek mi?'

'Hayır.' Derin bir nefes aldım. 'Melissa hakkında konuşmak ve onun hakkında resmi bir şikayette bulunmak istiyordum.'

Tepkisi anında ve kesindi. 'Daha önce de söylediğim gibi, çok uzun zaman önce olmuş bir şey yüzünden onun peşine düşmeyeceğim.'

'Hâlâ seni etkiliyor olsa bile.'

'Durum bu. Ben Thomas için her şeyin istikrarlı kalmasına odaklanmış durumdayım. Annesinin peşinden gitmek ona yardımcı olmayacak.' Thomas'a yetişmiştik ve yolun karşısına geçip tekrar yola koyulana kadar sessiz kaldı. 'O benim önceliğim. Ben önemli değilim. O önemli.'

'Bence ikiniz de önemlisiniz,' dedim sessizce. 'Ve bu Josh için büyük bir sorun.'

Özetle, eve varmadan önce konuşmak için fazla vaktimiz olmadığı için, Henry Cowell'ın bana anlattıklarını ona aktardım.

'Josh, resmi bir şikayette bulunarak hem sana hem de bana yardımcı olacağını düşünseydi, belki o adımı atardı. Ama kendi çıkarı için bunu yapmaz.'

'İşini kurtarmak için bile mi?'

Başımı salladım. 'O öyle biri değil.'

'Bak, şikayette bulunmak istemiyorum ama eğer sana yardımcı olacaksa, onun bana yaptıklarını onunla konuşabilirim. Belki bu bir fark yaratır.'

'Bunu yapar mıydınız?'

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. 'Konuştuğumuz gibi, anne babana bir iyilik borçluyum. Belki sana yardım etmek bir iyilik sayılır. Ayrıca Thomas'ın Josh'u görmesinde de bir sakınca görmem, onu soruyor.'

'Bu hafta sonu mu?' diye önerdim.

'Özgürüz.' Mark durdu ve kiraladığı eve vardığımızı fark ettim. Thomas, kapının önünde oturmuş, kendinden memnun görünüyordu, scooter'ı yolun ortasına devrilmişti. 'Ayarları sen yaparsan, orada olacağız.'

Düşüncelere dalmış bir halde arabayı bıraktığım yere geri yürüdüm. Bir şey beni rahatsız ediyordu ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Gördüğüm bir şey ya da birinin söylediği bir şey... Mark'la yaptığım konuşmayı zihnimde canlandırdım ama hiçbir şey bulamadım. Başım ağrıyordu ve bu hiç yardımcı olmuyordu.

Arabayı çalıştırdığımda birden aklıma dank etti, sanki beynim cevabı bulmadan önce dikkatimin başka bir şeye odaklanmasını bekliyordu. Motoru tekrar kapattım, oturdum, düşündüm ve sonra telefonumu çıkardım. Muhtemelen ona ulaşamayacaktım, diye düşündüm, kalbimin hızla çarpmasını sakinleştirmeye çalışarak. Muhtemelen mesaj bırakmak zorunda kalacaktım ve onunla konuşsam bile, muhtemelen bana yardımcı olamayacaktı.

'Alex Brown.' Patologun sesi sakin ve son derece yatıştırıcıydı. Bana kalırsa, hasta bakımı konusunda bu kadar nazik olmaya gerek duymayan hastalar için boşa harcanmış bir yetenekti.

'Doktor Brown, bu otel cinayetinden sorumlu Dedektif Maeve Kerrigan - Ilaria Cavendish mi?'

'Hatırlıyorum. Sizin için ne yapabilirim?'

'Mesele otel cinayeti değil.' Gözlerimin arkasındaki hafif sızı için ağrı kesici aramak üzere çantamı karıştırdım, sadece boş bir yara bandı buldum ve sessizce lanet okuyarak onu bulduğum yere geri soktum. 'Ve mesele aslında ne *yapabileceğin* de değil.'

Sesi eğlenmiş gibiydi. 'Öyleyse neden beni arıyorsun?'

'Çünkü eşinizle konuşmam gerekiyor.'

43

Tarafsız bir zemin bulabileceğim en yakın yer Luke'un dairesiydi ve herkesi oraya toplayabileceğim en erken tarih Pazar sabahıydı. Tabii ki, arızalı bir metro treninde mahsur kaldım ve yirmi dakika geç kaldım. Derwent kapıya geldi, kapıyı açmadan önce bile yüzündeki somurtkan ifade neredeyse görünürdü. Sessizce koridordan mutfağa doğru yürüdü, kapıyı kapatma işini bana bıraktı. Mark'ı kollarını kavuşturmuş, Derwent'le aynı yoğunlukta somurtarak tezgâha yaslanmış halde buldum. Thomas ise hiçbir şeyden habersiz, Luke ile birlikte kanepede kıvrılmış, yanına sokulmuş, çizgi film izliyordu. Hangisinin orada olmaktan daha mutlu olduğunu anlayamadım. İçeri girdiğimde, ikisi de Wile E. Coyote'nin dağın yamacındaki boyalı bir tünele son hızla dalmasını izlerken gülüyorlardı.

"Bunu daha önce görmüş olmalısın," dedim Luke'a, o da sırıttı.

'Bu bir klasik.'

'Kendini havaya uçuracak, bakın!' Thomas ekrana hayranlıkla işaret etti. 'Bombası var. Bak baba! Bak Josh!'

İkisi de haklı olarak baktılar ve Derwent, çakalın zamansız bir kibritle kendini yakmasına gerçekten gülümsedi.

"Yemeklerin harika görünüyor," dedi bana.

'Nasıl cüret edersin? Bir daha asla senin için yemek yapmayacağım.'

'Söz veriyor musun?'

'Bunu halletmeli miyiz?' Mark'ın sesi gergin geliyordu.

Luke'un gözüne baktım ve o da televizyonu kapatıp ayağa fırladı. 'Hadi gidelim.'

'Sonunu görmek istiyorum,' diye itiraz etti Thomas ve Luke eğilip onu gıdıkladı.

'Sürprizi bozma dostum, ama her zaman aynı. Roadrunner kazanıyor. Neyse, eve döndüğümüzde izleyebiliriz.'

Thomas kahkaha atıyordu. 'Ama nereye gidiyoruz?'

'Bir milkshake içmeye ne dersin? Battersea Power Station'da milkshake yapan bir yer var.'

'Çikolata?'

'İstersen.'

'İzin verir misin?' Thomas babasına, sonra da Derwent'e baktı, sanki kimin yetkili olduğundan emin değildi.

'Hadi bakalım.' Mark'ın sesi kabullenmiş bir tonda çıktı. 'İşimiz bitince gelip seninle görüşeceğim.'

"Ceketini al," dedi Derwent ve hepimiz Thomas'ın koridorda sanki bir yarışa katılıyormuş gibi koşuşturmasını izledik.

Luke ceketini giyerken arkasını döndü. 'Maeve, iyi şanslar. Ve ikiniz de uslu durun. Kavga etmeyin.'

'Gidiyor muydunuz?' diye sordu Derwent.

'Benim çatım altında olduğun sürece benim kurallarıma göre oynayacaksın.'

Derwent ona iğrenç bir bakış attı ve genel tavrı zaten kötü bir gün geçiren karanlık prens gibiydi, bu yüzden durumu bir adım daha ileri götürmeyi başarması gerçekten etkileyiciydi.

Thomas yine son hızla yaklaştı. Luke onu yakaladı ve bir çoban koyun taşır gibi omuzlarına attı. Çocuk, Luke'un her uzun adımında zıplayarak, ön kapıya kadar kahkahalarla bağırdı.

Kapı arkalarından kapanana ve konuşmalarının sesleri kaybolana kadar bekledim.

'İyi anlaşıyorlar, değil mi?'

'İlk görüşte aşk. Şimdiye kadar birbirleriyle pek vakit geçirmediler.' Derwent kaşlarını çattı. 'Melissa pek hevesli değildi.'

"Luke'u rol model olarak görmesi muhtemelen onun için iyi bir şey," dedi Mark. "İşlerini yoluna koymuş gibi görünüyor."

Masum bir sözdü ama Derwent sinirlendi. 'Benim aksime mi?'

'Sen söyledin, ben değil.' Mark ona dik dik baktı.

'Yeter artık ikiniz de. Buraya bunun için gelmedik.' Tartıda boksörler gibi birbirlerine bakıyorlardı. 'Birkaç dakika kavga etmeden konuşabileceğinizi sanıyordum.'

'Pekala,' dedi Derwent, öfkeden çenesi kasılmıştı. 'Tam olarak neden buradayız?'

Cesaretimi topladım. 'Aslında, ikinizi de Melissa hakkında resmi bir şikayette bulunmaya ikna etmek istediğim içindi.'

'Fikrimi değiştirmeyeceğim.'

'Ben de yapmayacağım,' dedi Mark.

'Artık bunun önemi yok. Durum değişti.' Artık dikkatlerini çekmiştim: iki kat daha yoğun, göz kırpmayan bir konsantrasyon. Devam ettim, keşke zorunda olmasaydım diye düşündüm. *Bu konuşma bir e-posta olabilirdi mi?* Keşke. 'Melissa'nın yargılanıp yargılanmaması sana bağlı değil.'

Mark şaşkın görünüyordu. 'Ne demek istiyorsun?'

'Ne yaptın?' Bu, artık şüphelenen Derwent'in sorusuydu.

'Benim yaptıklarım değil, onun yaptıkları.' Sesimin titrememesine sevindim. Sakinliğimi koruyamayacağımdan endişelenmiştim. 'Thomas seninle yaşamaya başladığından beri onda garip bir şey fark ettin mi, Mark?'

Şaşkın bir ifadeyle baktı. "Olanlardan dolayı biraz huzursuzdu ama işlerin üstesinden geliyor. Çoğu zaman tamamen okulla ve arkadaşlarıyla meşgul. Size söylediğim gibi mutlu. Tabii ki annesini özlüyor... ve Josh'u." Bunu isteksizce söyledi ama söyledi. "Genel olarak, sanırım nihayet benimle birlikte olmaktan keyif alıyor."

'Ve iyi uyuyor. Kabus görmüyor.'

'Hayır. Her gece mışıl mışıl uyuyor.'

'Ama okuldan sonra kanepede uyuyakalacak gibi değil.'

'Hayır. O zaten fazlasıyla enerjik.'

Derwent kaşlarını çattı. 'Bu iş nereye gidiyor, Maeve?'

Onu dinlemedim. 'Peki ya mide sorunları? Bundan şikayet ediyor mu? Kusuyor mu? Kramplar, ishal ve diğer her şey?'

'Hiçbir şey,' dedi Mark.

'Demek ki onun özel diyetine uyuyorsunuz. Süt ürünleri yok, gluten yok.'

'Şey. Biraz sokak müzisyenliği yaptık. Dediğim gibi, durumu iyi.'

'Cuma günü sizinle konuşmaya gittiğimde, başka bir ebeveynle konuşurken, "Pizza ve dondurma yemekten mutlu olur. Az önce de milkshake içmeye gitti. Bütün yanlış şeyleri yiyor. Ama yine de hiçbir olumsuz etkisi olmadı.'

'Sanırım onunla daha dikkatli olmalıyım,' diye başladı Mark ve ben başımı salladım.

'Hayır. Çok iyi iş çıkarıyorsunuz.'

'Bu da ne, Maeve?' Derwent'in gözleri üzerimdeydi.

Söylediklerimin onu hayal edebileceğimden daha çok inciteceğini biliyordum. 'Tutuklu olduğunuzda, Jena Road'daki evinize gittim. Orada neler olduğunu ve Melissa'nın nasıl bu kadar ağır yaralandığını anlamak için delil aradım. Orayı adeta bir suç mahalli gibi ele aldım.'

'Başka bir şey beklemezdim zaten.' Kaşlarını çattı. 'Olanları sen mi çözdün?'

"Bunun önemli olduğunu düşünmüyorum," dedim hızla. "Önemli olan şu ki, Melissa'nın banyosunda çok miktarda reçeteli ilaç buldum. Hasta mıydı Josh?"

'Bildiğim kadarıyla hayır. Her zaman formda ve sağlıklıydı.'

'Doğru. Şey, her türlü ilaç için yeni reçeteleri vardı. İlaçlara sadece şöyle bir göz attım ama Diazepam ve co-codamol, tansiyon ilacı,

antihistaminikler, migren ilacı gibi şeylerdi. Hepsi son birkaç aya aitti. Eğer aklıma gelirse, Thomas'la ilgili strese bağlıyorum. Orada olmak... garipti.'

'Eminim.' Derwent kollarını kavuşturdu. Sadece gözdağı vermek istediği zamanlar için sakladığı, ayaklarını yana açarak sergilediği alfa erkek duruşunu almıştı.

'Sonra Thomas'ın bu kadar aniden iyileşmesi hakkında düşünmeye başladım ve aklıma Doktor Brown'ın karısı geldi.'

'Doktor Brown kim?' diye sordu Mark şaşkınlıkla.

'Yeni patologumuz. Eşi de acil pediatri uzmanı bir doktor. Cuma günü onunla iletişime geçtim ve Thomas'ın Mayıs ayından beri yaşadığı semptomları açıklayabilecek bir şey olup olmadığını sordum – ki bu arada, Josh, Melissa'ya ondan ayrılmak istediğini söylediğin zamana denk geliyor. Melissa sana ayrılırsan Thomas'ı göremeyeceğini söylemeye çalışmıştı, ama sen onun önünde tartışmaktansa bunun daha iyi olduğuna karar vermiştin. Melissa'nın oynayacak kozu kalmamıştı. Bu yüzden yeni bir oyun oynamanın zamanı gelmişti.'

Kaşlarını çattı ama sözünü kesmedi.

'Doktora, ilaçların Thomas'ın mide kramplarına, bulantısına, kilo kaybına ve genel yorgunluğuna neden olmuş olabileceğini sordum. O da bunun büyük olasılıkla nedeni olduğunu söyledi. Melissa ona ilaç verdi ve rahatsızlanınca ilacı kesti. Bu, yapılan testlerde hiçbir şey çıkmamasının (testler kullandığı ilaç türlerini aramıyordu) ve hastaneye her gittiğinde iyileşmesinin nedenini açıklıyor. Kullanmaması gereken ilaç dışında hiçbir sorunu yoktu. Günümüzde aynı doktoru iki kez nadiren gördüğünüz ve birçok görüşmenin telefonla yapıldığı düşünüldüğünde, bir pratisyen hekimi kandırmak zor değil. Melissa'nın istediği zaman çok ikna edici olduğunu biliyoruz.'

'Melissa ona asla zarar vermez.' Bunu Mark söyledi ama Derwent de başıyla onayladı. 'Harika bir anne.'

'Onu onunla sadece çok küçükken gördünüz.'

'O zaman ona hiçbir şey yapmadı.' Mark emin bir şekilde konuştu. 'Yapsaydı bilirdim.'

'Belki de değil. Ama o, Josh'ın zaman zaman hasta olduğu zamanlarda aldığı ilgiden hoşlanıyordu ve bu ikinizi birbirinize daha da yaklaştırdı. Sanırım Josh'ın onu terk etmeyi planladığını bildiği zaman onu hasta etme fikri de bu yüzden aklına geldi.' Derwent'e bakmıyordum, bunun yerine Mark'ın yüzüne odaklanmıştım. 'Onu ailelerinin bir parçası olarak tutmak istiyordu. İlk tanıştıklarında aşık olduğu o kırılgan anne olmak istiyordu ve Thomas'ın ona ihtiyacı olmasını istiyordu.' Derwent'e baktım. 'Hasta olduğu sürece onu asla terk etmeyeceğini biliyordu.'

'Bunu bilmeliydim.' Başını salladı. 'Bilseydim bilirdim.'

'İlaç onun banyosundaydı, senin kullanmadığın banyoda. Onu görmezdin, görsen bile senin için pek bir anlamı olmazdı. Ayrıca, ona sürekli ilaç verdiğini de sanmıyorum. Senin çalışma hayatını aksattığı zamanlarda onu hasta ediyordu. Ona ihtiyacı olursa diye, hastalandığında yanında olmak için sürekli eve koşmak zorunda kalıyordun.'

' *Thomas'ın* bana ihtiyacı olursa diye,' diye düzeltti Derwent. 'Ama son zamanlarda evde normalden çok daha fazla zaman geçirdim. Ve o, bana ulaşmak için Thomas'ı asla tehlikeye atmazdı.'

'Bana inanmak istemediğinizi biliyorum, ama Dr. Brown'ın eşi, benzer koşullar altında bu belirtilerle karşılaşırsa -özellikle annesinden uzakta olduğu ve hastanede yattığı zamanlarda sağlığına kavuştuğu göz önüne alındığında- FDIA tanısını düşüneceğini söyledi.'

'FDIA nedir?' diye sordu Mark.

'Başkasına Yüklenen Yapay Bozukluk. Eskiden buna Vekalet Yoluyla Munchausen Sendromu denirdi.'

Derwent beyazdı. 'Bana yalan söylediğine inanamıyorum.'

'Bunu iyi yapıyordu çünkü gerçek olduğuna inanıyordu,' dedim. 'Söylediği istismar olayında da aynı şeyi yapmıştı. Önce kendini ikna ediyor, sonra da herkesi.'

44

Mark Pell bundan sonra uzun süre kalmadı. İkisine de planların çoktan şekillenmeye başladığını açıkladım.

'Thomas'ın tıbbi kayıtları incelenecek ve ardından Melissa'nın ifadesi alınacak. Cinsel Suçlar, İstismar ve Çocuk İstismarı Komutanlığı'ndan bu tür konularla ilgilenen uzman memurlar var.'

'Çocuk istismarı,' diye tekrarladı Mark. Yüzü şoktan ifadesizdi. 'Thomas'a ne diyeceğimi bilmiyorum.'

'Ona hiçbir şey söyleme. Hatta bana söz vermelisin, söylemeyeceksin.'

Derwent, Mark'a, "Onunla görüşmeleri gerekecek," dedi. "Onlar görüşme yapana kadar biz soru soramayız. Ama görüşme sırasında onunla aynı odada oturabileceksiniz ve polis memurları bu tür şeyler hakkında çocuklarla konuşmak için eğitilmişler. Özellikle neden sorduklarını anlamazsa, travmatik bir deneyim yaşamayacak."

'Ya Mel hapse gönderilirse?'

'Muhtemelen olmayacak, özellikle de suçunu kabul ederse,' dedim. 'Doktor bana bunu yapan birçok kişinin neden yaptığının tam olarak farkında olmadığını söyledi. Temelde bir ruh sağlığı sorunu, para için yapmıyorlarsa. Eğer gerçekten hasta olduğuna ve bakıma ihtiyacı olduğuna inandığı yönünde bir hikaye anlatırsa, mahkeme bunu kabul edebilir. Kalıcı bir zarar görmedi. Suç ölçeğinde en alt seviyede olurdu.'

'Melissa deli olduğunu söylemeyecek.' Derwent'in sesi sertti.

'Bunu yapan kişiler genellikle duygusal olarak dengesiz, dürtüsel ve bozuk düşüncelere yatkındır; ve benim gördüğüm kadarıyla o her zaman bu

özelliklerin hepsine sahipti. Çok fazla terapiye ihtiyacı var ve muhtemelen de bunu alacak.'

'Ama Thomas'ın velayeti ona bir daha verilmeyecek.' Mark şaşkın görünüyordu. 'O benimle kalacak.'

'Ben de öyle derdim. Bu şartlar altında hiçbir mahkemenin onun onunla birlikte yaşamasına izin vereceğini sanmıyorum.'

'Bunların hiçbirinden haberim yoktu.'

Derwent ona, "Belki de onu fark etmek için daha iyi bir konumdaydım ve tamamen kaçırdım," dedi ve sonra, benim büyük şaşkınlığım karşısında, "Özür dilerim."

'Kendini suçlayamazsın,' dedi Mark. 'Ondan şüphelenmek için hiçbir nedenin yoktu.'

'Ve Thomas için endişeleniyordun,' diye ekledim. 'Bu da başka bir şey düşünmeni zorlaştırmış olmalı.'

Derwent bana kısa ve sert bir şekilde "Hemen sus, şimdi değil" bakışı attı ve Mark'a döndü. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Mark paltosunu giyiyordu. Durdu. 'Hayır, öyle yapmadın. Onun yanındaydın. Onlarla birlikte yaşamasaydın durumun ne kadar daha kötü olabileceğini bilemezsin.'

'Bunu fark etmeliydim.'

'Sen hep böyle düşüneceksin, ama ben öyle düşünmüyorum. Ve bundan sonra, benimle yaşıyor olsa bile, onun hayatının bir parçası olmanı istiyorum. Özellikle de benimle yaşıyorsa. Luke da öyle. Hepimize ihtiyacı olacak.' Mark elini uzattı ve bir an sonra Derwent elini sıktı. Sonra Mark bana döndü.

'Soruşturmada neler olup bittiğini bana bildireceksin, değil mi?'

'Bilgilerinizi tıbbi kayıtları inceleyen görevlilere vereceğim,' dedim. 'Kendim bu işe karışmayacağım.'

Derwent, Mark'a "Yeterince şey yaptı" dedi. Mark başını salladı, vedalaştı ve oğlunu görmeye gitti.

Yalnız kaldığımızda Derwent elini başına götürdü. 'Ben görmezken sen nasıl gördün?'

'İlk başta neye baktığımı anlamadım. Sonra anladım ama biraz zaman aldı.' Tereddüt ettim. 'Biliyorsun, Mark'tan özür dilemen kişisel gelişiminin bir işareti olsa da, buna gerek yoktu. Bu senin suçun değil.'

'Ama bunu benim için yaptı. Asıl sorun yaşayan ben olmalıyım.' Sinirli bir şekilde ileri geri yürüyordu.

'Bunu kendi çıkarları için yaptı. Kendi tercihlerini yaptı. Onun eylemlerinden sen sorumlu değilsin.'

'Gözümün önünde olanları görmedim. Bir çocuk neredeyse *ölüyordu* ve ben fark etmedim. Ona her şeyi yapabilirdi ve ben kendi düşüncelerime çok dalmıştım.'

'Josh—'

Yutkundu, duygularıyla mücadele etti. 'İçimde bir yerlerde keşke bunu hiç anlamasaydın diye düşünüyorum.'

Bunu anlayabiliyorum. 'Biliyorum, senin için zor olmalı. Thomas için de zor olacak.'

'Annesinin onu neredeyse öldürdüğünü öğrenmek mi? Evet, bence bu çocukluk travması sayılır.'

'Melissa iyi değil. Çok kötü bir çocukluk geçirdi, evliliği berbat bir şekilde sona erdi, ilişkisi de son derece kötü bir durumdaydı ve çok yanlış kararlar aldı. Yardıma ihtiyacı var ve şimdi bu yardımı alacak.'

Yürümeyi bıraktı. 'Onunla konuşmak istiyorum.'

'Bunu yapmamalısın.' Uzandım ve kolundan tuttum. 'Ondan uzak duracağına söz ver.'

Sesimdeki bir şey onun bana bakmasına neden oldu. 'Neden? Ya ona karşı hislerimi dışa vurursam? Öfkelenirsem? Gerçekten tutuklanırsam diye mi?'

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Yüzümden de belli olmuş olmalı çünkü kolunu oldukça nazikçe çekti.

'Hastanede olduğunu ve benim tutuklandığımı duyduğunuzda, bunu benim yaptığımı sandınız, değil mi?'

'HAYIR.'

'Benim hakkımda yanılıyor olabileceğini düşündün. Emin değildin.'

'Senin asla birine böyle bir zarar vermeyeceğini biliyordum.'

'Öyleyse neden şimdi bunun için endişeleniyorsun?'

Yanıtı olmayan bir soru. 'Ben... bilmiyorum. Ama Thomas'ı sevdiğini ve onun için çok üzgün olduğunu biliyorum.'

'Bunu ifade etmenin bir yolu da bu,' dedi sakin bir şekilde.

'Bence ondan uzak durmalısın.' Onların aynı ortamda bulunma fikrinin beni neden paniğe sürüklediğini anlatmakta zorlanıyordum. 'Nasıl incitici olunacağını biliyor. Seni kışkırtabilir. Kızman mantıklı... ve sen de kızıyorsun...'

Çok hareketsizdi. Daire o kadar sessizdi ki, üst kattan gelen müzik sesini, saatinin tıkırtısını ve kendi kalp atışımı duyabiliyordum.

'Bazen, Maeve, beni hiç anlamadığını düşünüyorum.'

Ona baktım, çok büyük bir hata yaptığımın farkındaydım ve bu beni mutsuz ediyordu. Cebine uzandı.

'Sizin için bir şeyim var.' Elini uzattı. Avucunda altın bir küpe duruyordu.

'Bu benim.'

'Biliyorum.'

'Kaybettiğimi sanıyordum.' Şaşkınlıkla elinden aldım. 'Nerede buldun? İş yerinde mi?'

'Hayır, Goldilocks. Onu Jena Road'daki yatağımda bıraktın.'

Anında, kızgınlıktan kıpkırmızı oldum. 'Ah.'

'Evde olduğunu biliyordum. Sadece neden orada olduğunu bilmiyordum.'

'Sana yardım etmeye çalışıyordum.'

'Çok naziksiniz. Ve anlaşılan siz de biraz kestirmeye vakit bulmuşsunuz.'

'Ben...' diye sözümü tamamlayamadım. Kendim bile ne istediğimden emin değilken ona ne istediğimi söyleyemezdim.

'Bu bana seninle konuşmam gerektiğini fark ettirdi.' Benden uzaklara bakıyordu, yüzü asıktı. Sanki çoktan odadan çıkmış, ardında içi boşaltılmış bir benlik bırakmış gibiydi. 'Dinle, Maeve. Bana – bize – bu odaklanma sona ermeli.'

Beklediğim gibi değildi. 'Neden?'

'Aramızdaki şey, ikimizin de sahip olamayacağı bir şeydi hep. İki mutsuz insanın hayaliydi. Gerçeklikten bir kaçış. Ben müsait değildim, bu yüzden senin için mükemmel adamdım, çünkü sen kimseyle ilişki istemiyordun. Ben senin bahanendim.' Yorgun görünerek duvara yaslandı. 'Seni asla cesaretlendirmemeliydim, ama gururlandım.'

"İltifatınız için teşekkür ederim," diye tekrarladım.

'Aslında hiçbir şey olmadı, değil mi? Biz meslektaşız. Ve arkadaşız,' diye hızla düzeltti, ben ona dik dik bakarken. 'Bu benim için önemli. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı biliyorsun. Gerçek olan bu dostluk.'

Ona doğru birkaç adım attım. 'Üzgün olduğun için beni itme.'

'Değilim.'

'Öyle hissediyorum. Bu, Melissa yüzünden bana kızgın olduğun için mi? Yoksa az önce seni yanlış değerlendirdiğim için mi?'

'Hayır.' Titreyen ellerimle eşyalarımı toplamaya başlarken bana şefkatle bakıyordu.

'Dokuz ay önce, dayanamadığın için beni bir sokak köşesinde öpüyordun.' Ağzım kaskatı kesilmişti. Üşüyordum, ellerim terliydi. 'Merdivenlerde seni öptüm ve geri çekilen sen değildin. Sana ihtiyacım olduğunda, bütün gece beni kucakladın, çünkü sana ihtiyacım vardı. Altı ay önce, benimle birlikte olabilmek için Melissa ile olan ilişkini bitireceğini söylemiştin. İşte o sendin. Tamamen sendin.'

'Ben de sadece bir insanım, Maeve.' Kollarını kavuşturdu, şimdi gülümsemediği için kibirli ve duygusuz görünüyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibi, tam bir alfa erkekti. Sanki ne düşündüğümü biliyordu. 'Senin istediğin

kişi olabileceğimi sandım, ama ben hep böyleydim. Farklı olduğuma inanmak istedin, belki ben de istedim.'

Bayılacak gibi hissettim. Koridorda gözlerim bulanık bir şekilde, sadece kaçmaya odaklanmış bir halde yürüdüm. Peşimden geldi.

'Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Uzun vadede daha mutlu olacaksın.'

'Yapma.' Ondan sendeledim ve duvarda asılı duran bisiklete çarptım. Bileğimin iç kısmındaki ince deri keskin bir şeye sürtündü. Acıdan nefesimi tuttum.

'Maeve...' Bana doğru uzandı, ben de geri çekildim.

'HAYIR.'

Eli düştü. 'Tamam.'

'Şimdi gidiyorum.' Bileğimi tutuyordum. Canım acıyordu ama onun önünde bakmak istemiyordum. Tanrıya şükür öfkem, acımı bir kenara iterek sakinliğimi korumama ve gözlerinin içine bakmama yardımcı oldu. 'Bilmeni istiyorum ki, seni hiç umursamasam bile, sana yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapardım. Melissa'nın ne yaptığını yine de öğrenir ve onu yine de durdururdum.'

Bu sefer dışarı çıktığımda, gözlerim kuru bir şekilde soğuk, gri havayı derin bir nefesle içime çektim. Annemin sesi zihnimde yankılanıyordu: *"Mutlu olmak istemekte hiçbir sakınca yok, Maeve."*

Mutlu olmak istiyordum ve bu hiç de öyle değildi. Bu, mutluluğun tam tersiydi. Çok düşünmeden telefonumu çıkardım ve Owen'ı aradım, o da ikinci çalışta telefonu açtı.

'Merhaba, nasılsın?' Sesi sıcaktı, yumuşak ve hoştu, tıpkı buz gibi bir günde yanan bir odun ateşi gibi.

'Sadece dostça bir ses duymaya ihtiyacım vardı.'

'Gerçekten mi?' Memnuniyetle sordu. 'Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Her zaman.'

'Bu akşam hâlâ planın geçerli mi?' Bileğimin kanadığını fark ettim. Krem ve kaşmir karışımı kazağımın manşetine kan bulaşmıştı ve muhtemelen

mahvolmuştu.

'Kesinlikle. Senin için bir şey planladım, bence çok seveceksin.'

'Gerçekten mi?' Heyecanlı görünmeye çalıştım. 'Süslü bir şeye ihtiyacım yok.'

'Yemek yemek için saat altıda Delaunay'da buluşacağız ve oradan devam edeceğiz.'

'Nereye gidiyoruz?'

'Bu bir sürpriz.' Owen'ın sırıttığını anlayabiliyordum. 'Bana güven.'

45

O gece Owen'la eğleneceğimi beklemiyordum ama eğlendim. Her şeyden önce, Delaunay şarabı, eski tarz Orta Avrupa havasıyla beni tamamen büyüledi. Owen geldiğimde beni öptü, tozlu Fransız bağlarında güneş ışığını andıran bir şarap sipariş etti ve menüyü o kadar iyi yönetti ki, benim yapmam gereken tek şey arkama yaslanıp ona gülümsemekti. Garsonla günün spesiyallerini ciddi bir şekilde tartışırken onu izlerken, onu çekici bulduğumu düşündüm.

Her zamanki gibi, karşılaştığımızda, onun gerçekten var olduğunu, duyguları, düşünceleri ve şaka yapma yeteneği olan gerçek bir insan olduğunu kendime hatırlatmak için bir an durmam gerekti, çünkü tam karşımda olmadığı zaman hayal gücümde neredeyse yokmuş gibiydi. Onun da benim hakkımda aynı şeyi hissettiği izlenimine kapılmıştım. Arkadaşlarımı veya ailemi tanımamıştı ve tanışmak için de ricada bulunmamıştı. Benden hiçbir şeye ihtiyacı yoktu: ikimiz de meşgul ve kendi kendimize yeten insanlardık. Bu, nefesinizi kesen, kalbinizi hızlandıran, varlığınızın her zerresini tüketen türden bir ilişki değildi. Bu, tutku değil, akıldı. Onun bu kadar mesafeli olmasından sonuna kadar faydalanmıştım çünkü aklımda olup biten her şeyle birlikte ona yer yoktu, ama keşke biraz daha talepkar olsaydı. Bu, önemsediğini kanıtlardı.

Onu inceledim. Sıcak kahverengi gözleri vardı, süt eklenmeden önceki çay gibiydi; çocukluğundan beri onu beladan kurtardığını tahmin ettiğim yaramaz bir gülümsemesi ve takdir ettiğim hızlı bir zekası vardı. Tamamen rahattı, sanki hiçbir şey ters gidemezdi ve gitse bile düzeltilebilirdi. Hareketleri düzenli, becerikli ve zekiydi.

Kendine güvenini, masanın karşısından bana sanki daha önceden bir şaka paylaşıyormuşuz gibi gülümsemesini ve hiç çaba göstermeden beni güldürebilmesini sevdim.

Onu sevdim.

O gün spor salonuna gittiğini, Luke ve ofisindeki diğer genç çalışanlara ayak uydurabilmek için daha fit olmak amacıyla gittiğini söyledi. 'Öğle aralarında koşuya çıkıyorlar. Hepsi iki ayak boyunda ve eğlence olsun diye maraton koşuyorlar. Fransızların "baba vücudu" demediklerini biliyor musun?'

'Öyle değil mi?'

'Hayır. "Baba şeklinde" diyorlar.'

Kıkırdadım.

'En son ne zaman Paris'teydiniz?'

'Hatırlayamıyorum.'

'Öncelikle, Eurostar'a binmek yeterliyken bu bir suç.'

'Benim Eurostar'a atlayıp seyahat ettiğim bir yaşam tarzım yok.'

'Evet. Benimle gel.'

Güldüm. 'İşte bu kadar kolay.'

'Olabilir.'

Mesleğim hakkında bana yeterince soru sordu, bu yüzden neden bu işi yaptığımı gerçekten merak ettiğini hissettim, ama rahatsız hissetmeme neden olacak kadar da fazla sormadı. Beni tuzağa düşürmeye veya düşündüklerimi söylemeye zorlamaya çalışmadı. Bana meydan okumadı ve eğer bu akşamın heyecanını azalttıysa, bu da sorun değildi. Mutlu olmak istemiştim. Bunu istemiştim.

"Onu Josh Derwent'le kıyaslamayı bırakmalıyım," diye düşündüm, tatlı olarak seçtiğim çikolatalı musu yerken, muzlu dondurma önerisine itiraz ettim. Daha iyisini hak ediyordu. O, Josh Derwent'in sahip olmadığı özelliklere sahip değildi, aksine sahip olduğu her şeye sahipti.

Liv, o öğleden sonra onu arayıp Derwent ile yaşadığım tartışmayı anlattığımda aynen bunu söylemişti. Çok sert bir tepki vermişti.

'Muhtemelen haklı, bu en iyisi.'

'Neden?'

'Çünkü senin hayatına devam etmekten kaçınmak için onu kullandığını söylemekte haklıydı.'

'Bunun adil olduğunu düşünmüyorum,' diye başladım ve o da hafifçe güldü.

'Hayır. Öyle yapmazdın. Bak, sana karşı dürüst davrandı. Aslında etkilendim.'

'Onu yanlış değerlendirdiğim için bana kızgındı ve Melissa yüzünden de üzgündü.'

'Evet, ama o da ikiniz için bir gelecek hayal ettiğinizin farkındaydı ve bunun mümkün olmadığını söylüyordu.'

'Neden?'

Telefona içini çekti. 'Bilmiyorum Maeve. Çünkü o şu an başka bir ilişki istemiyor. Çünkü senin için doğru kişi olmadığını biliyor.'

'Bazen tam da o kişi gibi davranıyor,' dedim.

'Ve bazen de öyle değilmiş gibi davranıyor.' Sesi anlayışlıydı. 'Belki de senin için iyi olabilecek bir şeyi mahvetmeni istemedi.'

'Bu ne olabilir?'

'Owen?'

'Owen'ın benim için iyi biri olacağından emin değilsin.'

'Hım, maddi durumu iyi, akıl sağlığı yerinde, biriyle evlenip yuva kurmaya hazır bir yetişkin. Gerçekten sorunlu ve uygunsuz biri gibi görünüyor.'

'Benim tarafımda olmalısın.'

'Öyleyim. Ama Josh'la yaptığın konuşmadan anlattıklarına göre, biriniz istediğini elde etti, diğeri ise ihtiyacı olanı. Artık onunla ilgili ne olabileceğini merak etmeyi bırakabilirsin, çünkü cevabı biliyorsun.'

'Ne düşünüyorsun?'

Şaşkınlıkla yukarı baktım. 'Ah, hiçbir şey yok.'

'Daha önce seni kim üzdü?'

'Nereden bildin?' Dik oturdum. 'Onu düşünmemeyi düşünüyordum.'

'O mu?' Owen'ın sesi kayıtsızdı.

'O önemli değil. Beni rahatsız eden durum. Ama bunun hakkında konuşamıyorum.'

'Haklısın.' Gülümsedi ve moralim yükseldi.

'Burası çok güzel bir yer.' Yumuşak ışıklandırmanın, beyaz keten örtülerin ve gümüş sofra takımlarının, loş köşelerin ve samimi bölmelerin, kendi küçük dünyalarına dalmış diğer müşterilerin keyfini çıkararak etrafa baktım.

'Bu, asıl olayın sadece başlangıcı.'

'Bu tam olarak ne anlama geliyor?'

Masaya doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bir sihir gösterisi. Biletleri bir yardım müzayedesinden aldım."

'Sürprizlerle dolu birisin.'

'Akşamın ilk sürpriziydi, ama sonuncusu değildi.' Cebinden bir sterlinlik madeni para çıkardı, havaya kaldırdı ve sonra onu ortadan kaybettirdi.

'Bana sihir yaptığını söyleme.'

'Kötü ama hevesle.' Madeni para tekrar ortaya çıktı, parmak boğumlarının üzerinde ileri geri gidip geliyordu. 'Özellikle dil engeli varsa, yabancı müşterilerle görüşürken buzları kırmada gerçekten çok işe yarıyor.'

'Başka ne gibi numaralar yapabilirsiniz?'

Parayı havada çevirdi, yakaladı ve sonra cebine koydu. 'Birkaç tane. Ama bu gece göreceğimiz adamla kıyaslanamaz bile.'

'Daha önce hiç sihir gösterisine gitmedim.'

'Yaşamayı bilmiyorsun.' Owen hesabı istedi.

'Zamanımı neyle geçirdiğimi bilmiyorum.'

'Seni tanıyana kadar zamanını boşa harcıyordun.' Gözlerindeki eğlence parıltısı, şaka yaptığını açıkça gösteriyordu.

Derwent bunu gerçekten kastetmiş olurdu.

Onu düşünmeyi bırak.

Kadehimi kaldırdım. 'Yeni deneyimlere!'

'Büyüye kadeh kaldıralım.' Gözleri gözlerimin içinde, kadeh tokuşturdu. Sihirbazın çok rağbet gördüğü ortaya çıktı: Tiyatro salonu, çoğunlukla yakışıklılığına ve komedyenvari esprilerine hayran kalan genç kadınlarla doluydu. Televizyonda bir yetenek yarışmasına katılmış ve neredeyse kazanmıştı, ancak finalden önce yarışmadan çekilmişti.

'Neden sonuna kadar gitmedi?' diye sordum Owen'a.

'Uyuşturucu.'

'Ah.'

'Eğer magazin gazetelerinde striptizcinin kalçasından kokain çekerken çekilmiş fotoğrafların varsa, ailece izlenebilecek bir yarışmayı kazanamazsın. En azından bana öyle söylendi.'

Bu durum hayranlarını caydırmamıştı. Aslında, çoğunun orada olmasının sebebinin, karanlık, hüzünlü gözleri ve mütevazı çekiciliğinin yanı sıra, biraz vahşi bir yanı olması olduğunu düşünüyordum. Uzmanlığı, eski tarz sihirbazlığı modern bir dokunuşla yeniden canlandırmak ve kalabalığı acımasızca manipüle etmekti; ön sıradaki izleyiciler de bu durumdan memnun görünüyordu. Balkonda, seyircilerin görüş alanının dışında olduğumuza sevindim. Klasik sihirbaz görünümünün yerine, düşük bel kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş, üzerine beyaz bir gömlek giymişti. Bir silindir şapkadan bir tavşan çıkardı, sonra tavşanı bir duman bulutuna dönüştürdü ve silindir şapkayı siyah kelebeklerden oluşan bir buluta çevirdi. Sürekli tekrarladığı espri ise, uzun boylu, pullu giysili ve saçında tüy demeti olan asistanının, gösteriyi durdurup ona öz saygı ve zekasını daha iyi kullanması konusunda ders verirken ve onu çeşitli beceriksizliklerle perde ve örtülerle örtmeye çalışırken, giderek daha açık

kıyafetler giymekte ısrar etmesiydi. Kesilmek üzere bir kutuya sokulmak üzere file çoraplarıyla içeri girdiğinde üzerinde sadece bir tanga ve minik bir bikini üstü kalmıştı.

'Bundan hiç hoşlanmadım,' diye fısıldadı Owen kulağıma.

'Merak etmeyin. İyi olacak.'

'Bunun nasıl yapıldığını biliyor musun?'

'Evet.'

'Ben de aynı fikirdeyim. Faydası yok. Sadece klostrofobiye neden oluyor.'

Elini okşadım ve o da elini çevirerek elimi tutmamı işaret etti. Bir anlık tereddütten sonra elimi tuttum ve sahnedeki numara gerçekleşirken dikkatim dağıldı. Ayaklar yüksek topuklu ayakkabılarla tekmeledi, tüylü kafa çığlık attı ve sihirbaz incecik, jilet gibi keskin bir katana kılıcıyla kutuyu keserken kırmızı bir sıvı şelalesi kutunun altındaki zemine sıçradı. Eğildi ve elini sıvıya batırıp yüzüne ve giydiği beyaz gömleğe sürdü. Tekrar eğildi, doğruldu ve aynı hareketle bir avuç kırmızıyı seyircilerin üzerine fırlattı. Seyirciler çığlık attı, sonra sahte kan yerine üzerlerine kırmızı gül yaprakları yağarken kahkaha attılar. Işıklar bir anlığına söndü, daha fazla değil, tiyatro o kadar karanlıktı ki sanki biri beni siyah kadife ile örtmüş gibiydi. Işıklar tekrar açıldığında sahne temiz, boştu, ne kırmızı karmaşadan ne de asistanın ikiye bölündüğü kutudan eser yoktu. Sihirbaz, lekesiz ve beyaz gömleğiyle, asistanıyla el ele tutuşarak kulisten çıktı. Asistanı ise diz hizasına kadar uzanan çizmeler, tayt, güzel bir elbise, gözlük takmış ve makyajsızdı. Saçları sırtına doğru dökülüyordu.

'Nasıl?' dedi Owen, keyifle ve alkışlayabilmemiz için elimi bıraktı. Ulaşamayacağım bir yere gitmeyi düşündüm ama bu kötü niyetli bir davranış gibi geldi ve tekrar elimi tuttuğunda, avuç içim birbirine değdiğinde, direnmedim.

Uzun bir bis gösterisinin ardından ve paltolarımızı vestiyerden almak için daha da uzun bir kuyrukta bekledikten sonra, aşırı heyecanlı hayranların kalabalığı arasında tiyatrodan çıkmayı başardık.

'Hadi buradan gidelim,' diye fısıldadı Owen kulağıma ve ben de onu takip ederek kalabalığı geride bıraktım.

Sislerin hafif yağmura dönüşüp, incecik tanecikler halinde yağdığı gecelerden biriydi; hava sıcaklığı donma noktasına yakın olmasa bile insanları sokaklardan uzak tutmaya yetecek kadar yağmur yağıyordu. Biraz üşüyerek paltomu üzerime sardım. Seven Dials'ın dışında, dar ve ıssız bir sokakta durdu. Başımızın üzerinde Noel ışıkları zikzaklar çiziyordu ve dükkan vitrinleri, var olmayan alışverişçileri parıldayan hediyelere para harcamaya teşvik etmek için yapay karla süslenmişti.

'Mutlu?'

Gülümsedim. 'Gösteriyi beğendim. Belki de fanatik hayranlar kadar değil...'

"Korkunçlardı," dedi Owen. "Ve bence sihirden çok adamla ilgileniyorlardı."

'Bu gerçekten etkileyiciydi.'

'Bu tamamen gösterişten ibaretti.'

'Deneyimli bir sihirbaz olarak söylüyorum bunu,' diye takıldım.

'Bana her zaman iyi bir kart numarası gösterin yeter.'

'Tanıdığınız var mı?'

'Bir. Ama işe yaramasını istiyorsanız, sinek onlusunu seçmelisiniz.'

'Hatırlamaya çalışacağım,' dedim ve o da bana doğru eğilip beni öptü, dudakları benimkine sıcak bir şekilde değdi ve en azından bir süreliğine Josh Derwent'i düşünmemeyi başardım.

46

Kendi yatağımda, yalnız başıma uyandım. Owen kibarca benimle eve gitmekten memnun olacağını belirtmişti ve ben de bunu düşünmüştüm. Onu beğeniyordum. Çekici buluyordum. Beni öpüşünde itici hiçbir şey yoktu. Tavana bakarak gerindim. Geri durmak için hiçbir sebep yoktu, yine de... *Eminim bir sabah uyandığınızda kendinizi nerede bulduğunuzu hiç anlamadığınız bir an olmuştur* . Bu sözleri Derwent'e Melissa hakkında söylemiştim ve şimdi bu, benim ve Owen için giderek daha olası bir sonuç gibi geliyordu. Onunla birlikte olmamak için hiçbir sebep bulamıyordum.

Bu yeterli olamazdı.

Telefonumu elime aldım ve Owen'a önceki gece için teşekkür etmek amacıyla bir mesaj göndermeyi düşündüm, sonra iç çekerek telefonu komodinin üzerine geri koydum. Bu kadar erken bir saatte ona mesaj gönderirsem, onu düşünerek uyandığımı anlayacaktı. Bu bir kız arkadaş davranışı olurdu ve biz henüz o noktada değildik.

Hazırlanmakta, kahve yapmakta, kahvaltıda oyalanmakta acele etmedim, işe zamanında yetişmek için son dakikaya kalacağımı bilmeme rağmen. İşe gitmek istemiyordum. Derwent'i unutma tehlikesiyle karşılaştığım her an bileğim acıyordu. Sıyrığı inceledim ve kalbimin aksine, yara bandına gerek olmadığına karar verdim; kalbimin ise biraz desteklenmeye ihtiyacı vardı.

Paltomu giymeye başlamıştım ki telefonum çaldı. Derwent arıyordu. Gerginlikten dolayı telefonu sert bir şekilde açtım. Geç kaldığım için başıma bela geleceğini tahmin ederek kapıya doğru yönelmiştim bile, ama yanılmıştım.

'Abileo Braga'yı buldular.'

'Neredeydi?'

'Neasden'deki bir inşaat alanındaki molozların altında.'

'Ölü?'

'Çok.'

'Kahretsin,' dedim merdivenlerin yarısında durarak. 'Böyle gelmesini istememiştim. Adresi biliyor musun?'

Sıkılmış bir ses tonuyla ardı ardına söyledi. Ben de telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp elimin arkasına karaladım.

'Seni orada görecek miyim?'

'Muhtemelen. Benim durumum da böyle.'

Dudaklarımı ısırarak, "Ahmakça bir soruydu," diye kabul ettim.

"Madem birlikte çalışacağız, en iyisi işe koyulalım," dedi, nazikçe. "Eğer benimle birlikte olmaya katlanabilirsen."

'Josh,' dedim ve başka ne ekleyebileceğimi düşünemedim.

Hayır, seni görmek istemem.

Evet, seninle aynı ortamda bulunmak bile hiç yoktan iyidir .

Ya ikisi de aynı anda doğru olsaydı?

Adres, Kuzey Londra'dan batıya doğru demir bir nehir gibi akan demiryolu hatlarının yakınındaki bir inşaat alanıydı. Çitlerle çevrili alan, bir deponun arkasına gizlenmişti. Elbette, gitmem gereken yerin burası olduğunu ele veren şey, dışarıdaki yol kenarına park etmiş acil servis araçları ve yüksek görünürlüklü yelekler giymiş, baret takmış inşaat işçilerinin, JCB'leri ve vinçleri boşta dururken kahve içmeleriydi. Çok soğuk bir sabahtı, gökyüzü ağır gri ve o kadar alçaktı ki, yüksek binaların tepelerine tül gibi çökmüştü. Isıtmalı bir ofise gitmediğim için geri dönüp kıyafetlerimi değiştirmiştim, bu yüzden kot pantolon, bağcıklı botlar, kat kat kazaklar ve kuş tüyü bir ceket giymiştim. Şapkamı taktım, eldivenlerimi buldum ve arabadan indim, etrafa bakarken Josh Derwent'i aramak yerine ortamı anlamaya çalıştığımı belli etmeye çalıştım. Bunun yerine, çenesinden ayak bileğine kadar her yerini örten bir paltoya sarılmış Liv'i gördüm. Yüzü soğuktan buruşmuştu.

'Nerede o?'

'Köşede, orada.' Küçük bir kazıcının moloz yığınının üzerinde eğik bir şekilde durduğu yeri işaret etti ve Abilo Braga'yı kastettiğimi sandığını fark ettim, ki muhtemelen zaten sormam gereken de buydu. 'İnşaatçılar bugüne kadar burada çalışmıyorlardı. Belediyeden güvenlik sertifikası bekliyorlardı, bu yüzden üç haftadır şantiyede değillerdi. Bu sabah ilk iş günleriydi.'

'Çok sevinmiş olmalılar.'

'Hâlâ maaşlarını alıyorlar.' Liv paltosunun içine iyice sokuldu. Burnu pembeleşmişti. 'Onun buraya ne zaman bırakıldığını bilmiyoruz, ama kaybolduktan hemen sonra da olabilir.'

'Arabayı bulduğumuz yerden çok uzak değil burası,' dedim. 'Gömüldü mü?'

'Evet, ama çok da aşağıda değil. Gel de gör.'

Ona tamamen güvenmek isterdim ama onu, metal çubuklar ve anlaşılmaz borularla dolu, etrafı sıkıca çitlerle çevrili derin bir çukurun kenarından geçerek, arazinin engebeli kısmında takip ettim. 'Ne inşa ediyorlar?'

'Daireler.'

'Burada mı? Bir sanayi bölgesiyle demiryolu hattı arasında mı?' Bir tren gürültüyle geçti, sesimi neredeyse tamamen bastırdı.

'Ne demek olduğunu biliyorsun,' diye bağırdı Liv gürültünün arasından. 'Birileri mutlaka satın alacak.'

Birileri, bariz dezavantajlara rağmen – hatta oraya bir ceset atıldığını bilseler bile – yine de gelirdi. Londra emlak piyasası söz konusu olduğunda duygusal olmaya lüksünüz yoktu. Yumuşak toprağa saplanmış paletlerin oluşturduğu derme çatma, çukurlu patikayı takip ettim, moloz yığınının üzerinden dolanıp, o sabah kazılan alanı görebildiğim uzak tarafa indim. Beyaz takım elbiseli figürlerden biri, kaçınılmaz olarak Kev Cox'tu ve diğeri – dönmesini bekledim – patolog Dr. Brown'du. Kalbimi hızlandıracak hiçbir şey yoktu. İkisi de bana el salladı.

'Oradan görebiliyor musun?' diye sordu Kev.

'Eh işte.' Ceset yarıya kadar toprağa gömülmüştü, sırtı kamburlaşmış, kolları genişçe açılmış, başı ve bacakları sarkıyordu. Oldukça belirgin bir şekilde çürümeye başlamıştı, ama soğuk hava yardımcı olmuştu: Daha kötüsünü de görmüştüm. Yine de beni üzdü. Evinin duvarındaki resimlerde saklı olan geride bıraktığı hayatı düşündüm. Demir grisi bir gökyüzünün altında soğuk toprağa atılmak için çok yol kat etmişti. İnşaat alanına atılma biçiminde hiçbir onur yoktu, ama en azından artık bedenine saygıyla davranabilirdik. Kokudan şikayet etmek yerine nefesimi tutmaya ve aynı anda konuşmaya çalıştım. 'Onu neyin öldürdüğünü biliyor musun?'

"Boğularak öldürülmüş," dedi patolog. "Boğazında ve kulağının altında bir bağ izi var. Tahminimce, sağ elini kullanan biri arkasından, muhtemelen otururken öldürmüş."

'Tıpkı arabadaki gibi mi?'

'Tam olarak ben de bunu düşünüyordum. Ama bunu, daha sonra yapılacak olan otopsiye kadar bir spekülasyon olarak kabul edin. Sizi orada görmeyi bekliyorum.'

'Sabırsızlıkla bekliyorum.'

"Şanslıydık," dedi Liv yanımda. "Kazıcı etrafındaki toprağı biraz karıştırdı ama cesede dokunmadı. Sürücü büyük bir kepçe toprak kaldırdı ve içinden bacakların çıktığını görünce adeta kalp krizi geçirdi. Cesedi olduğu yere bıraktı."

'Peki, aslen nerede bulunuyordu?'

Kev, soğuğa rağmen yüzü kızarmış ve terden parıldayarak yanımıza geldi. "Şurada, kazıcının solunda bir yerdeydi. Onunla birlikte atılan herhangi bir şeyi kaçırmadığımızdan emin olmak için tüm molozları inceleyeceğiz."

"Arabasından indiğinde yanında bir sırt çantası vardı," dedim. "Ve pasaportunu hiçbir yerde bulamadık."

'Oradaysa, onu bulacağız.'

Liv, çukurlu patikadan aşağı doğru koşarak uzaklaşmıştı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek Kev'e aklımdaki en önemli soruyu sordum.

'Josh burada mı?'

'Onu görmedim.'

Midemin alt kısmında aptalca ve gülünç bir hayal kırıklığı hissettim. Teşekkürlerimi belirterek gülümsedim ve şantiye şefini köşeye sıkıştırmış olan Liv'in peşinden gittim. Elli yaşlarında iri bir adamdı, bize tatlım ve işte gördüğünüz gibi hitap etti, ta ki şantiyede kullanılabilir bir güvenlik kamerası olmadığını, tabelalara rağmen müteahhidin aslında kurulumu için ödeme yapmadığını açıklayana kadar. 'Burada hiçbir ekipman yokken, ki bu sabaha kadar durum böyleydi. Çalınacak bir şey yoktu. Yer tamamen boşaltılmış ve düzleştirilmişti, hepsi bu kadardı. Sadece toprak vardı. Bugün gelip kameraları takmayı planlıyorlardı.'

İyi haberler ardı ardına gelmeye devam etti: Cesedin atıldığı yerden çok uzak olmayan bir yerde açık bir araç kapısı da bulundu.

'Birisi kapıdan arabayla geçmiş olabilir mi?'

'Sanırım öyle. Güvenli bir şekilde kilitlenmediğini fark ederlerse onları durduracak bir şey yok.'

'Neden güvenli değildi?' Liv'in bakışları oldukça ciddiydi.

Islık çaldı ve inşaat işçileri etrafa bakındı. 'Jimmy,' diye seslendi ve bir adam gruptan ayrılıp bize doğru koşmaya başladı. Genç, sakallı ve iri yarıydı, baretinin altında yumuşak, koyu renkli gözleri ve kulak memelerinde tünel şeklinde piercingleri vardı.

"Kapı neden kilitli değildi, Jimmy?" diye sordu ustabaşı ve Jimmy başını eğerek kızardı.

'Çünkü asma kilidin anahtarını kaybettim.'

'Peki neden asma kilidi değiştirmediniz?'

Şapkasını çıkardı ve utangaç bir şekilde başını ovuşturdu. 'Unuttum.'

"Devam edin," dedi ustabaşı ve Jimmy koşarak çeteye geri döndü. "Aslında pek de önemli değildi, ya da ben öyle sanıyordum. Etrafı metal

çitle çevrili alan dışında her yer düz topraktı ve o da yeterince güvenliydi. Başka hiçbir yerde tehlikeli bir şey yoktu. Çalınacak bir şey yoktu. İnsanların içeri girmesi konusunda endişelenmeye gerek yoktu, diye düşünmüştünüz." Omuz silkti. "Devam etmek için onay almamıza sadece birkaç gün kalmıştı."

'Lastik izleri oluşabilir,' dedim Liv'e ve ustabaşı yüzünü buruşturdu.

'Şimdi olmaz, olmaz. Bu sabah oradan sürekli araçlar girip çıktı.'

'Sanırım yeryüzünde olağandışı herhangi bir işaret fark etmediniz.'

Başını salladı ve biz de onu pastırmalı sandviçine geri dönmesi için bıraktık.

'Hiç de iyi bir haber değil,' dedi Liv kederli bir şekilde. 'Braga en iyi ipucumuzdu.'

'Bir şey için para alması gerekiyordu, arkadaşları öyle dememiş miydi? Belki de araba için ödeme yapacak kadar parası vardı zaten. Tahminimce, birileri onu tuvaleti tıkaması için tutmuş, sonra da vazgeçmiş. Yaşamasına izin vermenin çok riskli olduğuna karar vermiş olmalılar.'

'Böylece onunla buluşmak üzere anlaştılar ve onu boğarak öldürdüler.'

Üşüdüm. Bir tren gürültüyle yanımızdan geçti, tekerleklerin metalin metale sürtünmesinden çıkan tiz ses ikimizi de irkiltti. 'Acaba tüm planı biliyor muydu? Eğer bunun bir cinayet olduğunu bilseydi, para için bile olsa, bu işin bir parçası olmayı kabul etmeyebilirdi.'

'Ya da daha fazla para istemiş olabilir.' Her zaman pratik düşünen Liv, 'Aslında belki de bu yüzden yaşamasına izin vermenin çok riskli olduğuna karar verdiler.'

'Keşke röportaj yaparken ona doğru soruları sorsaydım.'

'Böyle bir şey olamaz.' Eldivenlerini silkeledi. 'O zamanlar tuvaletin tıkalı olduğundan haberimiz bile yoktu.'

Abilo Braga'nın cesedinin hâlâ toprakta yattığı yere baktım, suçluluk duygusuyla boğuşuyordum ve koyu renk bir palto giymiş bir adamın toprak yığınının üzerinden emin adımlarla koşarak geldiğini görünce kendimi çok

daha kötü hissettim. Doğrudan bize, daha doğrusu bana doğru geliyordu, çünkü Liv bir şeyler mırıldandı ama ben duymadım ve ortadan kayboldu. Derwent'le buluşmaya gitmeyi düşündüm ama onun benimle konuşmaya geldiğini varsayarak kendimi rezil etmekten korktum ve olduğum yerde kaldım, böylece sadece rüzgarın savurduğu saçlarıyla bana doğru yürümesini izlemek zorunda kaldım.

'Kev, beni aradığınızı söyledi.'

'Hayır, hayır, sadece burada olup olmadığınızı soruyordum. Herhangi bir sebep yoktu.' Çok utanç vericiydi. Luke haklıydı: benim sakinliğimi çok kötü etkiliyordu.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Kimsenin duyma mesafesinde olmadığından emin olduktan sonra, "İyi misiniz?" diye sordu.

'Evet.' Sayılır.

'Dün daireden çıktıktan sonra ne yaptın?'

'Owen'la buluştum. Akşam yemeğine ve bir gösteriye gittik.' Doğruyu söyledim. Onu incitmek için söylememiştim ama çenesinde bir kasın gerildiğini gördüm.

'Kulağa eğlenceli geliyor.' Bana bakmıyordu. 'Birlikte çalışmak çok zor olacak mı?'

'Daha kötülerini de atlattık,' dedim sakince.

'Doğru.' Bir an duraksadı. 'Patoloji uzmanı otopsinin bugün yapılacağını söyledi. Gidiyorum.'

Yüzüm aydınlandı. Beklenenin aksine, günüm iyiye gidiyordu. 'Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum.'

'Ben de senin yerine değil, senin gibi orada olmayı planlıyordum.'

'Harika.'

'Biraz daha coşkulu konuşmaya çalışın.'

'Açık konuşmak gerekirse, beni rahatsız eden sen değil, o ceset,' dedim ve o gerçekten sırıttı, bu da ikimizi de şaşırttı.

Bunu başarabiliriz, diye düşündüm. Profesyonel ve arkadaş canlısı olabiliriz, yine de birlikte çalışabiliriz. Katlanılabilir bir durumdu.

Hemen hemen.

47

Bu sefer otopsiye geç kalma sırası bendeydi. Aceleyle içeri girdiğimde, Dr. Brown'ın çoktan işini bitirdiğini fark ettim ve Derwent'i koridorda kollarını kavuşturmuş, suratı asık bir halde buldum.

'Nerelerdeydin?'

'Geciktim yaşandı.'

Derwent kaşlarını çattı, ikna olmamıştı ve onun beni kasten görmezden geldiğimi düşündüğünü anladım.

"Bütün gün inşaat alanının yakınlarında güvenlik kamerası kaydı aradım ama neredeyse hiçbir şey bulamadım. Herkes kameralarını yola veya inşaat alanına değil, kendi mülklerine doğru çevirmişti."

Kaşlarını çatması hafifçe kalktı. 'Nasıl cüret ederler?'

'Biliyorum. Daha yardımsever olsalar iyi olurdu diye düşünürdüm.' İç çektim. 'Cesedi o yere atmayı seçen kişi gerçekten de dahiyane bir fikir bulmuş. Ne zaman yaptıklarını bile bilmiyoruz, hangi arabayı kullandıklarını hiç bilmiyoruz. Demiryolu hattı yüzünden olay yerini görebilecek kadar yakın bir bina yok. İhtiyaç duyabilecekleri tüm gizliliğe sahiplerdi.'

'Bunun sizi nasıl geciktirdiğini anlamıyorum.'

'Daha sonra Braga'nın evine gittim.' Orada özel eğitimli bir ekip ikinci kez arama yapmıştı. 'POLSA ekibi, Kev bütün gün şantiyede toprak elekten geçirmesine rağmen, pasaportu, telefonu veya çantasını hâlâ bulamadı. Braga'nın ev arkadaşı Zofia da oradaydı. Çok üzgündü. Bana, ara sıra görüştüklerini söyledi. Anladığım kadarıyla, onun işine geldiği zamanlarda görüşüyorlardı.'

'Bunu biliyor muyduk?'

Başımı salladım. 'Ayrıca bana, sadece işini yaptığı için fazladan para aldığını söylediğini, ancak detay vermediğini de anlattı. Ama şunu da dinleyin – ona bunun bir şaka olduğunu, gizli kamera olayı olduğunu söylediğini aktardı.'

'Olay cinayet soruşturmasına dönüşünce neden bu kadar korktuğu hiç de şaşırtıcı değil.'

'Daha fazla para isteyebileceğini düşünmesine şaşmamalı. Banka havalesi için pasaportuna ihtiyacı olacağını söyledikleri için pasaportunu da yanına almıştı. Sanırım bunu, kaçtığını düşünmemizi sağlamak için yapmıştı. Her şey çok hesaplı bir şekilde planlanmıştı.'

'Bizimle konuşmalıydı. Eğer bize doğruyu söyleseydi, hâlâ hayatta olurdu.'

'Zofia, polisten gerçekten korktuğunu söyledi. Bir suça karıştığına dair herhangi bir şüphe varsa İngiltere'de kalmasına izin verilmeyeceğini düşünüyordu.' Yorgunluktan duvara yaslandım. 'Keşke bana güvenseydi, sadece Ilaria'ya ne olduğunu öğrenme umudumuzun en iyisini kaybettiğimizi düşündüğüm için değil.'

'Genellikle ikinci bir kurbanın olması faydalı olurdu.'

'Başbakandan bir şey aldınız mı?'

Derwent omuz silkti. "Şaşırtıcı bir şey yok. Bir tür bağlama aletiyle boğulmuş – boynundaki izin genişliğinden anlaşıldığı kadarıyla kemerden çok ip olabilir. Zor öldü – bağlama aletini gevşetmeye çalışırken derisini çizmişti. Saldırganına zarar vermiş olması pek olası değil ama doktor tırnaklarının altından kazıntı aldı, belki şansımız yaver gider. Başka bir yarası yok. Sağlıklı ve dinçti."

'Kaçırdığım için üzgünüm.'

'Öyle misin?'

'Hayır, öyle değil. Ama ben de eğlenmiyordum.'

'Bunun eğlenceli olmadığını kim söylüyor?' Doktor Brown, ben fark etmeden yanı başımda belirmişti. 'Nasılsın Maeve?'

'Soğuk,' dedim.

'Bu nasıl mümkün olabilir?' diye mırıldandı Derwent. 'Üzerinde gardırobunun yarısı var.'

'Kat kat giyinmek insanı daha sıcak tutar, bunu herkes bilir,' dedim savunmacı bir tavırla. 'Ve yorgun olduğumda hep üşüyorum.' Doktor Brown'a da, 'Büyük gösteriyi kaçırdığım için üzgünüm,' dedim.

'Sorun değil. Bir tane daha olacak.' Derwent'e baktı. 'Ona her şeyi anlattın mı?'

'Evet.'

'Tırnak kazıntılarından ne çıkacağını göreceğiz. Ne yazık ki DNA için en büyük umudunuz bu.'

'Teşekkürler.'

'Sorun yok.' Yürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra döndü. 'Ha, şu diğer meseleyi hallettiniz mi? Yapay bozukluk meselesini? Karım sormamı istedi.'

'Evet. Teşekkür ederim.' Utançtan kıvranıyordum. Daha önce üşüdüğümü sanıyordum ama şimdi içten dışa buz gibiydim.

'Çok yardımcı oldu,' dedi Derwent arkamdan. 'Ben de ona teşekkür ederim.'

'Ah, neyse ki işe yaradı.' Başını salladı. 'Bu çok kötü bir durum. Zor bir durum. Ve içinde olduğunuzda, diğer aile üyelerinin neler olup bittiğini görmesi çok zor. Çocuğa duyduğunuz endişeyle o kadar kör oluyorsunuz ki, hastalığın nedenini tamamen gözden kaçırıyorsunuz. Sonra da önemsediğiniz birinin, bu kadar savunmasız birine kasten zarar vereceğine inanmak çok zor oluyor. Bu, bir ebeveynden veya bakıcıdan bekleyeceğiniz her şeye aykırı. Tabii ki, karım gibi bir alaycı değilseniz.' Göğsü kabardı ve gururla gülümsedi. 'O, insanların en kötü yönlerine inanmaktan çekinmiyor.'

'Bunun bir hata olduğunu hiç düşünmedim.' Derwent'in sesinde hafif bir eğlence tonu vardı.

'Çok doğru.' Patolog başını salladı, bize veda etti ve uzaklaştı.

Derwent, "Karısına bu kadar açıkça aşık olan birine pek sık rastlanmaz," dedi.

'Onun benimle flört ettiğini düşündüğüne pişman değil misin?' diye sordum ve karşılık olarak alçak bir *'hmmm'* sesi aldım; bu her şey anlamına gelebilirdi. Yüzüne bakamasam da kendimi arkamı dönmeye zorladım. 'Yapmacık bozukluk meselesi – senin işin içinde olduğunu bilmiyordu.'

'Anlıyorum.'

'Bunu varsayımsal olarak ele aldım.'

'İyilik için teşekkürler.' Ellerini ceplerine koydu, kaşlarını çatarak yere baktı. 'Mahkemeye gidince eninde sonunda ortaya çıkacak.'

'Hayır. Bunu sordum. Thomas'ın kimliğini korumak isteyeceklerdir. Eğer bir dava olursa, yayın kısıtlamaları olacaktır.'

Ağzı büküldü. 'Bu da bir şey.'

'Doktor Brown'a ve eşine teşekkür etmeniz çok nazikçe bir davranıştı.'

'Ben de size teşekkür etmeliydim.'

'Bunu kastetmemiştim,' diye itiraz ettim ama telefonu çaldı ve cevaplamak için uzaklaştı.

Eve gideceğim, diye düşündüm. Sıcak bir banyo. Bir kerecik de olsa erken yatmak. Uykuya ihtiyacım vardı. Birkaç saat düşünmek zorunda kalmamaya ihtiyacım vardı.

Konuşma kısa sürdü ve Derwent'in verdiği cevaplar kısa, neredeyse kaba sayılabilecek türdendi. Bana sırtını dönmüştü ve aramayı bitirdiğinde bir an hareketsiz kaldıktan sonra arkasını döndü.

Yüz ifadesini görünce şok oldum: umutsuzluk. 'Ne oldu?'

'O Roz Fuller'dı. Beni görmek istiyor.'

'Neden?'

'Telefonda söylemedi.'

'Ben de böyle bir numara yapardım,' dedim ve o gülümsemeye çalıştı. 'Seni ne zaman görmek istiyor?'

'Şimdi.' Yutkundu. 'Beni tuttukları karakolda.'

Bir anlık merhamet duygusuyla anladım. Oraya geri dönmek istemezdi. Görünüşte tutuklanmanın ve defalarca sorgulanmanın travmasını, affedilemez olarak gördüğü bir şeyle suçlanmanın kâbusunu atlatmıştı. Tutuklanma olayları karanlık bir dolaba itilmiş, kapıları çarparak kilitlenmişti, sanki bu onu atlatmak için yeterliymiş gibi.

'Ben de seninle geleceğim.'

'Yorgun olduğunu söylemiştin. Her neyse, bu iyi bir fikir değil.'

'Bunun iyi bir fikir olup olmadığını sana sormadım. Aslında, hiç sormadım bile. Seninle geliyorum.'

'Neden?'

'Çünkü sana destek olacak birine ihtiyacın var. Ve benden daha iyisi kim olabilir ki?'

'Neredeyse herkes.' Sesi son derece bitkin ve tükenmiş geliyordu. 'Sana izin veremem, Maeve.'

'Bu sana bağlı değil. Ben senin yanında olmak istiyorum – bir arkadaş olarak.' Bunu açıklığa kavuşturmak önemli görünüyordu. 'Nereye gittiğini biliyorum. Oraya birlikte gitsek iyi olur. Yoksa sadece seni takip etmek zorunda kalacağım.'

Yüzündeki ifade bir anlığına aydınlandı, ama sonra içini çekti. 'Sana sürekli Roz Fuller'dan uzak durmanı söylüyorum. Benimle gelmek tam bir aptallık.'

'Bak, ben arabada kalacağım. Orada olduğumu bile anlamayacak. Ama sen anlayacaksın, istediğim de bu zaten. Oraya yalnız gitmek zorunda kalmamalısın.' Ona bir adım daha yaklaştım, ellerimi ceketimin ceplerinde sıkıca kenetledim. 'Ne gerekiyorsa, ne yapmamı istersen yapacağım.'

Doğruldu, omuzlarını geriye çekti ve en azından dış görünüş olarak, yenilmez Josh Derwent'e dönüştü. 'Pekala. Kazandın. Hadi gidelim.'

48

Polis karakolunun önünde durduk ve Derwent, ön kapıyı tam görebileceğimiz bir yere geri geri park etti. Arabayı o kullanmıştı; anahtarları almaya çalıştığımda, oturup beni araba kullanırken izleyemeyecek kadar gergin olduğunu açıklamıştı. Durduğumuz her an direksiyon simidine parmaklarıyla vurmasından, bana cevap vermeye çalışırken verdiği tek heceli cevaplardan ve sessiz kaldığında ağzının ince bir çizgiye dönüşmesinden gergin olduğunu anlayabiliyordum. Onu konuşmaya zorlamadım. Ara sıra bana bakıyordu ve bu, en azından bir iki saniyeliğine de olsa bakışlarını yumuşatmaya yetiyordu.

Onun, Melissa'nın kendisini tutuklamayı planladığı için endişeleneceğini biliyordum. Bunun kariyerinin sonunun başlangıcı olmasından korkacaktı. Melissa bir yangın çıkarmıştı, ben de söndürmüştüm ama hasar verilmişti. Duman da alevler kadar yıkıcı olabilirdi. Söylediği şeyler – yaptığı suçlamalar – onu lekelemişti, tıpkı Mark Pell'in beni uyardığı gibi.

Motoru kapattı ve yüzü asık bir şekilde bana döndü. 'Pekala. Arabadan inmen için hiçbir sebep yok, burada kal.'

'İyi.'

'Ne olursa olsun.'

'Anladım.'

'Eğer geri dönmezsem—'

'Olacaksın.'

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti: 'Beni aramak için içeri gelme. Sana bir mesaj ileteceğim. Araba anahtarlarını sana bırakacağım. Luke'a nerede olduğumu söylemen gerekecek ve Thomas sorarsa diye Mark'a da

haber vermen iyi olur sanırım. İkisinden biriyle nasıl iletişime geçeceğini söylememe gerek yok, değil mi?'

'Josh...'

'İşte.' Anahtarları salladı ve yere düşürdü. Hiç düşünmeden uzanıp yakaladım. Hareket kolumu yukarı çekti ve aşağı indirdim, ama yeterince hızlı değildim.

'Bu ne?' Uzandı ve elimi tutarak incelemek için yukarı kaldırdı.

'Önemli değil. Göründüğünden daha kötü.' Yirmi dört saat sonra, yaralanma sadece morarma ve bileğimdeki mavi-yeşil damarların üzerinde yüzen bir mercan adası gibi kabuk bağlamış bir sıyrığa dönüşmüştü. Gözlerimi ondan kaçırdım, Derwent'e bakmak zorunda kalmamak için ön camdan dışarı baktım, ya da başparmağı avucuma bastırılmış ve uzun parmakları eklemlerimin etrafına kıvrılmış şekilde elimi tutuş şekline de bakmak istemedim.

'Ne zaman oldu?'

'Dün Luke'un dairesinde konuşurken bisikletten düştüm. Ama iyiyim.'

'Doğruyu söyle.'

İçimden bir ah çektim. 'Pekala. Gerçekten, gerçekten çok acıdı.'

'Öyle düşünmüştüm.' Sesi sinirli geliyordu. 'Luke'a bisikleti oraya koymanın aptalca bir yer olduğunu söylemiştim.'

'Evet, bisikletle ilgili olanlardan bahsetmiyordum.'

Bir an için tepki vermedi. Yavaşça elimi yanağına doğru çekti. Gözlerini kapattı ve ben konuşmadım, kıpırdamadım, nefes almadım...

Sonra arabadan indi, başı öne eğik bir şekilde alçak, perişan polis karakoluna doğru yürüdü. Gidişini izlerken dudağımı ısırdım. Onunla böyle ayrılmak istememiştim. Ona güven verici bir şey söylemeyi, hesaplaşmaya giderken onu güldürmeyi planlamıştım. İlk defa olmasa da, işleri daha da kötüleştirmiştim.

Alışkanlık gereği saate baktım – yedi buçuk – ve kafamda bir saat çalıştırmaya başladım. Bir saat içinde çıkmazsa içeri girecektim. Ya da kırk

beş dakika. Aslında, yarım saat Roz Fuller'ın aklından geçenleri söylemesi için kesinlikle yeterliydi. Onu resepsiyon alanında volta atarak beklerken hayal ettim. Derwent gibi birini orada öylece bırakamazdınız. Herhangi bir kilitli kapıdan içeri girer ve sizi bulurdu.

Bir koşucu binanın önünden dimdik ve hızlı bir şekilde koştu, koşu taytındaki yansıtıcı çizgiler ışığı yakaladıkça parıldıyordu. Adımlarının benimki kadar iyi olmadığını düşündüm: Son birkaç aydır Derwent'i aklımdan çıkarmak için kendimin en iyi versiyonu olmaya odaklanmıştım ve bu çok işe yaramıştı...

Orta yaşlı bir çift, el ele tutuşmuş, yaşlı Corgi köpekleriyle birlikte diğer yöne doğru yürüyorlardı; köpek yürüyüş konusunda hiç aceleci değildi.

Okul üniforması giymiş, kulaklıkları takılı, telefonunu burnundan iki santim uzakta tutan, çevresinden tamamen habersiz bir genç kız yanımızdan geçti. Kötü niyetli insanlar için yürüyen bir hedef, diye düşündüm ve peşinden gidip ona bunu söylemeli miyim diye merak ettim.

Polis karakolunun kapısı açıldı ve bir adam çıktı ama bu Derwent değildi – hiç benzemiyordu: daha kısa, daha şişman, daha keldi. Başımı koltuğun başlığına yasladım. On dört dakikadır içerideydi. Dayanılmazdı.

Lacivert bir yağmurluk giymiş, elinde alışveriş poşeti olan gri saçlı bir adam, telefonla konuşmakta olan kel adamın yanından yavaşça polis karakolunun merdivenlerinden yukarı çıktı. Gri saçlı adam geçerken başını eğdi, sanki kel adamın iki santim sola kaymasına neden olduğu için özür diliyormuş gibi, ve kapıdan içeri girdi.

Kaşlarımı çattım.

Oğlum hakkında bilgi almak istiyordum.

Bu ifade, bağlamından kopuk bir şekilde zihnimde dolaştı durdu.

Lütfen. Bilmem gerekiyor.

Clara Porter tutuklandığında resepsiyonda duran adamın sözleriyle aynı kelimeleri kullandım ve ben de ölü bir fareyi kollayan kedi gibi övgü bekleyerek orada oyalandım.

Derwent'in tutuklandığı gece soğukta polis karakolunun önünde oturan, nefesi berrak havayı buğulandıran aynı adamdı. Lesley Mackenzie'yi durdurmaya giderken yanından geçip gitmiştim. Kendi dertlerimle meşgul olduğum için neredeyse fark etmediğim, polis karakolunun etrafında dolaşan, çünkü onlardan bir şey isteyen ama onların veremediği veya vermek istemediği bir adamdı bu.

Ağzım neden kurumuştu? Anlamlandırmaya çalıştım. Halkla ilişkileri olan her kuruluş takıntılı insanları kendine çekerdi. Genellikle endişelenecek bir şey yoktu. Bu adam muhtemelen her gün polis karakolundaydı.

Neden endişelendim ki?

Gelen cevap şuydu: Daha önce çantası yoktu.

Peki çantayla ilgili beni rahatsız eden neydi?

Çanta, dibinde duran dar ve ağır bir şey dışında neredeyse boştu; ağırdı çünkü elinden sarkarken plastiği geriyordu.

Her şey olabilir.

Sadece daha önce hiç çantası olmadığı için.

Sadece, merdivenlerden inen ve ona benden çok daha yakın olan, ama onda olağanüstü hiçbir şey fark etmemiş olan kel adamla konuşurken başını çevirmiş olması yüzünden.

Çünkü onun sesindeki o umutsuzluğa çok yakın, rahatsız edici tonu daha önce de duymuştum.

Çünkü geçmişte bu tür konularda haklı çıkmıştım.

Çünkü yanlış yapmanın sonuçları akıl almaz derecede ağırdı.

İçeri girip kontrol etmenin bir sakıncası yoktu.

49

Küçük resepsiyon alanı kalabalıktı ve Josh Derwent bunu umursamadı. Kibarca ve kararlılıkla Roz Fuller'ın gözlerinin içine baktı ve "Hayır, teşekkürler, ama onunla birlikte kendisini işkenceye maruz bıraktığı görüşme odasına girmeyeceğim" dedi.

'Avukatım olmadan buradayım, bu yüzden bu görüşmenin gayri resmi olması gerekiyor ve eğer gayri resmi bir görüşme ise burada yapabiliriz. Eğer gayri resmi bir görüşme değilse, beni tutuklayın, avukatımı buraya getireyim ve tüm süreci yeniden başlatalım. Seçim sizin.'

Roz iç çekti. 'Bu tavırla buraya gelmenin hiç gereği yok.'

'Bana kalırsa buraya gelmenize hiç gerek yok.'

'İşleri böyle yapmayı seviyorum.' Kadın, hiç etkilenmeden defterini karıştırdı ve başını kaldırdığında adamın ona başını salladığını gördü.

'Pekala. İstediğin gibi yap.'

'Seçeneğiniz yok ama ben yapacağım.'

Josh Derwent kayıtsızca, "Bazen etrafımın beni dinlemeyen kadınlarla çevrili olduğunu hissediyorum," dedi.

Roz'un yanında duran Henry Cowell, kahkahayı zor tuttu.

Doğrusu, haklıydı; polis karakoluna gelmesi için büyük bir gereklilik yoktu. Doğru şeyi yaptığından emin olmak için son bir kez bakmak istemişti. Oranın onun için pek olumlu anılar barındırmadığını bildiği için huzursuz olmasını bekliyordu. Şimdi burada olduğuna göre, kariyerinin olup olmaması arasında fark yaratacak olsa bile, boyun eğmeyeceğini anlayabiliyordu. O öyle bir insan değildi ve bu yüzden onu oldukça sevdiğini fark etti.

Resepsiyon alanının köşesindeki tek sandalyede oturan kadından uzun ve yüksek bir iç çekiş geldi. Genç, kötü boyanmış saçlı ve siyah eşofmanıyla, daha önce de giydiği belli olan kirli tüylü terlikler giymişti. Tezgahın önünde, kafa yapısı bozuk bir adam, resepsiyonistle tartışıyordu; resepsiyonistin asıl görevi, o masada halka yapamayacakları şeyleri açıklamak gibi görünüyordu. Adam, öfkeyle parlayan kel kafasıyla pes etti ve kapıya doğru giderken Roz'un yanından dirseğiyle geçti. Dengesini kaybeden Roz neredeyse düşüyordu – Josh Derwent ona destek olmak için elini uzatmasaydı düşebilirdi.

'Özür dilerim, canım.' Kel adam yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı, bir elinde telefon vardı. 'Nereye gittiğime dikkat etmiyordum.'

"Daha dikkatli olmalısın," diye tersledi ve Derwent'in gülmemeye çalıştığını, Cowell'ın ise kendi eğlencesini gizlemek için öksürüyormuş gibi yaptığını görmek için döndü. İyi geçiniyor olmaları ne güzeldi diye düşündü ve Cowell'a yüzünü hemen ciddileştiren, incinmiş bir bakış attı.

Kel adam başını eğerek kapıya doğru hızla ilerledi.

'Şunu bir an önce bitirebilir miyiz?' Derwent ellerini ceplerine koydu.

Kapı tekrar açıldı ve yağmurluk giymiş yaşlı bir adam içeri girdi; adam dikkatlice kapıların etrafından dolaştı.

Roz kendini toparladı. "Sizinle görüşmek istememin sebebi, hakkınızdaki ve mesleki davranışlarınız hakkındaki soruşturmamın sonuna geldiğimi söylemekti. Şu an itibariyle, işinizi nasıl yaptığınızla ilgili büyük bir endişe tespit etmedim. Ayrıca, Melissa'nın olaylarla ilgili anlatımına rağmen, partnerinize yapılan saldırıyla hiçbir ilginizin olmadığına da ikna oldum. Bu soruşturma, hangi suçlamaların uygulanacağına karar verecek olan ilçe suç soruşturma birimi tarafından yürütülecek, ancak onlara da söylediğim gibi, hiçbir şekilde suçlanmıyorsunuz. Soruşturmalarında ifade vermeniz gerekebilir, ancak onlarla tam işbirliği yapmanın önemini anlayacağınızdan eminim."

'Söylemek istediğin her şey bu muydu?' diye sordu Derwent. Roz, onun zaferle havaya yumruk atmasını ya da bu kadar kaba bir şey yapmasını beklemiyordu ama yüz ifadesi değişmemişti.

'Evet.'

'Peki, gidebilir miyim?'

'Aceleniz olduğunu fark etmedim.'

Tanışmalarından bu yana ilk kez Josh Derwent ona içtenlikle gülümsedi ve bu onu tamamen değiştirdi. 'Bu güzel haberi birine anlatmalıyım.'

Arkasından kapı açıldı ve Roz hemen ne demek istediğini anladı. Yüzünden belli olmuş olmalıydı çünkü dönüp baktığında Maeve'nin kapının yanında durduğunu gördü.

Bu çok dokunaklı olmalı.

Roz, Maeve'in solgunluğunu fark etmeden veya resepsiyon alanının ortasındaki küçük gruba bakmadığını anlamadan önce düşünmek için zaman buldu. Başka bir şeye odaklanmıştı.

'Maeve.' Derwent, sanki ona gerçekten kızmış gibi adını sert bir şekilde söyledi, diye düşündü Roz. Belki de ilişkileri hakkında da yanılıyordu. Görünüşe göre birçok şeyi yanlış anlamıştı.

Maeve yine de onu görmezden geldi ve üçünün arasından görebilmek için yana doğru eğildi.

Derwent arkasını döndü, kaşlarını çatarak dikkatini neyin çektiğini tahmin etmeye çalıştı.

'İstersen gidebilirsin,' diye başladı Roz, sonra sözünü kesti. Neler olup bittiğinden emin değildi ama ikisi arasında sözsüz bir iletişim kurulduğunu anlamıştı. İkisi de odaklanmış, ikisi de tetikteydi ve nedenini bilmiyordu. Cowell solunda, sağlam ve hareketsiz, görünüşe göre hiçbir şeyden habersiz duruyordu. Sağına bir bakış: eşofmanlı kadın yarı uykulu bir halde, ağır gözlerle duvara yaslanmıştı. Dikkatlerini çeken resepsiyon masasında duran adam olmalıydı ama Roz, ona doğrudan bakmasına rağmen bunu henüz tam olarak anlamamıştı. Elindeki çantanın dibinde bir şey arıyordu. Roz, ince

telli saçlı ve kambur omuzlu, ufak tefek bir adam gördü. Döndüğünde Derwent'in tekrar Maeve'e odaklandığını, masaya doğru yürümeye başlarken onu izlediğini gördü. Maeve içeri girdiğinden beri birkaç saniye geçmişti, daha fazla değil, ama zaman yavaşlamış gibiydi ve önemli olan, baktığı şeydi, tehlike buydu... Derwent tek ayağı üzerinde döndü, uzanıp Roz'u kendine doğru çekti, adamın havada bir, iki kez savurduğu ve gümüş renginde parlayan uzun bıçaktan uzaklaştırdı; Roz hâlâ neler olduğunu anlamıyordu.

'Oğlum. Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum.' Kelimeler nefes nefese, boğuk bir şekilde çıktı. Henry Cowell, Roz'dan daha çabuk durumu anlamıştı. Polis memuru kendini kurtarmadan önce bıçağın ucu koluna takıldı ve adama doğru eğilerek, sanki rugby oynuyorlarmış gibi onu yere serdi. Derwent, Roz'u sola, yolundan itti ve Roz, altında kalan Maeve ile çarpıştı, ikisi de yere serildi. Derwent'in üzerlerinden geçip, Cowell'ın adamı resepsiyon masasına yasladığı yere doğru uzun bir adım attığını belirsizce fark etti. Cowell'ın eğilmiş hali, sırtından veya boynundan bıçaklanmaya karşı savunmasız kalmasına neden olmuştu, Roz bunu endişeyle fark etti, ama Derwent de bunu fark etmişti. Saldırganın kolunu yakaladı, Cowell'dan uzaklaştırmak için yukarı doğru çevirdi ve bu daha iyiydi. Parmakları, su geçirmez anorak kaplamasında kaydı: iyi bir tutuşu yoktu. Roz bıçağı izledi. Derwent'in adamı nasıl etkisiz hale getireceği konusunda hiçbir fikri yoktu: eğer bıçağı tutsaydı, bıçak o keskin tırtıklı kenarıyla derisinden kayıp gidecek ve yine de kontrol altına alamayacaktı. Bunun yerine sol eliyle adamın elini yakaladı ve sıkıca kavradı, sapı tuttuğu yeri sıkıca kavradı ve Derwent olabildiğince sert bir şekilde sıktı, adamın parmaklarını sert plastiğe bastırdı, ta ki adam bağırıncaya, bıçağı düşürmek isteyene, artık bıçağı tutması imkansız hale gelene kadar.

Sonrasında güvenlik kameralarına bakıldığında kolay ve kaçınılmaz görünüyordu. O an ise hiç de kolay değildi. Avantajın sürekli el değiştirdiği ve tüm olası sonuçların yaşandığı, zorlu bir mücadeleydi.

Cowell omzunu adamın karnına bastırdı ve Derwent, adamın ağzından çıkan hava akımından sıyrıldı. Adamın kalın gözlüklerinin ardındaki gözleri vahşiydi, yüzü sanki felç geçirmiş gibi buruşmuştu. İnce, kırışık yanaklarını sakal kaplamıştı.

'Oğlum.'

'Biliyorum,' diyebildi Derwent zar zor. İki kişiydiler ve hala pes etmiyordu. Derwent ufak tefek biri değildi, Cowell da öyle. Bu adamı motive eden şey ikisinden de daha güçlüydü ve birinin ölümüne neden olacaktı, diye düşündü Roz, Maeve altından sıyrılırken yana doğru kayarken.

'Oğlum.' Gözleri artık yaşlarla doluydu. 'Oğlum.'

Derwent ağzını adamın kulağına yaklaştırıp bir şeyler söyledi.

Tozlu, sert bir kilide anahtar çevirmek gibiydi; bir direnç vardı, işe yaramayacağına dair giderek artan bir inanç ve ardından ani bir teslimiyet. İçindeki mücadele gücü tükendi ve çöktü. Resepsiyon masasının yanındaki kapı açıldı ve iri yarı, üniformalı subaylar şeklinde bir süvari birliği geldi; herkese, her şeye saldırmaya hazırdılar. Derwent bıçağı aldı ve nefes nefese geri çekildi, Cowell ise kendini hazırladı.

Derwent, adamla boğuşan üniformalı polislere başıyla işaret ederek Cowell'a, "Ona zarar vermediklerinden emin olun," dedi. Sonra Maeve ve Roz'a döndü, hareket ederken fayans zeminde kaydı. Aşağıya baktı ve yüzü ifadesizleşti.

Kan.

Çok fazla, hatta gereğinden fazla, üzerine bastığı yerlerde lekeler ve bulaşmalar olmuştu.

'Maeve?' dedi.

Roz'un yanında diz çökmüş haldeydi, Roz da ona sıkıca tutunuyordu.

'Yaralandın mı?' Sesindeki bir şey Roz'u ağlatmak istedi. Maeve ona baktı.

'Ben değilim. O kanıyor. Nereden geldiğini bulamıyorum.'

Kim kanıyordu? Roz etrafına bakmak, görmek istedi ama kolları ağırlaşmış, başı uyuşmuştu. Belki de terlik giyen kadın. Gidip yardım etmeliydi. Polisler de böyle yapardı. Bu yüzden o da polis olmuştu.

Josh Derwent, Roz'un yanına çömeldi ve kollarını onun etrafına dolayarak ağırlığını destekledi, onu kendine doğru yasladı. Roz kendini bir bez bebek gibi gevşek hissediyordu. Onun kendisini tutmasının garip olması gerektiğini, rahatlamış hissetmemesi gerektiğini düşündü Roz.

'Arkasını kontrol et. Bıçağı sallamaya başladığında arkasındaydı.' Roz'un yüzünü görebilmek için ondan uzaklaştı. 'Hey. Bana bak. Gözlerini aç. *Bana bak* .'

Göz kapakları çok ağırdı. 'Beni yalnız bırakın.'

'Hayır, Roz. Bunu yapmayacağım.'

Gözlerini kırpıştırdı, ona odaklandı. 'Neler oluyor?'

'Josh.' Maeve'in sesi alçaktı. Eğilip baktı ve Roz, ağzının sıkılaştığını gördü.

'Ne oldu? Yaralandım mı?'

Başını salladı. 'Fena değil.'

Roz'un etrafta gördüğü tek şey kandı – fayansların üzerinde çizgiler ve birikintiler halinde çok fazla kan vardı. 'Başka kim yaralandı?' Kimse cevap vermedi. 'Hepsi benim yüzümden mi?'

'Polarını ver,' dedi Derwent alçak sesle ve Maeve üstündeki fermuarı açtı. Adam poları top haline getirip Roz'un beline bastırdı.

'Hadi gel. Seni sandalyeye oturtalım. Burada sadece bir sandalye var ve bence bunu hak ettin, Roz.'

'Ne?' Adam onu kaldırıp sandalyeye oturturken direnmedi. Önünde diz çöktü, gözlerinin içine bakarken sırtına baskı uygulamaya devam etti.

'Sakin ol ve derin nefes al. Ambulans ekipleri çok yakında burada olacak.'

'Henry.' Roz, boynunu, bıçağı davet eden derisini düşünüyordu. Ne kadar savunmasız kalmıştı.

'İyidir.' Omzunun üzerinden attığı bir bakış bunu doğrular gibiydi. Roz o kadar uzağı göremiyordu. Dünya kararıyordu. Üşüyordu. Önünde sadece bu adam vardı. Gözleri sabitti. Güven vericiydi.

'Onun için endişelenme. Sadece bana bak, Roz.' Söylediklerinden o kadar emin görünüyordu ki. 'Her şey yoluna girecek.'

50

'Sence iyi olacak mı?'

'Hım? Doğrusu, hiçbir fikrim yok.' Derwent, polis karakolunun merdivenlerinde durmuş, ışıkları açık ve sirenleri çalarak sallanarak uzaklaşan ambulansı izliyordu. Ambulans, Roz Fuller'ı en yakın hastaneye son hızla götürüyordu; Henry Cowell ise şok içinde onun yanındaydı.

Derwent'in yanağında ve gömleğinde kurumuş bir kan izi vardı, pantolonunun dizleri ise Roz'u bir arada tutmak için önünde diz çöktüğü yerden sırılsıklam olmuştu. Yanımda duruyordu ama sanki uzak, kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

'Onunla konuşurken kendinden emin görünüyordun.'

Gözlerini kırpıştırdı, nerede olduğunu bilmeden bana geri döndü. 'Tuhaf. Başından beri bana yalan söylediğimi düşünüyordu ve bu tek seferlik bir durumdu.'

'Çok naziktiniz.'

Bana çarpık bir gülümseme verdi. 'Onu kazanmak için son şansımdı. Dayanamadım.'

Başımı salladım. 'Öyle değildi.'

'HAYIR?'

'Gidecekse, yavaşça gitmesini istediniz. Korkmuş ve kafası karışmıştı ve güvende hissetmese bile, kendinizi güvende hissetmesini istediniz.'

Başını öne eğdi, olabildiğince utangaç bir ifadeyle. 'Beni çok iyi tanıyorsun.'

'Yeterince iyi.'

'Buraya gel.' Beni kendine doğru çekti, kollarını bana doladı ve o kadar sıkı tuttu ki neredeyse itiraz edecektim. İnce tişörtünün altından kalbinin atışını hissedebiliyordum, vücudunun sıcaklığı o gün ilk kez beni ısıtıyordu.

'Senin olduğunu sandım, biliyorsun.' Ağzı saçlarımın arasındaydı.

'Biliyorum. Ama beni tehlikeden uzak tutmak için çok dikkatli davranmıştın. Yere sertçe düştüm.'

'Özür dilerim.' Sesi hiç de öyle gelmiyordu.

'Bunu tahmin etmeliydim.'

'Neden?'

'Birlikte çalıştığımız ilk davayı hatırlamıyor musun?'

'Hatırlıyorum.'

'Yolunuzdan çekilmem yüzünden dikiş attırmak zorunda kaldım.'

'Senin iyiliğin için. Söz dinlemediğin için birinin seni beladan uzak tutması gerekiyor. Arabada öylece oturamazdın, değil mi?'

'Bunun için başımın derde gireceğini biliyordum – cidden Josh, nefes alamıyorum...' Beni bıraktı ve ben de utanç içinde üzerimdeki tozları silkeledim. 'Bir şey yapmalıydım.'

'Silahsız bir şekilde karakola girip kimseden yardım istemeden onu yere sermek gibi.'

'Zamanım yoktu,' dedim savunmacı bir tavırla.

'Onun silahlı olduğunu biliyor muydunuz?'

'Öyle olduğunu düşündüm. Bu yüzden peşinden koştum.'

'Gördün mü? Bela. Karşı koyamıyorsun.' Bence hem eğlenmiş hem de biraz üzgün görünüyordu. 'Bu seni iyi bir iş arkadaşı yapıyor Maeve, ama yanında olmak hiç de rahatlatıcı değil.'

'Sen de aynısını yapardın. Roz Fuller'ı sevmiyorsun bile ama vaktin olsaydı onu bıçaktan kurtarırdın.'

Bu bir gerçek. Bunu kabul etti ve konuyu kapattı. 'Eğer hayatımı mahvetmeseydi, onu sevebilirdim sanırım.'

'Onun hikayesini duydunuz mu?'

'DSÖ?'

'Bıçaklı adam. Peter Queensbury.'

Duvara yaslanıp, sağlık görevlileri Roz'un hayatını kurtarmaya çalışırken onu içeride tutarken resepsiyonistin bana anlattıklarını ona aktardım: Otuz bir yaşındaki oğlunun altı ay önce daha önce teşhis edilmemiş bir kalp rahatsızlığı nedeniyle gözaltında öldüğünü ve kendisinin de neredeyse her gün polis karakoluna giderek onunla ilgilenen memurlarla konuşmak, güvenlik kamerası kayıtlarını görmek ve şikayette bulunmak istediğini söyledi. 'Ona her zaman destek oldular ama ortaya çıkarabileceği gizli bir bilgi yok. Kieran Queensbury yalnız bırakıldı çünkü herhangi bir tehlikede olduğuna dair bir neden yoktu. Uyuşturucu kullanmıyordu. Sarhoş değildi. İntihar için hiçbir risk faktörü yoktu ve intihar girişiminde bulunduğuna dair hiçbir kanıt yok. İşvereninden hırsızlık şüphesiyle tutuklandı ve hücreye girdikten sonra uyumak için uzandı. Onu sorguya çekmek için uyandırdıklarında ölmüştü.'

Derwent nefesini tuttu. 'Zavallı adam.'

'Kim? Kieran mı?'

'Ve babası.'

'Ona ne söyledin?' diye sordum.

'Ne zaman?'

'Ne zaman olduğunu biliyorsun. Her neyse, onu vazgeçmeye iten şey buydu.'

'Çok meşgul olduğunu ve fark etmeyeceğini düşünmüştüm.'

'Fark ettim.'

'Elbette söyledin.' Utanarak ellerini ceplerine soktu ve benden gözlerini kaçırdı. 'Oğlum için de ölürüm dedim ama o bunu istemezdi.'

'Luke için mi?'

'Thomas'ı düşünüyordum ama evet. İkisi de.' Bana baktı. 'Biliyorum o benim değil ve gerçek babasına kavuştuğunu da biliyorum, ama Thomas bana eskiden olduğundan daha çok benimmiş gibi geliyor.'

'O her zaman öyle olacak.'

'Onu kaybetmek istemiyorum, Maeve.'

Özetle, tüm hikaye buydu: Melissa'yla karşı karşıya gelmek istememesinin, ona söylediği yalanlar hakkında yüzleşmekten kaçınmasının nedeni buydu. Melissa onu tam istediği yerde yakalamıştı. Hiç şansı yoktu.

Gülümsemeye, düşüncelerimi gizlemeye çalıştım ve neredeyse rastgele bir şekilde, 'Başka kimin için ölürdünüz? Listenizde ben de var mıyım?' dedim.

'Eğer elimden gelseydi, asla.'

Beklediğimden daha çok acıdı ve bu yüzünden belli olmuş olmalı ki yüzü yumuşadı. Elini uzatıp başparmağıyla yanağımın üzerinden geçti.

'Hadi ama Maeve. Hiç düşünmeden yaparım.' Sanki hiçbir şey söylememiş gibi, kanla ıslanmış ve sertleşmiş kıyafetlerime baktı. 'Ne yapmak istiyorsun? Üstünü değiştirecek misin?'

'Anne babamın evine gidip orada giyecek bir şeyler bulacaktım.'

'İyi fikir. Burada bize ihtiyaç kalmadığından emin olduktan sonra sizi bırakırım.'

'Sen de gelebilirsin. Eminim babamın sana giyebileceği bir şeyleri vardır. Ve seni görmekten çok mutlu olurlar.' Her şeyden sonra tek başına gitmemesi bir şekilde önemli görünüyordu. Lanetlenmiş ve affedilmişti. Peter Queensbury'yi korkusuzca ve tereddütsüz alt etmiş, Roz Fuller'ı ise belinin alt kısmındaki küçük, kötü yaradan kan fışkırırken tutmuştu. O gün, şu ya da bu şekilde, çok fazla ceza çekmişti.

'Bunu unutabilirsin.' Derwent, sanki uyanıyormuş gibi gerindi. 'Babanın kıyafetlerini giymeyeceğim.'

'Ne? Çok güzel pantolonları ve kazakları var.'

'Harika bir insan ama giyim tarzı tartışmalı.'

Parmaklarımı şıklattım. 'Peki ya Jena Yolu? Orada hâlâ bir şeyler olmalı.'

'Oraya gitmek istemiyorum.' Anlık, plansız bir tepki.

'O orada değil. Kimse orada değil.'

Başını salladı. 'Yapamam.'

'Senin dairende neredeyse ölüyordum ve sen beni tekrar oraya gönderip orada yaşamaya zorladın.'

Bu, gözlerini benimkine çevirmesine neden oldu. 'Ah.'

'Evet, çok acımasızca davrandın.' Koluna hafifçe vurdum. 'Hadi gel. İstersen ben de seninle içeri girerim.'

* * *

Uzun bir duştan sonra anne babamın evinde aşağı indim ve mutfaktan sesler duydum. Derwent'i tezgâha yaslanmış, masada oturan anne babamla konuşurken buldum. Jena Road'a gitmeden önce beni bırakmakta ısrar etmişti ve ben de onu bir daha göreceğimi beklemeden veda etmiştim.

İçeri girdiğimde konuşmayı kesti ve bana sırıttı.

'Burada ne yapıyorsun?'

'Seni arabayla bırakmamı isteyip istemediğini sormayı unuttum.'

'Bu gece burada kalacağım.' Dairede yalnız kalıp Roz Fuller'ın şaşkın bakışlarını düşünmek yerine, evimin rahatlığına ihtiyacım vardı.

Anlamış gibi başını salladı. 'Bu sweatshirt kaç yaşında?'

'Çok eski.' Maine'e Hoş Geldiniz logosunun üzerindeki tüyleri temizledim. On yedi yaşındayken Amerika'da tatildeyken almıştım, bu onun bilmesi gereken bir bilgi değildi. 'Kot pantolon daha da eski.'

Yan tarafa doğru eğildi, en az bir beden küçük olan ve bacaklarıma yapışmış, sanki üzerime püskürtülmüş gibi duran kot pantolona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

'Bak, bu kıyafetleri burada bırakmamın bir sebebi var.'

Annem, "İstediğin zaman onlardan kurtulabilirsin," dedi. "Hayır kurumlarına bağışlayabilirsin."

'Onları seviyorum,' dedim vakarla. 'Bana mutlu zamanları hatırlatıyorlar.'

'Genç Maeve hakkında bu bilgileri edinmekten çok keyif alıyor olsam da' – Derwent kupasını bulaşık makinesine koydu – 'Artık gitmeliyim. Çay için

teşekkürler.'

'Elbette,' dedi annem sevgiyle. 'Her zaman hoş geldin, biliyorsun.'

Başını salladı ve eğilerek yanağından öptü. Kaba bir sesle, "Teşekkür ederim, Aileen," diye mırıldandı.

'Şimdiden gitmek zorunda mısınız?' diye hüzünlü bir sesle sordum ve bu annemin bana bakmasına neden oldu, babam ise boğazını temizleyip herkese, kim olursa olsun, bir dilim daha kek ikram etti.

Derwent beni görmezden geldi ve onlara veda ederek, pastayı büyük bir pişmanlıkla reddetti. Ben de onun ardından salona doğru yürüdüm.

'Biraz daha kalacağınızı düşünmüştüm.'

'Luke'un yanına eve gitmeliyim.'

'Neden? Uyku öncesi masalını okumak için zamanında orada olmazsan mı üzülüyor?'

Kaşlarını kaldırdı. 'Huysuz.'

'Şey, ben aşağı inene kadar burada oyalandınız.' Saçımı kulağımın arkasına ittim, birden açık bırakmaktan utandım. 'Sonra aniden gitmek zorunda kaldınız.'

'Anne babanızın çocukluğunuza dair gizli bilgileri paylaşmasından korktuğunuz için beni buradan aceleyle çıkarırdınız.'

'Bu aşamada bilmediğiniz pek bir şey olduğundan emin değilim.'

'Her zaman bir şey vardır.' Bana gülümsedi ve kalbim kırıldı.

'Seni özleyeceğim.' Bunu ağzımdan kaçırdım ve anında dehşete düştüm. Ah, sonuçlarını düşünmeden gerçeği söylemenin o tanıdık, sıcak-soğuk dehşeti.

'Hâlâ birlikte çalışmaya devam edeceğiz. Beni çoğu gün göreceksiniz.'

'Aynı şey değil.'

'Hayır, öyle de olmamalı. Biliyorsun işte. Her şey değişir.'

'Öyle mi?'

'Bazen yapmaları gerekir.'

'Ama artık soruşturma altında değilsiniz ve siz ve Melissa ayrıldınız...'

'Yapamam. Üzgünüm.'

Yapamam. İstemiyorum. Hangisi doğru olursa olsun, sonuç aynıydı. İçimde bir huzursuzluk hissiyle, onun gelmesinin sebebinin anne babama veda etmek istemesi olduğu aklıma geldi. Thomas artık Mark'la yaşayacaktı. Derwent'in artık Londra'nın o bölgesinde yaşamasına gerek yoktu; istediği yere gidebilirdi.

Ve iş hayatım dışında hayatımın bir parçası olmayacaktı. Yüksek bir duvarın ardına çekilecek ve gerçek halini bir daha asla göremeyecektim.

Kolumu tuttu ve kolumu geriye doğru iterek sıyrığa baktı. 'Bunun için de üzgünüm.'

'Senin suçun değildi. Gerçekten hiçbir şey değil.'

Ağzı sıkılaştı. 'Sana zarar verilmesinden hoşlanmıyorum.'

'İyiyim. Beni her şeyden koruyamazsınız, biliyorsunuz. Yaşamaya devam etmeliyim.'

'Haklısın. Bıçaklı adamla şansını denemene izin vermeliydim.'

Üşüdüm. 'Roz'un hastanede, ameliyatta olduğu aklıma sürekli geliyor.'

'Daha önce aradım ve Cowell ile konuştum. Durumu iyiye gidiyor.'

'Bu ben olabilirdim. Ya da sen. Sanırım bu yüzden gitmeni istemiyorum. Ailemle bu konuda konuşamıyorum – zaten yeterince endişeliler.'

Kolumu bıraktı ve kolumu nazikçe aşağı çekti. 'Owen'la konuşmalısın. Bırak o sana baksın.'

'İstemiyorum.' Somurtkan bir ses tonuyla söyledim.

'Bir genç gibi giyiniyor, bir genç gibi davranıyor...' Sırıttı. 'Bu, anne babanın çatısı altında olmaktan mı kaynaklanıyor yoksa tehlikeye karşı bir tepki mi?'

'Çok sinir bozucu birisin.'

'Neden erkek arkadaşını arayıp ona anlatmıyorsun?' Ön kapıyı açtı. 'İyi geceler, Maeve.'

Gençlik yıllarımdaki halim, onun son sözü söylemesine asla izin vermezdi. Şimdiki halim ise sessizce durup onun gidişini izledi.

51

Daha önce kendimi kinci bir insan olarak görmemiştim. Ancak Melissa'yı araştıran dedektiflerden biri beni arayıp ifade vermemi istediğinde, daha büyük bir istekle evet diyemezdim. Owen'ın Noel partisine hazırlanmak için zaten bir gün izin almıştım, bu yüzden Derwent'e veya başka birine nereye gittiğimi açıklamak zorunda değildim.

Derwent'in burnunun dibinde istediğimi yapmak şu anda pek de zor değildi aslında. Birlikte çalıştığımız diğer zamanlara göre bunu başarmak daha kolaydı, diye düşündüm mutsuz bir iç çekişle, kuaförün saçlarımı düzgün, pürüzsüz dalgalar halinde kurutmasını izlerken. Derwent'in beni nazikçe terk etmesinin üzerinden on gün geçmişti ve o zamandan beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Anladığım kadarıyla kendini işe gömmüştü ve ayrıca hakkımızda bana söylemek istediği her şeyi söylediğini de anlamıştım. En uzun konuşmalarımız hala hastanede iyileşmekte olan Roz Fuller hakkındaydı. Onu bir kez ziyaret etmiştim, sadece beş dakika kalmıştım çünkü açıkça acı çekiyordu. Çıkarken Henry Cowell'a rastladım ve bana Derwent'in her gün onunla iletişime geçtiğini, Roz'u kontrol ettiğini söyledi.

'Ve bana da. Olanlar hakkında biriyle konuşmamı söyledi. Bir danışmanla.'

Bence iyi bir karardı. Cowell kilo vermişti ve gözleri kan çanağı gibiydi. Gülümsemeye çalıştı. 'Nazik davrandı. Ama ben daha fazlasını yapmalıydım. Yaralandığını bile bilmiyordum.'

'Her şey çok hızlı oldu.'

'Hep öyle derler. Ben daha çok üniformalar geldiğinde Queensbury'nin dayak yiyip yemeyeceğinden endişeleniyordum.'

'Bu da endişelenmeye değer bir durumdu,' diye belirttim. 'Onu hayal kırıklığına uğratmadın, Henry.'

'Öyle hissettim.'

Ne demek istediğini anladım ve bunu atlatmanın zaman alacağını da biliyordum. Yine de, istediğimden daha çok düşünüyordum. Hala onun yüzünü, korkusunu görüyordum. O korkuyu dinleyip işi yapamazdınız ama hepimizin bir yerinde o korku vardı.

Owen'la bir kez daha buluşmuştum ve onunla eve gitmemek için bir sebep bulmuştum, o da bunu açıkça şaşkınlıkla karşılamıştı. Hala ondan yeterince hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim ve yakında bir karar vermem gerekecekti. Yine de, Noel partisi için bir elbise almıştım ve saçımı yaptırarak da çaba gösteriyordum. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum, çünkü Josh Derwent olmasaydı, Owen beni çok mutlu edebilirdi.

Vauxhall'daki bir Met ofis binasında, Dedektif Sandra Bulling, Melissa hakkındaki ifademi son derece net ve verimli bir şekilde aldı. Çilli, kırışıksız teninde makyaj olmayan ve dört haftada bir yeniden şekillendirilmesi gereken türden, özenle kesilmiş kısa saçlı, anaç bir kadındı. Mevcut saç kesiminin yaklaşık üç buçuk haftasındaydık ve yer yer küçük virgül şeklinde saç tutamları çıkıyordu, bu da bana sevimli geliyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde başını salladı. 'Bunların hepsi çok yardımcı oldu, teşekkür ederim.'

'Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Her şey yolunda mı?'

Profesyonel bir gülümseme; ondan hiçbir şey alamayacağımı biliyordum. 'Bir evrak işini tamamlamam gerekiyor. Kendimi toparlayana kadar koridorda beklemenizi rica edebilir miyim?'

'Elbette.' Dışarı çıktım ve duvara yaslandım, Melissa'yı ve hayatındaki erkekleri nasıl da altüst ettiğini düşünüyordum. Sandra Bulling ile konuşurken tarafsız görünmeye çalışmıştım – 'çok güvenilir biri gibi

görünüyor...' – ama aynı zamanda işine geldiğinde yalan söylediğini de olabildiğince açık bir şekilde ifade etmiştim. Melissa'nın dinleyen herkese benim kinci ve kötü niyetli olduğumu ve her şeyi uydurduğumu anlattığından oldukça emindim. Bu anlatıyı bir şekilde çürütmeye çalışmalıydım, aynı zamanda onun her zaman, her konuda herkese yalan söyleyebilecek kapasitede olduğunu da aktarmalıydım.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapılar açıldı ve iki kadın içeri girdi; biri elinde evrak çantası taşıyor, diğeri takım elbise giymişti. Onlara şöyle bir baktığımda avukat ve müvekkil diye düşündüm, sonra müvekkilin Melissa olduğunu fark edince şaşırdım. Beni tanıyınca olduğu yerde donup kaldı.

'Burada ne yapıyorsun?'

'Sanırım senin gibi.' Kollarımı kavuşturdum, dışarıdan sakin görünmeye çalıştım. Gözlerinin altında mavi halkalarla çok kötü görünüyordu. Her zaman narin olan kadın, şimdi neredeyse zayıflamıştı. Önceki haftalarda kaybettiği her şeyi düşündüğümde, onu anlayabiliyordum. Çok acı çekmişti. Birdenbire, şok edici bir şekilde ona acıdım ve kalbimi katılaştırdım, çünkü kendi sorunlarını kendisi yaratmıştı ve daha da kötüsü, önem verdiğim insanlara da bu sorunları yaşatmıştı.

"Biz aynı sebeple burada değiliz," diye çıkıştı, "çünkü sen yalan söylemek için buradasın, ben ise doğruyu söylüyorum."

Avukat, 'Melissa,' dedi: bir uyarı.

Melissa elini başına götürdü, parmakları titriyordu. "Senden nefret ettiğini hep biliyordum, ama hayatımı mahvetmek için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum."

Bir şey söyle. Hiçbir şey söyleme. Düşündüm. Kaybedecek neyim vardı ki?

'Bütün bunları kendi başına yaptın. Memnun olmalısın. Hep kurban olmak istedin ve şimdi oldun.'

'Elbette Josh'un tarafını tutuyorsun, çünkü onun seni seçmesini istiyorsun.'

'Bunun bununla hiçbir ilgisi yok.' Onu sinirlendireceğimi bilerek umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. Doğam gereği kibirli değildim ama gerektiğinde öyleymiş gibi yapabiliyordum. 'Neyse, zaten beni seçti. Bu yüzden onu elde tutmak için radikal bir şey yapmak zorunda kaldın. Oğlunu bu işe karıştıracağını düşünmemiştim ama kendi istediğini elde etmek için her şeyi yapacağını bilmeliydim.'

Avukat, "Bu uygunsuz," dedi ve Melissa elini onun koluna koydu.

'Sorun yok Barbara. Hakkımda yalanlar söylendiğini duymak zor biliyorum, ama ben buna alışkınım. Gerçek er ya da geç ortaya çıkacak.'

'Umarım öyledir,' dedim neşeyle. Kıyafetinin detaylarını inceliyordum: kısa etek, tayt, bilekte botlar, kabarık bir kazak. Narin ve tehditkar görünmüyordu. Bu kadar kırılgan birinin herhangi bir zarara yol açabileceğine inanmak zordu. 'Thomas'ın çok daha iyi olduğunu duydun mu? Mark'la yaşamaya başladığından beri hiç hasta olmadı. Artık hastaneye gitmiyor. Acil servise de gitmiyor.'

'Bunun benden uzakta olmakla hiçbir ilgisi yok. Bana ihtiyacı var.'

'Onu incitiyordun.'

'Ben değildim.'

'Ne yaptığını biliyorum.' Rahat olduğum yanılsamasını bir kenara bırakıp duvardan ayrıldım. 'Bunu ancak sen yapabilirdin Melissa. Onun sana ihtiyacı olmasını istedin. Josh'un acı çekmesini istedin ve Mark'ın da mutsuz olması bir bonusdu. İşin ikinci planda kalmasından bıkmıştın, değil mi? Ve Josh'un seni önceliklendirmesini sağlamaya çalıştın – telefonda onunla nasıl konuştuğunu duydum, biliyorsun, bu yüzden ona nasıl bağırdığını biliyorum – ama o, zorbalık yapabileceğin türden bir insan değil. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmak zorundaydın.'

"Ben yapmadım," dedi Melissa somurtarak.

'Bu ancak sen olabilirdin. Tıpkı Josh'ın sana zarar verdiğini iddia ettiğin tüm zamanlarda orada olan tek kişi sen olduğun gibi. Eğer Clara'nın morluklarını ona gösterdiğin zamanlara dair kusursuz kaydı olmasaydı,

paçayı kurtarırdın ve Josh işini kaybederdi. Hapse girerdi. Bunu biliyorsun, değil mi?'

'Sessiz ol,' dedi Melissa.

'Onu herkesin gözü önünde küçük düşürmek istediniz. Onun için önemli olan her şeyi elinden almak istediniz. Plan buydu. Ve eğer Clara olmasaydı, belki de başarabilirdiniz.'

'Ama tabii ki sen oradaydın ve her şeyi mahvettin. Hep oradaydın, her şeyi mahvettin.' Melissa'nın sesi yükselmişti. 'Bütün gün onunla vakit geçirirken benim ne şansım vardı ki? Geceleri de? Onun ne düşündüğünü, neyden endişelendiğini, benimle paylaşmadığı her şeyi biliyordun. Beni dışladı çünkü sen vardın ve sen de bundan *hoşlanıyordun* .'

Koridorda açılan kapıların farkındaydım. Arkasından, endişeli bir şekilde, gömlekli bir adam çıktı. Kırklı yaşlarının ortalarında, iri yapılı ve tansiyonu hakkında endişe uyandıran bir ten rengine sahipti.

"Biz sadece iş arkadaşıyız," dedim Melissa'ya.

Güldü. 'Siz hiçbir zaman sadece iş arkadaşı olmadınız. Beni tanıdığında size aşıktı ve hâlâ size aşık ve ben bundan nefret *ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum* . Haklısınız, onun acı çekmesini istedim. Benim yüzümden uykusuz kalmasını istedim. Ağlamasını istedim. *Umursamasını* istedim. Ama bana nasıl hissettiğini asla göstermiyor. Asla. Bu beni *çıldırtıyor* .'

Her neyse, bu konuda ortak noktamız vardı. Bu yüzden onunla bu konu üzerinden bağ kurmaya çalışmanın değmeyeceğine karar verdim.

Yanımda bulunan kapı açıldı, koridora ışık doldu. Sandra'nın olduğu yerde kalmasını diledim.

'Peki sonra ne olacaktı? Onu kırdıktan sonra planınız neydi? Onu bir kenara mı atacaktınız?'

Kadın şaşkınlıkla baktı. 'Hayır. Onu seviyorum. Her şey boyunca onun yanında olacaktım. Ona bakmak istedim.'

'Bu tamamen yanılgı,' diye çıkıştım.

"Onun bana ihtiyaç duymasını, sana değil, sağlamanın tek yolu buydu. Eğer sen polislik kariyerine devam etseydin ve o olmasaydı, seninle artık birlikte olmak istemezdi. Bu onu çok incitirdi. İşe yarardı," diye ekledi şimdi surat asarak. "Ama sen müdahale etmek zorunda kaldın."

'Thomas için de durum aynı mıydı? Onun sana ihtiyaç duymasını istiyordun.'

'O her zaman bana ihtiyaç duydu. Ben onun annesiyim.'

'Ama hasta olduğunda tıpkı senin bebeğin gibiydi, değil mi? Bütün gece onunla birlikte uyanık kalırdın. Hastalık nöbetlerini atlatmasına yardım ederdin. Herkes ne kadar iyi bir anne olduğunu söylerdi.'

Bunu düşününce gülümsedi: hayatının en kötü zamanı değil, gerçekten mutlu bir anıydı. 'İnsanlar nazikti. Ama ona bakmaktan hiç rahatsız olmadım. Onun için her şeyi yapardım. Sen anne değilsin, o yüzden anlayamazsın.'

'Onu kasten hasta etmeyi nasıl başarabildiğinizi gerçekten anlamıyorum.'

Gözlerini devirdi. 'Bunu sürekli tekrarlamayı bırak. O kadar hasta değildi.' Ses tonundaki değişim, güneş ışığından derin, karanlık bir gölgeye adım atmak gibiydi. 'Ona kalıcı bir zarar vermedi. *Dikkatli* davrandım.'

'Dikkatli davrandınız,' diye tekrarladım, herkesin duyduğundan emin olmak için: avukat, Melissa'nın arkasında duran adam, sağımda açık kapıda elleri evraklarla dolu olan Sandra Bulling.

Melissa ne söylediğini ve bunun ne anlama geldiğini fark ederken kısa, sarsıcı bir sessizlik oldu. Şoktan bembeyaz olmuş avukatına baktı.

'Sanki Thomas'a ben zarar vermişim gibi gösteriyor ama vermedim. Bunu biliyorsun, değil mi? Başkalarını manipüle ettiği gibi seni de bana karşı kışkırtmasına izin verme.'

'Sanırım bunu özel olarak konuşmamız gerekiyor.'

'Hayır, öyle değil. Abartmayın,' diye tersledi Melissa.

Avukata çok üzüldüm. Melissa, dişlerini size saplayana ve size kuduz bulaştırdığını anlayana kadar, tatlı, kocaman gözlü bir çalı bebeği gibiydi.

Melissa arkasındaki adamı görünce irkildi.

'Ah, Geoff. Özür dilerim. Orada olduğunu bilmiyordum.' Elini saçlarına götürdü. 'Ben... ne duyduğunu bilmiyorum ama...'

'Burada avukatınızla görüşebilirsiniz, Bayan Moore.'

'Bayan Moore? Bu çok resmi,' dedi birden. 'Bana Melissa diye hitap etmenizden memnun olacağınızı sanıyordum.'

Kapıyı açık tuttu, onu bekledi; kızarmış yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. Kadın yavaşça yanından geçti ve yanaklarına biraz renk gelmiş olan avukat da aceleyle onun peşinden gitti.

Bu bir röportaj değildi. Hakkında uyarı da yoktu. Bu gerçek bir itiraf da değildi.

Hiç yoktan iyidir.

Adam bana, 'Ben DS Cornell'im. Ya siz?' dedi.

'Maeve Kerrigan.'

'Ah.' Anlayış ve belki de utanç duygusu. Beklediği kişi değildim, diye düşündüm. 'Özellikle bir şey mi bekliyordunuz, yoksa...'

'Gitmeden önce imzalamam gereken bir şey var sanırım.' Elindeki form yığınını hızla karıştıran Sandra'ya baktım ve başını salladım.

'Hayır, sorun yok. Yanılmışım. İşimiz bitti.'

Geoff Cornell bana başıyla selam verdi ve ofisine çekildi. Ben de Sandra'ya döndüm.

'Teşekkür ederim.'

'Sanırım asıl ben sana teşekkür etmeliyim.' Cornell'in arkasından kapattığı kapıya baktı. 'Ondan hoşlanıyordu.'

'İnsanlar öyle yapıyor.'

O, homurdandı. 'Bunu yapmamalılar.'

Katılmaya meyilliydim.

52

İfade verdikten sonra geri döndüğümde ofis çoktan boşalmaya başlamıştı. Zaman kısıtlı olduğundan iş yerinde giyinmeye karar vermiştim ve parti kıyafetlerimi de yanımda getirmiştim. Farklı bir kıyafetin beni parti kızı gibi hissettireceğini umarak aceleyle banyoya girdim.

Melissa ile yaşadığım olay beni sarsmıştı. Birinin gözlerinde bu kadar nefret nadiren görmüştüm, hatta uzun süre hapse girmesinde etkili olduğum zamanlarda bile. Ve söyledikleri, parazit solucanlar gibi derimin altına işlemişti. Doğru olanı yapmıştım. Thomas ve Derwent'i korumaya çalışıyordum. Melissa'ya zarar vermek gibi bir niyetim yoktu, ama fırsat bulduğumda onu tuzağa düşürmüştüm. Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum, ama mutlaka doğru nedenlerle değil. Bu kendimi iyi hissetmemi sağlamadı.

Georgia banyodaydı, lavabonun üzerindeki aynada kendini eleştirel bir gözle inceliyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

'Aaa, saçların ne kadar güzel!'

'Evet.'

'Bu senin elbisen mi?'

'Evet, öyle. Üzerimi değiştirmek için sadece yirmi dakikam var.' Çantayı kapının arkasına astım ve kapalı kabin kapısını işaret ederek, 'Kim?' diye fısıldadım.

'Hayat.'

'Bir dakika içinde çıkıyorum,' diye seslendi.

'İkiniz ne yapıyorsunuz?'

'Ekipteki birkaç kişiyle içki içmeye gidiyorum.' Liv dışarı çıktı ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti. 'Rusya davasında tutuklamalar oldu, duydun mu?'

'Hayır, yapmadım. Aferin onlara.'

'Bu gece için gerçekten çok uğraşıyorsun, değil mi?' Georgia beni izliyor, görünüşümü işte nadiren sergilediği bir yoğunlukla değerlendiriyordu.

'Hım. Sayılır.' Bulunduğum yerde üzerimi değiştirecektim ama seçtiğim dantelli iç çamaşırı ve neden seçtiğim hakkında bir tartışmaya girmek istemediğim için kabine girdim. Georgia, bu gece Owen'la birlikte olup olmayacağımı sormakta hiç tereddüt etmezdi. Belki de öyleydi. Hiçbir fikrim yoktu.

Dar bir alanda tayt giymek zorlu bir işti ve dirseğimi iki kez çarptım.

'Bu, Owen'ın Noel partisi için,' diye kontrol etti Liv.

'Doğru. Claridge's otelinde.'

Georgia ıslık çaldı. "Neden biz de böyle yerlerde parti vermiyoruz?"

'Gerçekten sorman gerekiyor mu?' Elbise çantasını açıp elbiseye baktım, keşke daha uzun, en azından boynumdan ayak bileklerime kadar örten bir şey seçseydim diye düşündüm. Kısa, parıltılı ve hiç de sade olmayan bir şey tercih etmiştim.

'Owen, bir sürü polisin olduğu loş bir barda içki içmeye nasıl dayanabilirdi?' diye sordu Liv.

'Sorun olmaz. Ortama uyum sağlamakta iyidir. Onu hiç yabancı gibi görmedim.'

'O zaman neden onu Noel kutlamamıza davet etmiyorsun?' Georgia'nın sesi masumiyetle doluydu.

Alnımı çok hafifçe kabin duvarına çarptım. 'Buna nasıl denk geldiğime inanamıyorum.'

'Cidden, onunla ne zaman tanışacağız?'

Tuvalet kabininin kapısını açtım, elbiseyi kalçamın üzerinden fermuarla kapatmak için kendimi zorladım. 'Bilmiyorum. Bir ara.'

'Vay canına.' Liv gözlerini kırpıştırdı. 'Bu bir *elbise* .'

'Fiyatına bakılırsa pek de iyi sayılmaz.' Mücevher rengindeki pullar, banyo aydınlatmasının donuk ışığında bile parıldıyordu. Kısa kollu, düşük sırtlı, dizlerimin 15 santim yukarısında biten etek boyu, sanki vücuduma dikilmiş gibi tam oturan bir kesim. Ben hazır olmasam bile kıyafetim partiye hazırdı.

"Keşke bacaklarım olsaydı," dedi Georgia.

'En son baktığımda, öyle yapıyordun.' Fondöteni saçlarıma bulaştırmamaya çalışarak sürüyordum. Instagram'daki 'benimle hazırlan' kızlarının büyük bir geceye hazırlanma şekli bu değildi.

"Benim bacaklarım senin gibi değil. Benim paçalarım var," dedi Georgia üzgün ve yalan bir şekilde. "Öte yandan, kapatıcı sürmeyi biliyorum."

'Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.' diye sordum. 'Saat kaç?'

'Saat altıya on kala.'

Kendi kendime küfrettim; tahmin ettiğimden daha geç bir saatte.

'Peki, Owen.'

"Bunun için gerçekten vaktim yok," dedim, makyaj çantamda rimel ararken. Onu dışarıda bırakmış olamazdım, değil mi?

'İzin verin.' Georgia makyaj çantasını aldı. 'Sen bize Owen'dan bahset, ben de senin makyajını yapayım.'

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle duygulanarak, o da başını salladı.

'Bunu kendin yapmanı izlemeye dayanamam. Bu benim için. Şimdi gözlerini kapat ve bize her şeyi anlat.'

Neyse ki zamanım kısıtlıydı, bu yüzden sorgulama/yeniden şekillendirme çok uzun sürmedi. Georgia ve Liv, Owen hakkında daha önce bilmedikleri az miktarda bilgiyi onlara anlattığım için memnun bir şekilde birlikte bara gittiler. Topuklu ayakkabılarımı giydim, banyo aynasında dönüşmüş halime son bir kez baktım ve parti için ihtiyacım olmayan her şeyi bıraktığım masama gittim. Ofiste hala çalışan birkaç kişi vardı, etrafa dağılmışlardı. Paltomu giydim ve olabildiğince gizlice etrafın boş olduğundan emin

oldum: Derwent yoktu. Kendime bundan memnun olduğumu söyledim. Derwent'i görmek istemiyordum. Rus mafyası beni tatsız bir karşılaşmadan kurtarmıştı. Teşekkürler, Rus mafyası.

Kapıya doğru ilerlerken saate baktım. Üç dakika gecikmeliydim. Bunu göz önünde bulundurursak fena değildi. Her zaman yavaş olan ve özellikle bina boşalırken daha da yavaşlayan asansörü atladım. Bunun yerine merdiven boşluğuna açılan kapıyı ittim. Topuklarımın sesi merdivenlerden aşağı inerken yankılandı: beş kat ama ayakta durmaktan daha iyiydi...

Alt kattaki bir kapı gürültüyle kapandı ve bir adam ikişer ikişer merdivenlerden hızla yukarı koştu; o kadar hızlıydı ki, ben tepki veremeden yüz yüze geldik – zaten gidecek bir yerim de yoktu.

'Maeve.' Derwent, nadir görülen bir denge kaybıyla korkuluğa tutunarak kendini toparladı. 'Bugün burada olacağını düşünmemiştim.'

'Üzerimi değiştirmeye geldim. Gittiğini sanıyordum,' diye ağzımdan kaçırdım ve keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşündüm. Durumu düzeltecek bir şey daha yoktu. *Seni görmeyi ummuyordum. Zaten gitmiş olmana sevindim* .

'Sen güzel görünüyorsun.'

'Teşekkür ederim. İyi bir şey yazmayı hedefliyordum. Hedefime ulaştığımı bilmek güzel.'

Yüzeysel bir nezaketle gülümsedi; bu gülümseme, hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitmesinden daha çok can yakıcıydı. 'İyi eğlenceler.'

'Muhtemelen katılacağım. Bu bir parti. Partiler zaten bunun için düzenleniyor.'

Başını salladı ve yanımdan geçmek üzereyken, bunun yerine yanımdaki basamakta durdu. Onu, etrafımızda yankılanan boşluğu ve üzerimde yarattığı çekim gücünü son derece hissediyordum. Ona dokunmayı, bir kedi gibi ona sokulmayı çok istiyordum.

Derwent, hiçbir şeyden habersiz, "Sadece şunu unutma, endişelenmene gerek yok," dedi.

'Gergin değilim,' diye başladım ve durdum. 'Gerginim. Biliyorsun, Claridge's'te. O dünyaya pek uyum sağlayabileceğimi sanmıyorum.'

'Kendine izin verirsen yaparsın.' Bana kaşlarını çatarak baktı. 'Nasıl olduğun veya ne yaptığın için kimseden özür dilemek zorunda değilsin.'

'Hayır, teşekkürler.'

Yüzü yumuşadı. 'Her şey yoluna girecek, biliyorsun.'

'Partiden mi bahsediyorsunuz?'

'Başka ne?' Bir adım öne çıktı, benden uzaklaştı. 'Hadi bakalım. Geç kalmak istemezsin.'

'Zaten geç kaldım.'

'O halde kaçsan iyi olur.'

* * *

Ofise kıyasla Claridge's, ateşli bir rüya gibiydi: zarif, gösterişsiz lüks manzaraları, şaşırtıcı düzeyde zenginlik ve ayrıcalık, binada gerçekleşen birçok Noel etkinliği nedeniyle konukları doğru yöne yönlendiren yüzlerce kusursuz personel. Lobiyi ve karşılamayı Governor Hotel ile karşılaştırırken kendimi yönlendirilmeye bıraktım. Governor, Claridge's'in tarihinden ve ihtişamından yoksundu; sunduğu lüks açısından gösterişsiz, uluslararası ve anonimdi. Governor, istediğiniz kişi gibi davranabileceğiniz bir yerdi.

Parti, iki toplantı salonunu işgal etmişti; meşe panelli bir salon ve ona bağlı bir oturma odası. Geç kaldığım için konukların çoğu çoktan gelmişti ve kalabalıktı; köşede cesurca çalan yaylı çalgılar grubunun sesini neredeyse bastıran neşeli bir sohbet havası vardı. Güler yüzlü bir garsondan bir kadeh şampanya aldım ve Owen'ı aramaya başladım, ama bulamadım. Birkaç dakika kalabalığın arasından geçtikten sonra iki oda arasındaki kapıya vardım ve orada tereddüt ettim, devam edip etmemem konusunda kararsızdım. Tanıdık, koyu saçlı bir kafa gözüme çarptı: Luke, gözlük takan ve alaycı bir ifadeye sahip kısa boylu bir kızın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilmişti. Doğruldu ve kızın cevabını bekledi; kız gözlerini devirdi ve güldü. Kız başka bir şey söyledi ve uzaklaştı, Luke da onu izledi,

yüzünde komik bir hayal kırıklığı ifadesi vardı, sonra etrafına bakındı, kravatına dokundu, duygularını tekrar gizledi. Beni görünce yüzü aydınlandı. Aceleyle yanıma geldi ve bana sarıldı.

'Kesinlikle çok güzel görünüyorsunuz.'

'Teşekkür ederim.' Şampanya kadehimi sanki hiç inanmamışım gibi bir hareketle gözlük takan kıza işaret ettim. 'Kim bu kız?'

'Emily. Hayatımın aşkı.'

'Gerçekten mi?' Güzeldi ama olağanüstü güzel değildi: aslında normaldi. Giydiği elbise vücut hatlarını hiç ortaya çıkarmıyordu, kıvrımlarını sergilemek yerine onlarla mücadele ediyordu. Saçları atkuyruğu yapılmıştı ve göz kalemini de özensizce sürmüştü; parti şıklığı için hepsi bu kadardı.

'Çok komik. Tanıdığım en zeki kadın. Her şeyine bayılıyorum. Aylardır peşindeyim. Sadece...' Elleri sanki ona dokunuyormuş gibi hareket etti: Her yönden ona aşık olmuştu, diye düşündüm ve kendimi tutmaya çalıştım. gülümsemek.

'Peki o aynı şeyi hissetmiyor mu?'

'Ofis dedikoduları yüzünden bu işe karışmak istemiyor. Ayrıca, önceki erkek arkadaşı onu aldatmış. Benim de ondan farklı olduğumu düşünmüyor.' Başını salladı. 'Hayatımda ilk defa keşke daha az yakışıklı olsaydım diye düşündüm.'

'Küçük kemanımı kaybettim,' dedim içtenlikle, 'ama bulursam sizin için çalacağım.'

'Evet, birbirinize aşık ve mutlu olduğunuzda her şey kolay oluyor.'

Ağzımdaki şampanyanın tadı birdenbire ekşi geldi. Bardağı masaya bıraktım ve o kaşlarını çattı.

'Sorun nedir?'

'Hiç bir şey.'

'Hala Josh yüzünden mi kalbin kırılıyor?'

'Hayır,' diye yalan söyledim.

'Sana inanmıyorum.' Luke iç çekti. 'Aslında bu işe karışmamalıyım. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak çok daha mantıklı olurdu.'

Gözlerimi kıstım. 'Ne demek istiyorsun? Ne biliyorsun?'

'Hiçbir şey.' Luke şok içinde başını geriye çekti. 'Aman Tanrım, ne kadar hızlısın.'

'Hızlı hissetmiyorum,' dedim. 'Önemli bir şeyi kaçırmış gibiyim.'

'Aslında içmedin.' Alışılmadık derecede sakar bir şekilde ayak uçlarında sekti. 'Keşke daha az şampanya içseydim.'

'Bana neyi anlatmıyorsun?'

'Söylediklerimi unutur musun?'

'Bu asla olmayacak.'

İçini çekti. 'Başım çok büyük belaya girecek. Bak, aranızda artık hiçbir şey olmayacağını söylediğinde haklıymışsın.'

'O da aynısını söyledi. Her şeyin bir rüya olduğunu söyledi. Ama bana gerçek gibi geldi.' Gözyaşlarının acısı: Gözlerimi kırpıştırdım, kendime güçlü olmam gerektiğini söyledim. Partide ağlayamazdım.

Luke yüzünü buruşturdu. "Bu benim yüzümden."

'Sen?'

'Yaşadığım dünyanın farklı olduğunu görebiliyor; para, yaşam tarzı. Bunu senin için istiyor. Owen'ın bunu sağlayabileceğini biliyor. Onunla tanıştığı anda...'

'Onunla mı *tanıştı* ?'

'Bir süre önce futboldan sonra. Sanırım Eylül ayındaydı. Konuşmaya başladılar.' Tamamen olduğum yerde kaldım, son birkaç ayda olan her şeyi yeniden anlamaya çalışıyordum. Hiçbir şeyden habersiz Luke devam etti, 'Josh benden seni doğum günü kutlamama davet etmemi ve Owen'ın seninle tanışmasını sağlamamı istedi. Seni hemen sevmiş.'

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissettim. 'Her şeyi Josh ayarladı.'

'Tam olarak öyle değil. İkinizin aynı yerde olduğundan emin oldu. Geri kalan her şey size kalmıştı.'

Öyle miydi gerçekten? Ilaria'nın otopsisi sonrasında beni sorguya çektiğini, her anlattığım şeye kaşlarını çatarak, alaycı bir şekilde baktığını hatırlıyorum. 'Owen hakkında sorduğunda onu savunmamı istedi. Ve Liv, Georgia ve tüm arkadaşlarımın Owen hakkında bilgi sahibi olmasını sağladı ki beni onunla görüşmeye devam etmem için teşvik edebilsinler.'

'Zihin oyunları. Başka bir şey mi bekliyordun gerçekten?' Odanın kenarları yumuşadı, ışıklar yıldızlar gibi kırıldı ve gözlerim doldu, Luke kolunu omzuma attı. 'Hey, ağlama. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Thomas hastaydı ve senin onu sonsuza kadar beklemeni istemedi.'

'Ama bu benim için verilecek bir karar değildi.' Üstelik bu, hikayenin tamamı da olamazdı, çünkü Melissa ortadan kalkmış olsa bile, beni artık istemediğini çok açık bir şekilde belli etmişti. Bunu Luke'a söylemek için çok fazla gururum vardı.

'Onun müdahalesini affetmenin zor olduğunu biliyorum ama o senin iyiliğini istiyor.'

Owen'ı odanın diğer tarafında, söylediklerine gülen bir çiftle canlı bir şekilde konuşurken görebiliyordum. Varlıklı, çekici, nazik, yakışıklı, kolay anlaşılır, karmaşık olmayan biri. İstersem benim için de bir hayat vardı ve bu hayat basit, hatta mutlu bile olabilirdi.

Ve benim tek istediğim mutlu olmaktı.

'Benim için en iyisi neyse o,' diye tekrarladım ve gülümsedim. 'Biliyor musun Luke? Sanırım bunun ne olduğunu az önce anladım.'

53

Claridge'in zarif döner kapısından geçtikten bir süre sonra yağmur yağmaya başladı ve şiddetli bir şekilde yağıyordu. Ofise döndüğümde sırılsıklam olmuştum, paltom o kadar soğuk ve ıslaktı ki çıkarmaktan memnun oldum. Asansör aynasında saçlarımın artık kuyruk şeklinde olduğunu, fönün sadece bir anı olduğunu doğrulayabildim. Gözlerimin altındaki bulaşmış rimeli sildim ve ıslak ayakkabılarımı çıkardım.

Ofise yavaşça girdim, eşyalarımı masama koyarken etrafa bakındım. Artık kimse yoktu. Odayı taradım, boş masalar, düzgünce itilmiş sandalyeler gördüm. Monitörlerden Noel süsleri sarkıyordu, dağınık simler floresan lambalarda parıldıyordu. Tek ses, üst kattaki elektrik süpürgesinin hafif vızıltısıydı. Herkes ya barda, ya partide, ya evdeydi ya da şanssız bir şekilde nöbetteydi ve işteydi. Ve Josh – Josh yoktu.

Tam bunu düşünürken, takım elbisesinin ceketinin sandalyesinde asılı olduğunu fark ettim; bu, hâlâ binada olduğu anlamına gelmiyordu ama ceketsiz gitmesi de ona hiç benzemiyordu. Mutfağa baktım ve boş olduğunu, yüzeylerin kırıntılarla kaplı olduğunu, lavabonun kirli kupalarla dolu olduğunu gördüm. Erkekler tuvaletinin dışında tereddüt ettim, kapıda içeriden gelen mutlak sessizliği dinledim.

Gitmişti.

Ceketini bırakıp gitmişti.

O, sahip olduğu—

Toplantı odasından hafif bir ses duydum, daha çok havanın huzursuzluğu gibiydi, tanımlanabilecek bir şey değildi ve tüm duygularım midemin dibinde oturan küçük, sert bir kararlılık topuna dönüştü. Ayakkabılarımı

çıkarıp sessizce koridorda yürüdüm, kalbim gümbür gümbür atıyordu. O koridordan yüzlerce kez düşünmeden geçmiştim ama şimdi her adım önemli geliyordu.

Derwent sırtı bana dönük, elleri cebinde, yağmura bakıyordu. Masa dosyalarla doluydu, bir sandalye masadan uzaklaştırılmıştı, sanki uzun süre orada oturmak için çok huzursuzmuş gibiydi. Bir an kapı aralığında durdum, ne söylemek istediğimi ve nasıl söyleyebileceğimi düşündüm. Hazır olmadan önce, penceredeki yansımamı fark etti ve döndü.

'Maeve. İyi misin?' Sonra, gerçek bir endişeyle, 'Ne oldu?'

'Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı. Ben de gittim.'

'Saat kaç?' Saatine baktı ve kaşlarını kaldırdı. 'Partide uzun süredir bulunmuş olamazsın.'

'Seninle konuşmam gerekiyordu.'

'Sorun ne?' Yüz ifadesi şimdi daha temkinliydi: Elbisemdeki pulların titremesine neden olan duyguyu, yani öfkeyi, beni yeterince iyi tanıyordu.

'Partide Luke ile çok ilginç bir sohbetimiz oldu. Aylar önce Owen'la nasıl tanıştığınızdan, onun bana uygun olacağına nasıl karar verdiğinizden bahsettik.'

'Maeve . . .'

'Luke bana bunun tamamen senin fikrin olduğunu söyledi.'

Sıkılmış görünüyordu ve en ufak bir özür dileme belirtisi bile yoktu. 'Çok bir şey yapmadım. Owen'a bekar olduğunu ve senin çabaya değer olduğunu söyledim. Ama ne kadar çaba sarf etmesi gerekeceğini bilmiyordum. Aslında ona acıdım. Zavallı adam seni etkilemek için ne yapmalı ki?'

Başka biri ol . Kelimeleri zorlukla da olsa içimde tuttum.

'Bu artık bir sorun değil. Ben bitirdim.'

Kaşlarını çattı. ' *Ne* dedin?'

'Bu sizi rahatsız mı ediyor?'

'Bu aptalca, Maeve.' Başını salladı. 'Sana hak ettiğini verebilirdi.'

'Zengin olduğu için mi?'

'Ve düzgün biri. Senin için mükemmel.' Derwent'in gözleri sabitti. 'Luke onu beğeniyor ve onun görüşüne değer veriyorum.'

'Eğer Luke ondan bu kadar hoşlanıyorsa, onunla çıkabilir.'

Omuzları yarım santim kadar çöktü, sanki taşıdığı yük bir an için ona çok ağır gelmişti.

"Bana yalan söyledin, seni kurnaz *herif* !" diye öfkeyle çıkıştım.

Pencere pervazına yaslandı. 'Ne olmuş yani?'

'Öncelikle, buna nasıl *cüret edersin* ? İkincisi, senin neyin var?'

' *Benimle* ?'

'Beni caydırmak için neden bu kadar zahmete girdin? Bana karşı hislerin olduğunu biliyorum. Ne söylemiş olursan ol, gerçek olduklarını biliyorum.'

Yüzünde şüphe ifadesi vardı.

'Beni mesafeli tutmanın hiçbir sebebi yok Josh, sadece her zaman böyle yapıyorsun. İnsanları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun, bu yüzden suçu üstlenip gidiyorsun. Bunu ailenle de yaptın ve o zamandan beri her ilişkinde de yaptın. Başkası sana fırsat bulamadan kendini dışlıyorsun.'

Bir anlık şaşkınlık: Yüz ifadesini korumakta usta olan biri, kendini ele vermişti.

'Gidip gidiyorsun,' dedim usulca, 'çünkü herkesin sensiz daha iyi olacağını düşünüyorsun.'

'Ben... şey, belki de haklıyım. Ama Owen yerine beni seçmek için aklını kaçırmış olman gerekir. Ya da bana bir şey borçlu olduğuna inanmış olman gerekir ki, öyle bir şey yok.'

Hiçbir ilerleme kaydedemiyordum. Bir kere kararını verdiğinde hiçbir şey onu yerinden oynatamazdı.

'Hâlâ benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun, değil mi? Tahminime göre, seni ikna eden şey tutuklanman oldu. Yaşananlardan ve hapse girmenin sana hissettirdiklerinden utanıyorsun. Ve benimle bu konuda konuşmak istemedin.'

'Bırak onu.' Öfke gözlerini parlatmıştı.

'Tutuklanmak, kendini başkalarının seni gördüğü gibi görmeni sağladı ve bundan hoşlanmadın. Ama ne yaşadıysan yaşa, ne taşıyorsan taşı, ben bundan korkmuyorum. Utanacak bir şeyin olduğunu düşünmüyorum.' Durakladım, cesaretimi topladım. 'Beni tanıyorsun. Kimseye güvenmediğimi biliyorsun. Sen hariç. Sana güveniyorum, Josh.'

Tamamen hareketsizdi ama zihninin hızla çalıştığını biliyordum.

'Nedenini anlamıyorum, çünkü *çok* sinir bozucu birisin ve sana hâlâ çok *kızgınım* – ama tek istediğim sensin. Benim mutlu olmamı istiyorsun. Başka hiç kimse bunu başaramayacak.'

Kaşlarını çattı. "Benimle durumun farklı olacağını nereden çıkardın?"

Önemli bir soru. Aslında tek soru bu. Derin bir nefes aldım.

'Çünkü hayatımda mutlu olduğum anları düşündüğümde, her zaman seninle birlikte olduğum zamanlar oluyor. Çünkü bana bakman bile dünyayı alt üst edebiliyor. Çünkü başıma gelen her şey hakkında konuşmak istediğim kişi sensin. Çünkü en iyi arkadaşımsın. Çünkü seninle kendimi güvende hissediyorum. Çünkü yanında durduğumda seni istediğim için nefes almakta zorlanıyorum. Çünkü aptalca bir nedenden dolayı sana aşığım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım sana olan aşkımdan vazgeçemiyorum.'

Son cümlemin ortasında – ilk 'aşkım'dan sonra, ikincisinden önce – ellerini ceplerinden çıkardı ve bana doğru yürümeye başladı; ben cümleyi bitirdiğimde beni öpecek kadar yakındı, ama bunun yerine beni geriye doğru itti ve arkamdaki duvara çarptırdım. Sol dizimin arkasına bir elini koydu ve yukarı çekti, sonra avucunu uyluğum boyunca yumuşakça kaydırdı ve parmak uçları kalçamın kıvrımına değdi. Titredim, gömleğine yapıştım, tek kelime etmedim.

'Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorsun, Maeve.' diye fısıldadı, ağzı kulağımın dibindeydi.

'Biliyorum,' diyebildim.

'Ancak ikimiz de aynı şeyi istiyorsak yapmaya değer.'

'Ne istiyorsun?'

Gözlerimin içine bakabilmek için biraz geriye çekildi. 'Her şeyi. Her şeyi istiyorum. Ve bir gün değil. Hemen şimdi.'

Ondan dürüstlük bekliyordum. Bana nasıl hissettiğini söylemesini istiyordum. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

'Ben de aynısını istiyorum.'

'Emin misin?'

Sanki bir hız trenindeymişim gibi hissettim. Nefes almak için bile durmadan, hatta öpüşmeden doğrudan bir sonraki aşamaya geçiyordu – tam da ona göre bir şeydi.

Ve beni izlediğini fark ettim – bilerek işleri beklediğimden daha ileri götürmüştü. Geri çekilmemi, paniğe kapılmamı bekliyordu, çünkü ne söylesem de ona onu sevdiğimi göstermediğim sürece bana inanmayacaktı. Yakasını kavradım, kendime doğru çektim ve öptüm.

Bunu, beni öptüğü diğer zamanlarla karşılaştırmadan edemedim – çok azdı, anılar biriktirdiğim hazineler gibiydi. Bir keresinde şaka amaçlıydı, tartışmayı kazanmak için dudakları benimkine yapışmıştı. Bir keresinde umutsuzluğa kapılmıştı ve teselliye ihtiyacı vardı. Bir keresinde ona bana karşı koyamayacağını öğretmeye çalışmıştım ve kendi kararlılığımın yetersiz olduğunu fark etmiştim. Bu farklıydı, diye düşündüm. Bu sefer geri çekilmek için hiçbir sebep yoktu – aslında, çekilmemek şarttı. Bir eli hala uyluğumun altında kıvrılmış, beni kendine doğru çekiyordu ve diğer eli de yüzümü tutuyordu, böylece tam olarak, tam olarak istediği yerdeydim. Bana doğru eğildi, beni duvara yasladı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve aklıma gelen tek mantıklı düşünce, ofiste, toplantı odasında olsak bile onu istediğimdi – bir zemin vardı, değil mi? Bir masa? Hatta bir sandalye bile? Ya da olduğumuz yerde, duvara yaslanmış; yeterince sağlamdı...

Eğer bir gürültü olmasaydı, sonrasında birçok şey olabilirdi; asansör kapılarının sarsılarak açılması ve ardından temizlikçinin arabasını koridorda

iterken çıkardığı tıkırtı. Birbirimizden sıyrılıp nefes nefese birbirimize baktık.

Önce o kendine geldi. 'Bunun için ideal bir yer değil.'

'HAYIR.'

'Başka bir yere gitmeliyiz.'

'Sizin yeriniz daha yakın.'

'Senin evin daha sessiz. Luke bir ara eve gelecek ve rahatsız edilmek istemiyorum.'

'Tanrım, hayır,' dedim ve bir an için aramızda bir eğlence kıvılcımı çaktı, sonra bu da kayboldu ve eski güzel özlemimize geri döndük.

Beni baştan aşağı süzdü, artık kararlı bir ifadeyle. 'Ayakkabıların nerede? Montun var mıydı? Getir onları. Hadi, acele et.'

Bana emir vermesi ilk defa olmuyordu, diye düşündüm masama doğru koşarken, ama ilk defa bu kadar heyecan verici bir beklenti hissetmiştim. Eşyalarımı kaptım, topuklu ayakkabılarımdan vazgeçip çekmecemdeki düz bale ayakkabılarını giyerken aceleyle paltomu giydim. Acele etmeme rağmen o benden önce hazırdı ve koridordan beni izlediğinin, durağan, odaklanmış bir varlığın farkındaydım.

'Tamam,' dedim sonunda ve çantamı omzuma astım. 'Geliyorum.'

'Henüz değil. Yakında,' dedi Derwent ve sırıttı.

' *Josh!* '

Asansörü çağırmak için gitmişti. Mutfağın yanından geçerken iyi geceler dediğini duydum. Temizlikçi, bardakları şıkırdatarak, bize ve nereye gittiğimize dair hiçbir merak duymadan içeri girdi. Kapının önünden geçerken içeriye bir göz attım ve bir baş sallamasıyla karşılık aldım: düşündüğümden daha yaşlıydı, esmer tenli, sessiz ve ketumdu. Mekânın durumunu ofis müdürüne bildirmeliyim diye düşündüm; temizlikçi geliyor diye burayı öyle bırakmak adil olmazdı. Çok işi vardı ve insanlar kendi bulaşıklarını yıkayabilirlerdi elbette...

Asansöre bindiğimizde Derwent, "Tamam mı?" diye sordu.

'Evet.' Ona şöyle bir baktım ve midem alt üst oldu, kapılar kapandı ve gerçekten yalnız kaldık, ve ben... ben... istedim...

"Güvenlik kameraları," dedi Derwent. Asansörün duvarına yaslanmış, beni izliyordu; yüzü ciddiydi ama gözlerinde bir gülümseme vardı.

"Yardımcı olmuyorsunuz," dedim sert bir sesle ve arkamı döndüm, ardından asansör durdu ve kapılar açıldı: dördüncü kat. İçeri bir adam girdi, benim için bir yabancıydı. Bana baktı ve Derwent'e başıyla işaret etti.

'Josh, nasılsın?'

'Fena değil, Ken,' dedi Derwent, sanki sıradan bir akşammış gibi. 'Yoğun muydu?'

'Her zaman. Aslında, sizi gördüğüme sevindim. Bir davada ortaya çıkan bir konu hakkında bir sorum vardı ve sanırım bu konuda benden daha çok şey biliyorsunuzdur.'

'Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım.' Derwent'in sesi duygusuzdu.

İkisi lobiye kadar olan yolculuğun geri kalanında ve sonrasında birkaç dakika boyunca iş hakkında konuştular ve ben tek kelime bile duymadım. Lobide mesafemi korudum, çantamda kesinlikle hiçbir şey aramadım ve sonunda Derwent diğer adama veda etti, kapıyı benim için açık tuttu ve ikimiz birlikte binadan uzaklaştık.

54

Yağmur durmuştu ama su hala oluklardan akıp kaldırımda su birikintileri oluşturuyordu. Her birinde dünya altüst olmuş, kenarları parıldayan, yansıyan ışıkla ışıldayan bir görüntü sergiliyordu.

'Köşedeki taksiyi çağıracağız.'

Sakin ve kendinden emin bir ses tonuyla konuşuyordu ve ben hem sinirlenmiş hem de hayranlık duymuştum: Bu onun için önemli bir şey değil miydi? Umursuyor muydu? Yoksa bu tür şeylerde benden daha mı iyiydi? Kesinlikle daha alışkındı... Ona tekrar baktım ve gözlerinde, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, bir eğlence gördüm.

Ve sinirlerim altüst oldu. Ne pahasına olursa olsun duygularını benden sakladığını anlamıştım. Kendine olan güvensizliğini de anlamıştım. Beklemediğim şey ise bu ani ve kararlı özgüven değişimiydi. Sanki ofise ürkek bir kediyi kurtarmaya girmiş ve yetişkin bir aslanla çıkmış gibiydim. Bu kadar anında, korkusuzca kontrolü ele alacağını beklemiyordum, ki bu aptalcaydı. Ve dünyayı kontrol altında tutmasaydı ne kadar farklı olabileceğini düşünmemiş olmam da aptalcaydı.

Köşeye vardığımızda durdu. 'Sorun ne?'

'Acaba gerçek seni daha önce hiç tanımış mıydım diye merak ediyordum.'

Elini ceketimin yakasının içine soktu, avucu boynuma değdi, parmakları saçlarımın arasına dolandı ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. 'Bir iki kere.'

Göğsümde sıcak bir his yeşerdi ve konuşamadım. Bir an için saf, yürekten bir zafer gülümsemesine izin verdi. Sonra siyah bir taksiyi durdurmak için döndü, beni içeri aldı ve arka koltuğun diğer ucuna yerleşti. Taksi

uzaklaşırken denge için elimi koltuğa koydum ve küçük parmağım onun parmağına değdi. Temas elektrik gibiydi ve içgüdüsel olarak elimi çektim. Birbirimize baktık. Taksi sokaklarda hızla ilerliyordu, küçük karanlık bir alan aniden gerilim, beklenti ve sabırsızlıkla doldu. Aynı düşünce, paylaşılan. *Seni istiyorum* . Önce o bakışlarını kaçırdı, pencereden dışarı baktı, profili sinir bozucu bir şekilde iletişimsizdi. Ben de yüzümü çevirdim ve ıslak camdan göz kamaştıran parlak ışıkların pusunda sokakların akıp gidişini izledim.

Nerede olduğumuzu ya da takside ne kadar zaman geçirdiğimizi unuttum, sanki zaman ve mesafenin hiçbir gerçek anlamı kalmamıştı ve şoför durup iç ışıkları yaktığında şaşırdım.

'Git ve kapıyı aç,' dedi Derwent bana. Onu bırakıp, yanından sıyrılıp çıktım. Gece havası tenimde soğuktu ve yağmur kokuyordu. Yol boyunca Noel ışıkları rüzgarda sallanıyor, ağaçları parıldıyor ve pencerelerin içinde ışıldıyordu, ama etrafta başka kimse yoktu. Çantamda anahtarlarımı aradım, sonra düşürdüm ve karanlıkta onları aramak zorunda kaldım. Motorun uğultusu iki adam arasındaki konuşmayı bastırdı ve sonunda Derwent taksi şoförüne onu güldüren bir şey söyledi. Hızla uzaklaşmadan önce kornasını çaldı ve ben anahtar demetini buldum ama yine de ilk kilit için doğru anahtarı bulamadım ve Josh arkamdan yoldan geliyordu, sonra anahtarı buldum ama kullanmak için çok titriyordum...

Başını sallıyordu.

'Sorun nedir?'

'Şoför, birbirimizle konuşmadığımız için kavga edip etmediğimizi sordu.'

'Yapamadım.'

'Biliyorum.'

'Ona ne söyledin?' Hem merak ediyordum hem de şüpheleniyordum.

'Bunun bir tartışmanın tam tersi olduğunu söyledim.'

'Peki o ne dedi?'

'Bana şanslı bir herif olduğumu söyledi, ki bunu zaten biliyordum, bir de prezervatif kullanmamı söyledi.'

'Yardımsever.'

Omuz silkti. 'Bunu zaten biliyordum. Ona kendi işine bakmasını söyledim. Burada sorun ne?'

'Koordinasyon eksikliği.' Anahtarları ona uzattım ama almak için hiçbir hareket yapmadı.

'Kendini toparla ve aç.'

Onunla tartışmak, anahtarları göğsüne fırlatıp yakalayıp yakalamayacağına bakmak istedim, ama neden böyle söylediğini ve ne demek istediğini düşündüm.

Eğer bunu gerçekten istiyorsanız ve eminseniz, gerçekleştirin.

Derin bir nefes aldım, hızla atan kalbimi sakinleştirdim ve kapıyı açtım; anahtarlar kilitlerde sorunsuz bir şekilde döndü ve içeri girdim, koridorun diğer ucuna kadar ilerledikten sonra duvara yaslanmak zorunda kaldım.

'Şimdi.' Sesim fısıltı gibiydi. 'Bu yeterli.'

Kapıyı arkasından kapattı ve ışığı açtı. 'Kesinlikle hayır.' Sanki çay yapma sırasının kimde olduğunu tartışıyormuşuz gibi, günlük bir konuşma tonuyla söyledi.

'Neden?'

'Üst katta gayet rahat bir yatak var.'

'Lütfen,' diye kendi kendime söyledim. Sonra da, 'Zaten ilk sefer asla iyi olmuyor.'

Kaşlarını kibarca kaldırdı, paltosunu çıkarıp merdivenlerin ucuna astı. 'Öyle değil mi?'

'Herkes çok gergin olduğu için keyfini çıkaramıyor.'

Bunu söyledikten sonra kendime kızdım: Yüz ifadesinin daha yumuşak bir hal almasından kendimi ele verdiğimi anladım – zaten baştan beri kandırılmış mıydı, onu da unutmamak gerek.

'Ama önemli değil. Yani, yapmasam da sorun değil – eğer sen... sorun değil. Beklentim yok – çünkü benim için kolay olmayabilir...' Durdum, durumu daha da kötüleştirdiğimin farkındaydım. 'Buna alışmam biraz zaman alabilir.'

'Acelem yok.' Ceketini de çıkarıp paltosunun üzerine astı, sonra elini uzattı. 'Hadi yukarı çıkalım.'

'Merdivenleri kendi başıma halledebilirim.' En kötü özelliğim, huysuzluğum, yanlış zamanda ortaya çıkmıştı. Bunu bizim için mahvedeceğim diye düşündüm ve sırf endişeden parmaklarımı birbirine kenetledim. Ya her şey istediğim gibi olmazsa? Ya da sonuçta onun istediği kişi ben değilsem? 'Ayrıca, her şeyi üstlenmek zorunda değilsin.'

Elini yanına indirdi. 'Biliyorum.' Sanki bunu sesli söylemiş gibi, ne düşündüğünü anladım. *Ama yapacağım.*

Beni geçmesine izin verdi ve aramızda saygılı bir mesafe bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı. Yatak odasında, şifonyere gitti ve sanki aklı başka yerdeymiş gibi saatini çıkarmaya başladı. Ben yatağın yanında, kararsız bir şekilde duruyordum. Ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çıkardığını ve düzgünce yan yana koyduğunu izledim. Kafamda kurduğum senaryoyu takip etmiyordu. Bu sonraki aşamayı ikimiz için de hızlandıracağını ummuştum, çünkü bir an önce bitirmek istiyordum.

'Josh?'

'Hım.' Omuzunun üzerinden baktı, bir kolunu sıvadı. 'Hoş olmayan bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyorsun.'

'Şey,' dedim. 'Hayır. Ama işimi kolaylaştırmıyorsunuz.'

'Ne anlamda?'

'Beni çok etkilemiyorsun.'

'Bunu şimdi istediğini söylediğini biliyorum, ama bilmeni istedim' – ikinci kelepçeye geçti ve kaşlarını çatarak baktı – 'vazgeçmek istersen vazgeçebilirsin. Emin değilsen istediğin zaman durdurabilirsin. Bunu başka

bir zaman yapabiliriz ya da istersen hiç yapmayabiliriz, benim için sorun olmaz.'

'Umursamadığın için mi?'

Bana doğru bir bakış attı. 'Çünkü öyle yapıyorum.'

'Eminim,' dedim, bunu söylemeye çalışarak ama başaramadım. 'Ve bir şeyi yapmak istemediğimi söylemekten asla korkmadım.'

Yüzüm kızardı. 'Öyleyse kıyafetlerini çıkar.'

Benim tercihim: Ne kadar ileri gideceğim tamamen bana kalmış.

Her şey. Ve tek bir gün değil. Şimdi.

Paltomu çıkardım, sonra elbisemin fermuarını açıp ayakkabılarım ve çoraplarımla birlikte yere bıraktım ama orada durdum; tamamen çıplak kalmaya hazır değildim. Bana doğru döndü ve dantelli iç çamaşırımı görünce gülümsedi, bu da sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

'Üzerinizi çıkarmaya çalışmıyorsunuz gibi görünüyor, fark ettim.' Sakin görünmeye çalışıyordum.

'Henüz değil. Önce yapmam gereken başka bir şey var.' Odayı geçti – birkaç adım attı ama bu adımlar, sanki bir uçurumdan aşağı yürüyormuş gibi kesin ve kararlıydı.

Geri dönüş yok.

Birlikte düşebilmek için kollarımı boynuna doladım.

55

Bundan çok kısa bir süre sonra, üzerimdeki diğer kıyafetleri de çıkardıktan ve Josh bana dokunduktan hemen sonra, beni şaşkına çeviren hafif bir haz dalgasıyla yakalandım.

'Sana söylemiştim.'

'Bu sayılmaz.'

'Gerçekten mi?' Ağzı tenime değiyordu. 'Saymaya devam mı ediyoruz?'

'Evet. Ve bu çok kolaydı.'

'Çok kolay.'

'Çok hızlı.'

'İşte bu,' diye elini uzatıp kulağımın altından boynumu öptü, 'yıllarca süren beklentinin sonucuydu.'

'Yıllarca ne? Belki de senin sinir bozucu davranışlarının yılları...'

Elini hareket ettirdi ve ben de bundan sonra ne söyleyeceğimi unuttum; bu da bir tartışmayı kazanmanın yollarından biriydi.

'Bakalım bir sonrakini değerlendirebilecek miyiz,' diye mırıldandı. 'Bu konuda oldukça iyisin, değil mi?'

'Ancak fena değil.'

'Çok iyi. Yetenekli. Zeki. Titiz.'

Güldüğünü hissettim. 'Pratik yaptım.'

'Elbette ki öyle. Derler ki, herhangi bir konuda uzmanlaşmak on bin saat sürer.'

'En az on bin saat oldu. Belki daha fazla.'

'Zaman ve emek harcadığınız için teşekkürler.'

'Umarım önümüzdeki on bin saati *senin* hakkında uzmanlaşmakla geçireceğim.'

'Bana uyar. Şimdi geri kalan kıyafetlerini de çıkarır mısın?'

'Bir dakika içinde.'

'Josh, sabrım tükeniyor.'

Gülerek, 'Standart,' dedi.

Eğer iş birliği yapmazsa... Bileklerimi yakalayıp yatağa doğru bastırmadan önce gömleğinin iki düğmesini açmayı başardım.

'Henüz değil.'

'Neden olmasın?' Beni ne kadar sıkı tuttuğunu test ettim: sanki gerçekten istiyormuş gibi. 'Bana yalvartmaktan hoşlandığını söyleme sakın.' Tamamen imkansız da değildi aslında...

Başını salladı. 'Hâlâ acele etmek istiyorsun. İlk seferde böyle düşünmeni istemiyorum.'

'Ah. Ne düşünmeliyim ben?'

'Kesinlikle hiçbir şey.'

Şüphe beni sardı. Çıplak olmakla alakası olmayan bir şekilde kendimi savunmasız hissettim. Belki de bunu başaramayacaktım. 'Bu... bu benim için kolay değil.'

'Biliyorum.' Beni bıraktı ve kendimi toplamamı izledi. 'Yani bunu yavaş yavaş yapıyoruz.'

Gözlerine bakamadan, gömleğinin en üst düğmesine odaklandım. 'Ve bu, hâlâ kıyafetlerinin çoğunu giymeni gerektiriyor çünkü...'

'İşleri hızlandırmaya çalışmayacağına güvenmiyorum.' Tembelce sırıttı. 'Ve eğer öyle yaparsan, ben de sana ayak uydurmayacağıma güvenmiyorum.'

'Anladım.' Kendimi daha iyi hissettim. 'Bu senin sorunun.'

'Hiç sorun değil.' Beni öptü ve elini tenimde gezdirdi. Beynim devre dışı kalır kalmaz bedenim anında karşılık verdi, ona duyduğum özlemle gerildi.

"Bunu bana bırakın," dedi çok sessizce. "Ne yaptığımı biliyorum."

Yavaş yavaş, üzerindeki her şeyi çıkarmaya ikna ettim ve büyük bir keyifle, dikkatini dağıtmanın kolay olduğunu, istersem göz kapaklarını titretip nefesini kesebileceğimi, yeni bölgeleri keşfederken bazen saf zevkten boğazının arkasından kısık bir ses çıkardığını keşfettim. Ve sonunda, düşünmemekle ne demek istediğini anladım, çünkü tamamen hissetmekle meşguldüm.

'Şimdi.'

Bekledi. 'Emin misin?'

'Çok eminim. Son derece eminim. Ama *şimdi* ...'

Ah.

Benim.

Tanrı.

'Pekala. Haklıydın.'

'Tabii ki öyleydim. Ne hakkında?'

'İlk defa iyi olmak mümkün.'

'Ah, o mu?' Kolunu etrafıma daha da sıkı sardı, beni daha da yakına çekti. 'İkinci seferler hakkındaki teorin nedir?'

'Genellikle çok fazla gösteriş oluyor. Aranızdaki ilişkinin nasıl olacağını ancak üçüncü seferde anlıyorsunuz.'

'Anlıyorum.'

Ona bakmak için döndüm. 'Bana gerçekten benimle aynı fikirde olduğunu söyleme sakın.'

'Hayır, ama teoriyi test etmeye itirazım yok.'

'Henüz değil.'

'Hayır mı?' Yüzünde çok hafif bir endişe belirtisi vardı ve ben gülümsedim.

'Sorun yok. Önce size bir şey sormak istiyorum, hepsi bu.'

'Devam et.'

'Bunun gerçekleşmesi gerektiğine ne zaman karar verdiniz?'

Arkasına yaslanıp tavana baktı ve düşündü. 'Seni ilk gördüğümde, elbette seni istedim.'

'Elbette,' diye onayladım.

'Bir de birlikte çalışmaya başladığımız ilk gün olanlar vardı.'

O güne dair en önemli anılarım, birbiri ardına yaşanan korkunç olaylardı; özellikle de dinlemeyi seçtiği müzik. 'Sonra ne oldu?'

'Sana delicesine, tamamen aşık oldum.'

Yıllarca duygularını sakladıktan sonra, işte bu kadar açık sözlü: hiçbir dolambaç yok, sadece dürüstlük.

Güldüm. ' *Öyleyse* neden bana aşık oldun? Hatırladığım kadarıyla sen korkutucuydun, ben ise somurtkandım.'

Başını yastığa gömdü, memnun bir şekilde. 'Sadece kendin olman yeterli. Ayrıntıları başka zaman anlatırım. Gerçekten önemli olan tek şey, bunun kalıcı olacağını bilmemdi.'

'Bunu çok iyi gizledin.'

'Sana yaklaşmak yasaktı.'

'Patron senden benden uzak durmanı söylediği için mi, yoksa zaten bir ilişkim olduğu için mi?'

'Sanki bu iki şeyden biri beni durdurabilirdi. Hayır, çünkü o zaman da senin için doğru kişi değildim.' Elini uzattı ve belimin kıvrımını okşadı, parmakları kalçamdan yukarı, uyluğuma doğru ilerledi. 'Daha çok yolum vardı.'

'Beni soğutmak için bilerek mi kötü davrandın?' Cinsiyetçi şakalarını, alaycı bakışlarını, bitmek bilmeyen iğnelemelerini ve sergilediği genel olarak kötü tavrını düşünüyordum.

'Bazen. Senin bana aşık olmanı göze alamazdım.'

'Çünkü aksi takdirde karşı koyamazdım.'

Aşağıya doğru baktı, benim ona nasıl sarıldığımı inceledi. 'Anlaşılan öyle değil.'

'Sen çok kaba davrandın çünkü kaba davranmaktan hoşlanıyorsun.'

'O da öyle.' Basitçe ifade edilmiş bir gerçek. Ne demiştim ben? *Daha önce gerçek halinle tanışmış mıydım diye merak ediyordum* . Tanışmıştım ve buna rağmen, ya da belki de bu yüzden, onu istiyordum. Daha da yaklaşmak için kıpırdandım. Eğlenerek, beni kendine doğru çekmek için arkamdan yardımcı bir el uzattı. 'Ya sen? Ne zaman anladın?'

'İlk görüşte aşk değildi.'

Sırıttı. 'Hayır, öyle değildi.'

'Öte yandan, biri sorsaydı bunu inkar ederdim, hatta kendime bile inkar ettim, ama en başından beri son derece çekici olduğunuzu düşündüm.'

'Öyle mi?' Sırıtmaya daha da genişledi.

'Çok cazip. Riskli. Kötü bir fikir.'

'Mantıklı görünüyor. Peki sonra?'

'Senden hoşlanmadım.'

'Ben hatırlıyorum.'

"Ama senden hoşlanmadığım zamanlarda bile," dedim, adil olmak isteyerek, "beni asla yarı yolda bırakmayacağını biliyordum. Sinir bozucu davrandığın zamanlarda bile benim tarafımdaydın."

'Her zaman.'

'Sonra... Bilmiyorum. Seninleyken mutluydum, seninle değilken ise bir sonraki birlikte olacağımız anı sayıyordum.' Ona bakabilmek için doğruldum, dirseğime yaslandım, çenemi elime koydum. Bu sefer gözleri sevgiyle kısılmıştı. Alt dudağının dolgun kıvrımına, yüzünü değiştiren derin memnuniyete hayran kaldım. 'Beni bulduğunda, yaralıyken, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum, çünkü sen oradaydın. Ve hastanede, seni sevdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?'

'İster inanın ister inanmayın, bunu hatırlıyorum. Ama bunu kasten yapmadığınızı biliyordum.'

'Ah, gerçekten de öyle demek istedim. Sadece ne yapacağımı bilemedim. O zamanlar benimle birlikte olmaya müsait değildin, bu yüzden zaten

önemli değildi.' Parmak uçlarımla yanağının çizgisini takip ettim, bunu yapabildiğime hala hayret ediyordum. 'Sana aşık olmamak için gerçekten çok uğraştım.'

'Sana nasıl hissettiğimi söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim.'

'Tamamen başarısız.'

Omzumu öptü, yavaşça köprücük kemiğim boyunca ilerledi ve ben ondan uzaklaştım.

'Şimdi ne olacak?' Hem kabullenmiş hem de eğlenmiş bir ses tonuyla sordu.

'Size başka bir şey sormak istiyorum.'

'Herhangi bir şey.'

'Bu bir iş,' diye açıkladım. 'Ilaria Cavendish hakkında.'

'Elbette öyle.' Kolunu başının altına kaydırdı, dinlemeye hazırlandı.

'Sakıncası yok mu?'

'Öyle olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.' Diğer eliyle yorganı üzerime örttü. 'Böylece konsantre olabilirim. Ama seni uyarıyorum, ben izlerken başkasıyla seks yapmak istersen, pek hoşuma gitmez.'

'Ah, hayır, o daha önce, ofisten çıkarken olan bir şeydi.'

'Asansördeki adam Ken mi?'

'Bundan önce.'

Kaşlarını çattı. "Bana zor ilişkilerden kaçan duygusal bir başarısızlık olduğumu söylemiştin."

'Bundan sonra.' Bir kaşının yukarı kalktığını gördüm ve onu dürttüm. '*Bundan* sonra.'

'Eşyalarınızı aldınız. Biz gittik.'

'Temizlikçiye iyi geceler dedin.'

'Ah.' Bir an düşündü. 'Mutfaktaymış.'

'Nasıl birine benziyordu?'

Kısa bir sessizlik oldu. 'IC3 erkek, yaklaşık 1.68 boyunda. Zayıf yapılı. Batı Afrika aksanı. Muhtemelen elli beş yaşlarında falan.'

'Özellikler?'

Derwent başını salladı. "Arkasını dönmüş, çalışıyordu. Ona pek aldırış etmedim."

'Çoğu insanın fark edebileceğinden daha fazlasını fark ettiniz.'

'Benim fark etmediğim neyi fark ettin?'

'Aslında hiçbir şey. Zaten mesele de bu.'

İçini çekti. 'Maeve...'

'Biliyorum.'

'Bana neden önemli olduğunu anlat.'

'Henüz değil. Sadece bir fikrim oluşmaya başlıyor, hepsi bu.'

'Gerçekten de bunu mu düşünüyordun?'

'Çoğu zaman değil. Takside biraz. Ama yolculuk sırasında değil.'

'Umarım öyle değildir.' Yorganı üzerinden çekti. 'Şimdi tüm dikkatinizi istiyorum, Çavuş.'

'Burada bana üstünlük taslayamazsın,' diye itiraz ettim ve o da elini dizimden kalçama doğru bacağım boyunca kaydırdı, başparmağı uyluğumun iç kısmında düz bir çizgi çizdi.

'İşin içine iş unsurunu sen getirdin.'

'Benim hatam,' diyebildim zar zor, sonra da ondan başka her şeyi unuttum. Bir ara alarmımı kurmuştum, yarının geleceğini ve iş gibi sorumlulukların başlayacağını belirsiz bir şekilde biliyordum ama çalmasına bir dakika kala gözlerimi açıp kapattım. Josh'ı rahatsız etmek istemedim. Yanımda, yatağın üçte ikisini kaplayacak şekilde yayılmış halde uyuyordu. Battaniyenin altından çıkarken ona baktım, yeni ve keyifli bir sahiplenme duygusu hissettim. Küçük ve büyük yara izleri, hareket ettiğinde kıpırdayan kaslar, yazdan kalma solmuş bronzluk izleri: bedeni hayatının hikayesini anlatıyordu ve ben bunu tekrar tekrar duymak istiyordum. Sadece bana ait bir hikaye, diye düşündüm aniden, sahiplenici bir şekilde. *Benim* ... Kendi bedenim de uğulduyordu, her zerrem karıncalanıyordu. Yeterince uyumamıştım – neredeyse hiç – ama umurumda değildi.

Üzerime bir sabahlık geçirdim ve mutfağa gittim: iki kupa, iki çay poşeti, yüzümden silemediğim bir gülümseme. Gece karanlığının lacivert bir renge büründüğü penceredeki yansımama baktım ve kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyordu. İlk başta zor veya garip olacağını beklemiştim, ama o bunu kolaylaştırmanın bir yolunu bulmuştu. Mizah anlayışı, şaşırtıcı şefkati, kararlılığı, taviz vermeyi reddetmesi, sarsılmaz odaklanması, özgüveni: onunla ilgili sevdiğim tüm farklı şeyler, ama yeni bir bağlamda. Şimdi onun kendine güvenini anladığımı hissettim. Şöyle söyleyeyim: kendine güvenme hakkını kazanmıştı.

Ben bardaklara su doldururken kollarını bana doladı.

'Seni birazdan uyandıracaktım.'

'Neden kıyafet giyiyorsun?'

Soru, onun öyle olmadığını ima ediyordu. Araştırdım ve irkildim.

'Neden çıplaksın? Komşular ne düşünecek?' Daire, sıra evlerin en sonunda olduğu için mutfak penceresi evlerin arka taraflarına bakıyordu ve ben onları görebiliyorsam, özellikle ışıklar açıkken onlar da bizi görebilirdi.

'Bunların hepsini daha önce gördüler.'

'Biliyorum, ben de onlardan biriyim ama bunu düşünmek istemiyorum,' dedim kibar bir şekilde.

'Maeve.' Boynumu öpebilmek için başımı yana eğdi ve ben de kendimi tezgahın kenarına tutunurken buldum. 'Bu farklı. Bunu biliyorsun.'

'Sanırım...'

Bir elim sabahlığımın içine girerken diğer elim kemeri bulup çözdü.

'Vaktimiz var mı?'

'Hayır,' dedim, ona doğru yaklaşarak.

'Yine de yapacak mıyız?'

'Evet.'

Ve üçüncü deneme – üçüncü deneme en iyisiydi.

56

Josh Derwent benim dairemde keyif çatarken işe hazırlanmak garip hissettirmeliydi, ama hissettirmedi. Bana birkaç saat daha gelmeyeceğini söyledi, bu yüzden yalnızdım ve bu durumdan oldukça rahatsız olmam beni şaşırttı. Biriyle ilk kez birlikte olduğumda her zaman sonrasında kendi alanıma ihtiyaç duyardım, ancak şimdi, onun bulunduğu odadan çıkmakta bile zorlanıyordum ve onunla aynı odadayken ona dokunmayı çok istiyordum ve yatağa geri dönmek yerine işe gitmem gerektiğinde her şey kontrolden çıkmıştı. Kendimi zorlayıp tek başıma duş almaya gittim. *Kendini kontrol et.*

Giyinirken kalçamda morluğa dönüşecek bir izi, beni acımasızca yere yatırdığı yerden kalan bir parmak izini gösterdim; tıpkı bir zamanlar söz verdiği gibi. Yastıklara yaslanmış, tembel tembel beni izliyordu, üstsüzdü.

'Bir bakayım.' Yanına gittim ve o da ağzını onun ağzına bastırdı. 'Daha iyi mi?'

'Tamam, halledildi.'

Kaşlarını çatarak bana sarıldı. 'Üzgünüm ama. Önce bileğin, şimdi de bu...'

'Aynı şey değil.' Yatağın kenarına oturdum. 'Ama biliyorsun ki sandığından daha güçlüyüm. Kendini tutamazsın Josh. Eşit olmalıyız, yoksa bu asla yürümez.'

'Kendimi geri tuttuğumu sandınız. Anladım. Performansımı artırmam gerekecek.'

'Genel olarak söylüyorum. Hayatını benim için endişelenerek geçiremezsin. Zaten daha önce de yeterince aşırı koruyucuydun.'

Ciddi bir ifadeyle elimi eliyle kavradı. 'Tamamen bencil olacağıma söz veriyorum.'

'Josh, ciddiyim.'

'Cidden, tanıdığım hemen hemen herkesten daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle benden daha güçlüsün. Seni asla hafife almayacağım.'

'Yapmamak daha iyi.'

'Ama iz bırakmamaya da çalışacağım.'

Ona doğru eğildim ve öptüm. Göğsümde bir umut kıvılcımı çakıyordu ve uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim.

Tam ayrılmak üzereyken durdum. 'İnsanlara söyleyecek miyiz?'

Derwent gerindi. Yatağından kalkıp duşa girmişti ama hâlâ sadece düşük bel bir havlu ve memnun bir ifadeyle dolaşıyordu. 'Onu Piccadilly Circus'ta ışıklarla sergilemekten mutluluk duyardım ama sanırım onu bizim aramızda tutmak istiyorsunuz.'

'Başkalarının bilmesinden umurumda değil. Aslında bilmelerini istiyorum – sadece onlara söylemek zorunda kalmak istemiyorum.' Paltomu giydim. Onunla aramda bir kat daha giysi olması iyi geliyordu. 'Şunu da unutma, herkesin bizim hakkımızda bir fikri olacak – tek seferlik bir şey miydi, gerçek aşk mıydı yoksa Stockholm sendromu mu, kaçıp gitmem mi gerek yoksa senin mi, senden faydalandım mı, karşılıklı delilik miydi yoksa kaçınılmaz mıydı, kötü mü bitecek ve eğer öyleyse nasıl...'

Kollarını bana doladı. 'Peki senin fikrin nedir?'

'Benim bir sorunum yok. Mutluyum, hepsi bu.' Başımı salladım. 'Belki de şimdilik hiçbir şey söylememek daha iyi.'

'Böyle bakmaya devam edersen, durumu anlayacaklardır.'

'Ne gibi?'

Beni öpmeden önce güldü. 'Hadi bakalım.'

Bunu böyle planlamamıştım ama ekibin bir önceki gece dışarıda olması büyük bir avantajdı. Kimse tam gücüyle çalışmıyordu ve romantik

gelişmelere en duyarlı kişi olan Georgia, masasına yığılmış halde tam şekerli kolasından bir yudum bile zor alabiliyordu.

'Bunu kendime neden yaptım?'

'Bilmiyorum.' Onu ayağa kaldırdım ve Colin Vale'in zamanının çoğunu güvenlik kameralarını izleyerek geçirdiği küçük odaya götürdüm. 'Çünkü Noel mi?'

'Aklımı kaçırmış olmalıyım.' Monitöre dönük iki sandalyeden birine oturdu ve gözlerini kapattı. 'Birisi size tekila ikram ettiğinde hayır dersiniz. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum. Ama aslında söylediğim şey, “Bir sonrakini ben ısmarlayacağım” oldu. Ve ısmarladım.'

'İki tekila shot'ı içmiş gibi görünüyorsun,' dedim anlayışla.

Dört parmağı açık, titreyen bir elini havaya kaldırdı.

'Dört tekila shot'ı mı? Aman Tanrım, Georgia!'

Tek gözünü araladı. 'Ya sen? Benimle aynı durumda olman gerekmez miydi? O şık partiye gidecektin.'

"İyi şampanya," dedim hızla. "Baş ağrısı yapmaz."

'Keşke şampanya içiyor olsaydım. Aslında, sanırım bir yerlerde bir kadeh şampanya vardı ama kokteyllerin arasındaydı, ki bu her zaman bir hatadır.' Diğer gözünü de açtı ve bana odaklandı. 'İğrenç derecede iyi görünüyorsun. Sanki bir spaya falan gitmişsin gibi.'

'Nasıl göründüğümü boş ver. Ekrana odaklan.'

'Bu ne? Valinin güvenlik kamerası görüntüleri mi?' Sonunda bir nebze de olsa mesleki ilgi duyarak doğruldu. 'Bu cinayet gününden mi?'

'Kesinlikle öyle.'

'Ilaria nerede?'

'Henüz gelmedi. Bu sabahtan kalma.' Koridorda uzun süre hiçbir şey hareket etmediği için çift hızda izliyorduk. Arada bir kapı açılıyor ve bir misafir koridorda ağır ağır yürüyor, hareketleri sarsıntılıydı. Zaman damgalarını Colin ve Liv'in hazırladığı çizelgeyle karşılaştırdım: isimler,

adresler, soruşturmaya katkıda bulundukları yararlı bilgiler. Son sütunda çok az bilgi vardı.

"Hizmetçiyi gördüğünde bana haber ver," dedim ve Georgia inledi.

'Bu, basketbol oyuncularının videosuna benziyor mu? Topa o kadar odaklanmışsınız ki, sahada goril kostümü giymiş adamın yürüdüğünü bile görmüyorsunuz?' Bana baktı. 'Özür dilerim, yorgun olduğumda saçmalıyorum. Hardy bunu bana gözlem yeteneğimi geliştirmeye çalışırken gönderdi. Doğal olarak gorili kaçırdım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?'

'Evet, inanılmaz.' Ekrana işaret ettim. 'Goril değil, ama her an bir hizmetçi gelebilir.'

'Ah, işte orada!' Georgia, uzun kollu lacivert bir bluz ve pantolon giymiş, eğilmiş bir şekilde küçük bir el tipi elektrik süpürgesiyle halıyı süpüren kadının görüş alanına girmesini izledi.

'Yaşlı Amerikalı konuklarımız Glazer ailesi, bunu öğlen ile bir arasında her zamanki gibi uyudukları sırada duyduklarını söylediler.'

'Bu yüzden?'

'Yani o saatte birinin koridoru süpürmesi alışılmadık bir durumdu, bu yüzden bahsettiler. Ben de fark etmeliydim.'

'Ne üzerine?' Georgia şaşkınlıkla ekrana bakıyordu.

"Biliyorum, arkasını dönmedi," dedim ekranda lacivert elbiseli figürün koridorda ilerleyişini izlerken, "ama o gün Governor otelinin o katındaki hizmetçi Veronique Baptiste ile röportaj yapmıştınız. O mu?"

'Hayır. Veronique siyahi bir kadın.'

'Acaba patronu Annette Pollock olabilir mi?'

'Çok zayıf, çok kısa.' Georgia'nın sesi kesin ve ilk defa tamamen uyanıktı. 'Kim o?'

Arkasına bakmadan 411 numaralı odanın kapısından içeri girip kayboluşunu izledik.

'Az çok fikrim var,' dedim. 'Tek yapmam gereken bunu kanıtlamak.'

Una Burt akşamdan kalma değildi, ama Ilaria Cavendish cinayetini çözmeye son derece istekliydi ve onu çağırdığımda güvenlik kamerası kayıtlarını izlemeye gelmekten çok memnun oldu.

'Demek şüphelimiz buymuş.' Una öne eğildi, okuma gözlüğünün ardından bakarak, 'Güvenlik kameralarından yüzünün tamamını gösteren bir görüntü var mı elimizde?'

'HAYIR.'

'Peki ya 411 numaralı odadan çıktığında ne olacak?'

'Hayır, öyle değil.'

Una, soluk, hafifçe çıkık gözleriyle beni süzebilmek için gözlüklerini çıkardı. 'Ne demek istiyorsun?'

Videoyu durdurmuştum. 'Onu son gördüğümüz an, açık kapıdan içeri girerkenki hali. Tesisatçı Jason odadaydı, çalışıyordu. Onu gördü ama hiçbir şey düşünmedi. Ona şöyle bir baktı; sadece bir oda hizmetçisi olduğunu, misafir, müdür veya patronu olmadığını anlayacak kadar. Onu tanımadı ama bunu bize söylemesi gerektiğini aklına bile getirmedi.'

'Ve odadan çıkarken kadının hala içeride olduğunu fark etmedi mi?'

'Sanırım muhtemelen iki oda arasındaki alanda, sahte rafların arkasında saklanıyordu.'

'Peki sonra ne oldu? Bir anda ortadan kayboldu mu?'

'Aşağı yukarı öyle. Nasıl yapılacağını bildiğimi düşünüyorum. Neredeyse eminim.'

Una bunu önemsemedi: *Nasıl olduğu, kim* olduğu kadar önemli değildi. 'Onun kim olduğunu bilen var mı? Hizmetçi? O gün işte olan tüm personelin kaydı mutlaka vardır.'

'O personel değil,' dedim. 'İlk bakışta personel gibi görünüyor ama bu doğru üniforma değil. Temizlik personeli gibi lacivert giyiyor ama kolunda beyaz kenar yok ve pantolonun yan tarafında beyaz şerit olması gerekiyor. Oda hizmetçisi gibi elektrik süpürgesi tutuyordu, aslında onlar küçük el tipi değil, tam boy olanlarını kullanıyorlar, bu da daha önce ondan

şüphelenmemizin bir başka nedeniydi. Oda hizmetçisi gibi davranıyordu, bu yüzden kimse ona detaylı bakmadı. Onu *gördüler* ama fark etmediler.'

"Bu çok büyük bir riskti, değil mi?" dedi Una.

'Otelcilik sektöründe, özellikle mutfak ve temizlik departmanlarında, personel devir oranı oldukça yüksektir. Eğer birileri onun kim olduğunu merak etseydi, yeni olduğunu varsayarlardı. Ama kimse öyle düşünmedi.'

Georgia, "Maeve bunun kim olduğunu bildiğini düşünüyor," dedi. Liv ile birlikte kapı eşiğinde duruyorlardı, ikisi de bitkin ve suratları asık görünüyordu. "Ama bize söylemiyor."

'Emin olana kadar olmaz.'

'Bunun için ne gerekecek?' diye sordu Una.

'Birisiyle görüşmem gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolunu seçtiğimden emin olmalıyım.' Notlarımı karıştırırken düşündüm. 'Ve iki ayrıntıyı daha kontrol etmem gerekiyor. Şu an bir fikrim var ve bunu somut kanıtlarla desteklemem gerekiyor, ama nasıl elde edeceğimi bildiğimi düşünüyorum.'

'Öyleyse devam et.' Una ayağa kalktı ve beni süzdü. 'Bu seni gerçekten mutlu ediyor, değil mi? Birinin işinden tatmin olduğunu görmek güzel.'

Bir an için ona yüzümdeki gülümsemenin işin kendisinden kaynaklanmadığını söylemeyi düşündüm, ama başımı salladım. Sonra kapının iki yanında duran, akşamdan kalma ikiz muhafızların arasından geçmeye hazırlandım. Birçok yönden sonunda doğru yolda olduğumu hissettim.

57

'Neden hizmetçi olamayayım ki?' Chris Pettifer, ellerini beline koymuş, iri cüssesiyle Governor Hotel'in dördüncü katındaki koridoru neredeyse tamamen kapatmış bir şekilde duruyordu. 'Bu cinsiyetçilik.'

'Üniformaya sığamazsın,' dedi Liv ezici bir şekilde. 'Hem eğilip süpürmen gerekiyor. Bunun kanın başına nasıl hücum ettiğini biliyorsun.'

'Evet, başım dönüyor.'

'Sen Abilo Braga'sın Chris,' dedim. 'Şampanyayı sen getiriyorsun. Bu sürecin önemli bir parçası. Ve Georgia da hizmetçi olarak çok iyi bir iş çıkarıyor.'

Georgia reverans yaptı. Otelin gerçek üniformasını giymiş, saçlarını toplamış ve temizlik görevlisinin talimatlarına uygun olarak makyajını silmişti. Colin Vale ve Una Burt geldiklerinde onu tanımadan yanından geçmişlerdi, bu da tezimi kanıtlıyordu.

'Liv, ne yapman gerektiğini biliyorsun.'

Başını salladı. Ilaria Cavendish rolünü oynuyordu, ancak kostüm giymeden. Kot pantolon ve kazak yeterli olurdu, diye temin etmiştim. Banyoya girmek için daha uygundu.

'Neden bunu canlandırıyoruz?' diye sordu Mo Ramzan. Tesisatçı Jason'ın yerine geçiyordu. Jeanette Lee, dördüncü kata geri dönmemize isteksiz davranmıştı ve onu ikna eden sadece Mo olmuştu; ayrıca sabahın ortasıydı ve tüm misafirler dışarıdaydı.

'Zamanlamayı kontrol etmek için,' diye açıkladım. 'Her şey zamanlamayla ilgili. Colin de bu yüzden burada.' Colin elinde tuttuğu not defterini ve kronometreyi salladı. Bunu ciddiye almadığı söylenemezdi. 'Ne zaman ne

olması gerektiğini takip edecek. İki versiyon çekeceğiz. Biri bize anlatılan hikaye, diğeri de gerçekten olanlar.'

'Tamam.' Mo'nun sesi tereddütlüydü.

'Bu cinayetin tamamı, bir sihir gösterisi gibi, dikkat dağıtma üzerine kuruluydu.' Owen'la birlikte izlediğim sihirbazı ve seyircinin dikkatini istediği yere nasıl ustaca çektiğini düşünüyordum. 'Bazı varsayımlarda bulunmamız için yönlendirildik ve bu da baştan beri yanlış bir fikre sahip olduğumuz anlamına geliyordu. Her şeyin ne zaman ve nasıl olduğunu bildiğimizi sanıyorduk, ama gördüklerimize güveniyorduk ve gördüklerimiz kasıtlı olarak yanıltıcıydı. Bunu bilmiyorduk. Tek bildiğimiz, Ilaria Cavendish'in kaynar su dolu bir küvette ölü olmasının imkansız olduğuydu, ama ölmüştü. Sanırım nasıl yaptıklarını çözdüm, ama elimi göstermeden önce olabildiğince emin olmak istiyorum.'

'Ya işe yaramazsa?' diye sordu Una Burt.

İç çektim. 'O zaman fikirlerim tükendi. Hâlâ tutuklama yapabilirim ama savcılığın kimseyi suçlamayı kabul etmesini sağlayacak kadar yeterli kanıtım yok. Ve itiraf almayı da ummam. Ama bize bir şey öğrettilerse, o da gördüğünüz şeyin, size söylenen her şeyden daha ikna edici olabileceğidir. Bunu süreç boyunca filme alacağım ve bunun vicdanlarını harekete geçirmeye yardımcı olup olmadığını göreceğim.'

'Yani birden fazla kişiydi.'

'Bunu kesin olarak biliyorum. Tek başına yapılamazdı.'

'Başlayalım mı?' Una etrafına bakındı. 'Yerlerimize, tiyatroda öyle demiyorlar mı?'

'Josh burada değil mi? Sam Blundell'ın yerine o geçmeliydi.' Georgia, sanki bir çiçek aranjmanının arkasından çıkmasını bekliyormuş gibi boş boş etrafına bakındı. Adını duymak bile beni utandırdı.

İnanılmaz bir şekilde Una imdada yetişti. 'Halletmesi gereken bazı kişisel işleri var. Birazdan gelecek.'

Kişisel mesele. Saçlarımı öne doğru savurarak telefonuma baktım ve mesajları, e-postaları, sesli mesajları gizlice kontrol ettim. Derwent'ten hiçbir şey yoktu.

Karnımda bir endişe girdabı oluştu. Elbette, benimle iletişime geçmemiş olması tamamen mantıklıydı. Ama şimdiye kadar *bir şey* bekliyordum. Ve iş için ofis dışında olduğunu düşünmüştüm. Yanlış anlamışım, diye düşündüm kendime ve telefonumu bir kenara koydum. Aşırı korumacı olmasından endişelenmiştim ve işte şimdi, beni aramadığı için panikliyordum.

Onun başını belaya sokmasından endişelenmeyi bir gün bırakacak mıyım? Muhtemelen hayır, diye moral bozucu bir cevap geldi.

Telefonumu tekrar çıkardım ve tereddüt etmeden ona yıldırım hızıyla bir mesaj gönderdim.

Bunlar nasıl?

Tarafsız. Talepkar değil. Bunun bir meslektaşının sorusu olduğunu ve çok hevesli yeni bir sevgili tarafından önüne atılmış bir yem olmadığını iddia etmek kolaydı. Ama o farkı bilirdi. Belki de benim ona hava gibi ihtiyacım varmış gibi davranmamdan rahatsız olmuştu. İlişkimizden ne istediğimi sormuştu ama bu konuda ne hissettiğini söylememişti, bu da aklıma büyük bir hayal kırıklığıyla geldi.

'Maeve, hazır mısın?' diye sordu Una ve ben de yapmam gereken şeye geri döndüm.

'Kesinlikle. Tesisatçı saat 11:30'da gelecek.'

Zamanlamaların tam olarak uyması için üç deneme yaptık, ama sonunda olayların gerçekte olanlara yakın bir versiyonunu ortaya çıkardığımızdan memnun kaldım. Pettifer, salonda arabayı büyük bir özgüvenle ve biraz fazla salınarak ileri geri sürdü. Son çekimde onu 412 numaralı odaya kadar takip ettim ve sahne için kullandığımız şampanya şişesini açıyormuş gibi yapmasını filme aldım. Bir kadeh doldurdu, bahşişini aldı ve salona çıktı. Una Burt, Sam Blundell rolündeydi ve onun zarafetinden eser yoktu, kapıya

doğru sendeleyerek yürüdü. Kuru küvette yatan Liv'in üzerine eğilirken yüzü asıktı ve talimatlarımı uyguladı. İşimiz bittiğinde, başını sallayarak dışarı çıktı. Onu salonda takip ettim.

'İşe yaramayacağını mı düşünüyorsun?'

'Hayır, öyle. Çok zekilerdi.'

'Kesinlikle,' diye onayladım. 'Güvenlik kameraları sorun olmalıydı ama onlar bunu bir avantaja dönüştürdüler.'

'İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuz için mutlu musunuz?'

'Sanırım öyle.' Yüzümü buruşturdum. 'Keşke nedenini bilseydim, hepsi bu. Bunu bilerek bir röportaja girerken kendimi daha mutlu hissederdim. Ilaria'yı ortadan kaldırmak istediklerini anlayabiliyorum, ama iki kez cinayet işleyecek kadar ileri gideceklerini değil.'

'Kimi tutukluyoruz?' diye sordu Georgia ve ben de ona sosyal medyadan aldığım fotoğrafı telefonumda gösterdim. İyi bir benzerlikti ama tepkisini beklemiyordum.

'Aman Tanrım.' Yüzü bembeyaz olmuştu.

'Nedir?'

'Onu *tanıyorum* .'

'O senin arkadaşın mı?'

'Hayır. Ama onunla tanıştım.' Georgia dudağını ısırdı. 'O, Lora'nın kız kardeşi.'

Ve işte böylece amacımı bulmuş oldum.

58

Jennifer Hickey sandalyelerin düzenlenmesiyle uğraşırken ben de dizüstü bilgisayarımı açıp dar konsol masasının üzerine yerleştirdim.

"Önemli olan herkesin ekranı görebilmesi," dedim. "Bunun telefonumdaki videoyu izlemeye çalışmaktan daha kolay olacağını düşünmüştüm, ama çok da heyecanlanmayın. Profesyonel kalitede değil. Ve düzenlenmemiş."

'Eminim harikadır.' Jennifer, cömert ve olumlu tavrıyla kolayca tezahüratçı rolüne büründü. Kendini ortadaki sandalyeye attı. Yanındaki Dally, manikürüyle oynuyordu: uzun, süt beyazı tırnakları, biraz kıskandığım cinstendi. Üçüncü sandalyede ise muhasebeci Anne Pusey oturuyordu ve sanki daha iyi bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi kıpır kıpırdı.

Arkasında, kapıyı gelişigüzel bir şekilde kapatmış olan Chris Pettifer, Cavendish Hickey ofislerini etkilenmemiş bir ifadeyle incelemiş ama Jennifer'la tanışınca ısınmıştı. Ayrıca, son anda akşamdan kalma halinden kurtulan Georgia da yanımdaydı.

'Bu çok uzun sürmeyecek.'

Ekranda, Georgia koridorda elektrik süpürgesiyle ilerliyordu.

'Bu olay, Ilaria'nın öldüğü gün öğlen vakti yaşandı. Bu kişi, kapısı orada çalışan tesisatçı tarafından açık bırakılmış olan 411 numaralı odaya girdi,' diye anlattım.

Kamera onu takip etti. Mo Ramzan'ın tesisatla uğraştığını göstermek için banyonun yanında durmuştum.

'411 numaralı odadaki tesisatçı onu gördü ama hiçbir şey düşünmedi. O sadece başka bir hizmetçiydi. Tekrar dışarı çıkmadığını fark etmedi, biz de

ilk başta fark etmedik.' Kamera, Georgia'nın sahte kapıları açıp iki oda arasındaki koridora geçtiği yere odaklandı. Kapıları arkasından kapattı.

"Aman Tanrım," dedi Jennifer hayranlıkla. "Saklanıyor mu?"

'Doğru. Şimdi saat 14:13'e atlayalım. Bu benim meslektaşım Liv, ama Ilaria'nın yerine geçiyor.'

'Ilaria o kot pantolonu asla giymezdi,' dedi Jennifer. 'O kot pantolon giymeyi seven bir kız değildi.'

'Bence mesele bu değil,' diye tersledi Dally. Ama yine de izliyordu, ayağını yere vuruyordu.

Kamera Liv'i 412 numaralı odaya kadar takip etti. 'Ilaria'nın Angus'un yan odada olmasını beklediğini biliyoruz, bu yüzden bağlantı koridorunun kapılarını açtı. Tahminimce, hizmetçi diye adlandıracağımız kişi, tesisatçı gittikten sonra ana yatak odasına geri dönmüştü, çünkü Ilaria her zamanki gibi davranmaya devam etti. Elbisesini çıkardı ve sipariş ettiği şampanyayı getirecek garsonu karşılamak için otelin bornozlarından birini giydi. Dikkati dağılmışken, hizmetçi iki oda arasındaki koridordan geçti ve bornoz kemerini boynuna geçirdi.'

'Onu mu öldürdü?' Anne Pusey'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Başımı salladım. "Sanırım 411 numaralı odaya geri götürdüğü bir silahla. Otel çamaşırhanesi delillerden kurtulmanın iyi bir yolu."

Ekranda Georgia, Liv'i banyoya doğru sürükledi.

'Ilaria çok zayıftı ama ölü bir ağırlık olurdu. Boş küvete atılması sonucu ölüm anında vücudunda morluklar olduğunu biliyoruz. Bence bu, asıl cinayetten sonra katil için en zor kısımdı. Ilaria küvete girdikten sonra, katil kalan kıyafetlerini de çıkardı (bunu sizin hayal etmenize bırakıyoruz) ve yere attı. Fişi çekti ve suyu olabildiğince sıcak açtı, küvetin Ilaria'nın etrafını suyla doldurmasına izin verdi.'

Liv küvette gözleri kapalı yatarken, Georgia'nın eldivenli eli musluğun üzerindeyken çekimi durdurmuştum. 'Sonra kısa bir ara veriyoruz ve saat 2.32'de koridora dönüyoruz. Abilo Braga, Ilaria'nın oda servisinden sipariş

ettiği şampanyayla geliyor. Birileri onun bunu her zaman yaptığını biliyordu – belki de rezervasyonları yapan ve faturaları kontrol eden biri.'

Anne Pusey çok hafifçe irkildi, o kadar küçük bir hareketti ki fark etmeyebilirdim. Dally hâlâ sinirli görünüyordu ve Jennifer'ın ağzı açık kalmıştı.

'Abilo, planın çeşitli yönlerine yardım etmesi için bir miktar para almıştı – 411'i devre dışı bırakmak, şampanya getirmek gibi. Yaptığı işi göz önünde bulundurursak, çok fazla para olduğunu sanmıyorum, ama işini riske atmasına yetecek kadardı. Bir şakaya yardım ettiğini sanıyordu. Bunun bir cinayet olduğunu anladığında – ki sanırım onunla röportaj yaptığım sıralarda olmuştu – dehşete kapılmıştı. Ama burada, keyif alıyor.'

Chris, ütülü beyaz bezle kaplı, buz kovasındaki şampanyanın terlediği el arabasıyla koridorda hızla ilerledi. Kapıyı çaldı ve Georgia kapıyı açtı. El arabasını içeri itti ve kamera da onu takip etti.

'Her şeyin belli bir sırayla olması gerekiyordu. Şampanyanın Sam'den önce gelmesi gerekiyordu, çünkü servis arabası gerekiyordu.' Videoyu durdurdum. 'Bu soruşturmanın başlarında biri bana iyi bir otelin sırrının çirkin ve işlevsel olan her şeyi saklamak olduğunu söylemişti. Servis arabası, misafirlerin görmesini istemedikleri şeyleri, örneğin kirli tabakları saklamak için alt kısmı olan sıradan bir metal servis arabası. Aşağıya sarkan masa örtüsü, her şeyin temiz ve kusursuz olduğu yanılsamasını veriyor.'

'Abile'nin odaya ne zaman girdiğini ve ne zaman çıktığını biliyoruz. Şampanyayı açıp bir kadeh doldurması için ancak yeterli zamanı oldu. Hizmetçi kadehi alıp banyoya götürdü ve ya eldiven takmıştı ya da kadehi sildi çünkü kadehte parmak izi yoktu. Abilo, her zamanki gibi şişeyi ve kullanılmamış kadehi masaya bıraktı. Hizmetçi, Ilaria'nın asla bahşiş vermediğini bilmeden ona bahşiş verdi ve Abilo da bunun alışılmadık bir durum olduğunu söylemedi çünkü sonuçta paraydı. Hizmetçi muhtemelen küçük elektrikli süpürgesiyle birlikte servis arabasının altına girdi ve Abilo onu tekerlekli sandalyesiyle koridordan aşağıya, servis asansörüne götürdü.

Sanırım muhtemelen kıyafetlerini değiştirdi ve otelden, daha önce olduğu hizmetçiden ve her zamanki halinden çok farklı görünerek çıktı ve biz onu hiç fark etmedik.' Bu arada 412 numaralı odada, çok sıcak suyla dolan bir küvetin içinde ölü bir beden var, ancak bunu yapan kişi, her ne kadar göz önünde olsa da, görünmezdi.

"Aman Tanrım, bu çılgınlık," diye fısıldadı Jennifer.

'Hizmetçinin kim olduğunu biliyor musun?' diye sordu Dally ve ben başımı salladım.

Anne Pusey ayağa fırladı. "Bunun bizden biri olduğunu düşünemezsiniz. Düşünemezsiniz."

'Bu saçmalık.' Dally de ayağa kalktı. 'Bütün bunları uydurdun. Bunu neden yaptın?'

'Çünkü ne olduğunu bildiğimizi açıkça belirtmek istedim.' Ilaria'nın öldüğü gün çekilen güvenlik kamerası görüntülerinden birine tıkladım. Görüntüde, uzun kollu üniformasıyla isimsiz bir hizmetçi kadının eğilmiş bir şekilde salonu süpürdüğü görülüyordu. 'Bu kim, Dally?'

'Bilmiyorum.'

'Garip. Kendini tanıyacağını düşünmüştüm.' Kollarımı kavuşturdum. 'Sam Blundell'ı tanıdığını söylemedin. Kız kardeşinin erkek arkadaşı olduğunu da söylemedin.'

Kaçmayı düşündü – seçeneklerini değerlendirmek için döndüğünü gördüm, ben de onu uyardım – ama Chris Pettifer ona imkansız bir bakış attı ve başını hafifçe salladı.

'Ama anlamıyorum,' diye feryat etti Jennifer.

'Merak etme,' dedim. 'Dally halleder.'

59

Dally: dik duran, öfkeli, işbirliğine yanaşmayan.

'Lora'nın senin kız kardeşin olduğunu neden bana söylemedin?'

Hiçbir şey söylemedi. Avukatı ise her şeyi not alarak hızla klavyede yazdı.

'Ya da Sam'i tanıdığınızı. Bu, atlanmaması gereken oldukça önemli bir ayrıntı.'

Sessizlik.

'İlişkinizi gizlemek için geçerli bir nedeniniz yoksa.'

Sessizlik.

'Onu Ilaria ile sen mi tanıştırdın? Yoksa bu beklenmedik bir sonuç muydu? Sam ile konuştum. Bana onun iş aradığını bildiğini ve Angus'un verdiği akşam yemeğine davet ettirdiğini söyledi.'

Hiç bir şey.

'Lora, Sam'in Angus için çalışması hakkında ne düşünüyordu?' Öne eğildim. 'Sam'in Ilaria ile birlikte olması hakkında ne düşünüyordu? Biliyor muydu? Sam onun bilmediğini sanıyordu.'

Dally önündeki su bardağını aldı ve ölçülü bir yudum içti. Elleri titremiyordu.

'Lora tiyatroda çalışıyor, değil mi, sahne arkasında? Birkaç oyunun yapımcılığını üstlendi. Zamanlamada, insanların nerede ve ne zaman olması gerektiğini planlamada iyidir. Seyirci için her şeyin belli bir şekilde görünmesini sağlamakta da iyidir. Bu onun planı mıydı?'

Hiç bir şey.

'Ilaria'nın hamile olduğunu biliyordun. Kürtaj yaptırdığını da biliyordun. Pişman olduğunu biliyor muydun? Tekrar hamile kalmayı denemek

istediğini biliyor muydun?' Kalemin kapağını yavaşça kapatıp şöyle devam ettim: 'Sence Sam, Lora yerine Ilaria'yı mı seçerdi, ikisi de onun çocuklarını doğuracak olsaydı?'

Gösterdiği duygu yok denecek kadar azdı; sanki bir mağazadaki mankenmiş gibiydi.

'Ilaria'yı kıskanıyor muydunuz? Onun sahip olduklarına sahip olmak mı istiyordunuz? Onun işini veya kocasını mı arzuluyordunuz?'

Dally'nin ağzı hafifçe büzüldü ve bu, söylediklerimin yerini bulduğunun ilk işaretiydi.

'Sanırım Ilaria'dan nefret ediyordun. Onun sahip olduğu hayata imreniyordun. O parayla ve o fırsatlarla çok daha fazlasını yapabilirdin. Angus'un parasına bel bağlamak yerine işi başarılı hale getirebilirdin – ama yine de Angus'u etkilemek için epey zaman harcadın. Ilaria'nın miadı dolmak üzereydi ve sen onun yerini almaya hazırdın.'

"O asla benimle birlikte olmazdı," dedi Dally alaycı bir şekilde ve sustu.

'Bilmiyorum. Senden hoşlanıyor. Onunla röportaj yaparken sana 'şımarık çocuk' dedi.'

Dally kızardı ama kendini toparladı. "Hiçbir şey olmadı. Yine söylüyorum, uyduruyorsun."

'Öyle miyim?' Delil torbasını çıkarıp masanın üzerinden uzattım. 'Size çerçeveli bir fotoğraf gösteriyorum. Fotoğraftaki kişinin kim olduğunu söyleyebilir misiniz?'

Omuz silkti. 'Ben.'

'Kiminlesin?'

'Erkek arkadaşım.'

'Onun adı ne?'

'James Rayne.'

'Sakallı hali farklı, değil mi? Tanıştığımızda onu tanıyamadım. Ama şantiyede ona Jimmy diyorlardı.' Jimmy, asma kilidin anahtarını kaybetmiş

iri yarı adam. O masum bakışlarını, o yumuşak kahverengi gözlerini hatırladım.

Yüzü yeniden bembeyaz olmuştu, dudakları şoktan aralanmıştı.

'Sanırım baret pek yardımcı olmadı. Piercingleri tanıyabilirdim ama tanımadım. Orada kurtarmaya gittiğimiz cesetle biraz meşguldüm.'

Dally bayılacak gibi görünüyordu.

'Abileo Braga'nın cesedini atmanıza yardım etti mi? Orada kimsenin çalışmadığını bildiği için cesedi o yere koyma fikri ondan mı geldi, yoksa bu planı kendi başınıza mı geliştirdiniz?'

'Bilmiyordu.'

'İçeri girebilmeniz için kapının anahtarını kaybetmiş gibi yaptı.'

Başını salladı.

'Abile'nin bir arabada öldüğünü düşünüyoruz. Birisi onu arkadan boğmuş. Şu anda adli tıp uzmanları Jimmy'nin arabasını inceliyor. Eğer Abilo o arabadaysa, bunu öğreneceğiz.'

'HAYIR.'

'Eğer öyleyse ve orada öldüyse, sürücü koltuğunda birinin, arka koltukta da başka birinin olduğunu biliyoruz. İki kişi. Bunlardan biri sendin. Diğeri Jimmy miydi? Yoksa Lora mıydı?'

'Hayır.' Gözleri yaşlarla dolmuştu, bana bakıyordu. 'Hayır.'

"İtiraf etmeyecek," dedi Una Burt koridorda bana. "Ve dolaylı kanıtlardan başka hiçbir delilimiz yok. Elde ettiğimiz güvenlik kamerası kayıtlarından onu teşhis edemiyoruz. Colin'in bulduğu her şeyde, kameraya sırtını dönmediği yerlerde şapka veya yüz maskesinin arkasına saklanmayı başarmış. Erkek arkadaşını konuşturamazsanız, bu davayı savcılığa götürmek için çok zayıf bir delil gibi görünüyor."

"Konuşmuyor," dedi Chris Pettifer ağır bir sesle. "Hiçbir yorum yapmıyor. Bu onun ilk tutuklanışı da değil. Prosedürü biliyor."

'Lora'ya ne olacak?' diye sordum Liv'e, o da başını salladı.

'Bence bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Sürekli ağlıyor.'

Dally: huzursuzca yerinde kıpırdanıyor.

'Kız kardeşimle konuşabilir miyim?'

'Hayır. Neden kardeş olduğunuzu söylemediniz?' diye sordum.

'Bunu nasıl öğrendiniz?'

'Lora'yı teselli etmeye gittiğinizde meslektaşım Georgia ile tanıştınız. O sizi sadece Lora'nın kız kardeşi olarak tanıyordu. Ben de sizi sadece Ilaria'nın asistanı olarak tanıyordum. Ama güvenlik kamerası kayıtlarında sizin olduğunuzu çoktan anlamıştım.'

'Herhangi biri olabilir.' Bana meydan okuyan gözlerle baktı.

'Ama öyle değil. Her şeyi biliyoruz, anlıyorsunuz değil mi?'

'Elbette ki öyle düşünmüyorsunuz.'

'Neden?'

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başka hiçbir şey söylemedi. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak ofiste dolaştım. Geçtiğim herkesin dava hakkında bir fikri vardı ve bunu benimle paylaşmak istiyordu.

'Muhtemelen tek başına hareket etti—'

'Onu taşıyamazdı ama Lora yardım etseydi...'

'Lora tiyatroda ne kadar para kazanıyordu? On üç bin yıl mı? Bu açlık demek. Nasıl geçiniyordu?'

'Erkek arkadaşı. Çarşamba günleri boş zamanlarında ne yaptığını yakından incelemek onun çıkarına değildi, değil mi? Onun başının üstünde bir çatı ve sofrasında yemek vardı. Peki ya onu paylaşmak zorunda kalsaydı ne olurdu? Belki de bundan hoşlanıyordu. Bana sorarsanız, kandırılan oydu.'

'Sus be Pete,' dedim Belcott'un masasının yanından geçerken ona kin dolu bir bakış atarak. Zaten olaya hiç karışmamıştı. Rus gangsterler tüm vaktini almıştı.

'Sadece söylüyorum.'

'Pekala, yapma.'

'Sorunun ne?' Bana aptalca ama rahatsız edici derecede kurnazca bir bakış attı. 'O ikisinin gözaltında olmasından mutlu olmalısın. JD burada olmadığı için mi seni tebrik edemiyorsun?'

'Kimse ona öyle demez,' diye homurdandım ve uzaklaştım; ama sonra kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmam gerektiğini fark ettim.

Telefonum hâlâ sessizdi.

Kendimi boş olan toplantı odasına giderken buldum. Kapıyı arkamdan kapattım ve perdeleri çektim. İçerisi sessizdi, bu yüzden başkalarının düşünceleri yerine kendi düşüncelerimi duyabiliyordum. Konsantre olmaya çalışarak parmak uçlarımı gözlerimin üzerindeki kemerlere bastırdım. Bunun için yeterince uyumamıştım. Dikkatsiz, umursamaz davranmıştım, anın büyüsüne kapılmıştım. Josh'ın büyüsüne. Geceden anlar, bir filmden alınmış kareler gibi, sırasız bir şekilde zihnimde belirdi: gözlerini kapattığında tenine karşı koyulaşan kirpikleri, takside geçerken sokak lambalarının önündeki profili, dizimi saran parmakları, yatak odasının loş ışığında bir gülümsemenin parıltısı, başını boynuma gömdüğünde omzundaki kasların gerginliği, söylediklerimi ve gerçekten de öyle demek istediğimi anladığında bu odadaki şaşkın ifadesi...

Konsantre edin .

Sam Blundell'ın hiçbir özelliği yoktu, tıpkı bir duman bulutu gibi. Cinayet hakkında yalan söyleyebileceğine, hele ki cinayeti işleyebileceğine inanmıyordum. Bütün olaydan habersiz olduğuna yemin edebilirdim.

Jimmy Rayne'in geçmişinde dürtüsel, kötü planlanmış küçük suçlar işlediği biliniyordu. Hassas zamanlamaya ve gelişmiş psikolojiye dayanan bir cinayet planını onun yapabileceğini düşünemiyordum.

Parası olan biri. Ilaria'dan nefret eden biri. Onun güzelliğiyle birlikte itibarını da yok etmek isteyen biri.

Jennifer'ın numarasını buldum ve aradım. Nadiren karşılaştığım türden anlık, yardımsever bir dürüstlükle sorularımı yanıtlamaktan çok mutlu oldu.

Toplantı odasından yüzümde Josh Derwent'le hiçbir ilgisi olmayan, tamamen işimde çok iyi olmamla ilgili bir gülümsemeyle çıktım. Hâlâ o iyi halimdeydim.

'Beni rahatsız eden bir şey var, Dally, senin ve kız kardeşinin parası yok, değil mi? İkiniz de fazla kazanmıyorsunuz. Anne babanız öldü ve gördüğüm kadarıyla ikisinden de hiçbir şey miras almadınız. Jennifer'a sizin hakkınızda sordum. Anneniz kostüm tasarımcısıydı ama aynı zamanda alkolikti. Kendini içkiye vererek öldü. Babanız başarısız bir oyuncuydu ve intihar etti. Pek de istikrarlı bir çocukluk geçirmemişsiniz. Abilo Braga'ya rüşvet vermek için parayı nereden buldunuz?'

Hiçbir şey söylemedi, yüzü inatçıydı.

'Başka biri olmalı. Bunu finanse eden biri. Onlara bir mazeret sağlayan biri. Ilaria'nın büyük bir tazminat almasını istemeyen biri. Angus gibi biri.'

Dally irkildi.

"Sanırım o değildi, açıkçası. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorum ama sizin planlarınızdan haberdar olduğunu sanmıyorum. Ilaria'nın öldüğüne gerçekten şok olmuştu. Bu cinayet planlarına dahil olan biri, başının belaya girmemesi için ona bir alibi sağlamak için büyük çaba sarf etti. Bu özeni ve ilgiyi hak etmiyordu, ama bu da onu katil yapmaz."

'Hayır.' Sesi alçaktı, neredeyse duyulmuyordu.

'Başka biri bu işin sorumluluğunu sana yüklüyor. Abilo Braga'ya para ödeyen biri. Hatta sana bile para ödemiş olabilir. Paran olsaydı kendi işini kurabilirdin. Tasarımı sen yapabilir, Jimmy de inşaat işlerini üstlenebilirdi. Başlamak için çok şeye ihtiyacın yoktu ama sende yoktu.'

Sıçradı; gerçeği ortaya koymuştum.

'Eğer hem kendi geleceğini hem de kız kardeşinin mutluluğunu düşünmeseydin, muhtemelen Ilaria'ya hiçbir şey yapmazdın. Bu senin tek şansındı. Ama fark etmediğin şey, suçun senin üzerine atılması için bir tuzak kurulmuş olmasıydı.'

Dally yutkundu ve ellerine baktı. 'Bu adil değil.'

'Hayır, değil. O halde bana kim olduğunu söyle.'

Güzel yüzü ifadesiz bir şekilde bana baktı, sanki kurşuna dizilmiş, çıkış yolu olmayan ve tek çaresi soğukkanlılığını korumakmış gibiydi. 'Bunu zaten biliyor musun?'

'Evet, öyle düşünüyorum. Ama bunu senin ağzından duymak istiyorum.'

60

Bu sefer kapıyı bize açan hizmetçiydi. Küçük yapılı, yaşlı ve ağır Rus aksanlı bir kadındı. Hampstead'deki eve son ziyaretimde çay tepsisini getirdiğinde çok sıcakkanlı davranmıştı. Şimdi ise gözlerime bakamıyordu.

'Bayan Cavendish'i rahatsız etmeyin. Kendisi hasta.' Bu hiç inandırıcı gelmedi.

'Korkarım ki onunla acilen konuşmamız gerekiyor,' dedim.

'O, yatak odasında.' Hizmetçinin arkasında, hol karanlık ve soğuktu. Vazolar boştu. 'Yalnız bırakılmak istiyor.'

'Ne yapıyor? Bavul mu topluyor?' Ev zaten ıssız gibiydi. Koridorun iki yanındaki odaların ışıkları kapalıydı. Koridorda bavullar görmeyi bekliyordum neredeyse.

'Hayır. Tabii ki hayır.' Hizmetçi bana küçük, kurnaz bir gülümsemeyle baktı; müthiş bir mizah anlayışı vardı. 'Kendisi asla bavulunu hazırlamaz. Benden yapmamı istedi.'

'Yatak odası nerede?' Chris Pettifer arkamda dikilmiş, neredeyse yeri eşeliyormuş gibi duruyordu.

'Üst katta, sağda. Ama kapı kilitli.'

'Ya o açacak ya da biz açacağız,' dedim sert bir ifadeyle ve Chris ile bize koruma olarak tahsis edilen iki üniformalı polis memuruyla birlikte merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım, üzerlerindeki kameralar ötüyordu.

Kapıyı tekmeleyerek içeri girmeyi dört gözle bekleyen polis memurları açısından hayal kırıklığı yaratacak şekilde, Devon bizi yatak odasına aldı. Perdeler çekili ve ışıklar kapalıydı, bu yüzden ilk başta sadece belirsiz bir

kaos izlenimi edindim. Sandalyelerin üzerine atılmış ve yere yığılmış kıyafetler vardı. Halının üzerinde ayakkabılar dağınık haldeydi. Devon, sabahlığına sarınmış, saçları ipek bir türbanla sarılı halde, olabildiğince hızlı bir şekilde yatağına geri döndü. Bizimle konuşmadan battaniyeyi başının üzerine çekti.

'Dışarı çık,' dedim. 'Seninle konuşmamız gerekiyor.'

'Çekip gitmek.'

'Bu hiç de kibar bir davranış değil, değil mi?' Chris, hem çok kırılmış hem de üzgünmüş gibi görünmeyi başardı.

'Devon, neden burada olduğumuzu biliyor musun?' diye sordum. 'Dally ve erkek arkadaşı James'i tutukladığımızı biliyor muydun?'

Yatak örtüleri görgü kurallarını hatırladı. 'Çok özür dilerim, kim olduğunu bilmiyorum.'

'Dally, Jennifer Hickey için çalışıyor.'

'Öyle mi? Sanırım adını bilmiyorum.'

Devon'ın kulağının muhtemelen bulunduğu yere yakın bir şekilde eğildim. 'Telefon kayıtları elimizde, Devon. Onu ne sıklıkla, ne zaman ve ne kadar süreyle aradığını görebiliyoruz. Ve seni tutuklamak için buradayız, bu yüzden şimdi kendi isteğinle yorganın altından çıkabilirsin ya da seni dışarı sürükleyebiliriz.'

Bilgisayarlardan birinin, ikinci seçeneğin gerçekleşmesi ihtimaline karşı kamerasının açık olup olmadığını kontrol ettiğini fark ettim.

'Devon, burada onurunu kaybetme.'

Yatak örtülerinin arasından bir hıçkırma sesi geldi. 'Gitmeden önce üzerime biraz kıyafet giyebilir miyim?'

'Evet elbette.'

'Peki ya makyajım? Saçımı da yapar mısın?'

"Fazla ileri gitme," dedim, nazikçe, ve Devon içini çekti.

'Avukatımla iletişime geçmem gerekecek.'

Kumaş yığınına hafifçe vurdum. 'Bence bu iyi bir fikir.'

Devon'ın avukatı Barbados bronzluğuna sahip ve inanılmaz derecede şık bir adamdı. O kadar çok konuşuyordu ki, kelime başına ücret aldığından şüphelenmeye başladım, ancak görüşmenin ilk birkaç dakikasından sonra sustu. Yanında, Devon kederli bir şekilde yığılmış, bir bacağını çenesinin altına kıvırmıştı. Masaya gözlerini kırpmadan bakıyordu. Saçları dağınık, dünkü gibi duran göz makyajı yüzünden akıyordu.

'Dediğiniz gibi, Dally Field'ı tanımanız için hiçbir nedeniniz yoktu. Evliliğiniz sona ermeden önce, siz onların müşterisi olduğunuz dönemde Jennifer Hickey veya Ilaria Cavendish için çalışmıyordu.'

'Doğru. Onu tanımıyordum.'

'Jennifer, yaklaşık altı ay önce ofise geldiğinizi hatırladı; onun temin ettiği bir lambanın yerine yenisini bulmanız gerekiyordu. Lamba artık bulunmuyordu ve Jennifer'ın sizin için bulmasını umuyordunuz.'

Devon omuz silkti. 'Elbette.'

'Dally ile konuşmaya başladın. Bir şekilde Ilaria da araya girdi ve ona hayranı olmadığını açıkça belirttin.'

Göz devirme. 'Tamam, ama ne olmuş yani?'

'Dev...' dedi avukatı ve kadın sinirli bir şekilde saçlarını omzunun üzerinden geriye attı.

'Numaranı aradığımda Dally'nin telefonunda numaran kayıtlıydı.'

Devon ellerini kaldırdı. 'Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.'

'Yani birbirinizle iletişim halinde olduğunuzu biliyorduk ve Dally'nin telefon kayıtlarını kontrol ettiğimde, Kasım ayında Ilaria'nın öldürülmesine kadar birbirinizi giderek artan bir sıklıkla aradığınızı veya mesaj attığınızı gördüm. O noktadan sonra iletişim kesildi. Birkaç hafta boyunca en azından telefonla birbirinizle hiç iletişim kurmadınız. Sonra, soruşturmamızda adınız geçtiğinde, Dally sizi aradı - muhtemelen ne söylemeniz gerektiğini bildiğinizden emin olmak için.'

'Ben sadece düşündüklerimi söylerim, başkalarının bana söylememi istediklerini değil.' Devon'ın yüz ifadesi kibirliydi.

'Bize Angus'un senden aşağılayıcı şeyler yapmanı istediğini ve seni açık saçık giyinmeye zorladığını söylemiştin, ama ben New York ve Londra'dan fotoğraflarını buldum ve kıyafetlerin çok güzel. Magazin köşelerinde yer almışsın ve tarzın övülmüş. Bu yüzden Angus'la konuştum.'

Devon başını aşağıya eğdi, yüzü kızarmıştı.

'Angus'a göre New York'ta seks kulübü yoktu. Bana seni çok sevdiğini ama çocuk istemediğini ve bunun senin için kabul edilemez bir durum olduğunu söyledi. Sen onu terk ettin ve o yıkıldı.'

'Öyle miydi?' Dudaklarını ısırdı.

'Yine de sizin için çok cömert bir anlaşma ayarladı; öyle ki bu konuda mahkemeye gitmekten kurtuldunuz. Siz ve o bir anlaşma yapmıştınız ve ona sadık kalacağına güvenmiştiniz. Birkaç ay önce, Ilaria evliliklerini bitirmek isterse, size gelirinden daha az pay vermek zorunda kalacağı konusunda sizi uyarmıştı.'

"Geçimimi sağlamak için çok şeye ihtiyacım yok," dedi Devon, sesi boğuk bir şekilde. "Parayı umursamıyordum."

'Ama Ilaria'yı gerçekten önemsiyordun. Özellikle de boşandıktan sonra hayatının çok daha sıkıcı hale gelmesinden rahatsızdın. Yalnız kalmaktan nefret ediyordun. Dally'den Ilaria'nın hayatını düzene soktuğunu öğrendiğinde, hamile kalmaya çalıştığını fark ettin ve bu seni çok öfkelendirdi. Angus'tan ayrıldıktan sonra, o yeniden evlendiğinde ve artık çok geç olduğunda, bir çocuktan ziyade onu tercih edeceğini keşfetmiştin. Şimdi Ilaria senin toplumdaki yerini, kocanı ve potansiyel olarak bir bebeği alacaktı. Senden farklı olarak, ondan ayrılmadan önce ihtiyacı olan her şeye sahip olacağından emin olacaktı ya da onu kendi istediklerine boyun eğmeye zorlayacaktı. Kısacası, sistemi senden daha iyi kullanabiliyordu ve ondan nefret ediyordun.'

'Ah.' Devon gözlerini benden kaçırdı, güzel yüzü öfkeyle buruşmuştu.

'Dally'nin de Ilaria'dan hoşlanmadığını çok iyi biliyordunuz. Duygularını ve hayatında olup bitenleri açıkça dile getiriyordu – endişelerini dürüstçe

anlatıyordu – ve Ilaria'nın ortadan kalkmasını istemek için geçerli bir sebebi olan birini tanıyordunuz. Belki de önce durumu test etmek için yapılan sıradan bir sohbet olarak başladı, ama kısa süre sonra aktif olarak cinayet planlamaya başladınız. Dally ve erkek arkadaşı planın pratik unsurlarını oluşturmak için çalıştılar, ancak Ilaria'yı öldürme fikri sizindi ve bunu mümkün kılan da sizdiniz. Komplonun üçüncü parçasıydınız – parayı ve motivasyonu siz sağladınız. Planın gerçekleşmesi için üçünüze de ihtiyaç vardı ve tartışmasız en önemli oyuncu sizdiniz. Onu yok etmeye kararlıydınız.'

'HAYIR.'

Kollarımı kavuşturdum. 'Angus onun bir bebek sahibi olmasına izin verseydi, bu senin her zaman korktuğun şeyi kanıtlayacaktı: onun sana olduğundan daha çok onu önemsediğini.'

'Hayır, yapmadı,' dedi Devon öfkeyle. 'Her şeyden önce, Angus asla fikrini değiştirmezdi. Emin olun, gerçekten çocuk istemiyor, hele de onunla hiç istemezdi. Onu terk ederdi ve o da bekar bir anne olurdu.'

'İnsanlar yaşlandıkça değişirler. Daha duygusal olurlar. Boşanmaya, özellikle de çok fazla paraya mal olacaksa, daha az tahammül ederler. Angus, Ilaria'yı kontrol ettiğini sanıyordu, ama sen bunun tam tersi olduğundan endişeleniyordun.'

'O çok kurnazdı. Onu tam istediği yerde tutuyordu. Biliyorsunuz, adam ondan kurtulmaya çalışıyordu. Onu terk etmesini istediği için sürekli daha da aşağılayıcı şeyler yapmaya zorluyordu. Ama kadın bundan zevk alıyordu çünkü o küçük bir *fahişeydi* .'

'Onu tercih ediyordu.'

'Hayır. Ondan bir türlü kurtulamıyordu. Biliyordum ki eğer o artık orada olmasaydı, benimle tekrar evlenmek isteyecekti ve her şey eskisi gibi olacaktı. Tek istediğim buydu. Onu terk ettiğim için çok aptaldım.' Ellerini yüzüne götürdü. 'Çok büyük bir hataydı.'

Devon'ın avukatı yarı ayağa kalkarak, "Sanırım müvekkilimle konuşmam gerekiyor," dedi, ama artık çok geçti.

'Angus beni özlemişti. Bana söyledi. Ondan çok mutsuzdu. Onun yerine beni istiyordu ve bu sefer mutlu olurduk.' Gözyaşlarını silerek, acınası bir şekilde burnunu çekti. 'Anlamalısın, bunu onun için yaptım. Ve bunun yanlış olduğunu, aptal olduğumu biliyorum.'

Avukat, "Devon," dedi dehşete kapılmış bir şekilde. Kadın ona baktı.

'İşini zorlaştırıyorum burada. Ama sonuçlarına katlanmak zorundayım.' Bana döndü. 'Ahmaklık ettim. Sonuçta hepimiz aşk için ahmaklık ederiz.'

61

En iyi zamanlarda bile, karmaşık bir soruşturmanın sonu yüzlerce tabağı döndürmek gibiydi. Sorgu odasından Una Burt'ün ofisine koştum, sonra da sessiz bir köşeye geçip savcılıktan suçlama yetkisi istedim. Ondan sonra Chris Pettifer'den ekibe bir görev listesi vermesini rica ettim – ben sorgu odalarına geri dönüp Dally ile bir kez daha konuşurken liste giderek uzuyordu. Liv, zaten ele geçirdiğimiz delilleri düzenliyor ve ihtiyacımız olan şeylerin bir listesini daha hazırlıyordu.

Her şeyin ortasında, Melissa'nın Thomas'a yaptıklarını araştıran polis memuru Sandra Bulling'den bir telefon aldım ve bana Melissa'nın çocuk tehlikeye atma suçundan yargılanacağını bildirdi.

'Bunu nasıl karşılıyor?'

'Kötü,' dedi Sandra büyük bir memnuniyetle.

Hayal edebiliyorum. Birinin onu kurtarmasına çok ihtiyacı olurdu. Belki de en iyi ihtimalle bile kahramanlık taslayan biri.

Öğleden sonranın ortasında, nefesimi toplamak ve telefonumu bir kez daha kontrol etmek için mutfağa çekildim. Derwent'ten hiçbir mesaj yoktu. Zihnimin bir köşesinde çalan alarm zili şimdi daha da tizdi. Birkaç saat içinde tam bir mutluluktan bu keskin, acı verici endişeye nasıl geçilebilirdi? Duygularını açığa vurmamakta çok kararlıydı ve ben onu buna zorlamıştım. Ona -nasıl demişti?- zor ilişkilerden kaçan duygusal bir başarısızlık olduğunu söylemiştim. Belki de bu ilişkiden de kaçmaya karar vermişti.

Bir fincan çayı karıştırırken, dalgın dalgın gözlerimle etrafa bakıyordum ki arkamdan gelen bir tıkırtı Georgia'nın mutfağa geldiğini haber verdi. Hiçbir ön hazırlık yapmadan.

'Josh'un e-postasını gördün mü?'

'Hayır, masamda değildim.' Ne yapmıştı acaba, diye düşündüm içimden bir anlık tereddütle.

'Bu bir düğün tarihini bildiren e-posta. Tüm ekibe gönderdi.' Kadın yaklaştı. 'Maeve, *evleniyor* .'

Ona boş boş baktım, sonra da kapı aralığında hızla hareket eden Liv'e doğru gözümü diktim.

'Gördün mü? Sana söyledi mi?'

'Görmedim ama duydum.' Beslediğim umut, ölürken hüzünlü bir şekilde çırpındı. 'Affedersiniz, tarih neydi?'

'Gelecek yılın Haziran sonu.'

'Haziran,' diye tekrarladım. Altı ay sonra.

'E-postada öyle yazıyor. Bunun dışında pek bir şey yazmıyor.' Georgia'nın gözleri yaşlarla doluydu. 'Çok haksızlık gibi geliyor, Maeve. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ve çok uzun zamandır bekledin, onun için çok şey yaptın...'

'Ah Georgia, sus artık. O her şeyi biliyor. Sadece aranızda hiçbir şey olmamasına sevindim diyebilir miyim?' Liv kollarını kavuşturmuş, vücudu öfkeden gerilmişti. 'Biliyorum, yarım kalmış bir işti ama birlikte yatmış *olsaydınız* , tüm o zaman boyunca... Yani, yeni biriyle görüştüğünü kimseye söylemek istememesini anlıyorum, ama *ima* bile etmemesini...'

'Eğer yeni biriyse,' dedi Georgia, 'Melissa olabilir.'

Melissa olsaydı buna katlanamazdım, diye düşündüm.

Georgia, "Açıkçası Owen'ınız var ve o muhtemelen Josh'tan daha iyi bir oyuncu," dedi, sanki hiç öyle düşünmüyormuş gibi ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

'Owen ile ayrıldık.'

' *Kahretsin* .'

Belki de bizim gibiler sonsuza dek mutlu bir hayat yaşayamıyorlardır, diye düşündüm. Belki de bu çok fazla şey istemekti.

Ama ben ona güvenmiştim ve o da bunu biliyordu.

Hepimiz senin ve Josh'un..." Georgia sözünü yarıda kesti ve mutfak kağıdına üzgün bir şekilde burnunu sildi. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Kupamı yere bıraktım. 'Henüz içeri girdi mi?'

'Az önce. Birkaç dakika Una'nın ofisindeydi, sonra çıktı ve e-postayı hemen göndermiş olmalı. En azından görmeden önce seni uyarabildik.' Liv elimi tuttu. 'Birisiyle görüştüğünü biliyor muydun?'

'Benim bir tahminim vardı. Ofiste mi acaba?'

Başını salladı.

'Tamam.' Onu görür görmez anlayacağım, diye düşündüm.

Mutfaktan çıktım, Georgia ve Liv arkamdan geliyordu. Derwent, meslektaşlarımızdan oluşan bir çemberin içinde, kollarını kavuşturmuş, masum bir ifadeyle masasının kenarında oturuyordu. Bana dostça bir şekilde başıyla selam verdi.

'Merhaba.'

'Merhaba,' dedim ve ciğerlerim sıkışıyormuş gibi hissederek derin bir nefes almaya çalıştım. 'Heyecan verici bir haberiniz olduğunu anlıyorum.'

'Sadece düğünlerden hoşlanıyorsanız. Duyduğuma göre çok yoğun bir gün geçirmişsiniz. Tebrikler.'

'Çok şey başardığımı sanıyordum, ama anlaşılan senin kadar değil.'

'Haziran ayında evleniyor ama şanslı kadının kim olduğunu söylemiyor,' diye yakındı Pettifer. 'Maeve, bundan haberin var mıydı?'

'Pek sayılmaz.' Derwent'in pozisyonunu aynen taklit ederek masama yaslandım. 'Haziran ayı insana fazla zaman tanımıyor. Bunu bir süredir planlıyor muydun?'

Omuz silkti. 'Bugün rezervasyonların çoğunu ben yaptım. Tabii ki önce gelinin ailesiyle konuştum.'

'Sen—' Sözümü kestim, duygularımı kelimelere dökemedim.

"Josh, senin hiç evleneceğini düşünmemiştim," dedi Georgia, sesi derinden kırılmış bir şekilde. "Evlenecek olsaydın bile, rastgele biriyle

evleneceğini düşünmemiştim."

'Rastgele değildi. Onu çok dikkatli seçtim.'

Liv ona kaşlarını çatarak baktı. 'Neler oluyor? Neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?'

'Her şeyi düşündüğünü sanıp kendini beğenmiş bir tavır sergiliyor,' dedim. 'Ama düşünmemiş.'

Derwent, hiç etkilenmeden, 'Ayrıntılar,' dedi.

'Teklif etme gibi detaylar.'

Kollarını açarak pantolon cebinden küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı. "Bir yüzüğüm var."

'Bunu gelin almalı değil mi?'

'Teslim etme zamanı geldi.'

'Burada mı? Ofiste mi?'

Bana sırıttı, yüzündeki yaramazlık parıltısı oldukça belirgindi.

'Bekle,' dedi Liv. 'Bir dakika.'

'Bu da ne?' Chris Pettifer olduğu yerde dönüp durdu, Josh'a, bana ve tekrar Josh'a baktı.

'İnanamıyorum.' Georgia'nın sesi, köpek düdüğü kadar tiz ve cırtlaktı.

'Diz çökmeyeceğim,' diye uyardı Derwent beni. 'Bu halının üzerinde asla.'

'Bunun hayal kırıklığı yaratmadığını söyleyemem. Ve devam etmeden önce, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.'

'Elbette,' dedi ciddi bir ifadeyle. 'Buyurun, buyurun.'

'Önce gelinin ailesiyle başladınız,' dedim. 'Önce onlara sordunuz.'

'İzin almak zorunda kaldım. Düzgün yapmak istedim.' Hatırlayarak parmaklarını şıklattı. 'Bu arada, annen seni aramanı istiyor.'

'Bahse girerim öyledir. Bir günde iki kez aranması bile onun için şans olur.'

Çenesi ani bir hareketle yukarı kalktı; şaşkınlığını gizleyemedi. 'İki kere mi?'

'Bu sabah işe giderken onu telefonla aradım.'

Kaşlarını çattı. 'Bana bundan bahsetmedi.'

'Buna alışsan iyi olur.'

Liv, kendine gelip öfkesini dile getiren ilk kişi oldu. "Josh, *evlenme teklifi* etmedin mi? Tüm hazırlıkları yaptın, Maeve'in ailesine söyledin ama ona bile *sormadın* mı?"

'Ne diyeceğini biliyordum.'

'Bunu bilemezdin.'

'Ve zamanım yoktu,' diye devam etti, sanki Liv sözünü kesmemiş gibi. 'Yapacak çok işim vardı.'

'Eğer bütün düğünü bir günde organize etmeye çalışmasaydınız, bolca zamanınız olurdu,' diye belirttim.

'Bütün bunlar ne zaman *oldu* ?' diye tekrar sordu Liv. 'İkiniz, yani.'

Saate baktım. 'Yaklaşık on sekiz saat önce.'

Yuhalama ve alkış seslerinin dinmesini bekledi. 'Ve bunu söylemeyi akıl etmedin mi, Maeve?'

Omuz silktim. 'Meşguldüm.'

İkimize de öfkeyle baktı. 'Siz ikiniz... Burada mantıklı olan taraf olduğum için özür dilerim, ama bu yapmanız gereken en son şey. Şimdi neden böyle yaptığını anlıyorum Josh. Elbette, sonunda onu seninle birlikte olmaya ikna ettikten sonra, onu bir ilişkiye zorlamak istiyorsun, ama bu adil değil.'

'Aslında,' diye başladı Derwent ve ben sözünü kestim.

'Hayır, Liv. Onu ikna eden bendim.'

Alkışlar dindikten sonra Derwent, Liv'e gülümsedi. "Merak etme. Hayır diyebilir."

'Çünkü herkesin önünde evlilik teklifi yapmak çok kolay.'

'Liv,' dedim nazikçe. 'Bu kadar kolay.'

"Kendimi kaptırdığım için özür dilerim arkadaşlar, ama her şey biraz aceleye getirilmiş gibi geliyor." Kollarını kavuşturdu.

"Aceleye getirilmiş bir şey değil kesinlikle," dedi Derwent. "Yıllar geçti ve gerekenden bir saniye bile fazla beklemeyeceğim."

Georgia masasının üzerindeki bir şeyi bulmak için elini uzattı.

'Bir dakika bekle dostum.' Pettifer babacan bir şekilde başını sallayarak onaylamaz bir tavır sergiledi. 'Evlenme teklif etmende bir sakınca görmüyorum—'

'Çok naziksin.' Derwent ona gülümsedi.

'Ama bunu *burada* yapamazsınız. Maeve ay ışığını ve şampanyayı hak ediyor, yağmurlu bir Perşembe günü ofisi değil.'

'Onun ay ışığına ve şampanyaya ihtiyacı yok. Hayatta ay ışığıyla aydınlanan gecelerden daha çok yağmurlu perşembe günleri vardır.' Ayağa kalktı ve bana baktı. 'Ve ben bunların hepsinde yanında olmak istiyorum.'

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Georgia'nın yönünden minik bir çığlık geldi; bayılmamasını umdum.

Konuşma tarzı, odada başka kimse yokmuş gibiydi. 'Maeve, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sensiz çok uzun zaman geçirdim. Benimle evlenir misin?'

Evet ya da hayır. Beni dikkatle izliyordu; ne söylediğim kadar nasıl cevap verdiğim de önemliydi.

'Haziran mı dedin?' Arkama yaslandım ve günlüğümü elime aldım. 'Kontrol etmem gerek. O gün meşgul olabilirim.'

'Hayır, değilsin,' dedi sessiz bir zafer ifadesiyle. 'İkimiz için de tatil rezervasyonu yaptırdım.'

Una Burt, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ofisinden başını uzattı. "Evet dedi mi?"

'Henüz değil.' Gözlerini benden ayırmamıştı. 'Her an olabilir.'

'Bana hiç haber vermeden böyle bir karar vermemi istiyorsun, oysa sen bana öğle yemeğinde ne yiyeceğime bile karar veremeyeceğimi söyleyen kişiydin.'

'Doğru söylüyorsun.' Bir an duraksadı. 'Ve bunun arkasındayım. Ama bu öğle yemeğinden daha kolay, değil mi? Sadece benimle evlenmek isteyip istemediğine karar vermen gerekiyor.'

Tam bir sessizlik: Nefeslerini tutmuş insanlarla dolu bir oda.

'Nedenini hayal bile edemiyorum,' dedim. 'Ama seninle evlenmek istediğimden kesinlikle eminim. Aslında, hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Yani evet. Cevap evet.'

'Hadi, öp onu,' diye homurdandı Pettifer. Josh Derwent hayatında ilk kez itiraz etmeden söyleneni yaptı. Georgia delgeçin içindekileri ikimizin üzerine konfeti yağmuru gibi boşalttı ve Josh beni gerçekten istiyormuş gibi, sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi öptü.

Yazarın Notu

Değerli Okuyucu,

On ikinci Maeve Kerrigan romanı olan *Gizli Oda'yı* okuduğunuz için teşekkür ederim. Henüz bitirmediyseniz, bu notu okumayın! Sonuna saklayın.

Çünkü sizinle konuşmak istediğim şey kitabın sonu. Geçtiğimiz yılı *A Stranger in the Family* hakkındaki yorumlarınızı okuyarak ve etkinliklerde okuyucuları dinleyerek geçirdim ve hepiniz o son hakkında, ne kadar işkence olduğu ve eğer şöyle olsaydı beni asla affetmeyeceğiniz konusunda çok açık sözlüydünüz... Ve ben bunu çok sevdim, çoğunlukla karakterler için bundan sonra ne olacağını bildiğim için. Maeve ve Josh'un gerçek dünyada bu kadar tutkulu destekçileri olmasından son derece mutluyum. Ama aynı zamanda, farklı bir tür son olsa bile, burada başka bir o son yazdığımı fark ettim ve okuyucularımın aceleci sonuçlara varmasını istemedim.

Açıkça söylemek gerekirse, bu Maeve Kerrigan serisinin sonu değil. Onun için bundan sonra ne olacağını şimdiden düşünüyorum ve bu konuda çok heyecanlıyım.

Okuyucuların bu kitabın sonunun nasıl bittiğine şaşırmalarını çok isterim, bu yüzden lütfen, yorumlarda, sosyal medyada veya gerçek hayatta bundan bahsetmek isterseniz – ve bunu yaparsanız çok minnettar olurum! – bazı okuyucuların birkaç kitap geride olduğunu, seriye henüz başlamadığını veya son bir yıldır *Gizli Oda'nın* çıkmasını sabırsızlıkla beklediğini unutmayın. Lütfen *Gizli Oda'nın* sırrını onların ve benim hatırım için saklayın.

Sevgilerimle,

Jane
xx

Teşekkürler

Bu, her kitap için yazdığım son metin ve bir bakıma en önemlisi, çünkü aşağıdaki kişiler olmasaydı bu kitabı asla yazamazdım. Bu yüzden her zamanki gibi harika menajerim Ariella Feiner'e, Amber Garvey'e, Jen Thomas'a ve United Agents'taki herkese çok, çok teşekkür ederim.

HarperCollins'te, muhteşem Julia Wisdom bana rehberlik etti, beni cesaretlendirdi ve *Gizli Oda'nın* ilk taslaklarının daha fazla çalışma gerektirdiği yerleri hatasız bir şekilde tespit etti. Onun yayınevi Hemlock Press, çalışmak için çok mutlu bir yer. Ayrıca, özellikle editörlük mükemmelliği için Kathryn Cheshire ve Jo Thompson'a, Lizz Burrell'e, dahi metin editörü Anne O'Brien'a ve düzeltmen Sarah Bance'e teşekkür etmek istiyorum. Eğer herhangi bir hata kaldıysa, tamamen benim hatamdır. HarperCollins'teki tüm ekip işlerinde mükemmeldir, ancak özellikle Philippa Cotton ve Fliss Denham'ı olağanüstü çalışmaları için, Maddy Marshall ve Tanuja Shelar'ı pazarlama mükemmelliği için ve Kate Elton ve Frankie Gray'i de anlayışlı destekleri için öne çıkarmak istiyorum. Serinin yeni görünümü, Sean Garrehy'nin ilham verici vizyonu sayesinde oldu; yaratıcı insanların yazılarımla bu kadar harika bir şekilde ilgilenmesi her şeyi değiştiriyor. Ayrıca, İrlanda'daki tanıtım ve satışlarımı yürütmedeki üstün çabaları için Patricia McVeigh ve Tony Purdue'ya da teşekkür etmek istiyorum. Charlie Redmayne'den en yeni personel üyelerine kadar, HarperCollins'in bana tamamen bağlı olduğunu, işler yolunda gittiğinde bunu kutladığını ve ne kadar küçük olursa olsun, tam olarak mükemmel olmayan her şeyi düzelttiğini her zaman hissediyorum.

Her zamanki gibi, hayatımda onlara sahip olduğum için çok şanslı olduğum en iyi yazar arkadaşlarımdan bazılarını anmalıyım: Sinéad Crowley (ideal okuyucum), Liz Nugent (neredeyse her konuda gurum) ve Catherine Ryan Howard (mükemmel suç ortağım). Duygusal destek, yazarlık tavsiyesi ve saf eğlence için ilk başvurduğum kişiler onlar. Catherine Kirwan, Edel Coffey, Andrea Carter, Andrea Mara, Amanda Cassidy, Karen Perry ve Sam Blake de etkinlikleri çok eğlenceli hale getiren, müthiş ve sürekli büyüyen İrlandalı polisiye yazar arkadaş grubunun bir parçası. Cressida McLaughlin ve Sarra Manning her zaman bir günü – ve bir kitabı – nasıl daha iyi hale getireceklerini biliyorlar. Colin Scott, hayat, polisiye yazarlığı ve genel olarak yayıncılıkla ilgili hemen hemen her şey için vazgeçilmez. Özellikle Sarah Hilary, Erin Kelly, Elly Griffiths ve Ruth Ware'e çok özel dostlukları ve kardeşlikleri için çok sevgiler.

Kitap sohbeti (ve en az onun kadar önemli olan diğer tüm sohbetler) için Alison Gleeson, Claire Graham, Sarah Law, Emma Kershaw, Nadia Wilkinson ve Vicky Lloyd-Roberts'a her zamanki gibi sevgilerimi iletiyorum.

Uluslararası Tahkim Yardım Balosu'nda Save the Children yararına düzenlenen müzayededede bu romandaki bir karaktere isim verme şansını kazanan ve kitabı olağanüstü annesi Lesley'e hediye eden Andrew Mackenzie'ye teşekkürlerimi sunarım. Onun adını bu kitapta kullanmak büyük bir zevkti.

Böylesine destekleyici, yakın ve geniş bir aileye sahip olduğum için kendimi son derece şanslı hissediyorum, özellikle Kerry Holland ve Philippa Charles'a. Edward ve Patrick, yaptığım her şeyin merkezinde yer alıyor. Yazmak, herkes dışarıdayken evde kalmayı gerektiriyor ve Felix ile Rory sürekli yanımda olan arkadaşlarım (bu bazen yardımcı oluyor, bazen olmuyor ama onları affediyorum). James ise her zaman en iyi ve en önemli kişi.

Son olarak, okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. *Gizli Oda*, desteğiniz için duyduğum sevgi ve minnetle hepinize ithaf edilmiştir. Her yazar okunmak ister, ancak çok azımız bu kadar özverili, zeki, komik, kararlı, kurnaz ve bağlı okuyucular bulur. Umarım bu kitap – sizin ve benim tarafımdan büyük bir sabır gerektirdi – beklentilerinizi karşılar.

YAZAR HAKKINDA

Jane Casey, yetişkinler için on beş, gençler için ise üç polisiye roman yazmıştır. Eski bir editör olan Casey, yazılarının gerçekçi ve olabildiğince doğru olmasını sağlamaya yardımcı olan bir ceza avukatı ile evlidir.

Bu özgünlük, romanlarının uluslararası çok satanlar listesine girmesini ve eleştirmenlerden büyük beğeni toplamasını sağlamıştır. Maeve Kerrigan serisi birçok ödüle aday gösterilmiştir: Jane, 2015 yılında *The Stranger You Know* adlı romanıyla Mary Higgins Clark Ödülü'nü ve *After the Fire* adlı romanıyla Yılın İrlanda Suç Romanı ödülünü kazanmıştır. Ayrıca, *Sunday Times'ın* çok satanlar listesine giren *Cruel Acts* adlı romanıyla 2019'da ve *A Stranger in the Family* adlı romanıyla 2024'te Yılın İrlanda Suç Romanı ödülünü kazanmıştır. Jane'in bağımsız gerilim romanı *The Killing Kind* televizyona uyarlanmıştır.

Dublin'de doğan Jane, şu anda eşi ve iki çocuğuyla birlikte Londra'nın güneybatısında yaşıyor.

Jane Casey'nin diğer eserleri

MAEVE KERRIGAN DİZİSİ

Yanma

Hesaplaşma

Son Kız

Tanıdığınız Yabancı

Öldürme

Yangından Sonra

Ölüler Konuşsun

Zalimce Eylemler

Kesim Yeri

Kapanış

Ailede Bir Yabancı

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kayıp

Öldüren Tür

Dışarıdan Gelen (Maeve Kerrigan dizisinde yer alan karakterleri içerir)

HarperCollinsPublishers

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
DLF Cyber City, 10 Numaralı Bina, A Kulesi, 4. Kat,
DLF Faz II, Gurugram, Haryana - 122002
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollinsYayıncıları
Macken Evi, 39/40 Mayor Caddesi Yukarı
Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk